

การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในการเตรียม
ความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

วิทยานิพนธ์
ของ
วาสนา จำงโพธิ์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
สิงหาคม 2557
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

การพัฒนาแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในการเตรียม
ความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

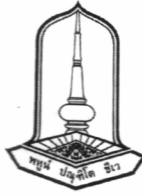
วิทยานิพนธ์
ของ
วาสนา จำงโพธิ์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

สิงหาคม 2557

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณาวิทยานิพนธ์ของนางวาสนา งามโพธิ์
แล้วเห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

(รศ.ดร.ลักขณา สรวิวัฒน์)

ประธานกรรมการ

(อาจารย์บัณฑิตศึกษาประจำคณะ)

(ผศ.ดร.จิระพร ชะโน)

กรรมการ

(ประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์)

(ดร.ชัยวุฒิ สิ้นจรวงศ์)

กรรมการ

(กรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์)

(ผศ.ดร.สมาน เอกพิมพ์)

กรรมการ

(ผู้ทรงคุณวุฒิ)

มหาวิทยาลัยอนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

(ผศ.ดร.เพชรวิทย์ จันทร์ศิริสร)

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

(ศ.ดร.ประดิษฐ์ เทอดทูล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ 31 เดือน พ.ศ. ๒๕๖๗

ประกาศขอบคุณ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความรู้และความช่วยเหลืออย่างสูงยิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิระพร ชะโน ประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ อาจารย์ ดร.ชัยวุฒิ สีนธวงสานนท์ กรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร.ลักขณา สรีวัฒน์ ประธานกรรมการสอบ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมาน เอกพิมพ์ กรรมการสอบผู้วิจัยขอขอบพระคุณ เป็นอย่างสูง

ขอขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.สุรพล วีริยาสรร ผู้อำนวยการวิบูลศาสตร์ เจริญชัย อาจารย์สุวดี ไตรรงค์ อาจารย์กนกวรรณ ทิพย์กระโทก อาจารย์จุไรรัตน์ ปรากฏมาก อาจารย์สมจิตร หวังทรัพย์ทวี อาจารย์อารีย์ แสนธิ อาจารย์ศรีวิตรา รักพุดชา อาจารย์ทวีสิน กฤษณะสุวรรณ อาจารย์อลิสา ทานากะ ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

ขอขอบพระคุณ พระคุณผู้บริหารโรงเรียน โรงเรียนหนองงูเห่าล้อมพิทยาคม ที่ให้ความ อนุเคราะห์และอำนวยความสะดวกในการทดลองเครื่องมือในการทำวิจัยขอบคุณนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการทำวิจัย ขอขอบพระคุณครอบครัว บิดาและมารดา ของผู้วิจัยและสมาชิกทุกคนในครอบครัว ที่คอยให้กำลังใจ ความห่วงใยและช่วยเหลือในทุกๆด้านแก่ ผู้วิจัยด้วยดีตลอดมา ประโยชน์และคุณค่าจากงานวิจัยในครั้งนี้ขอมอบเป็นเครื่องบูชา บิดา มารดา ครู อาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่าน ที่อบรมสั่งสอนให้ผู้วิจัยเป็นคนดีมีคุณธรรม

วาสนา จ่างโพธิ์

ชื่อเรื่อง	การพัฒนา รูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
ผู้วิจัย	นางวาสนา จ่างโพธิ์
กรรมการควบคุม	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิระพร ชะโน และอาจารย์ ดร.ชัยวุฒิ สีนรุ้งศานนท์
ปริญญา	กศ.ม. สาขาวิชา หลักสูตรและการสอน
มหาวิทยาลัย	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ปีที่พิมพ์ 2557

บทคัดย่อ

ในปี 2558 ประเทศไทยจะเข้าสู่การเป็นประเทศสมาชิกประชาคมอาเซียนทำให้ภาษาอังกฤษเข้ามามีบทบาทสำคัญในการติดต่อสื่อสารกันระหว่างประเทศสมาชิกอาเซียน เนื่องจากภาษาอังกฤษได้ถูกกำหนดไว้ในกฎบัตรอาเซียน (มาตรา 34) ให้เป็นภาษาสื่อกลางในการดำเนินงานและการติดต่อ สื่อสารระหว่างชุมชนประชาคมอาเซียน นอกจากนี้ เยาวชนไทยควรเรียนภาษาประจำชาติ เรียนรู้ขนบธรรมเนียมวัฒนธรรมของประเทศเพื่อนบ้านให้มากยิ่งขึ้นเพื่อช่วยเพิ่มโอกาสการทำงานและการติดต่อระหว่างกันในประเทศอาเซียน ดังนั้นการวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมาย 1. เพื่อพัฒนารูปแบบการจัด การเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 2. เพื่อพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) กำหนดเกณฑ์ 80/80 3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน 4. เพื่อศึกษาเจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/1 จำนวน 40 คน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 โรงเรียนหนองสูงเหนือมพิทยาคม จังหวัดนครราชสีมา ได้มาโดยการเลือกแบบสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) รูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 3) แบบวัดเจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่า t-test (Dependent Samples)

ผลการวิจัยพบว่า

1. ผลการพัฒนา รูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพื่อสื่อสาร โดยการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ประกอบด้วย 6 องค์ประกอบ คือ 1) แนวคิดและทฤษฎีพื้นฐาน 2) วัตถุประสงค์ 3) ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ ได้แก่ ขั้นที่ 1 ขั้น warm up (ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน) ขั้นที่ 2 ขั้น listening (ขั้นการฟัง) ขั้นที่ 3 ขั้น speaking (ขั้นการพูด) ขั้นที่ 4 ขั้น reading (ขั้นการอ่าน) ขั้นที่ 5 ขั้น writing (ขั้นการเขียน) 4) ระบบสังคม 5) หลักการตอบสนอง 6) ระบบสนับสนุน

2. รูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 80.20/83.00

3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 2.84$)

โดยสรุป การพัฒนารูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสาร ในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่1 มีประสิทธิภาพที่เหมาะสม ช่วยให้นักเรียนเกิดการพัฒนากิจกรรมทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน จึงควรสนับสนุนและส่งเสริมให้ครูนำรูปแบบการสอนดังกล่าวไปใช้สอนต่อไป

TITLE The Development of Learning Management English Model for Communication of Mattayomseuksa 1 students' Preparing to ASEAN

AUTHOR Mrs.Wasana Jangpho

ADVISORS Assist. Prof. Dr.Jiraporn Cha-No and Dr.Chaiwut Sinthuwongsanon

DEGREE M.Ed. **MAJOR** Curriculum and Instruction

UNIVERSITY Mahasarakham University **DATE** 2014

ABSTRACT

In 2018, Thailand will become part of the ASEAN member countries. English language is the language in the communication between the member countries. The Charter (Article 34) "The working language of ASEAN shall be English. Beside the youth of ASEAN Thailand should learn the national language, learn the customs and cultures of neighboring countries to help provide even more opportunities to work and communicate with each other in the ASEAN community. Therefore, this research aims. 1. To develop a model for Learning English for communication in preparing for the ASEAN community of students 1, 2. To develop the learning management English model for effective communication (E_1 / E_2) 80/80 , 3. To compare achievement between before and after learning English 4. To investigate attitudes towards learning English. Students of the first sample used in this study were 40 students in Mattayomseuksa 1 on the semester of academic year 2013. by randomly selected group (Cluster Random Sampling) at Nongnguleumpittayakom School, Nakhonratchasima Province. The instruments were used in this research were 1) the learning management English model 2) test achievement 3) the attitude towards language learning. English The data were analyzed using descriptive statistics, percentage, mean, standard deviation, the t-test (Dependent Samples).

The results showed that

1. The Development of Communicated English Instructional Model for Mattayomseuksa 1 students' Preparing to ASEAN consists element of the development of six components: 1) the concept and theory 2) Objectives 3) instruction include: Step 1: warm up, Step 2: listening, Step 3 : speaking, Step 4 : reading, Step 5 : writing 4) social system, 5) the response 6) support.
2. The learning management English model for communication was efficiency of 80.20/83.00.

3. The students' learning achievement after learned with development Instructional Model was higher than before learning at the .01 level of significance.

4. The student attitude towards learning English at a high level ($\bar{X} = 2.84$)

In conclusion, 1. The Development of Learning Management English Model for Communication of Mattayomseuksa 1 students' Preparing to ASEAN was efficiency and students could develop the four skills such as listening speaking reading and writing; therefore, English teachers should be encouraged to use this model of teaching and learning activities to enhance learning and preparing to ASEAN Community.

สารบัญ

บทที่	หน้า
1	บทนำ 1
	ภูมิหลัง 1
	ความมุ่งหมายของการวิจัย 4
	สมมติฐานของการวิจัย 5
	ความสำคัญของการวิจัย 5
	ขอบเขตของการวิจัย 5
	นิยามศัพท์เฉพาะ 6
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 8
	หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ 10
	แนวคิดเกี่ยวกับประชาคมอาเซียน 14
	แนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 17
	รูปแบบการจัดการเรียนรู้ 71
	แนวคิด ทฤษฎี และหลักการที่เกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 82
	แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวกับเจตคติ 88
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 99
	งานวิจัยในประเทศ 99
	งานวิจัยต่างประเทศ 101
3	วิธีดำเนินการวิจัย 103
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง 103
	วิธีดำเนินการวิจัย 103
	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 105
	แบบแผนการทดลองและวิธีการทดลอง 111
	การเก็บรวบรวมข้อมูล 112
	การวิเคราะห์ข้อมูล 113
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล 113
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล 117
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล 117
	ลำดับขั้นตอนในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล 117
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล 118

บทที่	หน้า
5	สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ 130
	ความมุ่งหมายของการวิจัย 130
	สรุปผล 130
	อภิปรายผล 131
	ข้อเสนอแนะ 133
	บรรณานุกรม 135
	ภาคผนวก 144
	ภาคผนวก ก ตัวอย่างเครื่องมืองานวิจัย 145
	ภาคผนวก ข การหาคคุณภาพเครื่องมือ 188
	ภาคผนวก ค ผลการหาคคุณภาพเครื่องมือการวิจัย 212
	ภาคผนวก ง หนังสือราชการแต่งตั้งผู้เชี่ยวชาญและเก็บรวบรวมข้อมูล 237
	ประวัติย่อของผู้วิจัย 250

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 การจัดหน่วยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ 2 (อ 21102)	12
2 สรุปแนวความคิดของกลุ่มพฤติกรรม	18
3 การจัดหน่วยการเรียนรู้ เรื่อง ASEAN อ 21102 รายวิชาภาษาอังกฤษ กลุ่มสาระ การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เวลา 20 ชั่วโมง โรงเรียนหนองงูเห่าพิทยาคม	107
4 แสดงจำนวนข้อสอบที่เขียนที่เขียนทั้งหมดและที่ต้องการ	109
5 แบบแผนการทดลอง	111
6 ข้อมูลพื้นฐานและเอกสารที่เกี่ยวข้องในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1	118
7 รูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	121
8 ประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในการเตรียม ความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1	127
9 คะแนนวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียน	127
10 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับเจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1	128
11 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1	213
12 ค่าดัชนีความสอดคล้องและความหมายของดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัด การเรียนรู้	215
13 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ ...	216
14 ค่าประสิทธิภาพรูปแบบการจัดการเรียนรู้ (E ₁ /E ₂)	217
15 ค่าความสอดคล้องของแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	219
16 ค่าความยากง่าย (P) และค่าอำนาจจำแนก (B) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน	227
17 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ตามวิธีของ Lovett	229
18 ค่าความสอดคล้องของแบบวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1	231
19 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับเจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1	233

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 ขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Teaching Stages)	26
2 กรอบแนวคิดและรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	102
3 ขั้นตอนดำเนินการวิจัยและพัฒนา รูปแบบการจัดการเรียนรู้	104

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติไทย ไม่มีการเปลี่ยนแปลง แต่ภาษาอังกฤษเป็นภาษาทำงานที่ใช้ในการประชุมอาเซียนหรือติดต่อเป็นหลัก แม้ว่าจะไม่มีประชาคมอาเซียน ภาษาอังกฤษก็เป็นภาษาที่ใช้แพร่หลายในการติดต่อกับต่างประเทศทั่วโลกมานานแล้ว ดังนั้นเยาวชนไทยควรเร่งฝึกฝนภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น รวมทั้งภาษาเพื่อนบ้านเพื่อจะได้สื่อสารและทำงานกับเพื่อนบ้านอาเซียนและกับประเทศอื่นๆ ได้ดีขึ้น นอกจากนี้ เยาวชนไทยควรเรียนภาษาประจำชาติ เรียนรู้ขนบธรรมเนียมวัฒนธรรมของประเทศเพื่อนบ้านให้มากยิ่งขึ้นเพื่อช่วยเพิ่มโอกาสการทำงานและการติดต่อระหว่างกัน ในประชาคมอาเซียน (กรมอาเซียน. 2556 : 67) ดังนั้นความสำคัญของภาษาอังกฤษในอาเซียนหนึ่งในทักษะที่สำคัญที่ควรพัฒนาให้มากขึ้นในตัวนักเรียนเพื่อเตรียมก้าวสู่ยุคอาเซียน ได้แก่ ความรู้ภาษาอังกฤษ ทั้งนี้ เนื่องจากภาษาอังกฤษได้ถูกกำหนดไว้ในกฎบัตรอาเซียน (มาตรา 34) ให้เป็นภาษาสื่อกลางในการดำเนินงานและการติดต่อสื่อสารระหว่างชุมชนประชาคมอาเซียน ภาษาอังกฤษจึงมีความสำคัญอยู่แต่เดิมเนื่องจากเป็นภาษากลางที่ใช้สื่อสารกันทั่วโลก มีฐานะเป็นเครื่องมือทางธุรกิจ เครื่องมือในการเข้าถึงวิทยาการ ความรู้ และความบันเทิง ที่หลากหลายและทันสมัย ดังนั้นภาษาอังกฤษจึงเป็นเครื่องมืออันดับหนึ่งสำหรับพลเมืองอาเซียนด้วยกันทุกคน และทุกคนจะต้องไปมาหาสู่ เดินทางท่องเที่ยว ทำความรู้จักคุ้นเคยต่อกัน เรียนรู้ซึ่งกันและกัน และที่สำคัญทุกคนจะต้องเดินทางข้ามพรมแดนเพื่อหางานทำและแสวงหาโอกาสที่ดีกว่าให้กับชีวิต ดังนั้นภาษาอังกฤษจึงเป็นเครื่องมืออันดับหนึ่งสำหรับพลเมืองอาเซียน ในการสื่อสารสร้างสัมพันธ์สู่โลกกว้างของภูมิภาคอาเซียน โลกแห่งมิตรไมตรีที่ขยายกว้างไร้พรมแดน โลกแห่งการแข่งขันไร้ขอบเขตภูมิศาสตร์และวัฒนธรรม (สมเกียรติ อ่อนวิมล. 2554 : เว็บไซต์)

สถานศึกษาเป็นแหล่งเรียนรู้เกี่ยวกับประชาคมอาเซียนสำหรับนักเรียน ครู ประชาชน มีหน้าที่จัดหาและพัฒนาสื่อ หนังสือเกี่ยวกับประชาคมอาเซียน เพื่อพัฒนาการเรียนรู้อาเซียนศึกษา และเน้นการเรียนภาษาอังกฤษเป็นหลักเพราะภาษาที่ใช้ในการสื่อสารคือภาษาอังกฤษ เป็นทักษะที่สำคัญที่ควรพัฒนาให้มากขึ้นในตัวนักเรียนเพื่อเตรียมก้าวสู่ยุคอาเซียน ให้สามารถติดต่อสื่อสารได้อย่างรวดเร็วยิ่งขึ้น นอกจากนั้นคุณลักษณะของเด็กไทยในประชาคมอาเซียนได้กำหนดเป็นลักษณะ 3 ด้าน ดังนี้ 1) ด้านความรู้ คือ มีความรู้เกี่ยวกับประเทศอาเซียนในด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม และ มีความรู้เกี่ยวกับกฎบัตรอาเซียน 2) ด้านทักษะ/กระบวนการ มีทักษะพื้นฐานหมายถึง เด็กไทยสื่อสารได้อย่างน้อย 2 ภาษา (ภาษาอังกฤษและภาษาในประเทศอาเซียนอีกอย่างน้อย 1 ภาษา) มีทักษะในการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศอย่างสร้างสรรค์ มีความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างสันติวิธี มีความสามารถในการทำงานและอยู่ร่วมกับผู้อื่น เป็นทักษะพลเมือง/ความรับผิดชอบต่อสังคม เคารพและยอมรับความหลากหลายทางวัฒนธรรม มีภาวะผู้นำ เห็นปัญหาสังคมและลงมือทำเพื่อนำไปสู่การเปลี่ยนแปลง 3) ทักษะการเรียนรู้และการพัฒนาตนเองเห็นคุณค่าความเป็นมนุษย์เท่าเทียมกัน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. 2554 : 7)

อย่างไรก็ตามประเทศไทยยังคงประสบปัญหาการใช้ภาษาอังกฤษของคนไทย เพราะปัญหาการใช้ภาษาอังกฤษของคนไทยอยู่ในขั้นวิกฤตเมื่อเทียบกับประเทศอื่น ๆ ในโลก และจะกระทบต่อการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนและสังคมโลก เพราะภาษาอังกฤษเป็นกุญแจไปสู่การแข่งขัน รวมถึงการสร้างความร่วมมือกับประชาคมโลกโดยสาเหตุที่เราให้ความสำคัญกับภาษาต่างประเทศน้อยส่วนหนึ่งเพราะเราไม่ได้มีการสื่อสารกับชาวต่างชาติมากนัก เพราะไม่เคยเป็นเมืองขึ้นของใคร แต่ประเทศที่จะสามารถแข่งขันกับประเทศอื่น ๆ ได้ทุกด้าน ต้องมีความสามารถในการสื่อสารกับประเทศอื่น ๆ และประเทศในกลุ่มอาเซียนส่วนหนึ่งที่เป็นเมืองขึ้นมาก่อนก็ได้มีการพัฒนาด้านภาษาไปได้ดีกว่าประเทศไทย (สุรินทร์ พิศสุวรรณ. 2555 : 150-152) นอกจากนี้กระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันประสบความล้มเหลวและไม่สามารถบรรลุจุดประสงค์ของหลักสูตรได้ โดยเฉพาะปัญหาของ ผู้เรียน วิธีการสอนของผู้สอน บรรยากาศในห้องเรียนร้อนอบอ้าว และเสียงดังไม่เหมาะต่อการเรียนรู้ นอกจากนี้สื่อการเรียนรู้น้อย ไม่น่าสนใจ ไม่ทันสมัย และการไม่มีโอกาสฝึกทักษะอย่างต่อเนื่องและเพียงพอ (สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย. 2552 : เว็บไซต์) ซึ่งสอดคล้องกับผลการสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของ พันธนิย์ วิหคโต (2546 : 26) พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนอยู่ในระดับที่ต้องปรับปรุง ซึ่งเป็นไปในทิศทางเดียวกันกับผลการติดตามและประเมินผลการใช้หลักสูตรสถานศึกษาระดับมัธยมศึกษาด้านความรู้พื้นฐานที่จำเป็นของผู้เรียน พบว่า ผู้เรียนมีปัญหาหรือผลสัมฤทธิ์ต่ำใน 3 อันดับแรกคือ กลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศ คณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ (กองวิจัยทางการศึกษา. 2546 : 37) ทั้งนี้อาจมีสาเหตุมาจากปัญหาต่างๆ เช่น ปัญหาครูขาดทักษะในการสอนภาษาอังกฤษ ปัญหาครูมีความรู้ความเข้าใจในหลักสูตรไม่ชัดเจน ครูมีภาระงานพิเศษมาก ตลอดทั้งปัญหาสื่อการเรียนการสอนไม่เพียงพอ และปัญหานักเรียนขาดเจตคติที่ดีต่อการเรียน (กรมวิชาการ. 2546 : 94-95) เป็นผลต่อการประเมินคุณภาพทางการศึกษา ในการทดสอบระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-Net) ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2555 พบว่าสมรรถภาพของนักเรียนด้านความรู้และทักษะกระบวนการทางการสื่อสารของภาษาอังกฤษทั้งประเทศยังอยู่ในระดับต่ำ มีค่าคะแนนเฉลี่ยสาระภาษาเพื่อการสื่อสาร ร้อยละ 29.36 (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ. 2555 : เว็บไซต์) ประกอบกับงานวิจัยพบว่าการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในภาคปฏิบัติมีข้อจำกัดด้านโอกาสที่นักเรียนจะได้สื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ ทั้งระหว่างหรือหลังชั่วโมงเรียน ทั้งนี้เป็นผลสืบเนื่องมาจากสาเหตุหลายประการ ได้แก่ ขนาดชั้นเรียนที่ใหญ่ ความสามารถของอาจารย์ ความไม่สมัครใจของนักเรียน และความขาดแคลนการสนับสนุนด้านสิ่งแวดล้อมทั้งในและนอกห้องเรียน (สุทธิรัตน์ รุจิเกียรติกำจร. 2548 : 182 ; อ้างอิงมาจาก Rujikietgumjorn. 1999 : unpagged)

การเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนหนองสูงเหนือพิทยาคมเป็นปัญหาที่หลายประการที่พอจะจำแนกสาเหตุอาจมาจากตัวผู้เรียนเอง คือ ผู้เรียนอ่านคำศัพท์ไม่ออก หรือไม่รู้ความหมายของคำศัพท์ จึงทำให้อ่านไม่ออกและขาดการคิดวิเคราะห์คำถาม ขาดการคิดอย่างมีเหตุผลและการคิดอย่างมีระบบ จากสถานการณ์ที่เขากำหนดให้หรือสภาพปัญหาด้านคุณภาพการสอนของครู คือครูผู้สอนขาดเทคนิคการสอน เทคนิคที่ใช้สอนไม่เอื้อให้ผู้เรียนเกิดความคิดอย่างมีเหตุผลและมีระบบตามกระบวนการทางด้านภาษา ในกระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ความรู้และทักษะที่จำเป็นได้แก่ การฟัง การพูด การอ่านและการเขียน

นักเรียนจำนวนมากไม่สามารถนำความรู้และทักษะทางด้านการใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารหรือนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตจริงได้อย่างมีประสิทธิภาพ ไม่ว่าจะเป็นการพูดภาษาอังกฤษกับคนไทยด้วยกันเองหรือการติดต่อสื่อสารกับชาวต่างชาติที่เป็นเจ้าของภาษา นอกจากนี้ ครูผู้สอนยังจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบครูเป็นศูนย์กลาง บรรยายตามหนังสือเรียน การวางแผนและการจัดกิจกรรมต่างๆ นักเรียนมีส่วนร่วมน้อย เป็นต้น นักเรียนขาดความสนใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษไม่ตระหนักถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษ นักเรียนมีพื้นฐานภาษาอังกฤษไม่เท่ากัน และมีนักเรียนจำนวนหนึ่งที่มีพื้นฐานภาษาอังกฤษไม่ดี รวมถึงการวัดและประเมินผลเกณฑ์การประเมินขาดความเที่ยงตรง (Validity) ยังไม่มีคุณภาพเพียงพอ ไม่ครอบคลุมจุดประสงค์การเรียน สภาพแวดล้อมทั้งส่วนผู้ปกครอง ท้องถิ่น และเพื่อน ไม่เอื้อต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เช่น บริบททั่วไปในชุมชนไม่มีการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ทำให้นักเรียนไม่เกิดแรงกระตุ้นในการอยากเรียนเพื่อไปใช้กับชีวิตประจำวันของตนเองและเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษระดับที่ควรปรับปรุงและต้องแก้ไขอยู่จำนวนมาก ในปีการศึกษา 2554 และ 2555 พบว่า ในปีการศึกษา 2554 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหนองงูเหลือมพิทยาคม จำนวน 115 คน มีระดับผลการเรียน 0.00 – 2.50 จำนวน 87 คน คิดเป็นร้อยละ 69.60 มีระดับผลการเรียน 3.00 – 4.00 จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 30.40 ในปีการศึกษา 2555 จากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 120 คน มีระดับผลการเรียน 0.00 – 2.50 จำนวน 76 คน คิดเป็นร้อยละ 63.33 มีระดับผลการเรียน 3.00 – 4.00 จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 36.67 หมายความว่า มีนักเรียนที่ได้รับระดับผลการเรียนควรปรับปรุงและต้องแก้ไขผลการเรียนอยู่มากกว่าครึ่งหนึ่งของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งต่ำกว่ามาตรฐานของโรงเรียน คือ รายวิชาภาษาอังกฤษ 2 กำหนดให้ต้องมีระดับผลการเรียน 3.00 – 4.00 คิดเป็นร้อยละ 65 ขึ้นไป (โรงเรียนหนองงูเหลือมพิทยาคม. 2555 : 9)

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยได้ศึกษาการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิด Clil (Content Language Integrated Learning) หรือการเรียนรู้อยู่ด้วยการผสมผสานภาษากับเนื้อหา เป็นแนวทางการเรียนการสอนแบบที่มีหลักการตรงตามความต้องการในการพัฒนาความรู้และทักษะที่เหมาะสมเพื่อให้นักเรียนมีความรู้และทักษะทั้ง 4 ประการ คือ ความรู้เนื้อหาภาษาอังกฤษ (English Language Content Knowledge) ทักษะการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ (English Communicative Ability) ทักษะการคิด (Thinking Skills) และการรู้วัฒนธรรมนานาชาติ (International Cultural Awareness) ซึ่งมีองค์ประกอบในการจัดการเรียนรู้ 4 ด้าน (4 CS) คือ เนื้อหา (Content) การสื่อสาร (Communication) การรู้คิด (Cognition) และวัฒนธรรม (Culture) (Bentley. 2010 ; Coyle and others. 2010 ; Lasagabaster and others. 2009) เพราะในการเรียนภาษาอังกฤษนั้น การจัดกิจกรรมที่เน้นทักษะการสื่อสารเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งเปรียบเทียบได้ว่าเป็นหัวใจของการเรียนการสอน เพราะการจัดกิจกรรมจะช่วยสร้างเจตคติที่ดีในการเรียนมากขึ้น เมื่อผู้เรียนได้เข้าร่วมกิจกรรม ทำให้ผู้เรียนเห็นว่าการเรียนรู้ภาษาอังฤษนั้นสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้จริง และเมื่อลองทำด้วยตนเองก็จะเกิดการเรียนรู้อย่างธรรมชาติได้ นอกจากนี้ กิจกรรมที่เน้นทักษะการสื่อสารยังช่วยสร้างสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ ที่จะถือเป็นกุญแจเปิดคลังความรู้มากมายในโลกด้าน ทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ประกอบกับแนวคิดการพัฒนา รูปแบบการสอนตามแนวทาง Joyce และ Weil (จิระพร ชะโน.

2551 : 74 ; อ้างอิงมาจาก Joyce and Weil. 2000) ที่มาประยุกต์ใช้กับการพัฒนารูปแบบ การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียนสำหรับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งครอบคลุมประเด็นสำคัญในการนำเสนอรูปแบบการสอน สรุปตาม องค์ประกอบดังนี้ คือ 1) แนวคิดและทฤษฎีพื้นฐาน 2) วัตถุประสงค์ 3) ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ 4) ระบบสังคม 5) หลักการตอบสนอง 6) ระบบสนับสนุน นอกจากนี้ การจัดการเรียนการสอนผ่าน รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่มีองค์ประกอบ ทั้ง 6 ข้อที่กล่าวมาแล้วนั้น ส่งผลให้นักเรียนมีความสามารถ ในการสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจ โดยผ่านทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษ ดังเช่นผลการวิจัยของ ณัฐกฤตา กาสีใส (2554 : 109) ที่ได้ศึกษาผู้เรียนได้รับการฝึกทักษะภาษา ทั้งในด้านการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน จากการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ สอดคล้องกับ อำพร วิเศษพงษ์ (2552 : 124-125) ได้พัฒนารูปแบบการสอนพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร พบว่านักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน รวมถึงการมีเจตคติผู้เรียนที่ดีต่อภาษาอังกฤษอยู่ในระดับ ดีมาก

จากความเป็นมาข้างต้น ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษา ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1 โดยเป็นการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ตามเป็นแนวคิด CLIL ที่มีหลักการตรง ตามความต้องการในการพัฒนาความรู้และทักษะที่เหมาะสมเพื่อให้นักเรียนมีความรู้และทักษะทั้ง 4 ประการ คือ ความรู้เนื้อหาภาษาอังกฤษ ทักษะการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ ทักษะคิด และการรู้ วัฒนธรรมนานาชาติ ซึ่งมีองค์ประกอบในการจัดการเรียนรู้ 4 ด้าน ได้แก่ เนื้อหา การสื่อสาร การรู้ คิด และวัฒนธรรม น่าจะมีความเหมาะสมอย่างมากที่จะนำมาใช้เพื่อพัฒนาผู้เรียนในทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษ สามารถช่วยแก้ปัญหาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษและเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษและเป็นการเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคม อาเซียน

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
2. เพื่อศึกษาผลการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
 - 2.1 เพื่อพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ (E₁/E₂) กำหนดเกณฑ์ 80/80
 - 2.2 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างก่อนเรียนและ หลังเรียน
 - 2.3 เพื่อศึกษาเจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

สมมติฐานของการวิจัย

นักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

ความสำคัญของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ทำให้เกิดผลดีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยเฉพาะอย่างยิ่งในการพัฒนารูปแบบการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน ซึ่งลำดับความสำคัญของการวิจัยได้ดังนี้

1. ได้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสาร ในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
2. ได้แนวทางในการปรับใช้กิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อม ชุมชนและท้องถิ่น โดยมีรูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสาร ในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน
3. ได้เป็นแนวทางให้ครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศและผู้เกี่ยวข้องด้านการศึกษาใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพ ประสิทธิภาพ และสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันต่อไป
4. ได้เป็นแนวทางให้นักเรียนได้มีความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน
5. ได้เป็นแนวทางให้สถานศึกษาเป็นแหล่งการเรียนรู้ เกี่ยวกับประชาคมอาเซียน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
 - 1.1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 120 คน จาก 3 ห้องเรียน ได้แก่ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/1 , 1/2 และ 1/3 จำนวนห้องละ 40 คน ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 โรงเรียนหนองงูเห่าล้อมพิทยาคม องค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา ซึ่งแต่ละห้องมีการจัดชั้นเรียนแบบความสามารถเก่ง ปานกลางและอ่อน
 - 1.2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน จาก 2 ห้องเรียน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 โรงเรียนหนองงูเห่าล้อมพิทยาคม องค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยการจับสลากห้องเรียน 2 ครั้ง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/2 เป็นห้องเรียนที่นำการทดลองตามเครื่องมือเพื่อหาความเป็นไปได้และความชัดเจนของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ (Try -out) และอีก 1 ห้องเรียนได้แก่ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/1 ในการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลตามเครื่องมือ

2. ตัวแปรที่ศึกษา
 - 2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ รูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
 - 2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่
 - 1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ
 - 2) เจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ
3. ระยะเวลาและเนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง การวิจัยครั้งนี้ใช้เวลาในการทดลองกลุ่มละ 20 ชั่วโมง โดยไม่รวมเวลาที่ใช้ในการทดสอบก่อนและหลังเรียน ในรายวิชา ภาษาอังกฤษ (อ 21102) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 เป็นเนื้อหาหน่วยการเรียนรู้ เรื่อง ASEAN ดังมีเนื้อหาในหน่วยย่อยทั้งหมด 5 หน่วยย่อยดังต่อไปนี้

หน่วยย่อยที่ 1 ASEAN History (ประวัติอาเซียน)	จำนวน 4	ชั่วโมง
หน่วยย่อยที่ 2 ASEAN Members (สมาชิกอาเซียน)	จำนวน 4	ชั่วโมง
หน่วยย่อยที่ 3 ASEAN Culture (วัฒนธรรมอาเซียน)	จำนวน 4	ชั่วโมง
หน่วยย่อยที่ 4 ASEAN Food (อาหารอาเซียน)	จำนวน 4	ชั่วโมง
หน่วยย่อยที่ 5 ASEAN Attraction (แหล่งท่องเที่ยวอาเซียน)	จำนวน 4	ชั่วโมง

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การพัฒนารูปแบบ หมายถึง การดำเนินการศึกษาและพัฒนาแบบแผนการจัดการเรียนรู้ตามลักษณะสภาพแวดล้อมอย่างเป็นระบบ เพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะเจาะจงอย่างชัดเจน
2. รูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หมายถึง แบบแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่พัฒนาขึ้นโดยการสังเคราะห์แนวทางของตามแนวทาง Joyce และ Weil (จิระพร ชะโน. 2551 : 74 ; อ้างอิงมาจาก Joyce and Weil. 2000) ตามลักษณะสภาพแวดล้อมอย่างเป็นระบบ ซึ่งครอบคลุมประเด็นสำคัญในการนำเสนอรูปแบบการสอน ตามองค์ประกอบดังนี้ คือ 1) แนวคิดและทฤษฎีพื้นฐาน 2) วัตถุประสงค์ 3) ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ ได้แก่ ชั้นที่ 1 ชั้น Warm Up ชั้นที่ 2 ชั้น Listening ชั้นที่ 3 ชั้น Speaking ชั้นที่ 4 ชั้น Reading ชั้นที่ 5 ชั้น Writing 4) ระบบสังคม 5) หลักการตอบสนอง 6) ระบบสนับสนุน
3. CLIL (Content Language Integrated Learning) หมายถึง การสอนแบบผสมผสานเนื้อหา ซึ่งมีองค์ประกอบในการจัดการเรียนรู้ 4 ด้าน (4 Cs) คือ เนื้อหา (Content) การสื่อสาร (Communication) การรู้คิด (Cognition) และวัฒนธรรม (Culture)
4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง การวัดผลการเรียนรู้ที่นักเรียนได้มาจากการทดสอบย่อย จากการประเมินด้านการฟัง การพูด และการเขียนด้วยแบบประเมิน ระหว่างการเรียนแต่ละหน่วยย่อย และวัดผลการเรียนรู้ด้วยการอ่าน หลังจากเรียนเสร็จสิ้นของหน่วยการเรียนรู้ ASEAN โดยใช้แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
5. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยการเตรียมพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน จำนวน 30 ข้อ

6. ประสิทธิภาพรูปแบบ (E_1/E_2) 80/80 หมายถึง ผลที่เกิดจากการใช้รูปแบบที่พัฒนาขึ้น ทำให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดย

80 ตัวแรก (E_1) หมายถึง ประสิทธิภาพกระบวนการได้มาจากคะแนนเฉลี่ยการทำแบบทดสอบย่อยและแบบประเมินด้วยการฟัง การพูด และการเขียน ระหว่างสอน คิดเป็นร้อยละ 80 ขึ้นไป

80 ตัวหลัง (E_2) หมายถึง ประสิทธิภาพผลลัพธ์ได้มาจากคะแนนเฉลี่ยจากแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนด้วยรูปแบบ คิดเป็น ร้อยละ 80 ขึ้นไป

7. เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความรู้สึกหรือท่าทีการแสดงออกของนักเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ทั้งในด้านบวกและในด้านลบ

ซึ่งวัดได้จากแบบวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ครอบคลุมทั้ง 3 ด้าน ได้แก่

1. องค์ประกอบด้านความรู้ 2. องค์ประกอบด้านความรู้สึก 3. องค์ประกอบทางด้านพฤติกรรมหรือการกระทำ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (RatingScale) 3 ระดับ คือ มาก ปานกลาง น้อย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แบ่งออกเป็นหัวข้อตามลำดับดังต่อไปนี้ประกอบด้วย

1. หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
 - 1.1 ความสำคัญของภาษาต่างประเทศ
 - 1.2 วิสัยทัศน์กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
 - 1.3 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
 - 1.4 หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศโรงเรียนหนองงูเห่าล้อมพิทยาคม
2. แนวคิดเกี่ยวกับประชาคมอาเซียน
 - 2.1 ความหมายและความสำคัญของประชาคมอาเซียน
 - 2.2 การเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน
3. แนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
 - 3.1 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
 - 3.1.1 แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
 - 3.1.2 การจัดการเรียนการสอนภาษาของนักภาษาศาสตร์
 - 3.1.3 ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
 - 3.2 แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
 - 3.2.1 ความหมายของการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 - 3.2.2 ความสำคัญของการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 - 3.2.3 แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 - 3.2.4 ขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 - 3.2.5 บทบาทของผู้เรียนและผู้สอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร
 - 3.2.6 การวัดและประเมินผลการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
 - 3.3 ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ
 - 3.3.1 ทักษะการฟัง
 - 3.3.2 ทักษะการพูด
 - 3.3.3 ทักษะการอ่าน
 - 3.3.4 ทักษะการเขียน
 - 3.4 แนวคิด CLIL (Content Language Integrated Learning)
 - 3.4.1 ความหมาย CLIL
 - 3.4.2 องค์ประกอบ CLIL

3.4.3 ความสำคัญของ CLIL

3.4.4 เทคนิคการสอนร่วมกับ CLIL

4. รูปแบบการจัดการเรียนรู้
 - 4.1 ความหมายของรูปแบบการจัดการเรียนรู้
 - 4.2 ประเภทรูปแบบการจัดการเรียนรู้
 - 4.3 รูปแบบการเรียนการสอนและระบบการเรียนการสอน
 - 4.4 การเลือกรูปแบบการจัดการเรียนรู้
 - 4.5 การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้
 - 4.6 การนำเสนอรูปแบบการจัดการเรียนรู้
 - 4.7 ประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้
5. แนวคิด ทฤษฎี และหลักการที่เกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 5.1 ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 5.2 แนวคิดและทฤษฎีในการสร้างแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 5.3 การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 5.4 คุณลักษณะของแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
6. แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวกับเจตคติ
 - 6.1 ความหมายของเจตคติ
 - 6.2 ลักษณะของเจตคติ
 - 6.3 องค์ประกอบของเจตคติ
 - 6.4 การเกิดเจตคติ
 - 6.5 กระบวนการเปลี่ยนเจตคติ
 - 6.6 ประโยชน์ของเจตคติ
 - 6.7 หลักการวัดเจตคติ
 - 6.8 มาตรฐานวัดเจตคติ
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 7.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 7.2 งานวิจัยต่างประเทศ

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

1. ความสำคัญของภาษาต่างประเทศ

กระทรวงศึกษาธิการ (2551 : 220 - 243) ได้กำหนดให้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อ ในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วยสาระสำคัญ ดังนี้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม การใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ความสัมพันธ์ ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น การใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยง ความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก การใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพและแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

2. วิสัยทัศน์กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

การจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานมีความคาดหวังว่าเมื่อผู้เรียนเรียนภาษาต่างประเทศอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาถึงมัธยมศึกษา ผู้เรียนจะมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพหรือศึกษาต่อในระดับชั้นที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก สามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์

3. สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ แบ่งได้ดังนี้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา กับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์ของกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นและเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อการประกอบอาชีพและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

4. หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศโรงเรียนหนองงูเห่ามพิทยาคม

หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนหนองงูเห่ามพิทยาคม อำเภอเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดนครราชสีมา ได้กำหนดเวลาการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษ 2 (รหัสวิชา อ21102) สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1.5 หน่วยกิต เวลาเรียน 3 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ หรือ 60 ชั่วโมงต่อภาคเรียน มีรายละเอียดคำอธิบายรายวิชาและการจัดหน่วยการเรียนรู้ ดังตัวอย่าง

คำอธิบายรายวิชา

ศึกษาปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้องคำแนะนำ และคำชี้แจงในการศึกษาความเป็นมา การก่อตั้งเป้าหมายและวัตถุประสงค์ในการก่อตั้งประชาคมอาเซียนและวัฒนธรรมอาเซียน อ่านออกเสียงข้อความได้ถูกต้องตามหลักการอ่าน อ่านนิทานและร้อยกรองสั้น ๆ เลือกระบุประโยคและข้อความสัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่ความเรียง จับใจความสำคัญจากเรื่องที่ฟังและอ่าน สนทนา แลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตนเองสถานที่ต่างๆ ในหัวข้อประชาคมอาเซียน กิจกรรมและสถานการณ์ต่าง ๆ พูดและเขียนแสดงความต้องการขอความช่วยเหลือ ตอบรับ และปฏิเสธกิจกรรมต่าง ๆ ใกล้ตัว สรุปวิเคราะห์ เรื่องที่อยู่ในความสนใจของสังคม ใช้ภาษา น้ำเสียง และกริยาท่าทางตามมารยาททางสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เข้าร่วม หรือจัดกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมเกี่ยวกับเทศกาล วันสำคัญ ชีวิตความเป็นอยู่ ประเพณีของเจ้าของภาษา บอกความเหมือนและความแตกต่าง เรื่องการออกเสียง ประโยคชนิดต่าง ๆ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาอังกฤษกับภาษาไทยและเปรียบเทียบกับเทศกาล วันสำคัญ และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษาของไทย ค้นคว้ารวบรวมสรุปข้อมูล ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้จากแหล่งเรียนรู้และนำเสนอด้วยการพูด

การเขียน ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา

โดยใช้กระบวนการทางภาษา การสื่อสาร การสืบเสาะหาความรู้ การสืบค้นข้อมูล การฝึกปฏิบัติตามสถานการณ์ต่าง ๆ

เพื่อให้เกิดความรู้ ความคิด ความเข้าใจ สามารถนำเสนอ สื่อสาร เห็นคุณค่า นำความรู้ไปใช้เพื่อให้เกิดความรู้ ความคิด ความเข้าใจ สามารถนำเสนอ สื่อสารและเห็นถึงความเหมือน ความแตกต่างของชีวิตความเป็นอยู่และวัฒนธรรมต่างๆ ของประเทศสมาชิกอาเซียน พัฒนาศักยภาพ และคุณลักษณะสำคัญในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารกับประเทศสมาชิกอาเซียน เห็นคุณค่า นำความรู้ไปใช้ประโยชน์ มีคุณธรรม จริยธรรมและค่านิยมที่เหมาะสม

การจัดหน่วยการเรียนรู้

ตาราง 1 การจัดหน่วยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ 2 (อ 21102)

ที่	ชื่อหน่วยการเรียนรู้	มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด	สาระสำคัญ	เวลา (ชั่วโมง)	น้ำหนัก (คะแนน)
3	ASEAN	ต 1.1 ม.1/1	-การปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง คำแนะนำ และคำชี้แจงในการศึกษาความเป็นมา, การก่อตั้ง,เป้าหมายและวัตถุประสงค์ในการก่อตั้งประชาคมอาเซียนและวัฒนธรรมอาเซียน -คำสั่ง เช่น Look at the../ Say it again/ Read and draw. -คำขอร้อง เช่น Please look up the meaning in a dictionary./ Look up the meaning in a dictionary, please./ Can/Could you help me, please?/ Excuse me, could you ...? etc.	20	20
		ต 1.1 ม.1/3	เลือก/ระบุ ประโยค หรือข้อความ และการตีความ/ถ่ายโอนข้อมูลให้สัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงเช่น สัญลักษณ์ เครื่องหมาย กราฟ แผนภูมิ ตาราง ภาพสัตว์ สิ่งของ บุคคล สถานที่ต่างๆ ถึงความเป็นมา, การก่อตั้ง,เป้าหมายและวัตถุประสงค์ในการก่อตั้งประชาคมอาเซียนและวัฒนธรรมอาเซียน		
		ต 1.1 ม.1/4	จับใจความสำคัญและตอบคำถามจากการฟัง และการอ่านเรื่องความเป็นมา, การก่อตั้ง, เป้าหมายและวัตถุประสงค์ในการก่อตั้งประชาคมอาเซียนและวัฒนธรรมอาเซียนจากสื่อประเภทต่างๆ เช่น หนังสือพิมพ์ วารสาร เว็บไซต์		

ตาราง 1 (ต่อ)

ที่	ชื่อหน่วย การเรียนรู้	มาตรฐานการ เรียนรู้/ตัวชี้วัด	สาระสำคัญ	เวลา (ชั่วโมง)	น้ำหนัก (คะแนน)
		ต 1.2 ม.1/4	พูดและเขียน คำศัพท์ สำนวน ประโยค และ ข้อความที่ใช้ในการขอและให้ข้อมูล และแสดง ความคิดเห็นเกี่ยวกับความเป็นมา, การก่อตั้ง, เป้าหมายและวัตถุประสงค์ในการก่อตั้ง ประชาคมอาเซียนและวัฒนธรรมอาเซียนที่ได้ จากการฟังและอ่าน		
		ต 1.3 ม.1/1	ประโยคและข้อความที่ใช้ในการบรรยาย เกี่ยวกับความเป็นมา, การก่อตั้ง,เป้าหมายและ วัตถุประสงค์ในการก่อตั้งประชาคมอาเซียน และวัฒนธรรมอาเซียนแล้วนำเสนอโดยการพูด และเขียนบรรยาย		
		ต 3.1 ม. 1/1	การค้นคว้า การรวบรวม การสรุป และการ นำเสนอข้อมูล/ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความเป็นมา , การก่อตั้ง,เป้าหมายและวัตถุประสงค์ในการ ก่อตั้งประชาคมอาเซียนและวัฒนธรรมอาเซียน		
		ต 4.1 ม.1/1	การใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารในสถานการณ์ จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษาถึง ความเป็นมา, การก่อตั้ง,เป้าหมายและ วัตถุประสงค์ในการก่อตั้งประชาคมอาเซียน และวัฒนธรรมอาเซียน		
		ต 4.2 ม.1/1	การใช้ภาษาอังกฤษในการสืบค้น/การค้นคว้า ความรู้/ข้อมูลความเป็นมา, การก่อตั้ง, เป้าหมายและวัตถุประสงค์ในการก่อตั้ง ประชาคมอาเซียนและวัฒนธรรมอาเซียนใน การแลกเปลี่ยนเรียนรู้		

ที่มา : โรงเรียนหนองงูเห่าพิทยาคม (2555 : 7 - 8)

ดังนั้นผู้วิจัยสรุปได้ว่า ผู้วิจัยได้ศึกษาหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ระดับ
มัธยมศึกษาตอนต้น ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 โดยศึกษาสาระ มาตรฐาน
การเรียนรู้ ตัวชี้วัด และ สาระสำคัญ เพื่อนำจัดการเรียนการสอนหน่วยอาเซียน (ASEAN) ใน
รายวิชาภาษาอังกฤษ 2 รหัสวิชา อ21102 ทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการ
เขียน โดยมุ่งให้นักเรียนมีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับประชาคมอาเซียน ในเรื่อง ประวัติความเป็นมา

อาเซียน ประเทศมาชิกอาเซียน วัฒนธรรมอาเซียน อาหารอาเซียน และแหล่งท่องเที่ยวในอาเซียน เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมของนักเรียนที่จะเข้าสู่ประชาคมอาเซียนในปี พ.ศ. 2558

แนวคิดเกี่ยวกับประชาคมอาเซียน

1. ความหมายและความสำคัญของประชาคมอาเซียน

สุคนธ์ สิ้นธพานนท์ และจินตนา วีรเกียรติสุนทร (2556 : 7-8) อาเซียนหรือสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Association of Southeast Asia Nation หรือ ASEAN) ก่อตั้งขึ้น โดยปฏิญญากรุงเทพ (The Bangkok Declaration) เมื่อวันที่ 8 สิงหาคม 2510 โดยสมาชิกผู้ก่อตั้งมี 5 ประเทศ ได้แก่ ไทย อินโดนีเซีย มาเลเซีย สิงคโปร์ ฟิลิปปินส์ ในเวลาต่อมาได้มีประเทศต่างๆ สมัครเข้าเป็นสมาชิกเพิ่มเติม ได้แก่ บรูไน เวียดนาม ลาว พม่า และกัมพูชา ตามลำดับ ทำให้อาเซียนมีสมาชิกรวม 10 ประเทศ โดยมีวัตถุประสงค์หลักของการก่อตั้งอาเซียน คือ เพื่อส่งเสริมความร่วมมือและความช่วยเหลือทางเศรษฐกิจ สังคมวัฒนธรรม เทคโนโลยี และการบริหาร ส่งเสริมสันติภาพและความมั่นคงของภูมิภาค ส่งเสริมความร่วมมือระหว่างอาเซียนกับต่างประเทศและองค์กรระหว่างประเทศอาเซียนมีความร่วมมือทางสังคมและวัฒนธรรมครอบคลุมทุกสาขา ทั้งในด้านการศึกษาการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และเยาวชน ได้มีการพัฒนาความร่วมมืออย่างต่อเนื่อง และอาเซียนได้ตั้งเป้าหมายเป็นประชาคมสังคมอาเซียน (ASEAN Socio-Cultural Community) ในปี พ.ศ. 2558 โดยมุ่งหวังเป็นประชาคมที่มีประชาชนเป็นศูนย์กลางมีสังคมที่เอื้ออาหารและแบ่งปัน ประชากรอาเซียนมีสภาพความเป็นอยู่ที่ดีและมีการพัฒนาในทุกด้าน เพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชน ส่งเสริมการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน รวมทั้งส่งเสริมอัตลักษณ์อาเซียน (ASEAN Identity) เพื่อรองรับการเป็นประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน

2. การเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน

ในปี พ.ศ. 2558 ในฐานะที่ประเทศจะเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ดังนั้น นักเรียนจึงควรเตรียมความพร้อมด้านความรู้ความเข้าใจในด้านสังคมและวัฒนธรรม ของประเทศ 10 ประเทศในอาเซียน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้สรุปเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนไว้ดังนี้

ประชาคมสังคม-วัฒนธรรมอาเซียน มีจุดมุ่งหมายที่จะทำให้ภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ อยู่ร่วมกันในสังคมที่เอื้ออาหาร ประชากรมีสภาพความเป็นอยู่ที่ดี ได้รับการพัฒนาในทุกด้าน และมีความมั่นคงทางสังคม (Social Security) โดยเน้นการส่งเสริมความร่วมมือในด้านต่างๆ อาทิ

- 1) การพัฒนาสังคม โดยการ ยกยกระดับความเป็นอยู่ของผู้ด้อยโอกาส และผู้ที่อาศัยในถิ่นทุรกันดาร และส่งเสริมการมีส่วนร่วมอย่าง แข็งขันของกลุ่มต่างๆ ในสังคม
- 2) การพัฒนาการฝึกอบรม การศึกษาระดับพื้นฐานและสูงกว่าการพัฒนาทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี การสร้างงาน และการคุ้มครองทางสังคม
- 3) การส่งเสริมความร่วมมือใน ด้านสาธารณสุขโดยเฉพาะอย่างยิ่ง การป้องกันและควบคุมโรคติดต่อ เช่นโรคเอดส์ และ โรคทางเดินหายใจเฉียบพลันรุนแรง
- 4) การจัดการปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม
- 5) การส่งเสริม การปฏิสัมพันธ์ ระหว่างนักเขียน นักคิดและศิลปินในภูมิภาค

แผนปฏิบัติการของประชาคมสังคม-วัฒนธรรมอาเซียน เน้นการดำเนินการใน

4 ประเด็นหลัก คือ

1) สร้างประชาคมแห่งสังคมที่เอื้ออาทร โดยเน้นการแก้ไขปัญหาความยากจน เสริมสร้างความเสมอภาค และการพัฒนามนุษย์ อาทิ การพัฒนาสตรี เด็กและเยาวชน การส่งเสริม สวัสดิการสังคม การพัฒนาชนบทและ ชนเผ่า ความยากจน การพัฒนาการศึกษา และสาธารณสุข และการเสริมสร้างความมั่นคงของมนุษย์ (Human Security) ในด้านต่างๆ ซึ่งรวมถึงการ ปราบปรามอาชญากรรม ข้ามชาติและการป้องกันและจัดการภัยพิบัติ

2) แก้ไขผลกระทบต่อสังคมอันเนื่องมาจากการรวมตัวทางเศรษฐกิจ โดยสร้างฐาน ทรัพยากรมนุษย์ที่สามารถแข่งขัน ได้ดีและมีระบบการป้องกันทางสังคมที่เพียงพอ โดยให้ ความสำคัญกับการพัฒนาและส่งเสริมแรงงาน และเสริมสร้าง ความร่วมมือ ในด้านอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น สวัสดิการสังคม วิทยาศาสตร์และ เทคโนโลยี และ สาธารณสุข (ปัญหาที่มา กับโลกาภิวัต เช่น โรคระบาด โรคอุบัติใหม่และอุบัติซ้ำ)

3) ส่งเสริมความยั่งยืนของสิ่งแวดล้อมและการจัดการดูแลสิ่งแวดล้อมอย่างถูกต้อง โดยมีกลไกที่พัฒนาอย่างสมบูรณ์ สำหรับจัดการและดูแลสิ่งแวดล้อมอย่างเหมาะสม ตลอดจนการ ป้องกันและขจัดภัยพิบัติด้าน สิ่งแวดล้อม

4) เสริมสร้างรากฐานที่จะนำไปสู่ประชาคมอาเซียนในปี ค.ศ. 2020 ซึ่งจะเป็ นภูมิภาคที่ประชาชนตระหนักถึงอัตลักษณ์ (Identity) ร่วมกันของภูมิภาคท่ามกลางความ หลากหลาย ทางด้านประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม ด้วยการส่งเสริม ความเข้าใจระหว่างประชาชนในระดับและ วงการต่างๆ การเรียนรู้ ประวัติศาสตร์และ วัฒนธรรมของ กันและกัน และ การรับรู้ข้อมูลข่าวสาร ของกันและกัน (การส่งเสริมด้านวัฒนธรรมและสนเทศ)

ประเทศในอาเซียน

1. ประเทศบรูไน มีชื่อเป็นทางการว่า "เนการาบรูไนดารุสซาลาม" มีเมือง "บันดาร์เสรี เบกาวัน" เป็นเมืองหลวง ถือเป็นประเทศที่มีขนาดเล็ก เพราะมีพื้นที่ประมาณ 5,765 ตาราง กิโลเมตร ปกครองด้วยระบบสมบูรณาญาสิทธิราช โดยมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข มีประชากร 381,371 คน (ข้อมูลปี พ.ศ. 2550) โดยประชากรเกือบ 70% นับถือศาสนาอิสลาม และใช้ภาษา มาเลย์เป็นภาษาราชการ

2. ประเทศกัมพูชา เมืองหลวงคือ กรุงพนมเปญ เป็นประเทศที่มีอาณาเขตติดต่อกับ ประเทศไทยทางทิศเหนือ และทิศตะวันตก มีพื้นที่ 181,035 ตารางกิโลเมตร หรือขนาดประมาณ 1 ใน 3 ของประเทศไทย มีประชากร 14 ล้านคน (ข้อมูลปี พ.ศ. 2550) โดยประชากรกว่า 80% อาศัยอยู่ในชนบท 95% นับถือศาสนาพุทธนิกายเถรวาท ใช้ภาษาเขมรเป็นภาษาราชการ แต่ก็มีหลายคนที่พูดภาษาอังกฤษ ฝรั่งเศส และเวียดนามได้

3. ประเทศอินโดนีเซีย เมืองหลวงคือ จาการ์ตา ถือเป็นประเทศหมู่เกาะขนาดใหญ่ ที่สุดในโลก โดยมีพื้นที่ 1,919,440 ตารางกิโลเมตร และมีประชากรมากถึง 240 ล้านคน (ข้อมูลปี พ.ศ. 2553) โดย 61% อาศัยอยู่บนเกาะชวา ส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลาม และใช้ภาษา Bahasa Indonesia เป็นภาษาราชการ

4. ประเทศลาว เมืองหลวงคือ เวียงจันทน์ ติดต่อกับประเทศไทยทางทิศตะวันตก โดยประเทศลาวมีพื้นที่ประมาณครึ่งหนึ่งของประเทศไทย คือ 236,800 ตารางกิโลเมตร พื้นที่กว่า 90% เป็นภูเขาและที่ราบสูง และไม่มีพื้นที่ส่วนใดติดทะเล ปัจจุบัน ปกครองด้วยระบอบสังคมนิยม โดยมีประชากร 6.4 ล้านคน ใช้ภาษาลาวเป็นภาษาหลัก แต่ก็มีคนที่พูดภาษาไทย ภาษาอังกฤษ และภาษาฝรั่งเศสได้ ประชากรส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ

5. ประเทศมาเลเซีย เมืองหลวงคือ กรุงกัวลาลัมเปอร์ เป็นประเทศที่ตั้งอยู่ในเขตศูนย์สูตร แบ่งเป็นมาเลเซียตะวันตกบนคาบสมุทรมลายู และมาเลเซียตะวันออก ตั้งอยู่บนเกาะบอร์เนียว ทั้งประเทศมีพื้นที่ 329,758 ตารางกิโลเมตร จำนวนประชากร 26.24 ล้านคน นับถือศาสนาอิสลามเป็นศาสนาประจำชาติ ใช้ภาษา Bahasa Melayu เป็นภาษาราชการ

6. ประเทศพม่า มีเมืองหลวงคือ เนปิดอว ติดต่อกับประเทศไทยทางทิศตะวันออก โดยทั้งประเทศมีพื้นที่ประมาณ 678,500 ตารางกิโลเมตร ประชากร 48 ล้านคน กว่า 90% นับถือศาสนาพุทธนิกายเถรวาท หรือหินยาน และใช้ภาษาพม่าเป็นภาษาราชการ

7. ประเทศฟิลิปปินส์เมืองหลวงคือ กรุงมะนิลา ประกอบด้วยเกาะขนาดต่าง ๆ รวม 7,107 เกาะ โดยมีพื้นที่ดิน 298,170 ตารางกิโลเมตร มีประชากร 92 ล้านคน (ข้อมูลปี พ.ศ. 2553) ส่วนใหญ่นับถือศาสนาคริสต์ และเป็นประเทศที่มีประชากรนับถือศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิกเป็นอันดับ 4 ของโลก มีการใช้ภาษาในประเทศมากถึง 170 ภาษา แต่ใช้ภาษาอังกฤษ และภาษาตากาลอก เป็นภาษาราชการ

8. ประเทศสิงคโปร์เมืองหลวงคือ กรุงสิงคโปร์ ตั้งอยู่บนตำแหน่งยุทธศาสตร์ที่เป็นศูนย์กลางคมนาคมทางเรือของอาเซียน จึงเป็นประเทศที่มีการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจมากที่สุดในย่านนี้ แม้จะมีพื้นที่ราว 699 ตารางกิโลเมตรเท่านั้น มีประชากร 4.48 ล้านคน ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาทางการ แต่มีภาษามาเลย์เป็นภาษาประจำชาติ ปัจจุบันใช้การปกครองแบบสาธารณรัฐ (ประชาธิปไตยแบบรัฐสภา มีสภาเดียว)

9. ประเทศไทยเมืองหลวงคือกรุงเทพมหานคร มีพื้นที่ 513,115.02 ตารางกิโลเมตร ประกอบด้วย 77 จังหวัด มีประชากร 65.4 ล้านคน (ข้อมูลปี พ.ศ. 2553) ส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ และใช้ภาษาไทยเป็นภาษาราชการ ปกครองด้วยระบอบประชาธิปไตย โดยมีพระมหากษัตริย์เป็นองค์ประมุขของประเทศ

10. ประเทศเวียดนาม เมืองหลวงคือ กรุงฮานอย มีพื้นที่ 331,689 ตารางกิโลเมตร จากการสำรวจถึงเมื่อปี พ.ศ. 2553 มีประชากรประมาณ 88 ล้านคน ประมาณ 25% อาศัยอยู่ในเขตเมือง ส่วนใหญ่ร้อยละ 70 นับถือศาสนาพุทธนิกายมหายาน ที่เหลือนับถือศาสนาคริสต์ ปัจจุบันปกครองด้วยระบอบสังคมนิยมคอมมิวนิสต์

ดังนั้นผู้วิจัยสรุปได้ว่าเนื้อหาของประเทศในประชาคมอาเซียนที่นำมาจัดการเรียนการสอน เป็นเนื้อหาพื้นฐานที่มุ่งเน้นให้นักเรียนทราบเป็นภาษาอังกฤษ เพื่อนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวันและเตรียมความพร้อมให้กับนักเรียนในการสื่อสารกับชาวต่างชาติ หรือ ในประเทศตนเอง หรือประเทศเพื่อนบ้านในประชาคมอาเซียน

แนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

1. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร แนวคิดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่นำมาใช้ประกอบไปด้วย แนวคิดทางด้านจิตวิทยา แนวคิดทางด้านภาษาศาสตร์ และแนวคิดทางด้านมานุษยวิทยา (สุมิตรรา อังวัฒนกุล. 2540 : 35) และทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ได้แก่ ทฤษฎีธรรมชาติของภาษาดังมีรายละเอียดต่อไปนี้ (Richards and Rodgers. 1986)

แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้น ย่อมมีจุดมุ่งหมายที่จะให้ผู้เรียนได้เกิดพัฒนาทักษะในการใช้ภาษาของตน ให้สามารถสื่อสารกับชาวต่างประเทศได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ซึ่งเป็นหน้าที่ของครูผู้สอนที่จะต้องหาวิธีการในการจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนมีพฤติกรรมบรรลุตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ แต่การที่จะสอนภาษาอังกฤษให้ได้ผลตามความมุ่งหมายนั้นต้องอาศัยความร่วมมือในหลายๆ ด้านโดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านคุณภาพของครูผู้สอนที่มีบทบาทสำคัญในการเสริมพัฒนาการด้านต่างๆ ให้กับผู้เรียน ซึ่งได้มีผู้กล่าวถึงเรื่องนี้ไว้หลายท่าน อาทิเช่น สุมิตรรา อังวัฒนกุล (2540 : 35) ได้กล่าวว่า การเรียนการสอนเป็นกระบวนการที่ซับซ้อนต้องอาศัยความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียน ตลอดจนกระบวนการเรียนการสอนซึ่งมีพื้นฐานอยู่บนทฤษฎีและวิธีการต่างๆ มากมาย ดังนั้นในการกำหนดแนวทางในการจัดการเรียนการสอนภาษา ครูผู้สอนจึงควรมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแนวคิดของศาสตร์ต่างๆ ที่นำมาใช้เป็นพื้นฐานในการสอนภาษา ได้แก่ แนวคิดทางด้านจิตวิทยา แนวคิดทางด้านภาษาศาสตร์ และแนวคิดทางด้านมานุษยวิทยา ดังนี้

แนวคิดทางด้านจิตวิทยา

ได้มีผู้แบ่งทฤษฎีการเรียนรู้ทางจิตวิทยาออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ๆ คือ ทฤษฎีสิ่งเร้าและการตอบสนอง ทฤษฎีนี้เน้นว่าการเรียนรู้เกิดขึ้นจากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนอง และเมื่อได้รับการเสริมแรงจากการตอบสนองที่ถูกต้องก็จะเพิ่มการเรียนรู้ให้เกิดขึ้น นักจิตวิทยาที่สำคัญ ได้แก่ ธอร์นไดค์ (Thorndike) พาฟลอฟ (Pavlov) และ สกินเนอร์ (Skinner) เช่น กฎการเรียนรู้ของธอร์นไดค์และทฤษฎีการเสริมแรงของสกินเนอร์

1. กฎแห่งความพร้อม (Law of Readiness) กฎนี้กล่าวถึงสภาพความพร้อมของผู้เรียนทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ ถ้าร่างกายเกิดความพร้อมแล้วได้กระทำย่อมเกิดความพึงพอใจแต่ถ้าไม่พร้อมที่จะทำแล้วถูกบังคับให้กระทำ จะทำให้เกิดความไม่พึงพอใจ

2. กฎแห่งการฝึกหัด (Law of Exercise) กฎนี้กล่าวถึงความมั่นคงของการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองที่ถูกต้องโดยการฝึกหัดกระทำซ้ำบ่อย ๆ ย่อมทำให้เกิดการเรียนรู้ได้นานและคงทนถาวร

3. กฎแห่งผลที่พอใจ (Law of Effect) กฎนี้กล่าวถึงผลที่ได้รับเมื่อแสดงพฤติกรรมการเรียนรู้แล้วว่า ถ้าได้รับผลที่พึงพอใจย่อมอยากจะทำซ้ำต่อไป ถ้าได้รับผลที่ไม่พึงพอใจย่อมไม่อยากจะเรียนรู้หรือเกิดความเบื่อหน่ายทฤษฎีการเสริมแรง (Reinforcement Theory) ของสกินเนอร์ (Skinner) ซึ่งเชื่อว่าการเรียนรู้เป็นกริยาสะท้อนหลังจากเกิดกระบวนการของสิ่งเร้าและการตอบสนอง ใจความสำคัญของทฤษฎีนี้คือ (ชม ภูมิภาค. 2523 : 165-170)

3.1 การเสริมแรง (Reinforcement) เป็นตัวกระตุ้นให้เกิดการตอบสนอง โดยมีลักษณะทางการสอบ และการเรียนที่สัมพันธ์กันมากขึ้น โดยเฉพาะพฤติกรรมที่เกิดความพึงพอใจ ผู้สอนจึงจะต้องหาวิธีการกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความอยากรู้อยากเห็นมากที่สุด

3.2 การฝึกฝน (Practice) ได้แก่ การให้ทำแบบฝึกหัดหรือการฝึกซ้ำ เพื่อให้เกิดทักษะ

3.3 การรู้ผลการกระทำ (Feedback) ได้แก่ การที่สามารถให้ผู้เรียนได้รู้ผลการปฏิบัติหน้าที่ได้ทันที เพื่อจะทำให้ผู้เรียนได้ปรับพฤติกรรมได้ถูกต้อง อันเป็นการเรียนรู้ที่ดี

3.4 การสรุปเป็นกฎเกณฑ์ (Generalization) ได้แก่ การจัดประสบการณ์ต่างๆ ที่สามารถสร้างความคิดรวบยอด จนกระทั่งสรุปเป็นกฎเกณฑ์ที่จะนำไปใช้ได้ การนำแนวความคิดของกลุ่มพฤติกรรมนิยมมาใช้ในการศึกษา สามารถกระทำได้ ดังตาราง 2

ตาราง 2 สรุปแนวความคิดของกลุ่มพฤติกรรม

ความเชื่อพื้นฐาน	ตัวอย่าง	การนำมาใช้กับการศึกษา
ความสำคัญของสิ่งแวดล้อม	สมชายไม่ตั้งใจเรียนเพราะบรรยากาศไม่น่าสนใจ	พัฒนาสิ่งแวดล้อมในชั้นเรียนเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมสนใจเรียน
เน้นพฤติกรรมที่สังเกตเห็นได้ (สิ่งเร้าและการตอบสนอง)	สมโชคแสดงพฤติกรรมบางอย่างเช่น คู้ ทำงานอื่น แหย่เพื่อนการตอบสนองของครูและเพื่อนในชั้นจะเป็นสิ่งเร้าต่อพฤติกรรมของสมโชค	คิดถึงสิ่งเร้าต่าง ๆ ซึ่งจะเป็นตัวก่อให้เกิดการตอบสนองที่เหมาะสมของผู้เรียน
การเรียนรู้คือการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม	พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของสมหญิงเพิ่มมากขึ้นเป็นลำดับ	อย่าเข้าใจว่าการเรียนรู้เกิดขึ้นจนกว่าจะเห็นพฤติกรรมของผู้เรียนเปลี่ยนไป
ความต่อเนื่องของเหตุการณ์	ก้อยแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมเพื่อต้องการได้รับความสนใจ	ถ้าต้องการให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ต้องจัดเหตุการณ์เพื่อส่งเสริมหรือขัดขวางทันทีทันใด
หลักการเรียนรู้ที่เหมือนกันสามารถนำไปใช้ร่วมกันได้	สมเจตแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมเพื่อเรียกร้องความสนใจเปรียบได้กับการที่หนูกดปุ่มเพื่อได้รับอาหาร	นำหลักการทดลองที่เกี่ยวกับการเรียนรู้ ซึ่งศึกษาทดลองกับสัตว์ประเภทต่าง ๆ มาใช้กับสภาพการเรียนในชั้นเรียน

ทฤษฎีความคิดความเข้าใจ มีความคิดที่ตรงกันข้ามกับทฤษฎีสิ่งเร้าและการตอบสนอง ทฤษฎีเน้นความคิดที่ว่า การเรียนรู้เป็นกระบวนการของการค้นพบและเข้าใจความสัมพันธ์ของสิ่งต่างๆ การเรียนรู้เกิดจากการมองเห็นความสัมพันธ์ของปัญหาจนเกิดความเข้าใจซึ่งเรียกว่า การหยั่งเห็น การเรียนรู้ต้องอาศัยกระบวนการทางสติปัญญาของผู้เรียนแต่ละคน บางคนเรียกทฤษฎีนี้ว่า Gestalt

Theory หรือ Field Theory นักจิตวิทยาที่รู้จักกันดีได้แก่ โยลแมน (Yolman) และโคลเลอร์ (Kohler) เป็นต้น

แนวคิดทางด้านภาษาศาสตร์

อิทธิพลของนักภาษาศาสตร์ ที่มีต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่สำคัญๆ ได้แก่ นักภาษาศาสตร์กลุ่มโครงสร้าง (Structuralists) กลุ่มไวยากรณ์ปริวรรต (Transformationalists) และกลุ่มภาษาสังคม (Sociolinguists) ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

1. กลุ่มที่เน้นโครงสร้าง กลุ่มนี้เห็นว่าภาษาเป็นสิ่งที่วิเคราะห์ได้เป็นระบบซึ่งเราอาจพิจารณาเป็นส่วนๆ ได้ และแต่ละหน่วยของภาษาเกี่ยวพันกัน ภาษา คือ ภาษาพูดไม่ใช่ภาษาเขียน การวิเคราะห์ภาษาจึงควรดูจาก สิ่งที่เจ้าของภาษาพูดไม่ใช่สิ่งที่ควรพูด นอกจากนี้ ยังเน้นหลักการเรียนรู้ที่ว่าภาษาแต่ละภาษามีความแตกต่างกัน

2. กลุ่มไวยากรณ์ปริวรรต นำโดย ชอมสกี (Chomsky) ให้ความคิดที่ต่างไปว่าภาษาเป็นเรื่องของกฎเกณฑ์ และในการวิเคราะห์ไวยากรณ์ของ ประโยคทำให้เกิดแนวคิดเกี่ยวกับโครงสร้างลึกและโครงสร้างผิว โครงสร้างผิว คือประโยคหรือคำที่เราได้ยินหรือได้อ่านโครงสร้างลึกคือความหมายของประโยคที่เราได้ยินหรืออ่านนั่นเอง นอกจากนี้ยังมีแนวคิดที่ว่าคนเราทุกคนมีความสามารถที่จะเข้าใจภาษาในเบื้องต้นก่อน แล้วจึงสามารถแสดงออกได้

3. กลุ่มภาษาศาสตร์สังคม กลุ่มนี้นำโดย ไฮเมอร์ (Hymes) ซึ่งได้โต้แย้งเกี่ยวกับทฤษฎีความสามารถทางภาษาของ ชอมสกี (Chomsky) เขากล่าวว่า การแสดงออกทางภาษาของชอมสกีนั้น มิใช่เป็นความสามารถในการนำภาษาไปใช้ แม้ว่าจะได้กล่าวถึงการนำภาษาไปใช้ในคำว่า การแสดงออกทางภาษาก็ตาม ทั้งนี้เพราะชอมสกี (Chomsky) ไม่ได้กล่าวถึงความสำคัญทางด้านวัฒนธรรมสังคม กล่าวถึงเฉพาะบทบาททางด้านจิตวิทยา เช่น ความจำ การรับรู้ เป็นต้น ไม่ได้กล่าวถึงการปะทะสังสรรค์ทางสังคม นอกจากนี้ไฮเมอร์ บอกว่า การแสดงออกทางภาษาของชอมสกีนั้น ยังมีความสับสนระหว่างการแสดงออกจริง และกฎเกณฑ์ที่แอบแฝงอยู่ในการแสดงออกนั้นๆ ซึ่งไฮเมอร์ ถือว่าเป็นสิ่งที่แอบแฝงอยู่ในความสามารถทางภาษา ด้วย ดังนั้น ความสามารถทางภาษาที่สำคัญที่สุด ก็คือความสามารถที่จะพูดหรือเข้าใจคำพูดที่ไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ แต่มีความหมายเหมาะสมกับสภาพการณ์ที่คำพูดเหล่านั้นถูกนำมาใช้

แนวคิดทางด้านมานุษยวิทยา

ผู้มีความเชื่อทางด้านมานุษยวิทยา เช่น โรเจอร์ (Rogers) มีความเห็นว่าผู้ที่จะเรียนรู้ภาษาได้ดีนั้นจะต้องเป็นผู้ที่คิดแสดงความรู้สึกหรือแสดงพฤติกรรมโดยตั้งอยู่บนพื้นฐานไม่เพียงแต่ความสามารถทางด้านสติปัญญาเท่านั้น แต่จะต้องขึ้นอยู่กับความรู้สึกของตนเองด้วย Rogers (สุมิตรา อังวัฒนกุล. 2539 : 29 ; อ้างอิงมาจาก Rogers. 1980 : 32) ดังนั้น ในการจัดการเรียนการสอนจะต้องคำนึงถึงเนื้อหาที่สัมพันธ์ความรู้สึก ประสบการณ์ ความจำ ความหวัง ความปรารถนา ความเชื่อ ค่านิยม และความต้องการของผู้เรียนเป็นสำคัญจากแนวคิดทางจิตวิทยาภาษาศาสตร์ และมานุษยวิทยา ทำให้เกิดแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาเป็น 4 กลุ่ม ดังนี้ (สุมิตรา อังวัฒนกุล. 2539 : 29 - 31)

กลุ่มที่ 1 เน้นพฤติกรรมหรือการสร้างสมนัยกลุ่มนี้ได้แนวคิดจากทฤษฎีการเรียนรู้แบบกระตุ้น และการตอบสนองและแนวคิดจากทฤษฎีภาษาศาสตร์ ซึ่งมีความเชื่อว่า ภาษาเป็นเรื่องของนิสัย หรือความเคยชิน การเรียนภาษา ก็คือการเลียนเสียง หรือการเลียนแบบ การ

เรียนภาษาจึงมุ่งที่จะสร้างนิสัยให้พูดภาษาใหม่ได้อย่างคล่องแคล่ว โดยไม่ต้องคิดเน้นเนื้อหาที่จะพูดเท่านั้น การสอนจึงเน้นการเลียนแบบหรือพูดซ้ำๆ เพื่อจดจำไว้ในสมอง บทเรียนจะจัดเตรียมจากบทเปรียบเทียบภาษาของตนกับภาษาที่จะเรียนในด้านระบบเสียง และรูปประโยค ส่วนใดมีความแตกต่างกันจะต้องฝึกให้มากนอกจากนี้ แนวคิดนี้ยังได้อิทธิพลจากจิตวิทยาตามทฤษฎีของการเรียนรู้ซึ่งเน้นว่าผู้เรียนจะตอบโต้จากสิ่งเร้า ถ้ามีการเสริมแรงให้ทำต่อไปการเรียนรู้อาจคล้ายกับพฤติกรรมอื่นๆ เน้นการฝึกทำซ้ำ ๆ การสอนภาษาจึงเน้นการจำและการฝึกอย่างเต็มที่ เพื่อสร้างทักษะใหม่ให้เป็นนิสัย วิธีสอนตามแนวคิดนี้ได้แก่ วิธีสอนแบบฟังพูด (Audio Lingual Method)

กลุ่มที่ 2 เน้นความรู้ความเข้าใจ กลุ่มนี้แนวคิดเกี่ยวกับภาษาตรงข้ามกับกลุ่มแรก โดยมีความเชื่อว่ากระบวนการเรียนภาษาของมนุษย์ มีขอบเขตกว้างขวางกว่าที่จะอธิบาย การเรียนการใช้ภาษาเป็นกระบวนการอิสระที่ผู้ฝึกพบกับสิ่งที่เคยเรียนมาแล้ว การฝึกอย่างหนึ่งก็ใช้ได้ เฉพาะสิ่งที่ฝึกเท่านั้นจะไปถ่ายทอดกับเหตุการณ์อื่นไม่ได้ การเรียนภาษาของมนุษย์เกิดจากสัญชาตญาณผู้ใหญ่เป็นเพียงผู้ป้อน ข้อมูลให้แก่เด็กส่วนการเรียนรู้เด็กจะเป็นผู้กระทำเอง โดยอาศัยกลไกตามธรรมชาติ แนวคิดแบบนี้ได้รับอิทธิพลจากแนวคิดทางจิตวิทยาแบบความคิด ความเข้าใจและทฤษฎีภาษาศาสตร์ การสอนภาษาจึงมุ่งให้เข้าใจกระบวนการทั้งหมดของภาษามากกว่าการเรียงคำและไม่สนใจเรื่องเสียงมากนัก การเรียนรู้เป็นเรื่องของแต่ละบุคคล ไม่ใช่อิทธิพลจากสิ่งแวดล้อม การเรียนรู้จะเกิดขึ้น ถ้าได้ให้ความรู้และจัดระเบียบความรู้ขึ้น สะสมความรู้นั้นจนกลายเป็นส่วนสำคัญของกระบวนการรับรู้ ครูต้องยอมรับว่า สติปัญญามีความสำคัญต่อการเรียนรู้ ครูคอยกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากรู้ อยากเห็นสามารถเชื่อมโยงสิ่งที่เรียนกับสิ่งที่ตนรู้แล้วเพื่อนำไปใช้ได้ผลดี วิธีสอนตามแนวคิดนี้ได้แก่ วิธีสอนแบบไวยากรณ์และแปล (Grammar Translation Method) วิธีสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบความรู้ความเข้าใจ (Cognitive Code Learning Theory)

กลุ่มที่ 3 เน้นการสื่อสาร กลุ่มนี้มีแนวคิดทางด้านจิตวิทยาตามกลุ่มความคิด ความเข้าใจ และกลุ่มภาษาศาสตร์สังคม หลักการสำคัญของแนวคิดกลุ่มนี้ คือ การเรียนภาษาย่อมมีเป้าหมายความสามารถในการใช้ประโยค และความคิดอย่างต่อเนื่องทั้งหมดในขณะที่สื่อสาร มีความสำคัญกว่าส่วนประกอบย่อยๆ ในประโยค กระบวนการของการสื่อสารมีความสำคัญเท่ากับรูปแบบภาษาการเรียนภาษาเน้นการปฏิบัติ ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ไม่ใช่ข้อผิดพลาดที่สำคัญที่สุดของการสื่อสาร วิธีการสอนตามแนวคิดนี้ คือแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

กลุ่มที่ 4 กลุ่มมานุษยวิทยากลุ่มนี้ยึดแนวความคิดทางมานุษยวิทยา ซึ่งมีหลักการสำคัญ คือ จุดประสงค์ของการเรียนรู้ภาษา มิใช่เพียงแต่จะสื่อสารกับผู้คนเท่านั้น แต่เพื่อที่จะพัฒนาศักยภาพภายในตัวของตนเอง และถือว่าภาษาเป็นเครื่องมือของการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Social Interaction) วิธีการสอนตามแนวคิดนี้ได้แก่ วิธีสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์ (Community Language Learning) วิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response) และวิธีสอนแบบชักชวน (Suggestopedia) แนวคิดในการสอนภาษาในรูปแบบต่าง ๆ มีเป้าหมายเพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาไปใช้ได้จริง และเพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตรที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้ถูกต้องตามหลักภาษาเหมาะสมกับยุคสมัยและวัฒนธรรม การนำเอาแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมาประยุกต์ใช้น่าจะเป็นรูปแบบการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ดีอีกรูปแบบหนึ่ง

การจัดการเรียนการสอนภาษาของนักภาษาศาสตร์

Brown (2001 : 54-70) เสนอหลักการเกี่ยวกับการเรียนและการสอนภาษาที่สามารถนำมาใช้ในการเสริมประสิทธิภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษไว้ โดยแบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ

1. หลักการทางด้านความรู้ความเข้าใจ (Cognitive Principle) ประกอบด้วย

1.1 ความเป็นหนึ่งเดียวได้เอง (Autonomy) หมายถึง การที่ผู้เรียนภาษาได้เอง โดยให้ความสนใจต่อรูปแบบภาษาในลักษณะรวม ไม่มีการวิเคราะห์ภาษาเป็นส่วนย่อย ๆ เช่น หน่วยเสียง หน่วยคำ และชนิดของคำ

1.2 การเรียนรู้ที่มีความหมาย (Meaningful Learning) การเรียนรู้ที่มีความหมาย เป็นการซึมซับความรู้ใหม่เข้ามาอยู่ในโครงสร้างทางปัญญาและระบบความจำเป็นที่อยู่ แล้วอย่างมีความหมายและผลของการเชื่อมโยงสิ่งที่เรียนรู้ใหม่เข้ากับโครงสร้างทางสติปัญญาเดิม ทำให้สามารถจดจำได้อย่างแม่นยำ

1.3 การให้รางวัล (The Anticipation of Reward) ผู้สอนควรพยายามให้ผู้เรียนตระหนักในผลที่ได้รับจากการเรียนภาษาอังกฤษในระยะยาว โดยการชี้ให้เห็นประโยชน์ของการเรียนภาษาอังกฤษ ความมีศักดิ์ศรี ความมีเกียรติ และความมีชื่อเสียงที่สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ ประโยชน์ทางได้วิชาการของการรู้ภาษาอังกฤษและผลต่อการประกอบวิชาชีพในอนาคตหากใช้ภาษาอังกฤษได้

1.4 การสร้างแรงจูงใจภายใน (The Intrinsic Motivation) ผู้สอนจะต้องศึกษาว่าอะไรเป็นแรงจูงใจภายในของผู้เรียน แล้วจึงออกแบบกิจกรรมและใช้เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษให้สอดคล้องกับความสนใจและความต้องการของผู้เรียน ให้ผู้เรียนทำกิจกรรมด้วยความสนุกสนาน น่าสนใจ มีประโยชน์ หรือท้าทาย

1.5 การฝึกปฏิบัติกลวิธีการเรียนรู้ (Strategic Principle) ผู้สอนต้องศึกษาว่าผู้เรียนส่วนใหญ่มีแบบแผนการเรียนรู้แบบใดแล้วพยายามจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับแบบแผนการเรียนรู้ส่วนใหญ่ของผู้เรียน นอกจากนี้ควรหาโอกาสฝึกกลวิธีการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยพิจารณาเลือกกลวิธีที่จำเป็นที่ต้องใช้ในภาษาอังกฤษเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนและสอดคล้องกับบทเรียน

2. หลักการทางด้านความรู้สึกนึกคิด (Affective Principle) หลักการทางด้านความรู้สึกนึกคิดนี้ Brown ได้แบ่งออกเป็นหลักการย่อยดังนี้

2.1 การแสดงออกทางภาษา (Language Ego) ในขณะที่ผู้เรียนรู้ภาษาที่สองนั้น ผู้เรียนจะต้องได้รับการพัฒนาการคิด ความรู้สึก และการกระทำที่เป็นลักษณะเฉพาะของภาษาที่สองไปด้วยซึ่งมีผลทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกป้องกัน (Defensiveness) และมีความรู้สึกสะกดกลั้นต่อการเรียนภาษาที่สอง ผู้สอนจะต้องให้กำลังใจแก่ผู้เรียนเพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกอบอุ่น ไม่รู้สึกสิ้นหวังในการเรียนภาษาที่สอง ผู้สอนจะต้องสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาที่สองให้แก่ผู้เรียน ต้องมีการวางแผนและกำหนดโครงสร้างของกิจกรรมให้เหมาะสม โดยคำนึงถึงหลักการควบคุมการแสดงออกทางภาษาของผู้เรียน พิจารณาว่าควรจัดให้ผู้เรียนคนใดอยู่ในกลุ่มย่อยใด หรือทำกิจกรรมคู่กับใครและต้องมีความอดทนต่อการควบคุมการแสดงออกทางภาษาของผู้เรียนอยู่เสมอ

2.2 ความเชื่อมั่นในตนเอง (Self – Confidence) ผู้สอนจะสร้างความเชื่อมั่นในตนเองให้แก่ผู้เรียน เมื่อผู้เรียนได้รับมอบหมายภาระงานแล้ว ผู้เรียนจะต้องมีความเชื่อมั่นว่าตนเองมีความสามารถที่จะทำภาระงานการเรียนรู้ให้สำเร็จได้

2.3 ความกล้าที่จะเสี่ยง (Risk – Raking) เป็นหลักการที่เน้นความสำคัญของการช่วยให้ผู้เรียนคำนวณความเสี่ยงในการที่จะใช้ภาษาทั้งในด้านการรับสารและการส่งสารผู้เรียนที่ประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษาที่สอง จะต้องกล้าเสี่ยงที่จะใช้ภาษา กล้าที่จะได้รับการตำหนิและการชมเชยด้วยความเต็มใจมีความพยายามที่จะส่งสารและรับสารที่เป็นภาษาที่สองด้วยความเชื่อมั่นในความสามารถในตนเอง

2.4 ความเชื่อมโยงระหว่างภาษาและวัฒนธรรม (The Language-Culture Connection) ภาษาและวัฒนธรรมมักจะเชื่อมโยงกันจนยากที่จะเข้าใจในบางครั้งจะเรียนรู้ภาษาที่สองให้สำเร็จก็ต้องเรียนรู้วัฒนธรรมของผู้พูดภาษาที่สองไปด้วย เมื่อใดที่ผู้สอนภาษาสอนระบบของวัฒนธรรมประเพณี ค่านิยมและแนวทางการคิด ความรู้สึก พฤติกรรมของภาษาไปด้วย

3. หลักการทางด้านภาษาศาสตร์ (Linguistic Principle)

3.1 อิทธิพลของภาษาแม่ (The Native Language Effect) ผู้เรียนภาษาที่สองมักจะคิดเป็นภาษาแม่ก่อน แล้วจึงแปลจากภาษาแม่เป็นภาษาที่สองทำให้ภาษาแม่บางส่วนเข้ามาปะปนอยู่ในภาษาที่สอง คือไม่สามารถทำความเข้าใจสาร และไม่สามารถผลิตสารด้วยภาษาที่สองอย่างถูกต้อง

3.2 ความสัมพันธ์ระหว่างภาษา (Interlanguage) ผู้เรียนภาษาที่สองมีแนวโน้มที่จะก้าวไปสู่กระบวนการพัฒนาภาษาอย่างเป็นระบบหรือกึ่งระบบได้ โดยการใช้ประโยชน์จากข้อมูลป้อนกลับของบุคคลอื่นมาช่วยส่งเสริมการพัฒนาภาษาภายใน ผู้สอนจะต้องเป็นผู้ให้ข้อมูลป้อนกลับแก่ผู้เรียนอย่างเหมาะสมโดยคำนึงถึงความรู้สึกนึกคิด และความเข้าใจของผู้เรียนด้วยว่าผู้เรียนรู้สึกอย่างไร คิดอย่างไร เข้าใจอย่างไร และมีเหตุผลอย่างไร จึงแสดงออกทางภาษาในลักษณะเช่นนั้น

3.3 ความสามารถในการสื่อสาร (Communicative Competence) ผู้สอนจะต้องพัฒนาให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารให้ดีที่สุด โดยให้ความเอาใจใส่ต่อการนำภาษาไปใช้ (Language Use) ไม่ใช่เพียงการใช้ภาษาเท่านั้น (Language Usage) ซึ่งนอกจากจะเป็นการใช้ภาษาถูกต้องและคล่องแคล่วแล้ว ยังต้องเป็นภาษาที่ใช้กันอยู่จริง และเหมาะสมกับบริบท และจะต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนนำภาษาที่เรียนในห้องเรียนไปใช้ในบริบทของชีวิตจริงด้วย

ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาอังกฤอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ทฤษฎีธรรมชาติของภาษา (Nature of Language) การเรียนการสอนภาษา จำเป็นต้องคำนึงถึงธรรมชาติของภาษา มุมมองหรือทฤษฎีเกี่ยวกับเรื่องนี้แบ่งเป็น 3 ด้าน คือ (Richards and Rodgers. 1986)

1. มุมมองด้านโครงสร้างของภาษา (The structural view of language)
มุมมองด้านโครงสร้างของภาษา สรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

1.1 ความหมาย ภาษาคือระบบๆ หนึ่งที่มีองค์ประกอบหลายอย่างสัมพันธ์กัน เพื่อการถ่ายทอดความหมาย

1.2 องค์ประกอบ ได้แก่ หน่วยเสียง หน่วยไวยากรณ์ (วลี อนุประโยค ประโยค) การปฏิบัติทางไวยากรณ์ (การเพิ่ม การเชื่อม การเปลี่ยนแปลง) และคำศัพท์

1.3 ขอบเขตของการวิจัย ได้แก่ การวิเคราะห์ทางภาษาศาสตร์และการวิเคราะห์ การสื่อความหมายทางข้อความ

1.4 เป้าหมายของการเรียนรู้ภาษา คือ ความรอบรู้ในองค์ประกอบต่างๆ ของ ระบบภาษา

1.5 วิธีการเรียนรู้ ได้แก่ วิธีการฟังภาษา วิธีการตอบสนองด้วยวาจาในระดับ จำกัด (Limited language use) และวิธีเขียนหรือไม่พูด

2. มุมมองด้านการสื่อสารของภาษา (The communicative view of language)

2.1 ความหมาย ภาษาเป็นสื่อสำหรับการแสดงออกของความต้องการ

2.2 องค์ประกอบ ได้แก่ มิติทางความหมาย มิติทางการสื่อสารและคุณลักษณะ ทางไวยากรณ์หรือหลักภาษา ข้อนี้สำคัญน้อยกว่าสองข้อแรก

2.3 ขอบเขตของการวิจัย ได้แก่ สังคมวิทยาภาษาศาสตร์ การประยุกต์ของ ภาษาและความหมายของคำหรือภาษา

2.4 เป้าหมายของการเรียนรู้ภาษา ได้แก่ การเรียนรู้การใช้หน้าที่ต่างๆ ของการ สื่อสารและประเภทต่างๆ ของความหมาย

2.5 วิธีการเรียนรู้ ได้แก่ วิธีการสื่อสาร หลักสูตรเกี่ยวกับการปฏิบัติตามหน้าที่ และความนึกคิด ความคิดเห็นหรือความเชื่อและวิถีธรรมชาติ

3. มุมมองด้านปฏิสัมพันธ์ของภาษา (The interactional view of language)

3.1 ความหมาย การสร้างและรักษาไว้ซึ่งสัมพันธ์ภาพระหว่างบุคคล เพื่อการ ติดต่อทางสังคมของปัจเจกบุคคล

3.2 องค์ประกอบ ได้แก่ ทักษะการใช้ภาษาระดับข้อความ (Discourse Skills) เช่น การเลือกใช้โครงสร้างที่เหมาะสม (Cohesion) การแสดงความสัมพันธ์ระหว่างข้อความ (Coherence) ทักษะทางการสนทนา (Conversational Skills) เช่น การสับเปลี่ยนบทบาท (Turntaking) ในการสนทนา เป็นต้น

3.3 ขอบเขตของการวิจัย ได้แก่ การวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ การวิเคราะห์การ สนทนาและการศึกษาทางชาติพันธุ์วิทยา

3.4 เป้าหมายของการเรียนรู้ภาษา คือ การริเริ่มและดำรงรักษาการสนทนา กับ บุคคลอื่นๆ

3.5 วิธีการเรียนรู้ ได้แก่ การปฏิสัมพันธ์เชิงกลวิธีและวิธีการสื่อสารต่างๆ สาระสำคัญข้างต้น การศึกษาวิจัยทางภาษาควรตระหนักถึงธรรมชาติของภาษาอย่างรอบด้านนั้นคือ ด้านโครงสร้างภาษา ด้านการสื่อสาร และด้านปฏิสัมพันธ์ เช่น หากสนใจศึกษาเรื่องปฏิสัมพันธ์ของ ภาษาก็จำเป็นต้องคำนึงถึงเป้าหมาย นั่นคือ การริเริ่มและการดำรงรักษาการสนทนา เป็นต้น

2. แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ในปัจจุบันแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษได้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมเป็นอย่างมาก คือมุ่งให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายในสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับบุคคลที่ผู้เรียนติดต่อสื่อสารด้วย โดยเหตุนี้ แนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจึงเกิดขึ้นเพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสในการนำภาษาที่ได้จากการฝึกหรือการเรียนภาษาในชั้นเรียนไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน (กรมวิชาการ. 2544 : 133 - 136) ได้นำเสนอแนวคิดในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้

2.1 ความหมายของการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

ปรมะ สตะเวทิน (2535 : 7) ได้ให้ความหมายของการสื่อสารไว้ว่าการสื่อสารคือ กระบวนการของการถ่ายทอดสาร (Message) จากบุคคลหนึ่งซึ่งเรียกว่า ผู้ส่งสาร (Source) ไปยังอีกบุคคลหนึ่ง ซึ่งเรียกว่าผู้รับสาร (Receiver) โดยผ่านสื่อ (Channel)

กรมวิชาการ (2544 : 6) ได้ให้ความหมายของภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ว่าภาษาเพื่อการสื่อสาร หมายถึง การใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อทำให้เข้าใจแลกเปลี่ยน นำเสนอข้อมูลข่าวสาร แสดงความคิดเห็น เจตคติ อารมณ์ และความรู้สึก ในเรื่องต่างๆ ทั้งที่เป็นภาษาพูดและภาษาเขียน สุวัฒน์ นิยมไทย และคณะ (2545 : 10) ได้ให้ความหมายของการสื่อสารไว้ว่าการสื่อสาร หมายถึง การถ่ายทอดข่าวสาร ความคิด ทักษะคติ หรืออารมณ์จากบุคคลหนึ่งหรือกลุ่มหนึ่งไปยังผู้อื่นหรือกลุ่มอื่น โดยใช้สัญลักษณ์เป็นสำคัญ

สรุปได้ว่าการสอนภาษาตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้ซึ่งมุ่งเน้นความสำคัญของตัวผู้เรียน จัดลำดับการเรียนรู้เป็นขั้นตอนตามกระบวนการใช้ความคิดของผู้เรียน โดยเริ่มจากการฟังไปสู่การพูด การอ่าน การจับใจความสำคัญ ทำความเข้าใจ จดจำแล้วนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน

2.2 ความสำคัญของการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

กลุ่มนักจิตวิทยาการเรียนรู้ เชื่อว่า ผู้เรียนมีความสำคัญที่สุดในการเรียน ผู้เรียนจะสามารถเรียนได้มากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับความเข้าใจเป็นสำคัญเขาจะเรียนได้ดีถ้าเข้าใจจุดประสงค์ของการเรียน เห็นประโยชน์ในการนำสิ่งที่เรียนไปใช้ โดยสามารถเชื่อมโยงสิ่งที่เรียนไปแล้วให้เข้ากับสิ่งที่กำลังเรียนอยู่ และสิ่งที่จะช่วยให้การเรียนภาษาต่างประเทศได้ นอกเหนือ จากสองเรื่องดังกล่าวมาแล้ว ก็คือ ต้องเข้าใจหลักภาษาที่ใช้ในการวางรูปแบบประโยคด้วย

การสอนภาษาต่างประเทศในปัจจุบัน ได้หันมายึดแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมากขึ้น มีการจัดกิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างมีความหมาย ได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ที่มีโอกาสพบได้จริงในชีวิตประจำวัน โดยยังคงให้ความสำคัญกับโครงสร้างไวยากรณ์ตามที่ปรากฏอยู่ในเนื้อหาที่ใช้สื่อความหมาย ลิตเติลวูด (กระทรวงศึกษาธิการ. 2548 : 103 ; อ้างอิงมาจาก Littlewood. 1981)

ดังนั้นแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นแนวการสอนที่ไม่จำกัดความสามารถของผู้เรียนไว้เพียงแค่ความรู้ด้านโครงสร้างไวยากรณ์เท่านั้น แต่สนับสนุนให้ผู้เรียนได้มีการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาทุกทักษะ โดยสัมพันธ์ความสามารถทางไวยากรณ์เข้ากับ ยุทธศาสตร์การสื่อสาร ด้วยวิธีการที่ถูกต้องและเหมาะสมกับกาลเทศะ ในชีวิตจริงผู้เรียนต้องสัมผัสกับการสื่อสาร ซึ่งเป็นการใช้ภาษาในรูปแบบต่าง ๆ มากมาย ดังนั้น การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ควรสอนให้ผู้เรียนคุ้นเคย

กับการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน และนำภาษาที่คุ้นเคยนั้นไปใช้ได้ คำกล่าวนี้สอดคล้องกับความคิดของ วิดโดสัน (กระทรวงศึกษาธิการ. 2548 : 104 ; อ้างอิงมาจาก Widdowson. 1979) ที่ว่าความสามารถในการเรียบเรียงประโยค มิใช่เป็นความสามารถในการสื่อสาร การสื่อสารจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อเราสามารถใช้ประโยคได้หลายชนิดในโอกาสต่างๆ กัน เช่น การอธิบาย การแนะนำ การถาม-ตอบ การขอร้อง การออกคำสั่ง เป็นต้น ความรู้ในการแต่งประโยคเป็นสิ่งที่เราเรียกว่า ความรู้ความเข้าใจภาษาเท่านั้น มันอาจจะเป็นประโยชน์อยู่บ้าง แต่ถ้าจะให้เกิดประโยชน์มากที่สุด ก็ต้องสามารถนำความรู้ ในการใช้ประโยคไปใช้ให้เป็นปกติวิสัยได้ตามโอกาสต่าง ๆ ของการสื่อสาร

2.3 แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ตามคำจำกัดความที่ ดักลาส บราวน์ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2548 : 104 ; อ้างอิงมาจาก Brown. 1994) เสนอไว้ มีลักษณะ 4 ประการที่เชื่อมโยงสัมพันธ์กัน ดังนี้

1) เป้าหมายของการสอนเน้นไปที่องค์ประกอบทั้งหมดของทักษะการสื่อสารและไม่จำกัดอยู่ภายในกรอบของเนื้อหาภาษาหรือไวยากรณ์

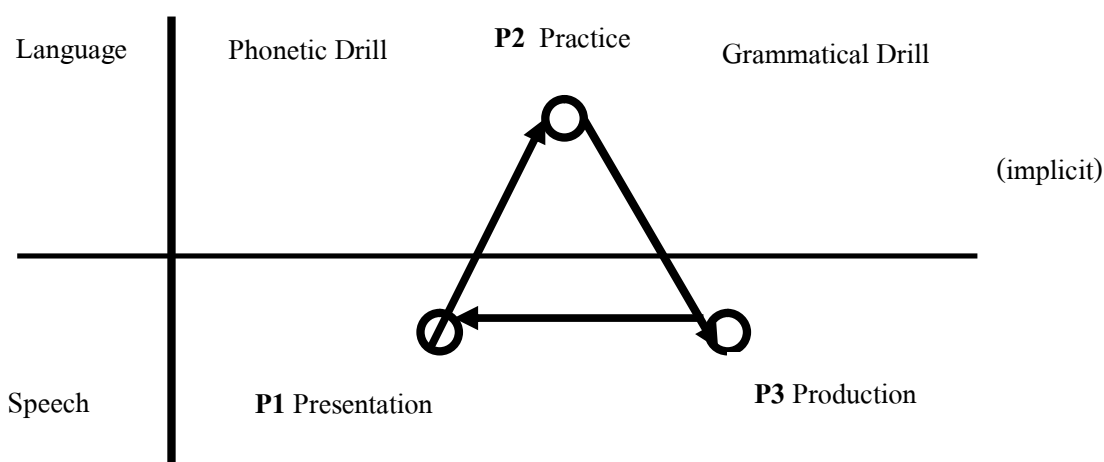
2) เทคนิคทางภาษาได้รับการออกแบบมา เพื่อนำผู้เรียนให้ไปสู่การใช้ภาษาอย่างแท้จริงตามหน้าที่ของภาษา และปฏิบัติจริงโดยมีจุดมุ่งหมายในการพูด รูปแบบโครงสร้างภาษามีใช่เป้าหมายหลัก แต่ตัวรูปแบบเฉพาะของภาษาต่างหากที่จะทำให้ผู้เรียนสามารถสื่อสาร จนสำเร็จตามเป้าหมาย

3) ความคล่องแคล่วและความถูกต้อง เป็นหลักการเสริมที่อยู่ภายใต้เทคนิคการสื่อสาร มีหลายครั้งที่ความคล่องแคล่วอาจจะมีความสำคัญมากกว่าความถูกต้อง เพื่อที่จะทำให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาไปใช้ได้อย่างมีความหมาย

4) ในการเรียนการสอนภาษาตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ในตอนท้ายสุด ผู้เรียนต้องใช้ภาษาอย่างเข้าใจและสร้างสรรค์ ภายในบริบทที่ไม่เคยฝึกมาก่อน

จากแนวการสอนของดักลาส บราวน์ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2548 : 104 ; อ้างอิงมาจาก Brown. 1994) ดังกล่าว ทำให้เกิดแนวคิดในการสอนภาษาว่า ควรนำเสนอภาษาใหม่ในรูปแบบภาษาที่พบในสถานการณ์จริง เพื่อนำไปสู่การสอนศัพท์ โครงสร้าง การออกเสียง มีการฝึกฝนจนเกิดความเข้าใจในเนื้อหาโครงสร้างสามารถใช้ได้ถูกต้อง แล้วจึงนำความรู้ที่ได้ ไปฝึกใช้ในสถานการณ์จริง แนวคิดนี้จึงกลายเป็นขั้นตอนการสอนของแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารตามภาพประกอบ 1

ที่มา : กรมวิชาการ (2544 : 134)

ภาพประกอบ 1 ขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Teaching Stages)

2.4. ขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

กระทรวงศึกษาธิการ (2548 : 105 – 108) ได้เสนอแนวคิดในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ขั้นตอนการสอนต่างๆ 3 ขั้นตอนที่ใช้จัดการสอนกันทั่วไปในขณะนี้ขึ้น และขั้นตอนการสอนนี้มีผลเชื่อมโยงต่อไปถึงสถานการณ์การสอน เทคนิคการสอน เพื่อจะได้จัดการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ

ขั้นตอนการสอนทั้ง 3 ขั้นนี้ จะพบว่ามีการปฏิบัติอยู่ในวิธีการนำเสนอเนื้อหาในแบบเรียนต่างๆ ที่ผู้เขียนแบบเรียนมีความรู้ด้านภาษาศาสตร์และแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างชัดเจนทั้ง 3 ขั้นตอน วิธีการดำเนินงานในแต่ละขั้นตอน มีดังต่อไปนี้

1. ขั้นการนำเสนอเนื้อหา (Presentation)

ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ การนำเสนอเนื้อหาใหม่ จัดเป็นขั้นตอนการสอนที่สำคัญขั้นหนึ่ง ในขั้นนี้ครูจะให้ข้อมูลทางภาษาแก่ผู้เรียน ซึ่งนับเป็นการเริ่มต้นการเรียนรู้ มีการนำเสนอเนื้อหาใหม่โดยจะมุ่งเน้นการให้ผู้เรียนได้รับรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและรูปแบบภาษาที่ใช้กันจริงโดยทั่วไป รวมทั้งวิธีการใช้ภาษา ไม่ว่าจะเป็นการออกเสียง ความหมาย คำศัพท์และโครงสร้างไวยากรณ์ ที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆ ควบคู่ไปกับการเรียนรู้กฎเกณฑ์

2. ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice)

ขั้นการฝึกปฏิบัติเป็นขั้นตอนที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาที่เพิ่งจะเรียนรู้ใหม่จากการนำเสนอเนื้อหาในลักษณะของการฝึกแบบควบคุมหรือชี้แนะ (Controlled Practice / Directed Activities) โดยมีครูผู้สอนเป็นผู้นำในการฝึก ไปสู่การฝึกแบบค่อยๆ ปลอมให้ทำเองมากขึ้น เป็นแบบกึ่งควบคุม (Semi – Controlled) การฝึกในขั้นนี้มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนจดจำรูปแบบของภาษาได้ จึงเน้นที่ความถูกต้องของภาษาเป็นหลัก แต่ก็มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนได้ทำความเข้าใจเกี่ยวกับ ความหมาย และวิธีการใช้รูปแบบภาษานั้น ๆ ด้วยเช่นกัน ในการฝึกนั้น ครูผู้สอนจะเริ่มจากการฝึกปากเปล่า (Oral) ซึ่งเป็นการพูดตามแบบง่ายๆ ก่อนจนได้รูปแบบภาษา แล้วค่อยเปลี่ยน

สถานการณ์ไป สถานการณ์เหล่านี้จะเป็นสถานการณ์ที่สร้างขึ้นภายในห้องเรียน เพื่อฝึกการใช้ โครงสร้างประโยคตามบทเรียน ทั้งนี้ ครูผู้สอนต้องให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยเพื่อให้ผู้เรียนรู้ว่าตนใช้ภาษา ได้ถูกต้องหรือไม่ นอกจากนี้อาจตรวจสอบ ความเข้าใจ ด้านความหมายได้ (ไม่ควรใช้เวลามากนัก) ต่อจากนั้นจึงให้ฝึกด้วยการเขียน (Written) เพื่อเป็นการฝึกความแม่นยำในการใช้

3. ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production)

ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารนับเป็นขั้นที่สำคัญที่สุดขั้นหนึ่ง เพราะการฝึกใช้ ภาษาเพื่อการสื่อสาร เปรียบเสมือนการถ่ายโอนการเรียนรู้จากสถานการณ์ในชั้นเรียนไปสู่การนำภาษา ไปใช้จริงนอกชั้นเรียน การฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารโดยทั่วไปมุ่งหวังให้ผู้เรียนได้ลองใช้ภาษาใน สถานการณ์ต่างๆ ที่จำลองจากสถานการณ์จริง หรือที่เป็นสถานการณ์จริงด้วยตนเอง โดย ครูผู้สอน เป็นเพียงผู้แนะแนวทางเท่านั้น การฝึกใช้ภาษาในลักษณะนี้ มีประโยชน์ในแง่ที่ ช่วยให้ทั้งครูผู้สอน และผู้เรียนได้รู้ว่าผู้เรียนเข้าใจและเรียนรู้ภาษาไปแล้วมากน้อยเพียงใด สามารถนำไปปรับใช้ตามความ ต้องการของตนแค่ไหน ซึ่งการที่จะถือว่าผู้เรียนได้เรียนรู้แล้วอย่างแท้จริง ก็คือ การที่ผู้เรียนสามารถ ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้เองโดยอิสระ ภายใต้สถานการณ์ต่างๆ ที่จะพบในชีวิตจริง นอกจากนี้ ผู้เรียนจะได้มีโอกาสนำความรู้ทางภาษาที่เคยเรียนแล้วมาใช้เป็นประโยชน์อย่างเต็มที่ในการฝึกใน ชั้นตอนนี้อีกด้วย เพราะผู้เรียนไม่จำเป็นต้องใช้ภาษาตามรูปแบบที่กำหนดมาให้เหมือนดังการฝึกในชั้น การฝึก และการได้เลือกใช้ภาษาตัวเอง จะช่วยสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารให้แก่ ผู้เรียนได้เป็นอย่างดี วิธีการฝึกมักฝึกในรูปของการทำกิจกรรมแบบต่างๆ โดยครูผู้สอนเป็นเพียงผู้ กำหนดภาระงานหรือสถานการณ์ต่างๆ ให้

2.5 บทบาทของผู้เรียนและผู้สอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร

Richards และ Rogers (2002) ได้กล่าวถึงบทบาทของผู้เรียนและผู้สอนตามแนว การสอนเพื่อการสื่อสารว่า ผู้เรียนมีบทบาทเป็นผู้ปรึกษา (Negotiator) การเรียนรู้เกิดจากการ ปรึกษาหารือกันในกลุ่มผู้เรียน โดยผู้สอนจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ จุดมุ่งหมายหลักในการทำกิจกรรมกลุ่มคือ เพื่อให้ผู้เรียนช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ส่วนผู้สอนนั้นมี บทบาท 3 บทบาท คือ ผู้ดำเนินการ (Organizer or Facilitator) มีหน้าที่จัดเตรียมและ ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียน ผู้แนะนำ (Guide) มีหน้าที่ให้คำแนะนำขั้นตอนในการทำกิจกรรม ต่าง ๆ และเป็นผู้วิจัยและผู้เรียน (Researcher and Learner) มีหน้าที่เรียนรู้พฤติกรรมกรรมการเรียน ของผู้เรียนแต่ละคนในระหว่างการทำกิจกรรม ผู้สื่อสารเพื่อการสื่อสารเป็นผู้สอนที่เป็นศูนย์กลางน้อยที่สุด ผู้สอนมีหน้าที่ดำเนิน การจัดกิจกรรมกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร และในช่วงที่ผู้เรียนทำกิจกรรม ผู้สอน ต้องคอยกระตุ้นให้กำลังใจและช่วยเหลือผู้เรียน ให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายได้ถูกต้อง และเหมาะสมตามหลักไวยากรณ์ เป็นการเชื่อมช่องว่างระหว่างความสามารถทางไวยากรณ์กับ ความสามารถทางด้านการสื่อสารของผู้เรียน

2.6. การวัดและประเมินผลการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

อรุณี วิริยะ (2532 : 109-115) ได้กล่าวถึงการวัดผลและการประเมินผลการใช้ ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้

1. การเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนสามารถสื่อ ความหมายด้วยการใช้ภาษาให้ถูกต้องเหมาะสม การประเมินผลก็ควรประเมินว่าผู้เรียนสามารถใช้ ภาษาสื่อความหมายได้มากน้อยเพียงใด ไม่ใช่ประเมินว่าผู้เรียนมีความรู้ทางภาษามากน้อยเพียงใด

2. ในการประเมินการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสามารถประเมินได้โดยไม่ต้องมีคำตอบที่ตายตัวแน่นอนซึ่งเรียกคำตอบแบบนี้ว่า “อันทันย” (Subjunctive) การประเมินแบบอันทันยนี้เหมาะกับการทดสอบการใช้ภาษา เพราะการใช้ภาษาจำเป็นต้องใช้ความสามารถหลายๆ ด้านในเวลาเดียวกัน นอกจากนี้การประเมินการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารยังมุ่งให้ความสนใจไปที่ความสามารถในการใช้ภาษา (Appropriateness) มากกว่าความถูกต้องทางภาษา (Correctness)

3. การวัดผลและประเมินผลการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารส่วนมากจะใช้เนื้อหาที่เหมาะสมกับผู้เรียน เช่น แบบทดสอบของผู้เรียนที่เป็นนักศึกษาแพทย์ ก็จะใช้คำศัพท์ต่าง ๆ ในการปฏิบัติงานทางแพทย์ เป็นต้น

4. การวัดผลและประเมินผลการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นการประเมินการใช้ภาษาและลักษณะของภาษาที่ใช้ในการสื่อสาร เป็นข้อความที่ต่อเนื่องกันทั้งในทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ดังนั้นการประเมินจึงเป็นการประเมินทุกส่วนของภาษา (Synthesis) ไม่ใช่แยกแยะภาษาออกเป็น ส่วน ๆ (Analysis) แล้วจึงนำแต่ละส่วนของภาษามาประเมิน นอกจากนี้การประเมินความสามารถในการสื่อความหมายของผู้เรียนมักเป็นการประเมินผู้เรียนกับเกณฑ์ที่วางไว้ (Criterion-Reference) ไม่ใช่การประเมินผู้เรียนว่าผ่านการทดสอบได้เป็นอันดับที่เท่าไรของผู้เรียนทั้งหมด (Norm-Reference) ซึ่งผู้เรียนไม่สามารถรู้ได้ว่าตนเองมีความสามารถในการใช้ภาษามากน้อยเพียงใด

5. การวัดผลและการประเมินผลการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารควรอยู่ในรูปของการสื่อสารจริง (Authentic) ซึ่งเป็นการสื่อสารในรูปของทักษะสัมพันธ์ เช่น ในการพูดจำเป็นต้องมีทักษะการฟังเข้ามาร่วมด้วย ดังนั้นการประเมินจึงไม่ควรแยกการประเมินทักษะใดโดดๆ

สรุปได้ว่า การสอนภาษาตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนที่เน้นให้ผู้เรียนนำความรู้ที่ได้จากการเรียนภาษาไปใช้ในการสื่อสารโดยผ่านการแสดงความรู้สึก โดยการพูด การเขียน หรือการแสดงท่าทาง ในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารซึ่งกันและกันได้เหมาะสมตามสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งนี้ผู้สอนจะลดบทบาทของตนจากการเป็นผู้ให้ความรู้แต่เพียงผู้เดียวในห้องเรียน มาเป็นผู้จัดการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากการทำกิจกรรมในรูปแบบที่หลากหลายและเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาให้มากที่สุด

3. ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ หมายถึง ผู้เรียนต้องมีทักษะทางภาษาครบทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ทักษะ การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน เพื่อให้สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษ ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

ทักษะการฟัง

1. ความหมายของการฟัง

Krashen (1983 : 79-83) กล่าวถึงความหมายของการฟังว่า การฟังหมายถึง การให้ปัจจัยป้อนเข้า (Input) ที่มีความหมายแก่ผู้ฟัง ซึ่งมีวิธีการที่จะช่วยให้ผู้ฟังได้รับปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมายเพื่อให้ผู้ฟังแสดงหรือปฏิบัติตามที่ได้ยิน การฟังมีลำดับขั้นตอนดังนี้

1. ผู้สอนให้ปัจจัยป้อนเข้า (Input) ซึ่งนักเรียนสามารถเข้าใจได้
2. นักเรียนจดจ่อหรือตั้งใจในการรับฟังข้อความ
3. ให้นักเรียนได้เรียนในลักษณะที่มีความกังวลน้อยที่สุด

การฟัง เป็นกระบวนการในการรับรู้ข้อมูล ข่าวสารที่มีความหมาย ผู้ฟังจะต้องมีความสามารถในการตีความ วิเคราะห์สิ่งที่ได้ยิน เพื่อให้การรับรู้มีประสิทธิภาพสูงสุด เนื่องจากความหมายของประโยคที่ผู้พูดพูดออกมานั้น อาจตีความได้หลายอย่างเพื่อให้การรับรู้มีประสิทธิภาพสูงสุด เนื่องจากความหมายของประโยคที่ผู้พูดพูดออกมานั้น อาจตีความได้หลายอย่าง

Johnson และ Morrow (1981 : 79) ได้อธิบายความแตกต่างระหว่างการฟังและการได้ยิน โดยให้ความหมายของการได้ยิน (Hearing) คือความสามารถของผู้ฟังเกี่ยวกับความรู้ทางภาษา ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของระบบเสียงในภาษา โครงสร้างทางไวยากรณ์ที่ประกอบขึ้นมาเป็นอนุประโยคและประโยคในที่สุด มีความเข้าใจความหมายเฉพาะประโยคนั้น ๆ ส่วนความหมายของการฟัง (Listening) คือความสามารถที่จะเข้าใจประโยคที่ได้อินกับประโยคที่ได้อินไปแล้วในลักษณะที่เชื่อมโยงซึ่งกันและกัน โดยคำนึงถึงหน้าที่ที่ใช้ในการสื่อสาร ผู้ฟังจะคิดเลือกเฉพาะส่วนที่ตรงกับวัตถุประสงค์และจะตัดส่วนที่ไม่เกี่ยวข้องทิ้งไป

ส่วนความสำคัญของการฟังนั้น ริชาร์ด และรีนันด์ยา (Richards and Renandya. 2002 : 235) กล่าวว่า การฟังเพื่อความเข้าใจเป็นแกนของการเรียนรู้ภาษาที่สอง ดังนั้นความต้องการในการสอนฟังจึงสูงขึ้นอย่างเด่นชัด

2. ลำดับขั้นในการสอนทักษะการฟัง

การฟังถือเป็นทักษะแรกของการเรียนภาษา นักเรียนจำเป็นต้องฟังเสียง เสียงที่ได้ฟังออกเสียงให้ถูกต้อง ลำดับขั้นของการสอนทักษะการฟังที่นำมาปรับใช้ในการวิจัย มีดังนี้ (วิญญูวดี กุลจลา. 2549)

2.1 ตั้งจุดประสงค์ ผู้สอนควรตั้งจุดประสงค์ไว้ว่าจะให้นักเรียนทำอะไรโดยมีจุดประสงค์ปลายทาง (Terminal Objective) และจุดประสงค์นำทาง (Enabling Objective) ซึ่งมีความหมาย ดังนี้

2.1.1 จุดประสงค์ปลายทาง เป็นข้อกำหนดที่นักเรียนจะบรรลุเป้าหมายปลายทางที่ตั้งไว้

2.1.2 จุดประสงค์นำทาง เป็นทักษะย่อยที่นักเรียนต้องฝึกก่อนจะบรรลุวัตถุประสงค์ การดำเนินการสอน ผู้สอนดำเนินการสอนโดยจัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับจุดประสงค์นำทาง มีเทคนิคและวิธีการที่ชวนให้นักเรียนสนุกสนาน และสนใจเรียน

2.2 การฝึกฟังและพูด ผู้สอนดำเนินการฝึกโดยการจัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ปลายทางที่ตั้งไว้

2.3 การถ่ายโอน เป็นกิจกรรมหลังการฝึกการฟังและพูด โดยนักเรียนสามารถนำกิจกรรมนั้นมาปรับใช้ในชีวิตประจำวัน

ส่วน Rost (1991 : 3-8) ได้กล่าวไว้เกี่ยวกับองค์ประกอบการฟัง ประกอบด้วย 3 ทักษะซึ่งต้องมีความสัมพันธ์กัน โดยแต่ละทักษะมีผลต่อความสามารถในการฟังและความเข้าใจภาษาอังกฤษ ดังนี้

1. ทักษะการรับรู้ (Perception Skills) คือความสามารถในการจำแนกเสียงต่าง ๆ ได้และความสามารถจดจำคำที่ฟังได้

2. ทักษะการวิเคราะห์ (Analysis Skills) คือความสามารถในการจำแนกหน่วยทางไวยากรณ์และความสามารถในการจำแนกหน่วยทางภาษาจากสิ่งที่ฟังได้

3. ทักษะการสังเคราะห์ (Synthesis Skills) คือความสามารถในการเชื่อมโยงสิ่งต่าง ๆ ในตัวภาษาที่ได้ยิน และนำความรู้เดิมมาใช้ประกอบ เพื่อให้เกิดความเข้าใจในสิ่งที่ฟังอย่างถูกต้องสามารถสรุปได้ว่า องค์ประกอบต่าง ๆ ในการฟังประกอบด้วย การได้ยิน การฟัง การแปลหรือตีความ และการตอบ มีความสำคัญและเกี่ยวเนื่องกัน เพราะต้องผสมผสานกันไปในทุกกระบวนการขณะที่ Valette and Disick (1972 : 141-142) แบ่งชั้นการฟังเป็น 5 ชั้นดังนี้

3.1 ชั้นกลไก (Mechanical Skills) เป็นระดับที่นักเรียนได้ยินความแตกต่างระหว่างภาษาต่างประเทศจากเสียงที่ได้ยิน แต่ไม่จำเป็นต้องเข้าใจความหมายของสิ่งที่ได้ยิน

3.2 ชั้นความรู้ (Knowledge) เป็นระดับที่นักเรียนเข้าใจความหมายของคำ หรือประโยคที่ฟังสามารถทำตามคำสั่ง สามารถจับคู่ประโยคที่ได้ยินเข้ากับรูปภาพ

3.3 ชั้นถ่ายโอน (Transfer) เป็นระดับที่นักเรียนเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างและคำศัพท์ สามารถตอบคำถามได้ว่าถูกหรือผิด สามารถเลือกข้อความหรือคำตอบที่เหมาะสมกับคำถามและสามารถเข้าใจข้อความที่มีหลายประโยค

3.4 ชั้นการสื่อสาร (Communication) เป็นระดับที่นักเรียนเข้าใจคำสั่ง และอธิบายเป็นภาษาต่างประเทศได้ สามารถเข้าใจความหมายโดยทั่ว ๆ ไปของข้อความที่มีศัพท์ซึ่งไม่คุ้นเคย หรือเป็นศัพท์ใหม่ สามารถที่จะเติมข้อความที่ไม่เคยได้ยินให้สมบูรณ์ได้ สามารถเข้าใจสิ่งที่เจ้าของภาษาพูดในบทละคร ภาพยนตร์ รายการวิทยุหรือรายการโทรทัศน์

3.5 ชั้นวิพากษ์วิจารณ์ (Criticism) เป็นระดับที่นักเรียนสามารถวิเคราะห์ชนิดของข่าวสารสามารถจำแนกมาตรฐานของภาษาพูดของชนชั้นในสังคม หรือภาษาพูดนั้นใช้ในท้องถิ่นใด สามารถเข้าใจความหมายโดยตรง และความหมายแฝงของข่าวสารที่ฟัง ทราบความแตกต่างของความหมายจากระดับเสียงในคำ และในประโยค สามารถอธิบายอารมณ์และน้ำเสียงของผู้พูดได้ตั้งนั้นในการกำหนดกิจกรรมสำหรับสอนทักษะการฟังนั้น ควรนำชั้นการฟังมาพิจารณาเพื่อสร้างฐานความเข้าใจให้ผู้เรียนตั้งแต่การแยกแยะความแตกต่างของเสียง และค่อย ๆ เพิ่มขึ้นจนถึงขั้นของการวิเคราะห์ และแสดงความคิดเห็นต่อสารที่ได้ยิน

3. กิจกรรมในการสอนทักษะการฟัง

การสอนทักษะการฟังเป็นทักษะที่สำคัญก่อนการเรียนรู้ทักษะอื่น จึงควรได้รับการฝึกฝนอย่างต่อเนื่องและต้องได้รับการพัฒนาให้ดียิ่งขึ้น ฟินอกเซียโร และบรัมฟิต (สุมิตรา อังวัฒนกุล. 2537 : 160 ; อ้างอิงมาจาก Finocchiaro and Brumfit. n.d.) ได้เสนอแนะกิจกรรมการสอนทักษะการฟังไว้ ดังนี้

3.1 ให้ฟังคำสั่งที่ใช้ในการเรียนการสอน เช่น การถามคำถาม และกระตุ้นให้นักเรียนตอบสนองอย่างเหมาะสม ฟังการบอกแนวทางในการปฏิบัติ การอธิบายภาพ การเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และการบอกแนวทางในการทำกิจกรรมของครูเป็นภาษาอังกฤษ เป็นต้น

3.2 ให้ฟังเพื่อนคนอื่นถามคำถาม สรุปเรื่อง หรือเล่าเรื่องต่าง ๆ เป็นภาษาอังกฤษ

3.3 ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการแสดงบทบาทสมมติ แสดงละคร หรือการสนทนาต่าง ๆ

3.4 ให้ฟังคำบรรยายของบุคคลภายนอกหรือฟังบทเรียนจากเทป ฟังเพลง หรือปาฐกถา

3.5 ให้ดูภาพยนตร์ โดยเฉพาะที่จัดทำขึ้นเพื่อสอนภาษาอังกฤษ และจากโปรแกรมภาษาอังกฤษทางโทรทัศน์

3.6 ให้สัมภาษณ์ชาวต่างชาติที่อยู่ในชุมชน

3.7 ให้เข้าร่วมการบรรยาย การประชุมปฏิบัติการ ชมรมภาษาหรือการประชุมต่าง ๆ ที่ใช้ภาษาอังกฤษ เล่นเกมภาษาอังกฤษ

ส่วน Underwood (1993 : 30-93) กล่าวถึงขั้นตอนการสอนการฟังไว้

3 ขั้นตอนคือ

1. ขั้นก่อนการฟัง (Pre-Listening Stage) เป็นกิจกรรมที่เชื่อมโยงกับการฟัง ในขั้นขณะฟังส่วนใหญ่กิจกรรมในขั้นนี้เป็นการเตรียมการฟังของนักเรียนในหัวข้อที่จะฟัง (เน้นความสนใจของนักเรียนต่อหัวข้อ/เรื่องที่ฟัง และกระตุ้นความรู้เดิมที่เกี่ยวข้อง) เมื่อมีการวางแผนการสอน ควรแบ่งเวลาสำหรับกิจกรรมในขั้นนี้โดยไม่ควรรีบทำ การให้นักเรียนฟังเนื้อหาทันที ทำให้การฟังยากที่สุด ขั้นก่อนการฟังประกอบด้วยกิจกรรมต่าง ๆ ดังนี้

- 1.1 ครูให้ข้อมูลที่เป็นภูมิหลังเกี่ยวกับหัวข้อที่ฟัง
- 1.2 นักเรียนอ่านบางสิ่งที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับหัวข้อที่ฟัง
- 1.3 นักเรียนดูภาพต่าง ๆ
- 1.4 นักเรียนใช้คำ และโครงสร้างประโยคที่จะได้ยินในเนื้อหาที่ฟัง
- 1.5 การอภิปรายเกี่ยวกับหัวข้อ/สถานการณ์การฟัง
- 1.6 ช่วงเวลาของการถามคำถามและตอบคำถาม
- 1.7 แบบฝึกหัดสำหรับการเขียน
- 1.8 การปฏิบัติตามคำสั่งสำหรับกิจกรรมขณะฟัง เพื่อให้จุดประสงค์การฟัง

ในแต่ละครั้งแก่นักเรียน

- 1.9 การพิจารณาเกี่ยวกับวิธีการทำกิจกรรมขณะฟัง

2. ขั้นขณะฟัง (While-Listening Stage) เป็นกิจกรรมที่นักเรียนกระทำใน ขณะที่กำลังฟังเนื้อหาการฟัง จุดประสงค์ของกิจกรรมขณะฟังคือ เพื่อช่วยให้นักเรียนพัฒนาทักษะของการถอดความหมายของข่าวสารต่าง ๆ ที่ได้ยิน กิจกรรมขณะฟังควรน่าสนใจเพื่อให้นักเรียนรู้สึก ต้องการจะฟังและดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ จนเสร็จสิ้น ดังนั้น เนื้อหาการฟังควรคัดเลือกให้สอดคล้องกับความสนใจของนักเรียน ส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับความรู้เดิมที่นักเรียนมีอยู่แล้ว ขั้นขณะฟังประกอบด้วย กิจกรรมต่าง ๆ เช่น

- 2.1 การตรวจสอบประโยคที่ถูกหรือผิด
- 2.2 คำถามตรวจสอบความเข้าใจแบบมีตัวเลือกให้ตอบ
- 2.3 การเติมข้อมูลลงในเนื้อหาให้สมบูรณ์ (Gap-Filling And Cloze)
- 2.4 การทำเครื่องหมายถูกต้องตรงข้อมูลที่ต้องการ
- 2.5 การค้นหาข้อมูลเฉพาะด้าน
- 2.6 การเติมข้อมูล/ชื่อสถานที่ลงในแผนที่

3. ขั้นหลังการฟัง (Post-Listening Stage) กิจกรรมในขั้นนี้เป็นกิจกรรมที่ ขยายงานในขั้นก่อนและขณะฟัง และบางกิจกรรมเกี่ยวข้องเพียงเล็กน้อยกับเนื้อหาการฟัง รูปแบบที่

นิยมกันมากที่สุดของกิจกรรมขึ้นหลังการฟังคือ การตอบคำถามแบบมีตัวเลือก หรือการตอบคำถามแบบเปิดที่ผู้เรียนสามารถตอบได้อย่างอิสระ ขึ้นหลังการฟังประกอบด้วยกิจกรรมต่าง ๆ เช่น

- 3.1 การเขียนสรุปเรื่องราว
- 3.2 การเติมข้อมูลลงในแผนภูมิหรือใบงานให้เสร็จสมบูรณ์
- 3.3 การจับคู่สิ่งที่ได้ยินเข้ากับเนื้อหาการอ่าน
- 3.4 การจดบันทึกคำตอบ
- 3.5 การตรวจสอบรายการ โดยทำเครื่องหมาย / ขณะฟัง
- 3.6 การค้นหาความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูด
- 3.7 การแสดงละครบทบาทสมมติ

แบบฝึกการฟังเพื่อความเข้าใจ

เป้าหมายของการสอนทักษะการฟังเพื่อความเข้าใจ คือการที่นักเรียนสามารถเข้าใจเจ้าของภาษาพูดได้ในอัตราที่เร็วปกติ แต่การที่จะทำให้นักเรียนบรรลุวัตถุประสงค์นั้นได้คือการจัดเตรียมแบบฝึกหัดการฟังให้กับนักเรียน การดำเนินกิจกรรมที่เหมาะสม และการจัดเตรียมสื่อการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดประสิทธิภาพในการฟัง

ในการวิจัยนี้ ได้นำแนวคิดที่ Paulson และ Bruder (1976 : 129-131) กล่าวไว้ว่า แบบฝึกจะต้องอยู่ในลักษณะของการสอนไม่ใช่การสอบ โดยมีขั้นตอนในการสร้างแบบฝึกการฟังเพื่อความเข้าใจ ดังนี้

1. การเลือกหัวข้อที่จะสอน ครูควรคำนึงเนื้อหาที่นักเรียนต้องฝึก โดยคำนึงถึงศัพท์และโครงสร้างทางภาษาที่เหมาะสมกับความสามารถของนักเรียน
2. การมุ่งเน้นในจุดที่นักเรียนต้องฟัง ครูควรชี้แจงวัตถุประสงค์ให้นักเรียนรับทราบก่อนลงมือปฏิบัติ อธิบายคำสั่งพร้อมยกตัวอย่างประกอบอย่างชัดเจน
3. การฟังและการทำแบบฝึก นักเรียนควรได้รับการฝึกการฟังด้วยอัตราความเร็วปกติ มีการเน้นเสียงสูง-ต่ำตามปกติ ดังนั้นถ้านักเรียนฟังไม่ทัน จึงขึ้นอยู่กับวิจารณญาณของครูผู้สอนในการเปิดฟังซ้ำให้แก่ นักเรียน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความยาวและความยากของแบบฝึก อีกทั้งความสามารถของนักเรียนแต่ละคน
4. การให้ข้อมูลย้อนกลับ วิธีการที่ง่ายที่สุดคือการให้นักเรียนตรวจสอบความถูกต้องด้วยตนเองจากกระดาษคำตอบที่แจกให้ ครูสามารถวัดความก้าวหน้าของนักเรียนเพื่อช่วยสอนซ่อมเด็กอ่อนและเสริมเด็กเก่ง

นอกจากนี้ Richmonds (1991 : 204-205) ได้เสนอลักษณะของแบบฝึกการฟังไว้ว่า การจับคู่หรือการจำแนกความแตกต่าง (Matching or Distinguishing) แบบฝึกลักษณะนี้ให้นักเรียนเลือกคำตอบหรือรูปภาพตามเสียงที่ได้ยิน เช่นลำดับรูปภาพตามเนื้อเรื่องที่ได้ยิน เลือกภาพได้ตรงกับสถานการณ์ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Harris (1988 : 32-49) ในเรื่องการทดสอบความเข้าใจในการฟัง (Test of Auditory Comprehension) ที่ว่าสามารถทำได้ดังนี้คือ

1. การปฏิบัติตามคำสั่ง
2. ประโยคคำถามหรือประโยคบอกเล่า โดยวิธีการเลือกตอบให้ตรงกับประโยค

ที่ได้ยิน

3. บทสนทนา มีการตั้งคำถามเกี่ยวกับบทสนทนานั้น ๆ ตัวเลือกเป็นภาษาไทย
4. การบรรยาย เป็นการทดสอบความเข้าใจเรื่องราวทั่ว ๆ ไปที่ใช้ในชีวิตจริง ผู้ฟังต้องจดบันทึกสาระสำคัญเพื่อช่วยในการตอบคำถาม

การวัดและประเมินผลการฟัง

การวัดผลเป็นกระบวนการกำหนดตัวเลขให้แก่สิ่งหนึ่งสิ่งใด อาจจะเป็นวัตถุสิ่งของ หรือบุคคลเพื่อวัตถุประสงค์ที่จะชี้ให้เห็นความแตกต่างของคุณลักษณะที่ต้องการจะวัด การวัดผลมี เครื่องมือวัดหลายอย่าง ถ้าเป็นการวัดโดยตรงทางกายภาพ อาจใช้เครื่องมือ เปรียบเทียบกันได้อย่าง เป็นสากล แต่ถ้าเป็นการวัดทางอ้อม ซึ่งผ่านกระบวนการทางสมองต้องใช้แบบทดสอบลักษณะต่าง ๆ เช่น แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ เป็นต้น การวัดผลการศึกษาส่วนใหญ่ เป็นการวัดผลทางอ้อม จึงควร ระมัดระวังเป็นพิเศษ ให้ถูกจุดมุ่งหมายเพื่อประโยชน์ในการประเมินขั้นสุดท้าย (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2539 : 32)

อัจฉรา วงศ์โสธร (2538 : 130-133) อธิบายว่าการทดสอบทักษะการฟังสามารถ วัดทั้งความเข้าใจในรายละเอียดของสิ่งที่ฟังและความเข้าใจสารโดยรวมที่อาศัยโครงสร้างความรู้ของ ผู้เรียน ความสามารถในการสร้างความหมายของสารต้องอาศัยปฏิสัมพันธ์ของกระบวนการทั้งสอง ซึ่งจะทำให้ผู้ฟังเข้าใจความหมายได้อย่างสมบูรณ์ การทดสอบทักษะการฟังอาจวัดได้โดยมีบทฟังและ ตัวเลือกคำตอบให้เลือกตอบ หรือเป็นการฟังแล้วเขียนตอบสั้น ๆ เป็นคำ วลีหรือข้อความสั้น ๆ และอาจเป็นไปตามขั้นตอนการกำหนดระดับทักษะภาษาตามแนวคิดของวาเลทและดิสซิค (Valette & Disick)

Hubbard และคณะ (สุมิตรา อังวัฒนกุล. 2535 : 212-214 ; อ้างอิงมาจาก Hubbard and others. 1983 : 263-265) ได้จำแนกการทดสอบการฟังภาษาอังกฤษ ออกเป็น 2 ชนิดคือ

1. การทดสอบการฟังเสียงเพียงอย่างเดียว (Pure Listening Test) เป็นการ ทดสอบการฟังเสียงและการจำแนกเสียงของคำที่ได้ยิน เช่น
 - 1.1 การทดสอบการจำแนกเสียง โดยใช้คู่เทียบเสียงทั้งที่เป็นคำและเป็น ประโยค
 - 1.2 การทดสอบการจำแนกเสียง โดยวัดความสามารถในการฟังเสียงเน้นหนัก ในคำ (Word Stress) และในประโยค (Sentence Stress)
 - 1.3 การทดสอบการฟังระดับเสียงสูง-ต่ำในประโยค
2. การทดสอบความเข้าใจในการฟัง (Listening Comprehension Test) เป็นการทดสอบความเข้าใจในสิ่งที่ฟัง เช่น
 - 2.1 ฟังแล้วตอบคำถามหรือลากเส้นแสดงทิศทาง การเดินทางลงในแผนที่ตาม ข้อความหรือคำสั่งที่ได้ยิน
 - 2.2 ฟังข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องราวต่าง ๆ แล้วกรอกข้อมูลหรือทำเครื่องหมายลงในตาราง
 - 2.3 สมมติให้ผู้เรียนอยู่ในสถานการณ์แล้วสรุปข้อความจากสิ่งที่ได้ยินเช่น มี ชาวต่างชาติสอบถามที่ตั้งของโรงพยาบาลว่าอยู่ทางใดของร้านสะดวกซื้อ หรือเราจะเดินทางไปจังหวัด เชียงใหม่ ได้ด้วยวิธีใดบ้าง เป็นต้น

2.4 การจดโน้ต สามารถใช้กับผู้เรียนในระดับสูงได้

2.5 การเขียนตามคำบอก (Dictation)

สรุปได้ว่าการวัดผลเพื่อนำไปสู่การประเมินผลการฟังได้อาศัยการทดสอบเป็นเครื่องมือ โดยสามารถวัดทั้งที่เป็นความเข้าใจในรายละเอียดของสิ่งที่ฟังและความเข้าใจสารโดยรวม แบบทดสอบที่ใช้ทดสอบทักษะการฟังมีหลายชนิด ควรเลือกใช้ให้ตรงกับจุดมุ่งหมาย การประเมินผลการฟังควรทำอย่างต่อเนื่องเพื่อให้เกิดการพัฒนา และควรส่งเสริมให้ผู้เรียนจดบันทึก (Logs) เพื่อใช้ในการประเมินตนเอง

2. ทักษะการพูด

2.1 ความหมายของการพูด

Clark (1988 : 21) กล่าวว่า การพูด หมายถึง การใช้ถ้อยคำที่ถูกต้องและเหมาะสมกับผู้ฟัง เพื่อบรรลุเป้าหมายของการพูด

ประสงค์ ราชณสุข (2530 : 4) กล่าวว่า การพูด หมายถึง การถ่ายทอดความคิด ความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึก หรือความต้องการด้วยเสียง ภาษา และกิริยาท่าทาง เพื่อให้ผู้ฟังรับรู้ และเข้าใจได้ตรงตามจุดประสงค์ของผู้พูด

ลักษณะ สตะเวทิน (2536 : 1-2) กล่าวถึงความหมายของการพูดไว้ว่า การพูด เป็นการแสดงถึงลักษณะและวิธีการของมนุษย์ที่นำเอาภาษาหรือถ้อยคำต่างๆ มาเชื่อมโยงกันเป็นคำ วลี ประโยค ฯลฯ ทำให้เกิดความหมายและสื่อออกไปยังผู้ฟังตามวัตถุประสงค์ของผู้พูด

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2537 : 16-17) กล่าวถึงการพูดไว้ว่า การพูด เป็นการถ่ายทอด ความคิดความเข้าใจ และความรู้สึกให้ผู้ฟัง ได้รับรู้และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด ดังนั้น ทักษะพูดจึงเป็นทักษะสำคัญสำหรับบุคคลในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน รวมทั้งการประกอบอาชีพ ธุรกิจต่างๆ

กฤษณสิทธิ์ ไททยะวณิช (2545 : 2) กล่าวว่า การพูด คือ การใช้เสียง สำเนียง ภาษา กิริยาท่าทาง เพื่อถ่ายทอดความคิด ความต้องการไปยังผู้ฟัง ทั้งนี้มุ่งให้เกิดการรับรู้และเข้าใจ ตรงกันจากความหมายของการพูดข้างต้น อาจสรุปได้ว่า การพูด หมายถึง การใช้ถ้อยคำ ภาษา ในการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ความรู้ความเข้าใจ การประกอบอาชีพ เพื่อให้เกิดความเข้าใจระหว่างกันและตรงตามจุดมุ่งหมายของการพูดในแต่ละครั้ง

2.2 จุดมุ่งหมายของการพูด

นักการศึกษาหลายท่าน ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการพูดไว้สอดคล้องกัน ดังต่อไปนี้ (ลัดดา แพรภทพิศุทธิ์. 2548 : 17-18, ลักษณะ สตะเวทิน. 2536 : 4-6)

1) เพื่อให้ความรู้ เป็นการพูดเพื่อให้ผู้ฟังเกิดความรู้ ความเข้าใจในเรื่องราวต่างๆ เป็นการถ่ายทอดความรู้ความคิดและข้อเท็จจริง โดยการบรรยาย อธิบาย แนะนำ เช่นการบรรยาย ในชั้นเรียน การแนะนำวิธีปฏิบัติงาน การพูดรายงานทางวิชาการ เป็นต้น การพูดแบบนี้ผู้พูดต้องเตรียมเนื้อหาสาระให้ถูกต้องครบถ้วน แม่นยำ และเลือกใช้วิธีการนำเสนอที่เหมาะสม

2) เพื่อโน้มน้าวใจ เป็นการพูดชักจูงเพื่อให้ผู้ฟังเชื่อถือ ให้มีความเห็นคล้อยตาม ให้เปลี่ยนแปลงทัศนคติ หรือ พฤติกรรม เช่นการพูดโฆษณา การหาเสียงของนักการเมือง การพูดโต้แย้งการพูดวิจารณ์ การพูดเพื่อขอความช่วยเหลือ หรือขอความร่วมมือ เป็นต้น การพูดตามจุดมุ่งหมายนี้ ผู้พูดต้องศึกษาภูมิหลังของผู้ฟัง ใช้จิตวิทยาในการพูดจูงใจเพื่อให้ผู้ฟังเห็นประโยชน์

ของการปฏิบัติตามที่สำคัญผู้พูดต้องมีคุณธรรม จริใจต่อผู้ฟัง ไม่หลอกลวงเพียงเพื่อทำให้ผู้ฟังหลงเชื่อหรือหลงกล

3) เพื่อความเพลิดเพลินและจรรโลงใจ เป็นการพูดเพื่อให้ผู้ฟังได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน หรือเกิดความรู้สึกดี มีความสุข เบิกบานใจ ได้รับคติหรือแนวทางในการดำเนินชีวิตเช่นการเล่านิทาน เล่าประสบการณ์ที่น่าสนใจ การท่องเที่ยว การพูดคุยยอ หรือกล่าวสดุดี กล่าวต้อนรับการพูดให้อิवाท การพูดแสดงความยินดี หรือแสดงไมตรีจิต เป็นต้น

4) เพื่อค้นหาคำตอบ เป็นการพูดเพื่อระดมความคิดเห็นจากผู้ฟังอันจะนำไปสู่การแก้ปัญหา ทั้งปัญหาส่วนบุคคลและปัญหาของส่วนรวม เช่น การพูดสนทนา การสัมภาษณ์ การอภิปราย การประชุม สัมมนา เป็นต้น การพูดเพื่อหาคำตอบนี้ ผู้พูดจะชี้ให้เห็นประเด็นปัญหาและใช้คำถาม ที่เร้าให้ผู้ฟังคิดไตร่ตรองหาคำตอบหรือวิธีการแก้ไขปัญหาต่างๆ

5) เพื่อให้คิดอย่างมีวิจารณ์ญาณ เป็นการพูดแบบชี้แจงให้เห็นถึงปัญหาหรือข้อสงสัยที่คลุมเคลีย เป็นการพูดถึงสาเหตุที่เกิดขึ้นของปัญหา เพื่อให้ผู้ฟังเห็นลู่ทางของตัวปัญหาได้ชัดเจน

6) เพื่อเปลี่ยนทัศนคติและความเชื่อ เป็นการพูดที่ผู้พูดต้องแสดงความคิดเห็นต่อปัญหานั้นๆ ต้องพูดให้ผู้ฟังเห็นว่าความคิดของผู้พูดเชื่อถือได้และถูกต้อง เพื่อชักจูงให้ผู้ฟังเห็นด้วยกับความคิดและวิธีของผู้พูด

7) เพื่อยกย่องชมเชย เป็นการพูดให้เกียรติกับผู้หนึ่งผู้ใดหรือคนฟัง หรือสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งอาจจะเป็นสถาบัน สถานที่ก็ได้ จึงเป็นการพูดที่กล่าวถึงข้อเท็จจริงที่ประจักษ์ให้คนฟังรู้ ซึ่งส่วนมากจะเป็นการพูดในแง่ที่ดีๆ

สรุปได้ว่า การพูดแต่ละครั้งต้องขึ้นกับจุดมุ่งหมายของการพูด ดังนั้นผู้พูดควรเตรียมตัวเตรียมเนื้อหาก่อนพูดเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยเน้นการพูดสื่อสารโดยมีองค์ประกอบต่างๆ ที่ช่วยสนับสนุนให้การพูดประสบความสำเร็จยิ่งขึ้นดังจะกล่าวต่อไป

2.3 องค์ประกอบของการพูด

ลัดดา แพรภักทรพิศุทธิ์ (2548 : 16) กล่าวถึงองค์ประกอบของการพูดที่จะส่งผลต่อความสำเร็จของการพูดแต่ละครั้ง ซึ่งต้องสัมพันธ์และสอดคล้องกัน มีดังต่อไปนี้

1. ผู้พูด คือ ผู้ที่ต้องการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก และความต้องการของตนเอง รู้จักเลือกใช้วิธีในการถ่ายทอดได้อย่างเหมาะสม รู้จักใช้ภาษา น้ำเสียง และอากัปกริยาต่างๆ ให้กลมกลืนกับเนื้อหาที่นำเสนอ รวมทั้งยังต้องวิเคราะห์และสังเกตพฤติกรรมของผู้ฟัง เพื่อเป็นข้อมูลในการเตรียมหรือปรับสารที่นำเสนอ

2. สาร คือ เนื้อหาสาระที่ผู้พูดต้องการส่งไปยังผู้ฟัง เนื้อหาของสารที่ดีควรมีความยากง่าย เหมาะสมกับระดับของผู้ฟัง นอกจากนี้ เนื้อหาที่นำมาพูดควรจะเป็นเนื้อหาที่เป็นประโยชน์สอดคล้องกับความสนใจของผู้ฟัง เป็นเรื่องที่ผู้พูดมีความถนัด และมีความรอบรู้เป็นอย่างดี มีข้อมูลและข้อเท็จจริงที่สามารถนำมาอ้างอิง หรือมาเสริมให้เกิดความน่าเชื่อถือยิ่งขึ้น

3. สื่อ คือ สิ่งที่จะช่วยถ่ายทอดความรู้และความคิดของผู้พูดไปยังผู้ฟัง เช่น น้ำเสียงสีหน้า กริยาท่าทาง แสงสว่าง รวมทั้งโสตทัศนูปกรณ์ต่างๆ หากผู้พูดใช้สื่อได้เหมาะสมกับเนื้อหาที่พูดย่อมทำให้การพูดในครั้งนั้นๆ ประสบความสำเร็จได้ง่ายขึ้น

4. ผู้ฟัง คือ ผู้รับสารซึ่งอาจจะเป็นบุคคลคนเดียว หรือหลายคนก็ได้ ผู้ฟังที่ดี ต้องเป็นผู้ที่มีความสามารถในการจับใจความ และต้องสามารถวิเคราะห์ได้ว่าเรื่องที่ได้ยินได้ฟังนั้น มีความน่าเชื่อถือมากน้อยเพียงใด

5. สภาพแวดล้อม หมายถึง เวลา โอกาส และสถานที่ที่ใช้ในการพูดครั้งนั้นๆ สภาพแวดล้อมที่ไม่ดีและดีเกินไป ย่อมเป็นอุปสรรคต่อการพูดได้ทั้งสิ้น เช่น การพูดในเวลาบ่าย อากาศอบอ้าว หรือมีเสียงรบกวนตลอดเวลา ย่อมทำให้ผู้ฟังขาดสมาธิ ในทางกลับกัน ถ้าจัดการพูด ในห้องที่มีอากาศเย็นสบาย ผู้ฟังเลือกที่นั่งติดกับเสา ได้ฟัง ก็จะทำให้ผู้ฟังหลับได้เช่นกัน จาก องค์ประกอบที่กล่าวมาแล้วข้างต้น อาจสรุปได้ว่า การพูดจะประสบความสำเร็จหรือไม่ ย่อมขึ้นอยู่กับ องค์ประกอบข้างต้น ถ้าผู้พูดพูดดี เนื้อหาสาระดี และวิธีการนำเสนอน่าสนใจ อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ เหมาะสม ผู้ฟังตั้งใจและให้ความร่วมมือดี ย่อมส่งผลให้การพูดแต่ละครั้งบรรลุผลตามความมุ่งหมาย ดังนั้นในการพูดแต่ละครั้ง ผู้พูดต้องควบคุมองค์ประกอบต่างๆ ให้เหมาะสมและสัมพันธ์กัน

นอกจากนี้ ผดุง อารยะวิญญู (2530 : 1) และ โปรโนโวส์ท (Pronovost. 1995 : 3-7) ได้กล่าวเสริมว่า การพูดที่ดีที่จะทำให้ผู้อื่นเข้าใจความหมายได้นั้น ต้องประกอบด้วย

1. น้ำเสียง เสียงที่เปล่งออกมาต้องเป็นเสียงที่มีคุณภาพ เป็นเสียงที่มีน้ำเสียงดี ชัดเจน มีความก้องกังวาน ไม่ใช่เสียงที่แหบแห้ง หรือขาดหายเป็นช่วงๆ หรืออ้อแอ้อยู่ในลำคอ
2. ความดัง เสียงที่พูดจะต้องมีความดังพอเหมาะแก่การได้ยิน ไม่ดังจนเกินไปจน เหนือรำคาญ และไม่เบาจนแทบไม่ได้ยิน เสียงที่พูดสามารถรับฟังได้ชัดเจนในสภาพแวดล้อมปกติ
3. ระดับเสียง เสียงพูดประกอบด้วยเสียงสูงต่ำหลายระดับ การฝึกระดับเสียงจึง มีความสำคัญต่อการพูด
4. จังหวะในการพูด การพูดที่ดีจะต้องมีช่วงจังหวะในการพูด มีการเว้นวรรคที่ ถูกต้อง การเว้นวรรคที่ผิดทำให้ความหมายของคำพูดเปลี่ยนไปได้
5. การหายใจที่ถูกต้อง ลักษณะของภาษาไทยและภาษาอื่นๆ ส่วนมากเป็นภาษา ที่พูดขณะที่ปล่อยลมหายใจออก การหยุดหายใจควรจะถูกต้อง เพราะถ้าผิดจะทำให้การพูดผิดจังหวะ ไปด้วย

จากข้อมูลข้างต้น จะเห็นได้ว่า ทั้งน้ำเสียง ความดัง ระดับเสียง จังหวะในการพูด รวมทั้งการหายใจที่ถูกต้องของตัวผู้พูดเอง ล้วนส่งผลต่อความสำเร็จของการพูดทั้งสิ้น ดังนั้นผู้พูดควรมีการเตรียมตัวเป็นอย่างดี ผู้เรียนเองสามารถฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษของตนผ่านทางกิจกรรมที่ หลากหลายทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน

2.4 กิจกรรมพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

2.4.1 กิจกรรมมัคคุเทศก์น้อย (Young Guide)

เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมทักษะทางภาษา เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะในการพูด ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์จริง โดยการศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากเอกสาร การ สัมภาษณ์ การสืบค้นข้อมูลจากสถานที่จริง และเรียบเรียงเป็นคำพูด กิจกรรมประเภทนี้ ส่งเสริม ให้นักเรียนมีความกล้าที่จะพูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติอย่างคล่องแคล่ว มีความมั่นใจในการใช้ ภาษา รวมทั้งเป็นการแนะนำและเผยแพร่สถานที่ท่องเที่ยวในท้องถิ่น ผลิตภัณฑ์ที่เป็นเอกลักษณ์ของ ท้องถิ่นให้นักท่องเที่ยวรู้จักในนามมัคคุเทศก์น้อย (สำลี ทองธิว. 2545 : 75-78)

2.4.2 กิจกรรมเสียงตามสาย (Broadcasting)

เป็นกิจกรรมที่ใช้เสียงเป็นสื่อในการให้ข้อมูลข่าวสาร ความรู้ ความบันเทิง คล้ายกับรายการกระจายเสียงทางวิทยุ โดยนำภาษาที่เรียนมาเสนอผ่านเสียงตามสาย เช่น คำศัพท์ ไวยากรณ์หรือบทสนทนา สั้นๆ ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการพูดจากการนำเสนอ ตลอดจนผู้เรียนคนอื่นๆ สามารถพัฒนาทักษะการฟังของตนเองได้ด้วย (ปราณี ไทยวัฒนานนท์. 2527 : 9)

2.4.3 กิจกรรมเล่านิทานให้น้องฟัง (Story Telling)

เป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงออกทางภาษาอย่างอิสระในสภาพการณ์ที่เป็นจริง ผู้เรียนได้ลงมือเล่านิทานด้วยตนเอง ซึ่งเป็นการส่งเสริมทักษะการพูดและการใช้ภาษาในการสื่อสารเพื่อให้ผู้อื่นเข้าใจ ในการทำกิจกรรมเล่านิทานให้น้องฟัง ผู้เรียนฝึกทักษะการพูดได้อย่างคล่องแคล่วเป็นธรรมชาติ ออกเสียงวันและวันวรรคตอนได้ รู้จักคำศัพท์มากขึ้น และรู้น้องเองก็สามารถฝึกทักษะการฟัง เรียนรู้ทั้งด้านภาษา วัฒนธรรม รวมทั้งความรู้รอบตัว (เนื่อน้อง สนับบุญ. 2541 : 45-46)

2.4.4 กิจกรรมบทบาทสมมติ (Role Play)

เป็นกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษ โดยใช้บทบาทที่สมมติขึ้นจากสถานการณ์ใด สถานการณ์หนึ่งที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริงมาเป็นเครื่องมือในการสอน โดยให้ผู้เรียนสวมบทบาทนั้น และแสดงพฤติกรรมไปตามความรู้สึก อารมณ์ และเจตคติของผู้แสดงที่มีต่อบทบาท การแสดงบทบาทสมมติเป็นกิจกรรมที่เอื้อให้ผู้เรียนได้ใช้ทักษะทางภาษา เพราะการสร้างสถานการณ์สมมติและให้ผู้เรียนสวมบทบาทต่างๆ ในสถานการณ์ที่กำหนดให้ จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดจินตนาการ และแรงบันดาลใจที่จะนำทักษะทางภาษาที่ได้เรียนรู้มาใช้เพื่อการสื่อสาร (สมิตรา อังวัฒนกุล. 2537 : 143)

2.4.5 กิจกรรมสถานการณ์จำลอง (Simulations)

เป็นกิจกรรมกลุ่ม โดยผู้เรียนต้องเข้าไปอยู่ในสถานการณ์ที่จำลองให้เหมือนจริงที่สุดและมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งต่างๆ ที่อยู่ในสถานการณ์นั้นโดยสวมบทบาทตามที่ครูกำหนด และใช้ประสบการณ์ของตนเองในการตัดสินใจหรือแก้ปัญหาตามสถานการณ์ เช่น ผู้เรียนกับเพื่อนอีก 2 คน พูดคุยกันที่ร้านอาหารแห่งหนึ่งเกี่ยวกับกิจกรรมในวันหยุดที่จะถึง โดยเพื่อนคนแรกต้องการไปเที่ยวทะเลแต่เพื่อนอีกคนต้องการไปเที่ยวภูเขา ให้ผู้เรียนแสดงบทบาทตามสถานการณ์จำลองที่ครูสร้างขึ้น พร้อมทั้งหาข้อสรุปว่าจะไปที่ไหนในวันหยุดที่จะถึง เป็นต้น กิจกรรมนี้เป็นการกระตุ้นการใช้ภาษาที่สมจริงในบริบทที่มีความหมาย ช่วยให้ผู้เรียนกล้าพูดมากขึ้นโดยทุกคนต้องร่วมกันทำงานภายใต้ขอบเขตของสถานการณ์ที่กำหนด (Finocchiaro and Brumfit. 1983 : 141, Harmer. 1992 : 92-152, Littlewood. 1995 : 22-64, Rivers and Temperley. 1978 : 48 and Bygate. 1987 : 67-75)

จากกิจกรรมพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษข้างต้น จะเห็นได้ว่า กิจกรรมแต่ละประเภทล้วนส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียน โดยผู้เรียนสามารถฝึกทักษะการพูดของตนในสถานการณ์และสถานที่จริง

2.5 การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

2.5.1 วิธีวัดและทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษการประเมินผลทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สามารถดำเนินการก่อนการเรียนระหว่างเรียน และหลังการเรียน เพื่อตรวจสอบ

พัฒนาการด้านความรู้และความสามารถของผู้เรียนซึ่งวิธีการวัดและทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษสามารถทำได้หลายวิธี ดังต่อไปนี้

2.5.1.1 การสัมภาษณ์ (Interview) เป็นวิธีทดสอบทักษะการพูดที่ง่ายที่สุด เป็นการพูดระหว่างคน 2 คน โดยครูเป็นผู้เริ่มป้อนคำถามและนักเรียนตอบคำถามเพื่อแสดงความคิดเห็นของตนการสัมภาษณ์มักจะเริ่มด้วยการทักทายเพื่อให้ผู้เรียนผ่อนคลาย ก่อนจะเป็นคำถามของเรื่องที่จะทดสอบ โดยครูจะบันทึกการประเมินผลศักยภาพทางการพูดของผู้เรียน (Harris. 1988 : 83-84) ทั้งนี้มีนักวิชาการหลายท่าน (Heaton. 1990 : 61-66, Weir. 1993 : 46-61 and Underhill. 2003 : 44-87) ได้กล่าวเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับการสัมภาษณ์ ไว้ดังนี้

1) การถามคำถาม การถามผู้เข้าสัมภาษณ์ ควรเลือกคำถามที่นำไปสู่คำตอบที่น่าสนใจ ไม่ใช่ถามอะไรก็ได้ ควรพูดให้เป็นธรรมชาติ ไม่ควรกังวลเกี่ยวกับมาตรฐานการใช้ภาษา ควรแสดงความเป็นมิตรกับผู้เรียน และมีส่วนร่วมในการสนทนากับผู้เรียน แต่ไม่ควรพูดมากจนเกินไป

2) การให้คะแนน ไม่ควรให้คะแนนต่อหน้าผู้เข้าสัมภาษณ์ เนื่องจากจะเป็นการทำให้ผู้เข้าสัมภาษณ์หมดกำลังใจ การให้คะแนนควรทำหลังจากผู้เข้าสัมภาษณ์ออกจากห้องไปแล้ว

3) การทดสอบเป็นคู่ การให้ผู้เรียนเข้าสัมภาษณ์ครั้งละ 2 คน ซึ่งสามารถลดความเครียดของผู้เรียนลงได้ ครูอาจขอให้ผู้เรียนเตรียมคำถามมาถามกันเองก็ได้ ข้อดีของการสัมภาษณ์เป็นคู่คือ ผู้สัมภาษณ์จะได้ฟังการสนทนาของผู้เรียนที่ระดับความสามารถทางภาษาไม่ต่างกันมากเหมือนสัมภาษณ์กับครูผู้ประเมิน และผู้เรียนได้แสดงความสามารถในการใช้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ

2.5.1.2 การอภิปราย (Discussion) การทดสอบแบบนี้ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นเป็นกลุ่ม โดยใช้ความสามารถทางภาษาผ่านการเล่า บรรยาย การให้ความคิดเห็นตามหัวข้อที่กำหนด ถือว่าผู้เรียนได้แสดงความสามารถทางการพูดของตนเองอย่างเต็มที่โดยปราศจากการแทรกแซงของครู (อัจฉรา วงศ์โสธร. 2538 : 79 และ O'Loughlin. 2001 : 38)

2.5.1.3 การรายงาน (Oral Report) การทดสอบประเภทนี้ ผู้เรียนมีเวลาในการเตรียมตัวล่วงหน้า ซึ่งใช้เวลาในการพูด 5-10 นาที นักเรียนสามารถดูจากบันทึกได้แต่ไม่ใช่การอ่านเสียงดัง ในการพูดรายงาน ผู้เรียนอาจใช้สื่อในการนำเสนอและหลังจากการนำเสนอข้อมูลจบครูถามคำถามในเรื่องที่ผู้เรียนรายงาน (อัจฉรา วงศ์โสธร. 2538 : 79-83 และ Underhill. 2003 : 47-48)

2.5.1.4 การใช้ภาพ (Using Pictures) ภาพเหมาะสำหรับการทดสอบการพูด เนื่องจากสามารถกระตุ้นผู้เรียนได้แสดงจินตนาการของตน แต่ครูต้องเลือกภาพให้เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน ตลอดจนภาพจะต้องชัดเจน และต้องแน่ใจว่าผู้เรียนได้เห็นภาพเป็นเวลาพอสมควรก่อนการพูดบรรยายภาพ ซึ่งการทดสอบโดยใช้ภาพมีหลายลักษณะ เช่น ภาพเพื่อการบรรยาย (Pictures for Description) ความแตกต่างระหว่างภาพ (Pictures for Comparison) การเรียงลำดับภาพ Sequences of Pictures) การเล่าเรื่องจากภาพ (Picture Story) เป็นต้น (Valette. 1967 : 52, O'Loughlin. 2001 : 38, Weir. 1993 : 46-63, Heaton. 1999 : 59 and Underhill. 2003 : 66-68)

2.5.1.5 การแลกเปลี่ยนข้อมูลที่ขาดหายไป (Information Gap) เป็นการทดสอบแบบมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน 2 คน เพื่อเติมข้อมูลของตนเองที่ขาดหายไปจากการสื่อสารกับคู่ของตนเอง ซึ่งผู้เรียนสามารถจับคู่กันเองตามความสมัครใจ ส่งผลให้ผู้เรียนรู้สึกสบายใจในการสนทนาโต้ตอบ (Bygate. 1987 : 76-78)

สรุปได้ว่า การวัดและทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษสามารถทำได้หลายวิธี ซึ่งครูควรเลือกวิธีทดสอบให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการทดสอบและความสามารถของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้แสดงออกทางภาษาเต็มตามศักยภาพของตน

2.5.2 เกณฑ์การให้คะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

ในการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เกณฑ์การให้คะแนนถือว่ามีสำคัญอย่างยิ่ง นักประเมินผลทางภาษาหลายท่านได้กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษไว้ดังต่อไปนี้

Harris (1988 : 81-82) กล่าวว่า ความสามารถในทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สามารถวัดได้จากองค์ประกอบดังต่อไปนี้

1. การออกเสียง (Pronunciation)
2. ไวยากรณ์ (Grammar)
3. คำศัพท์ (Vocabulary)
4. ความคล่องแคล่ว (Fluency)
5. ความเข้าใจ (Comprehension)

Ur (1996 : 135) ได้กำหนดเกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษออกเป็น 2 องค์ประกอบ และแบ่งระดับการให้คะแนนในแต่ละองค์ประกอบออกเป็น 5 ระดับใน 2 ด้าน คือ ด้านความคล่องแคล่วและด้านความถูกต้องของการใช้ภาษา ดังนี้

ด้านคล่องแคล่วของการใช้ภาษา (Fluency) มีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

- 1 หมายถึง ไม่สามารถพูดสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจได้เลย
- 2 หมายถึง หยุดพูดบ่อยครั้งและพูดสั้นๆ และบางครั้งยากต่อความเข้าใจ
- 3 หมายถึง สามารถพูดสื่อสารความคิดได้แต่ยังคงพูดสั้นๆ และบางครั้งพูดขาดตอน
- 4 หมายถึง สามารถพูดสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ แต่เป็นการสนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลอย่างสั้นๆ
- 5 หมายถึง สามารถพูดได้เข้าใจง่ายและมีการสนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลได้อย่างยาวๆ และทำให้เกิดประสิทธิภาพในการสื่อสาร

ด้านความถูกต้องของการใช้ภาษา (Accuracy) มีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

- 1 หมายถึง ไม่มีการพูดหรือพูดน้อยมากจนไม่สามารถเข้าใจได้
- 2 หมายถึง ใช้คำพูดถูกต้องบ้าง มีข้อผิดพลาดเกิดขึ้นในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์พื้นฐาน และมีการพูดออกเสียงที่แสดงให้เห็นสำเนียงแม่ของผู้พูดอย่างชัดเจน และเป็นอุปสรรคต่อความเข้าใจในการฟังมาก

- 3 หมายถึง มีการใช้คำศัพท์ในวงจำกัด มีข้อผิดพลาดเกิดขึ้นในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อย่างเด่นชัด และมีการพูดออกเสียงที่แสดงถึงสำเนียงของภาษาแม่ปะปนเล็กน้อย และเป็นอุปสรรคต่อความเข้าใจในการฟังบ้าง
- 4 หมายถึง มีการใช้คำศัพท์ในวงกว้างขึ้น แต่ยังคงใช้โครงสร้างไวยากรณ์ผิดบ้างในบางครั้ง และมีการพูดออกเสียงที่แสดงถึงสำเนียงของภาษาแม่ปะปนเล็กน้อย เป็นอุปสรรคต่อความเข้าใจในการฟังเล็กน้อย
- 5 หมายถึง มีการใช้คำศัพท์ในวงกว้างได้ถูกต้องและเหมาะสม ไม่มีข้อผิดพลาดในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อย่างเด่นชัด และมีการพูดออกเสียงที่แสดงถึงสำเนียงของภาษาแม่ปะปนน้อยมาก แต่ไม่เป็นอุปสรรคต่อความเข้าใจในการฟังเลย

Oller (1979 : 320-321) ได้กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษไว้ 5 ระดับ ดังนี้

- ระดับ 1 สามารถใช้ภาษาได้ในวงจำกัด สามารถถามและตอบคำถามในเรื่องที่รู้จักคุ้นเคยและเข้าใจคำถามและข้อความที่ง่าย ๆ ได้
- ระดับ 2 สามารถใช้ภาษาตามความจำเป็นทางสังคม และการทำงานได้อย่างจำกัด สามารถสนทนาในสถานการณ์ทางสังคมทั่วไปได้อย่างมั่นใจ แต่ไม่คล่องนัก
- ระดับ 3 สามารถใช้กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์และคำศัพท์ได้อย่างถูกต้องพอเพียงที่จะเข้าร่วมสนทนาได้อย่างเป็นทางการในเกือบทุกเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสังคม และอาชีพการงานสามารถพูดคุยในเรื่องที่สนใจเป็นพิเศษ หรือเรื่องที่มีความรู้ความสามารถเฉพาะได้อย่างคล่องพอประมาณ มีความเข้าใจในเรื่องที่ฟังค่อนข้างสมบูรณ์ มีวงศัพท์ที่ใช้มากพอจนแทบไม่ต้องพูดซ้ำสำเนียงแปร่งมาก แต่การใช้ไวยากรณ์ดี ผู้ฟังที่เป็นเจ้าของภาษาแทบจะไม่มีปัญหาในการฟัง
- ระดับ 4 สามารถใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว และถูกต้องในการพูดทุกระดับที่เกี่ยวกับความจำเป็นด้านอาชีพการงาน มีความเข้าใจและความสามารถเข้าร่วมในการสนทนาเรื่องที่ผู้พูดมีประสบการณ์อย่างคล่องมาก และมีการใช้คำศัพท์แม่นยำถูกต้อง สามารถโต้ตอบได้อย่างเหมาะสมในทุกสถานการณ์แทบไม่มีการออกเสียงและการใช้ไวยากรณ์ผิด สามารถแปลหรือตีความจากข้อความทั่วไปที่ไม่เป็นทางการจากภาษาหนึ่งไปยังอีกภาษาหนึ่งได้

ระดับ 5 สามารถพูดได้ดีเหมือนเจ้าของภาษาที่มีการศึกษาดี พูดได้ชัดและคล่องในทุกเรื่องทุกระดับ เช่นเดียวกับเจ้าของภาษาที่มีการศึกษาดี เข้าใจอย่างเต็มที่ในทุกด้านของการพูดรวมถึงวงศัพท์และสำนวนที่ใช้ สามารถใช้ภาษาพูดพาดพิงถึงประเด็นทางวัฒนธรรมได้

Heaton (1990 : 68-71) ได้เสนอเกณฑ์การให้คะแนน ซึ่งแบ่งออกเป็น

6 ระดับ คือ

- ระดับ 1 มีการออกเสียงผิดมากหลายแห่ง มีข้อผิดพลาดในโครงสร้างไวยากรณ์ขั้นพื้นฐาน หยุดพูดบ่อยครั้ง การใช้คำศัพท์อยู่ในวงจำกัด เข้าใจยาก ต้องมีการซักถามตลอดแต่ไม่สามารถพูดอธิบายหรือสื่อความหมายให้เข้าใจได้ มีทักษะในการพูดน้อยมาก
- ระดับ 2 มีการออกเสียงผิดมาก มีข้อผิดพลาดในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ขั้นพื้นฐาน มีการหยุดพูดนาน การใช้สำนวนอยู่ในวงจำกัด การสื่อความส่วนใหญ่ยังไม่ชัดเจน ต้องอาศัยความพยายามในการทำความเข้าใจ ต้องมีการซักถามบ่อยครั้ง และบางครั้งไม่สามารถอธิบายสื่อความหมายให้เข้าใจได้ มีทักษะในการพูดบ้างเล็กน้อย
- ระดับ 3 การออกเสียงยังติดสำเนียงแม่ มีการออกเสียงผิด และพูดผิดหลักไวยากรณ์ มีความผิดพลาดหลายแห่งเป็นเหตุให้เกิดความเข้าใจผิดมาก มีการหยุดเพื่อหาคำพูดนานการสื่อความส่วนใหญ่สามารถเข้าใจได้ ต้องมีการซักถามบ้าง มีทักษะในการพูด
- ระดับ 4 การออกเสียงมีสำเนียงติดภาษาแม่บ้างเล็กน้อย พูดผิดหลักไวยากรณ์บ้าง มีข้อผิดพลาด 2-3 แห่งซึ่งเป็นเหตุให้เกิดความเข้าใจผิด มีการหยุดคิดเพื่อหาคำพูดนานสามารถสื่อใจความทั่วๆ ไปได้ชัดเจน ต้องมีการซักถามบ้างแต่เพียงเล็กน้อย สื่อความหมายได้ค่อนข้างชัดเจน มีทักษะทางการพูดค่อนข้างดี
- ระดับ 5 การออกเสียงยังมีสำเนียงติดภาษาแม่บ้างเล็กน้อย พูดผิดหลักไวยากรณ์เล็กน้อย มีการหยุดคิดเพื่อหาคำพูดแต่ไม่นานสามารถสื่อใจความทั่วๆ ไปได้ชัดเจน แต่ยังมีซักถามบ้างเพียงประปราย มีทักษะการพูดค่อนข้างดี
- ระดับ 6 การออกเสียงดี พูดผิดหลักไวยากรณ์เล็กน้อย มีการหยุดพูดไม่นานนัก พูดเข้าใจง่าย แทบไม่ต้องมีการซักถาม มีทักษะการพูดดี

อย่างไรก็ตาม ฮีทตัน อธิบายวิธีการแบ่งระดับความสามารถในการพูดว่าครูผู้สอนควรสร้างระดับการให้คะแนนขึ้นมาใช้เอง เพื่อให้เหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียนและจุดประสงค์ของครูผู้ทดสอบจากเกณฑ์การให้คะแนนทักษะการพูดข้างต้น เห็นได้ว่า ความสามารถทางการพูดของผู้พูดมีหลายระดับ ตั้งแต่พูดได้ดี ถูกต้อง และเข้าใจได้ จนถึงพูดไม่ได้เลย ดังนั้นเกณฑ์การให้คะแนนทักษะการพูดจึงสามารถวัดความสามารถทางการใช้ภาษา การสื่อความเข้าใจ ความถูกต้องและคล่องแคล่ว ของผู้พูดที่มีความสามารถต่างกัน แต่อย่างไรก็ตาม เกณฑ์การให้คะแนนทักษะการพูดควรเหมาะสมกับจุดประสงค์ของการทดสอบและความสามารถของผู้เรียน

3. ทักษะการอ่าน

3.1 ความหมายของการอ่าน

การอ่านเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ และมีประโยชน์ยิ่งในการดำรงชีวิตประจำวันของคนเรา ดังนั้นนักการศึกษาหลายท่านจึงได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ต่างๆ ดังนี้

Widdowson (1979 : 174) ได้กล่าวว่า การอ่านคือการมีปฏิริยาโต้ตอบระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน ซึ่งผู้อ่านใช้ความคิดพิจารณาเรื่องที่ผู้เขียนเขียนไว้ เพื่อการสื่อสารระหว่างผู้อ่านและผู้เขียนข้อความที่อ่านก็คือปฏิริยาโต้ตอบระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน

Goodman (1980 : 3) กล่าวว่า การอ่านเป็นกระบวนการแก้ปัญหา คนอ่านจะพยายามหาความหมายที่ผู้เขียนเขียนไว้ ในขณะที่เดียวกันผู้อ่านจะพยายามสร้างความหมายของตนเองด้วย ผู้อ่านต้องแสดงบทบาทในการคิดตลอดเวลา เพื่อหาความหมายและใช้กระบวนการทำนาย ดังนั้นปลายทางของการอ่านก็คือ อ่านแล้วได้ความหมาย

Morris และ Stewart (1984 : 4) กล่าวว่า การอ่านเป็นกระบวนการที่ผู้อ่านรับรู้ข้อมูลข่าวสาร ซึ่งผู้เขียนเป็นผู้ส่งข่าว ผู้อ่านจึงเป็นผู้รับข้อมูล แล้วแปลการอ่านที่ว่า ผู้อ่านต้องคิดเป็น และเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่าน

Smith และ Gay (1990 : 7) กล่าวว่า การอ่านเป็นกระบวนการสร้างความหมายจากเนื้อหาของการเขียน เนื้อหาที่จะต้องสร้างความหมาย อาจจะเสนออยู่ในรูปของตัวอักษร ภาพ แผนที่ หนังสือพิมพ์ ฯลฯ ซึ่งผู้อ่านต้องผสมผสานความหมายหลายอย่างเข้าด้วยกัน เช่น ความรู้ในหัวข้อที่อ่าน ความรู้เรื่องไวยากรณ์ รวมถึงความรู้ลักษณะการใช้ภาษาในรูปแบบต่างๆ

Harris (1990 : 14) ได้ให้ความเห็นว่า การอ่าน คือรูปแบบของการสื่อความหมายเป็นการแลกเปลี่ยนความคิดและข่าวสารความรู้ระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน ผู้เขียนจะแสดงความคิดเห็นของตนเองลงบนกระดาษด้วยภาษาซึ่งเป็นไปตามลักษณะการเขียนของแต่ละคน ผู้อ่านก็พยายามอ่านเอาความหมายจากผู้เขียนเขียนไว้ ส่วนความสามารถในความเข้าใจ การรู้ความหมายจากสิ่งที่อ่านนั้นขึ้นอยู่กับประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน

Day และ Bamford (1998 : 12) ได้กล่าวว่า การอ่าน คือการสร้าง ความหมายจากข้อความที่เขียนหรือพิมพ์ ซึ่งผู้อ่านจะต้องใช้กระบวนการคิดเชื่อมโยงระหว่างข้อความหรือข้อมูลที่อ่านกับความรู้และประสบการณ์เดิม เพื่อให้สามารถเข้าใจความหมายที่ผู้เขียนต้องการสื่อสารได้อย่างถูกต้อง

จูไรรัตน์ ลักษณะศิริ (2540 : 83) ได้กล่าวไว้ว่า การอ่านคือ การรับสารในรูปของตัวอักษรมาแปลเป็นความรู้ความเข้าใจของผู้อ่าน โดยผ่านกระบวนการคิด ประสบการณ์และความเชื่อของคน

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540 : 150) ได้กล่าวว่า การอ่านคือกระบวนการที่ซับซ้อนและต้องอาศัยความรู้ ความสามารถหลายอย่างเป็นพื้นฐาน คือ ผู้อ่านจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับคำ วลี หรือประโยคที่นำมาเรียบเรียงกันนั้นว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างไร เพื่อจะให้เกิดความเข้าใจในเรื่องการอ่านว่าผู้เขียนมีเจตนาที่จะถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกเช่นไรให้ผู้อ่าน ซึ่งถ้ามีความเข้าใจตรงกัน ผู้อ่านก็จะเกิดอรรถรสในการอ่าน

บัญชา อึ้งสกุล (2541 : 68) ได้กล่าวว่า การอ่าน คือกระบวนการในการแปลความหมายของตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ที่มีการจดบันทึกไว้ กระบวนการในการอ่านเป็นกระบวนการที่ซับซ้อน เมื่อเด็กเปล่งเสียงตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ออกมาเป็นคำพูด ถ้าหากไม่เข้าใจคำพูดนั้น จัดว่าไม่ใช่การอ่านที่สมบูรณ์เป็นแต่เพียงส่วนหนึ่งของการอ่านเท่านั้น ลักษณะของการอ่านที่แท้จริงได้แก่ การทำความเข้าใจความหมายของเรื่องที่อ่าน

ฉวีวรรณ คูหาภินันท์ (2542 : 1) ได้กล่าวว่า การอ่านเป็นความสามารถของมนุษย์ที่เข้าใจการสื่อความหมายของสัญลักษณ์ต่างๆ เข้าใจเนื้อเรื่องและแนวความคิดจากสิ่งที่อ่าน

เปลื้อง ณ นคร (2542 : 14 - 15) กล่าวว่าไว้ว่า การอ่าน คือกระบวนการที่จะเข้าใจความหมายที่ติดอยู่กับตัวอักษรหรือตัวหนังสือ คำว่าหนังสือมีความหมาย คือเครื่องมือใช้ขีดเขียนแทนคำพูด หรือที่เรียกว่า อักษรหรืออักษร ดังนั้น การอ่านจึงเป็นกระบวนการหาความหมายของคำที่บันทึกไว้เป็นอักษรหรือตัวหนังสือการที่จะรู้ความหมายของคำได้อย่างชัดเจนนั้นขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของแต่ละคน

ทัศนีย์ ศุภเมธี (2542 : 24) ได้กล่าวว่า การอ่าน คือการแปลสัญลักษณ์ให้ได้ความหมายที่ถูกต้องชัดเจนความหมายออกมา สัญลักษณ์ที่เป็นคำหรือข้อความจึงเป็นเรื่องสำคัญมากในการอ่านเพื่อนักเรียนจะต้องเข้าใจความหมายและนำไปใช้ในการฟัง พูด อ่าน เขียนได้อย่างถูกต้อง

สมุทร เซ็นเชาวนิช (2545 : 1) กล่าวว่า การอ่านคือการสื่อความหมายเป็นการสื่อความหมายระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน ผู้เขียนพูด ผู้อ่านแสดงปฏิกิริยาตอบโต้ และอาจจะโต้ตอบกับผู้อื่นด้วยการสื่อความหมายในการอ่านนั้นจะต้องมีองค์ประกอบ 3 อย่าง คือผู้เขียน ผู้อ่านและรายงาน (สิ่งที่ได้อ่านมาแล้วหรือปฏิกิริยาโต้ตอบ ซึ่งอาจจะเกิดขึ้นจากการอ่านนั้นๆ)

เตือนใจ ปิ่นเกิด (2547 : 13) กล่าวว่า การอ่านเป็นกระบวนการความคิดที่มีความซับซ้อน ผู้อ่านต้องถ่ายทอดสัญลักษณ์หรือตัวอักษรออกมาเป็นเสียง ในขณะที่เดียวกันต้องแปลความ ตีความให้เข้าใจความหมายของเนื้อเรื่องที่อ่าน ทั้งนี้ต้องอาศัยองค์ประกอบหลายอย่าง ได้แก่ ความรู้ทางด้าน ภาษา โครงสร้างของข้อเขียน ความรู้ทั่วไปแห่งโลก ความรู้พื้นฐานจากประสบการณ์เดิม ตลอดจนความรู้เกี่ยวกับวิธีการเขียนของผู้เขียน เพื่อใช้เป็นเครื่องมือช่วยสร้างและหล่อหลอมความหมายที่เหมาะสมที่สุด โดยผ่านกระบวนการคิดทางสมองและผสมผสานกระบวนการหลายอย่างเข้าด้วยกัน เพื่อสร้างเป็นความหมายของผู้อ่านเอง

จากการศึกษาแนวคิดในการให้ความหมายของการอ่าน ทศนะของนักการศึกษาทั้งในประเทศและต่างประเทศดังกล่าวแล้ว จะเห็นว่าความหมายแตกต่างกันไปตามแนวคิด แต่โดยภาพรวมแล้ว สรุปได้ว่า การอ่าน คือการเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่าน โดยผ่านกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้อ่านและผู้เขียน โดยอาศัยตัวอักษรเป็นสื่อกลางในการสื่อสาร ซึ่งผู้อ่านและผู้เขียนแลกเปลี่ยนข่าวสาร และความคิดกันโดยผู้อ่านอาศัยการคาดเดาจากภาษาที่อ่านกับประสบการณ์เดิมของผู้อ่านจึงเกิดความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน

3.2 ความสำคัญของการอ่าน

กัลยา ยวนมาลัย (2539 : 8) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ดังนี้

1. ช่วยเข้าใจชีวิตมากขึ้น เนื่องจากในชีวิตจริงเราไม่สามารถพบความเป็นจริงของมนุษย์ได้ทั้งหมด จึงต้องอาศัยการอ่านจากประสบการณ์ของผู้อื่น ที่ถ่ายทอดออกมาเป็นอักษรและตัวหนังสือ

2. ช่วยให้เป็นคนรอบรู้ เป็นคนทันสมัย ทันทต่อเหตุการณ์ เพราะหนังสือจะจดบันทึกเรื่องราวในอดีต ปัจจุบัน บางเรื่องยังทำนายเหตุการณ์ในอนาคตอีกด้วย ดังมีคำกล่าวที่ว่า วรรณกรรมเปรียบเหมือนกระจกที่สะท้อนภาพของสังคมแต่ละสมัยให้เราได้อ่านได้เรียนรู้ว่าคนในสมัยนั้นมีวิถีชีวิตและความเป็นอยู่ตลอดจนขนบธรรมเนียมประเพณีอย่างไร

3. ช่วยให้เป็นผู้เฉลียวฉลาดในการโต้ตอบหรือหาเหตุผลสนับสนุน ซึ่งได้จากการที่มีความรู้อย่างกว้างขวางจากการอ่านนั่นเอง

4. ช่วยให้เป็นผู้ที่มีความคิดกว้างไกล มีเหตุผล เนื่องจากหนังสือส่วนใหญ่ได้บันทึกความคิดเห็นของผู้เขียนไว้ ซึ่งจะช่วยขยายความคิดของเราให้กว้างขวางยิ่งขึ้น ทำให้เป็นคนมีเหตุผลที่ดี

5. เป็นการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ และทำให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน

6. ช่วยพัฒนาตนเองและสังคมให้ดีขึ้น การอ่านทำให้เป็นคนทันโลกทันเหตุการณ์ รู้ถึงความเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่เกิดขึ้น และสามารถปรับตัวได้ดี สามารถเผชิญสถานการณ์ใหม่ๆ ได้ด้วยความมั่นใจ

7. เป็นการตอบสนองความอยากรู้อยากเห็นของมนุษย์ ทำให้ได้ในสิ่งที่อยากรู้ ทั้งยังช่วยยกระดับความคิด จิตใจ ภูมิปัญญาให้สูงขึ้น

8. เป็นแนวทางที่ช่วยพัฒนาทักษะทางภาษาให้ดีขึ้น การอ่านมากทำให้รอบรู้ มีข้อมูลต่างๆ มาก ย่อมมีส่วนช่วยพัฒนาทักษะการเขียน การพูดให้ดีขึ้นได้

9. ทำให้ผู้อ่านเกิดความคิดสร้างสรรค์ ทั้งยังช่วยสร้างเสริมบุคลิกภาพให้เป็นผู้ที่สามารถเผชิญสถานการณ์ใหม่ๆ ด้วยความมั่นใจ

10. ช่วยเร้าความสนใจ เราสามารถเลือกอ่านหนังสือที่เหมาะสมกับอารมณ์และรสนิยมของเราได้ ทำให้ได้รับความสุขใจ และเป็นเครื่องมือทำให้เราพอใจโลกที่อาศัยอยู่นี้

สมุทร เช่นเขาวนิช (2542 : 2) ได้กล่าวว่า คนที่อ่านหนังสือเป็นย่อมจะมีหลักการหรือแนวทางที่จะนำไปสู่ความสำเร็จได้มากกว่าเหตุผลง่ายๆ ก็คือสามารถอ่านข้อความต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็ว ดีความหรือเข้าใจสิ่งที่อ่านมาแล้วได้อย่างถูกต้อง จดจำเรื่องราวต่างๆ ที่อ่านมาแล้วได้ทั้งหมดหรือเกือบหมด เมื่อถึงคราวจำเป็นก็สามารถสื่อสารสิ่งเหล่านี้ให้เป็นที่เข้าใจได้

ฉวีวรรณ คูหาภินันท์ (2542 : 3) ได้กล่าวว่า การอ่านเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับทุกคน คนที่อ่านหนังสือไม่ออกนับเป็นคนที่ด้อยโอกาสอย่างยิ่ง การอ่านมีความสำคัญมากในชีวิตประจำวัน ไม่ว่าจะเป็นการอ่านป้ายโฆษณา ฉลากยา หนังสือพิมพ์ แผนที่ ตำรา ล้วนเป็นสิ่งที่คุณต้องอ่านในชีวิตประจำวัน การอ่านมีความสำคัญและจำเป็นต่อทุกคนทุกอาชีพทุกเพศทุกวัย การอ่านช่วยให้คนเรารอบรู้ ฉลาดทันโลก ทันทต่อเหตุการณ์ และเป็นกุญแจไขไปสู่ความสำเร็จ

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2545 : 1) กล่าวว่า การอ่านเป็นวิธีการที่สำคัญวิธีหนึ่ง ที่มนุษย์ ใช้ในการศึกษาหาความรู้ให้ตนเองตลอดมา การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการใช้แสวงหาความรู้ การรู้และใช้วิธีการอ่านที่ถูกต้องจึงจำเป็นสำหรับผู้อ่านทุกคน การรู้จักฝึกฝนอ่านอย่างสม่ำเสมอ จะช่วยให้เกิดความชำนาญและมีความรู้กว้างขวางเพิ่มอีกด้วย

สุพรรณณี วราทร (2545 : 21) กล่าวว่า การอ่านเป็นวิธีสำคัญในการเสริมสร้างความรู้ ความชำนาญทางวิชาชีพ ช่วยให้ผู้อ่านสามารถคิดหาความรู้ เกิดการพัฒนาด้านอาชีพ เกิดความคิด และแนวทางใหม่ในการปฏิบัติ ซึ่งนำไปสู่การปรับปรุงผลผลิต ทำให้การพัฒนาในด้านต่างๆ มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

มณีรัตน์ สุกโชติรัตน์ (2548 : 19) กล่าวว่า การอ่านช่วยให้คนเราได้คำตอบ จากปัญหาที่ต้องการแก้ หรือปัญหาที่ค้างคาอยู่ในใจไม่ว่าจะเป็นทั้งทางตรงและทางอ้อม จึงทำให้แก้ ปัญหาต่างๆ รอบด้านได้ด้วยตนเอง การอ่านช่วยเพิ่มพูนความรู้ความสามารถของผู้อ่าน การอ่านมาก ทำให้ ผู้นั้นเป็นผู้ที่มีความรอบรู้ ที่สำคัญทำให้คนมีความคิดกว้างไกลและมีวิสัยทัศน์ เนื่องจาก การอ่านเป็นการจุดประกายความคิดของผู้อ่าน ทำให้เกิดพัฒนาการทางสติปัญญา ด้วยการนำความรู้ ที่ได้จากการอ่านไปบูรณาการกับความคิดของตนเอง เกิดเป็นความคิดใหม่ในการพัฒนาให้เกิด นวัตกรรมใหม่ๆ ขึ้นไปอีก

จิตรลดา คนยืน (2550 : 18) กล่าวว่า ความสำคัญของการอ่านเป็นสิ่งสำคัญใน การพัฒนาและแก้ไขปัญหาต่างๆ และต้องฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ เพื่อช่วยให้ผู้อ่านสามารถคิดหาความรู้ มีความคิดกว้างไกลและมีวิสัยทัศน์ไกล ซึ่งนำไปสู่ความสำเร็จต่อไปในอนาคต

จากความสำคัญของการอ่านที่นักการศึกษาได้กล่าวถึงมาแล้วข้างต้น สามารถสรุป ความสำคัญของการอ่านได้ดังนี้

1. การอ่านทำให้ได้รับความรู้และทักษะใหม่ๆ เพิ่มมากขึ้น ดังนั้นการอ่านจึงมี ความสำคัญอย่างมากในการดำเนินชีวิตในปัจจุบัน
2. การอ่านเป็นทักษะที่สำคัญในการแสวงหาความรู้เพื่อให้ทันต่อเหตุการณ์ ในด้านการศึกษาเล่าเรียน การอ่านเป็นกุญแจสำคัญในการแสวงหาความรู้ ประสบการณ์ต่างๆ ตลอดจนความเพลิดเพลิน
3. การอ่านมีส่วนช่วยในการปรับปรุงพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคคลและสังคม
4. การอ่านเป็นความรู้ที่มาจากการลงทุนที่น้อยที่สุด และเป็นความรู้ที่ขยายไปสู่ วงกว้างที่สุด อีกทั้งยังเป็นการเพิ่มพูนสติปัญญาของตน

จึงถือได้ว่าการอ่านเป็นเครื่องมือที่สำคัญที่สุดที่จะทำให้เกิดปัญญา ความรู้กว้าง ไม่เป็นคนล้าหลัง ทันต่อโลกและความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในโลกปัจจุบันและสามารถนำความรู้ที่ได้ จากการอ่านนั้น ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน ในการประกอบอาชีพ บุคคลที่มีความเข้าใจในเรื่องที่ อ่านอย่างแท้จริง ย่อมสามารถนำความรู้ ความคิดไปใช้ให้เกิดประโยชน์ทั้งแก่ตนเองและสังคมได้เป็น อย่างดี ซึ่งจะส่งผลให้นักเรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อการอ่าน รักการอ่านมากขึ้น และเป็นการใช้เวลาว่าง ให้เกิดประโยชน์ ดังนั้นการอ่านจึงเป็นทักษะที่ควรได้รับการปลูกฝังและส่งเสริมให้เกิดในตัวบุคคล เพื่อทำให้เกิดการพัฒนาที่ยั่งยืนต่อไป

3.3 จุดมุ่งหมายของการอ่าน

ในการอ่าน ผู้อ่านจะต้องมีจุดมุ่งหมายหรือเป้าหมายในการอ่าน เพื่อช่วยให้การอ่านนั้นมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ซึ่งจุดมุ่งหมายในการอ่านของแต่ละคนจะมีความแตกต่างกันไป จึงมีผู้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการอ่านแตกต่างกันไป ดังนี้

ศิริพร ลิ้มตระกูล (2537 : 7 - 8) ได้แบ่งจุดมุ่งหมายในการอ่านไว้ดังนี้

1. อ่านเพื่อรู้ข่าวสาร เป็นการอ่านเพื่อศึกษาความเป็นไปของโลก เพื่อพัฒนาความรู้ของตนเอง การอ่านเพื่อจุดประสงค์ข้อนี้ต้องอ่านทุกวัน เพื่อจะได้สะสมข้อมูลเอาไว้
2. อ่านเพื่อศึกษาหาความรู้ เป็นการอ่านเพื่อประโยชน์ในการศึกษาหาความรู้ของนักเรียน นักศึกษา และบุคคลทั่วไป การอ่านชนิดนี้เป็นอ่านอย่างต่อเนื่อง ผู้อ่านจะต้องเลือกใช้วิธีที่เหมาะสม
3. การอ่านเพื่อใช้ในวิชาชีพ เป็นการอ่านเพื่อพัฒนาการทำงานตามอาชีพของแต่ละคนรวมทั้งเป็นการเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ให้แก่ตนเอง
4. อ่านเพื่อความเพลิดเพลิน เป็นการอ่านตามความพอใจของตนเอง เพราะการอ่านหนังสือจัดเป็นงานอดิเรกซึ่งเป็นที่นิยมกันมากชนิดหนึ่ง ผู้อ่านจะได้รับความเพลิดเพลินจากการอ่านสิ่งที่ตนชอบและสนใจ
5. อ่านเพื่อผ่อนคลายความทุกข์ เป็นการอ่านเพื่อให้ตนเองรู้สึกดีขึ้น เพราะบางช่วงชีวิตของคนอาจจะพบปัญหาและอุปสรรค บางครั้งแก้ไขได้ด้วยสติปัญญาของตนเอง บางครั้งต้องอาศัยความช่วยเหลือจากผู้อื่น และบางครั้งอาจจะแก้ไขไม่ได้ ในช่วงเวลานั้นหนังสืออาจจะช่วยผ่อนคลายความทุกข์นั้น ๆ ได้

กัลยา ยวนมาลัย (2539 : 12) ได้แบ่งจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ดังนี้

1. อ่านเพื่อความรู้ เป็นการอ่านเพื่อต้องการรู้ในสิ่งที่ผู้อ่านเป็นปัญหาหรือต้องการให้ความรู้ของตนเองออกเงย
2. อ่านเพื่อให้เกิดความคิด วัตถุประสงค์ของการอ่านเพื่อให้เกิดความคิดนั้นเป็นวัตถุประสงค์สิ่งพิมพ์แสดงทัศนะ ซึ่งได้แก่ บทความ บทวิจารณ์ วิจัยต่างๆ การอ่านในลักษณะนี้เป็นอ่านเพื่อทำความเข้าใจแนวคิดที่สำคัญ การจัดลำดับชั้นแนวความคิดของผู้เขียน พร้อมทั้งพิจารณาหาเหตุผลและแรงจูงใจในการเขียนเรื่องนั้นขึ้นมา
3. อ่านเพื่อความบันเทิง เป็นการอ่านที่ช่วยให้เกิดความบันเทิงควบคู่ไปกับความรู้ ความคิดหนังสือที่อ่านเป็นประเภทนวนิยาย เรื่องสั้น วรรณคดี ซึ่งอ่านแล้วช่วยให้เกิดความสนุกสนานช่วยผ่อนคลายความตึงเครียด
4. อ่านเพื่อสนองความต้องการอื่นๆ เป็นการอ่านที่ใช้ในการชดเชยความต้องการของคนเรายังขาดอยู่ เช่น ความต้องการความมั่นคงในชีวิต ต้องการเป็นที่ยอมรับเข้ากลุ่มเพื่อนฝูง โดยผู้อ่านใช้หนังสือในการแก้ปัญหาของตน เพื่อขยายขอบเขตของความสนใจในสิ่งใหม่ๆ หรือเพื่อสร้างสภาพอารมณ์ที่ต้องการ เช่น เมื่อเกิดความรู้สึกเหนื่อย ก্লุ้มใจ ผู้อ่านก็จะไปหาหนังสือเรื่องเบาๆ เรื่องที่เคยอ่านแล้วเกิดความสนุกสนานมาอ่าน แต่บางครั้งก็อยากจะรู้เรื่องใหม่ๆ แนวทางใหม่ๆ เพื่อปรับตัวให้เข้ากับวิถีการดำรงชีวิต

วรรณิ โสมประยูร (2539 : 127-128) กล่าวว่า การอ่านเป็นทักษะที่จำเป็นในการดำรงชีวิต การอ่านแต่ละครั้งจะมีจุดมุ่งหมายแตกต่างกันออกไป ถ้าผู้อ่านตั้งจุดมุ่งหมายในการอ่านแต่ละครั้งไว้ จะช่วยให้การอ่านมีประสิทธิภาพสูง ซึ่งมีดังนี้

1. การอ่านเพื่อค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม เช่น อ่านตำรา อ่านบทความ
2. การอ่านเพื่อความบันเทิง เช่น อ่านนวนิยาย อ่านการ์ตูน อ่านวรรณคดี
3. การอ่านเพื่อใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ เช่น อ่านหนังสือประเภทชวนหัว
4. การอ่านเพื่อหารายละเอียดของเรื่อง เช่น อ่านสารคดี อ่านประวัติศาสตร์
5. การอ่านเพื่อวิเคราะห์วิจารณ์ข้อมูลที่ได้ เช่น การอ่านข่าว
6. การอ่านเพื่อหาว่าประเด็นส่วนใดเป็นข้อเท็จจริง ส่วนใดเป็นของจริง เช่น การอ่าน คำโฆษณาต่างๆ
7. การอ่านเพื่อจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน เช่น อ่านบทความในวารสาร
8. การอ่านเพื่อปฏิบัติตาม เช่น อ่านคำสั่ง อ่านคำแนะนำ อ่านคู่มือเครื่องใช้ไฟฟ้า
9. การอ่านเพื่อออกเสียงให้ถูกต้อง ชัดเจน มีน้ำเสียงเหมาะสมกับเนื้อเรื่อง และเหมือนกับพูด เช่น อ่านบทละครต่างๆ

สุพรรณิ วราทร (2545 : 36-38) กล่าวว่า การรู้ความมุ่งหมายในการอ่าน เป็นองค์ประกอบ ประการหนึ่งของทักษะการอ่านเร็ว การอ่านเพื่อได้รับประโยชน์อย่างเต็มที่ ผู้อ่านควรรู้ว่าอ่านเพื่ออะไรและต้องการอะไรจากการอ่าน การรู้ความมุ่งหมายในการอ่าน นอกจากช่วยให้มีสมาธิ ซึ่งจะทำให้อ่านได้เร็วและจำได้ด้วยแล้ว ในเบื้องต้นยังช่วยในการเลือกสรรสื่อการอ่าน เพื่ออ่านด้วยความมุ่งหมายในการอ่านที่สำคัญ ได้แก่

1. อ่านเพื่อความรู้อย่างลึกซึ้ง คือการอ่านที่ครอบคลุมตั้งแต่เรื่องที่มีความสำคัญจำเป็นต้องรู้เรื่องทีไรแล้วเกิดประโยชน์อย่างยิ่ง ไปจนถึงเรื่องที่มีความสำคัญจำเป็นต้องรู้และอ่านเพื่อเสริมความรู้ การอ่านเพื่อความรู้อาจมีหลายลักษณะ เช่น
 - 1.1 อ่านเพื่อหาคำตอบในเรื่องที่ต้องการรู้ เช่น การอ่านคู่มือ คำแนะนำ กฎระเบียบต่างๆ ตำรา และหนังสืออ้างอิง เป็นต้น
 - 1.2 การอ่านเพื่อรู้ข่าวสารและข้อมูล เช่น การอ่านหนังสือพิมพ์ วารสาร เอกสาร โฆษณา ประชาสัมพันธ์ เป็นต้น
 - 1.3 การอ่านเพื่อประมวลสาระ ได้แก่ การอ่านเอกสาร วารสาร และหนังสือต่างๆ เพื่อได้รู้ในเรื่องที่ต้องการรู้
2. อ่านเพื่อศึกษา เป็นการอ่านอย่างจริงจัง เพื่อได้สาระและข้อเท็จจริงจนเกิดความเข้าใจ เช่น การอ่านตำรา และหนังสือวิชาการต่างๆ
3. อ่านเพื่อความคิด หมายถึงการอ่านเพื่อเข้าใจสาระสำคัญหรือแนวคิดของเรื่องที่อ่าน เพื่อนำไปปฏิบัติหรือเป็นแนวทางสำหรับริเริ่มสิ่งต่างๆ การอ่านเพื่อให้ได้ความคิด อ่านได้จากหนังสือทุกประเภท
4. อ่านเพื่อวิเคราะห์วิจารณ์ หมายถึงการอ่านเพื่อรู้และเข้าใจเรื่องที่อ่านอย่างลึกซึ้ง จนสามารถแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านในด้านต่างๆ อย่างมีเหตุผล เช่น การอ่านบทความ วรรณคดี ข่าว และหนังสือต่างๆ เป็นต้น

5. อ่านเพื่อความเพลิดเพลิน เป็นการอ่านเพื่อพักผ่อนหรือเปลี่ยนแปลงกิจกรรม เพื่อให้เกิดความรื่นรมย์ หรือคลายความทุกข์ การอ่านเพื่อความเพลิดเพลินอ่านได้จากหนังสือทุกประเภทที่ผู้อ่าน พอใจ แต่ไม่ควรเป็นเรื่องที่ยาก ซับซ้อน หรือเป็นวิชาการที่ต้องใช้ความคิดมาก

6. อ่านเพื่อใช้เวลาอย่างสร้างสรรค์ หมายถึง การอ่านโดยไม่ได้มุ่งหวังสิ่งใดเฉพาะ แต่เป็นการใช้เวลาว่างที่จะต้องเสียไปให้เกิดประโยชน์ เช่น การอ่านนิตยสาร ละครคอวยกิจกรรมต่างๆ สื่อการอ่านที่เหมาะสมสำหรับการอ่านเพื่อใช้เวลาอย่างสร้างสรรค์ ได้แก่ บันเทิงคดีหรือสารคดี ที่แบ่งเนื้อหาเป็นบทหรือตอนสั้นๆ เนื่องจากสามารถหยุดอ่านได้เป็นช่วงๆ โดยไม่ทำให้เสียความต่อเนื่องในการอ่าน

Miller (1982 : 12) ได้แบ่งจุดมุ่งหมายของการอ่านเป็น 6 ประการ ดังนี้

1. อ่านเพื่อจับใจความอย่างคร่าว ๆ (Scanning Skimming Reading)
2. อ่านเพื่อจับใจความสำคัญ (Idea Reading)
3. อ่านเพื่อสำรวจรายละเอียด และจับใจความสำคัญโดยทั่ว ๆ ไป

(Exploratory Reading)

4. อ่านเพื่อความเข้าใจอย่างถ่องแท้ (Study Reading)
5. อ่านเพื่อใช้วิจารณ์ตามข้อความที่อ่าน (Critical Reading)
6. อ่านเพื่อวิเคราะห์ข้อความหรือแนวคิดเรื่องที่อ่าน (Analytical Reading)

Levi (1990 : 269 - 273) ได้ให้จุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ดังนี้

1. อ่านเพื่อตีความของสัญลักษณ์ให้เป็นความหมายที่ถูกต้อง
2. อ่านเพื่อเรียงลำดับเหตุการณ์
3. อ่านเพื่อตอบคำถามได้ถูกต้อง

Wallace (1996 : 6 - 7) ได้แบ่งจุดมุ่งหมายในการอ่านออกเป็น 3 ข้อ ดังนี้

1. การอ่านเพื่อความอยู่รอด (Reading for Survival) คือการอ่านสิ่งแวดล้อมรอบตัว
2. การอ่านเพื่อการเรียนรู้ (Reading for Learning) เช่น การอ่านบทความ บทเรียนในห้องเรียน
3. การอ่านเพื่อความพอใจ (Reading for Pleasure) เป็นการอ่านเมื่อต้องการจะอ่าน หรือสนใจที่จะอ่าน ผลพลอยได้จากการอ่านชนิดนี้สามารถพัฒนาการเขียนให้ดีขึ้นได้จากจุดมุ่งหมายของการอ่านที่กล่าวมา สามารถแบ่งเป็นประเภทใหญ่ ๆ ได้ 3 ประเภท คือ การอ่านเพื่อความเพลิดเพลินหรืออ่านเพื่อความบันเทิง เช่น การอ่านเรื่องสั้น นวนิยาย อีกประเภทหนึ่งคือ การอ่านเพื่อศึกษาค้นคว้าหรือหาข้อมูลหรือรายละเอียดบางอย่าง เช่น การหาคำศัพท์ในพจนานุกรม การอ่านคู่มือการใช้สินค้า การอ่านหาข้อมูลการทำงาน และประการสุดท้าย คือ การอ่านเพื่อศึกษาหาความรู้ เช่น การอ่านตำราวิชาการ การอ่านบทเรียนเพื่อการสอน จะได้อ่านอย่างพินิจพิจารณาแล้วทำบันทึกย่อเนื้อหาหรือใจความสำคัญไว้ ซึ่งในการอ่านแต่ละประเด็น แต่ละจุดประสงค์ ย่อมได้รับประโยชน์แตกต่างกัน ทำให้ผู้อ่านเป็นผู้มีความรู้ และอาจเป็นประโยชน์ต่อการประกอบอาชีพและการใช้ชีวิตประจำวันได้อีกด้วย

3.4 ประเภทและวิธีการอ่าน

เป้าหมายในการอ่านแต่ละครั้งมีความแตกต่างกัน บางคนอ่านเพราะความสนใจแต่บางคนอ่านเพื่อหาความรู้หรือหาข้อมูลบางอย่าง ซึ่งการอ่านจะได้ผลอย่างดีถ้ามีการกำหนดจุดประสงค์และวิธีการอ่านที่เหมาะสมดังนี้

สมิตรา อังวัฒนากุล (2540 : 106 - 119) ซึ่งดังกล่าวถึงวิธีการอ่านไว้ซึ่งสอดคล้องกับ Grellet ดังนี้ (Grellet. 1995 : 4)

1. การอ่านแบบเปิดผ่านไปอย่างรวดเร็วเพื่อจับใจความสำคัญ Skimming ผู้เรียนต้องได้รับการฝึกฝนให้ตั้งคำถามไว้ในใจก่อนการเริ่มอ่าน คือ รู้จุดประสงค์ของเรื่องที่จะอ่านซึ่งผู้เรียนจะต้องฝึกการทำนายความล่วงหน้าและเลือกจับใจความ เป็นต้น
2. การอ่านที่ต้องการข้อมูลที่เฉพาะเจาะจง (Scanning) เช่น วันที่ ตัวเลข สถานที่ ครูผู้สอนต้องฝึกให้นักเรียนรู้จักอ่านทั้ง 2 วิธี โดยเลือกบทเรียนที่ช่วยในการฝึก เช่น ข่าวในหนังสือพิมพ์ ข่าวกีฬา และโฆษณาสินค้าต่างๆ ผู้เรียนจะรู้ในการจับใจความสำคัญโดยละเว้นการอ่านแบบแปลคำต่อคำ
3. การอ่านโดยหาความละเอียด (Thorough Reading or Receptive Raading) ผู้เรียนต้องเข้าใจข้อเขียนทันใจความสำคัญและรายละเอียดปีกย่อย แต่ไม่จำเป็นต้องเข้าใจทุกคน
4. การอ่านเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบท (Guessing the meaning from the context) ผู้อ่านอาจเดาความหมายของคำศัพท์ได้ โดยอาศัยความหมายจากกราฟคำศัพท์ที่มีความหมายตรงกันข้ามข้อความที่ขัดแย้งและจากประสบการณ์ของผู้อื่น
5. การอ่านเชิงวิจารณ์ (Critical Reading) ทักษะนี้จะยากที่สุดและควรใช้ในระดับสูงขึ้นไปเพราะผู้อ่านต้องใช้ความรู้และประสบการณ์เดิมมาสนับสนุน หรือโต้แย้งต่อข้อเขียนนั้นๆ ซึ่งจะใช้เมื่อมีการอภิปรายความคิดเห็นหลังการอ่าน ซึ่งเป็นลักษณะที่ผู้อ่านมีปฏิกิริยาต่อข้อเขียน (Active reader) มิใช่ผู้อ่านแบบไม่มีปฏิกิริยาต่อข้อเขียน (Passive Reader)

สมุทร เซ็นเชาวิช (2543 : 3) ได้แบ่งประเภทของการอ่านไว้ 2 ประเภทดังนี้

1. การอ่านเพื่อการศึกษา (Work study type reading) คือการอ่านที่มีจุดมุ่งหมายต่อการความเข้าใจและครอบคลุมด้านเนื้อหามากที่สุด
2. การอ่านเพื่อการพักผ่อนและความบันเทิง (Recreatory Reading) คือการอ่านตามความพอใจ เพื่อพักผ่อนซึ่งไม่ต้องการความลึกซึ้งมากนัก

สรุปได้ว่า ประเภทและวิธีการมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้อง ซึ่งในการอ่านแต่ละครั้ง ผู้เรียน ควรมีจุดมุ่งหมายเพื่ออะไร อ่านทำไม และอ่านอย่างไร ก็จะทำให้การอ่านมีประสิทธิภาพมากขึ้น

3.5 การพัฒนาทักษะการอ่าน

การพัฒนาทักษะการอ่าน (กาญจนา จันทะดวง. 2542 : 54 - 55) กล่าวว่า การพัฒนาทักษะการอ่าน มีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะฝึกให้ผู้เรียนสามารถอ่านข้อความต่างๆ ได้อย่างเข้าใจหรือบรรลุวัตถุประสงค์ตามที่ตั้งไว้ การอ่านจะประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใด ย่อมขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายอย่างด้วยกัน เช่น ประสบการณ์เดิม ความสนใจในเรื่องที่อ่านความสามารถทางด้านภาษา จุดมุ่งหมายของการอ่าน เป็นต้น ทักษะการอ่านถือว่าเป็นทักษะที่สำคัญและมี

ประโยชน์มาก เพราะในชีวิตประจำวันนั้นผู้เรียนโดยเฉพาะในประเทศไทย มีโอกาสใช้ทักษะอื่นน้อย ดังนั้นการเน้นทักษะการอ่านจึงเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นสูง

จากผลงานวิจัยหลายท่านพบว่า ทักษะการอ่านมีความสัมพันธ์กับทักษะการเรียนรู้ ถ้าผู้เรียนได้อ่านมากก็จะได้รับประสบการณ์มากจากเรื่องที่อ่าน เช่น คำศัพท์ โครงสร้าง เครื่องหมายวรรคตอนรวมทั้งสำนวน ต่างๆ ผู้เรียนสามารถนำความรู้มาใช้เขียนเรื่องราวในภาษาของตนเองได้ ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การพัฒนาทักษะการอ่านควรได้รับการพัฒนาท่อนทักษะการเขียนและควรได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

ขั้นตอนในการสอนทักษะการอ่านพอสรุปได้ ดังนี้

1. สิ่งเร้าความสนใจของผู้เรียน
 - 1.1 ให้ผู้เรียนเดาความหมายของคำศัพท์
 - 1.2 ให้ผู้เรียนคาดคะเนความเป็นไปของเนื้อเรื่อง
2. ขั้นการอ่าน
 - 2.1 ผู้เรียนอ่านเนื้อเรื่องคร่าวๆ เพื่อทำความเข้าใจกับเนื้อเรื่องทั้งหมด
 - 2.2 ผู้เรียนอ่านเพื่อหารายละเอียดของเนื้อเรื่อง เพื่อหาคำตอบ เพื่อสรุป

ประเด็นสำคัญ ซึ่งอาจใช้วิธีการโยงความสัมพันธ์ การเขียนแผนผัง การเติมข้อมูลที่ขาดหาย การเล่าเรื่องโดยสรุป เป็นต้น

3. ขั้นหลังการอ่าน เป็นขั้นที่ผู้สอนต้องการประเมินความถูกต้องและความเข้าใจในการอ่านของผู้เรียน ทั้งนี้ผู้สอนอาจเชื่อมโยงทักษะการอ่านนี้ไปสู่ทักษะอื่นใด เช่น ทักษะการเขียน ทักษะการฟังและทักษะการพูดโดยให้ผู้เรียนทำกิจกรรม ดังนี้
 - 3.1 ให้เขียนเนื้อเรื่องโดยสรุป
 - 3.2 ให้แสดงบทบาทสมมติจากเนื้อเรื่องที่อ่าน
 - 3.3 ให้วาดภาพประกอบเรื่อง

เนื่องจากขั้นตอนในการสอนทักษะการอ่านในข้างต้นนี้แล้ว ยังมีขั้นตอนของวิธีการสอนเพื่อพัฒนาการอ่านอีกมากมายที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาความสามารถในการอ่านอีกมากขึ้น

3.6 ความเข้าใจในการอ่าน

การทำความเข้าใจในการอ่านเป็นสิ่งจำเป็น และเป็นจุดประสงค์หลักของการอ่าน ซึ่งขึ้นอยู่กับพื้นฐานความรู้ และประสบการณ์ของแต่ละบุคคลเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการอ่าน มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายเกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่านดังนี้

ชวาล แพร์ตกุล (ม.ป.ป.) ได้ให้ความหมายของความเข้าใจในการอ่านว่า หมายถึงความสามารถในการผสมแล้วขยายความรู้ความจำให้ไกลออกไปจากเดิมอย่างสมเหตุสมผล ความเข้าใจเป็นสมรรถภาพขั้นต้น ชนิดแรกของตัวปัญญาเป็นความพยายามของสมองที่จะดัดแปลงปรับปรุง หรือเสริมแต่งความรู้เดิมให้มีรูปลักษณะใหม่เพื่อนำไปใช้กับสถานการณ์อื่นใหม่ที่แปลกออกไป แต่ก็ยังมีอะไรๆ บางอย่างคล้ายคลึงกับของเดิมอยู่บ้าง ผู้ที่จะทำเช่นนี้ได้จะต้องมีคุณสมบัติ

4 ประการนี้ก่อน คือ

1. รู้ความหมายและรายละเอียดย่อยๆ ของเรื่องนั้นมาก่อน
2. รู้ความเกี่ยวข้องความสัมพันธ์ระหว่างชิ้นความรู้ย่อยๆ เหล่านั้น

3. สามารถอธิบายสิ่งเหล่านั้นได้ด้วยภาษาของตนเอง คือ สามารถชี้แจงเรื่องนั้นให้ผู้อื่นรู้ ตามด้วยสำนวนภาษาใหม่ของตนเองได้ ไม่ใช่พูดตามแบบตามอักขระในตำราที่เคยเรียนมาแล้ว

4. เมื่อพบสิ่งอื่นใดที่มีสภาพทำนองเดียวกับที่เคยเรียนรู้มาแล้วก็สามารถตอบและอธิบายได้

Carrell (1984 : 441) กล่าวว่า การอ่านเพื่อความเข้าใจ คือความสามารถในการเข้าใจประโยคหรืออนุเขต (Paragraph) โดยเฉพาะความเข้าใจรูปแบบโครงสร้าง หรือการเรียบเรียงของผู้เขียนที่ว่า การอ่านเพื่อความเข้าใจมีสองระดับ คือความเข้าใจระดับจุลภาค (Micro Process in Comprehension) คือ ความเข้าใจตั้งแต่ระดับคำ วลี และประโยค กับความเข้าใจมหภาค (Macro Process in Comprehension) คือ ความเข้าใจเรื่องทั้งหมดที่อ่าน

Ganning (1992 : 188) และ Rubin (1993 : 194) ให้ความเห็นว่า ความเข้าใจในการอ่าน คือ ความสามารถในการทำความเข้าใจความหมายของคำและภาษาที่เขียน ซึ่งถือได้ว่าเป็นวัตถุประสงค์หลักของการอ่าน ถ้าไม่เกิดความเข้าใจนั้นหมายความว่าไม่เกิดการอ่าน

Pearson และ Camperell (1994 : 448-449) กล่าวว่าในการอ่านนั้น ความเข้าใจจะเกิดขึ้นเมื่อผู้อ่านมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างความคิด (Ideas) ในย่อหน้าที่อ่านและจดจำโครงสร้าง (Structure) ของเรื่องที่มีประโยคต่างๆ เชื่อมความสัมพันธ์ของเนื้อหาเข้าด้วยกัน การที่จะเข้าใจและจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้นั้น ผู้อ่านจะต้องอ่านประโยคต่างๆ ที่ผู้เขียนบรรยายแล้วนำความคิดดังกล่าวเหล่านี้มารวมเป็นใจความหลัก ดังนั้นรูปแบบหรือโครงสร้างของการเขียน จึงเป็นองค์ประกอบสำคัญที่มีผลต่อความเข้าใจของผู้อ่าน

สมุทร เซ็นเชาวิช (2542 : 73) ได้กล่าวว่า ความเข้าใจคือความสามารถที่จะอนุมานข้อสนเทศ หรือความหมายอันพึงประสงค์จากสิ่งที่อ่านมาแล้วได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ความเข้าใจนี้เป็นเรื่องที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวกับการศึกษาและประสบการณ์ต่างๆ หลายๆ ด้านของแต่ละคนและถือเป็น องค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งของการอ่าน

กรมวิชาการ (2542 : 27) ได้กล่าวว่า ทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจเป็นการอ่าน เพื่อให้ผู้อ่านเกิด ความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน ผู้สอนจะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจได้โดยการสอน

สมิธ (เตือนใจ ปิ่นเกิด. 2547 : 7 ; อ้างอิงมาจาก Smith. 1978 : 78-80) ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่านว่า โดยทั่วๆ ไปความเข้าใจ คือ การคงทน ความหมาย ของสิ่งนั้นไว้นำไปประยุกต์ได้อย่างเหมาะสม แต่ถ้าหมายถึงการอ่านเพื่อความเข้าใจ สิ่งสำคัญที่ควรตระหนักคือความหมายที่ได้จากข้อความที่อ่าน มิใช่ความหมายจากสิ่งที่เขียนบรรยายเป็นตัวอักษรในสิ่งพิมพ์เท่านั้น ยังรวมถึงความหมายที่เป็นความคิดของผู้เขียนและผู้อ่าน เมื่อผู้อ่านเข้าใจความหมายนั้น หมายความว่า ผู้อ่านต้องสามารถเชื่อมโยงความคิดของผู้เขียนเข้ากับสิ่งที่ตนรู้อยู่ก่อนแล้ว ซึ่งเป็นกระบวนการที่ซับซ้อนที่ผู้อ่านจะ ต้องรู้ความหมายของคำแต่ละคำ ประโยคแต่ละประโยค แล้วรวบรวมความคิดเห็นของผู้เขียนไว้ในข้อความที่ ผู้อ่านอ่านแต่ละหน้า ถ้าไม่สามารถนำคำ ประโยคที่ปรากฏในข้อเขียนมารวบรวมเป็นความคิดเข้าด้วยกันได้ ก็เรียกว่า ไม่มีความเข้าใจ

จากความหมายของความเข้าใจในการอ่าน พอสรุปได้ว่า ความเข้าใจในการอ่าน คือ ความสามารถในการเข้าใจความที่อ่าน อ่านได้ตรงตามที่คุณเขียนต้องการ และสามารถสรุปใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ ตลอดจนประเมินความคิดที่อ่านได้

3.7 องค์ประกอบของความเข้าใจในการอ่าน

นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงองค์ประกอบสำคัญของความเข้าใจในการอ่านไว้ดังนี้

Williams (1986 : 3 - 12) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของความเข้าใจในการอ่านไว้ดังนี้

1. ความรู้ในระบบการเขียน (Knowledge of the Writing System) ผู้อ่านจะต้องรู้การประสมตัวอักษร สะกดคำและการจดจำคำเหล่านั้นได้
2. ความรู้ในเรื่องของภาษา (Knowledge of the Language) ผู้อ่านจำเป็นต้องมีความรู้ ในด้านรูปแบบของคำ การเรียบเรียงคำ โครงสร้างและไวยากรณ์ที่ใช้เขียน
3. ความสามารถในการตีความ (Ability to Interpret) การอ่านมิใช่การทำ ความเข้าใจเฉพาะแต่ละประโยค แต่ผู้อ่านจะต้องมองภาพรวมและพิจารณาความสัมพันธ์ของแต่ละ ประโยคในการตีความ
4. ความรู้ (Knowledge of the World) ผู้อ่านที่มีความรู้รอบตัวมาก จะทำให้สามารถเลือกความรู้ที่นำมาเชื่อมโยงกับความรู้ของผู้อ่านได้ง่ายยิ่งขึ้น และการทำความเข้าใจกับ เรื่องที่อ่านก็จะง่ายขึ้นตามลำดับ

5. เหตุผลในการอ่านและวิธีการอ่าน (Reason for Reading and Reading Style) แต่ละคนจะมีเหตุผลในการอ่านที่แตกต่างกัน ซึ่งจะส่งผลต่อการเลือกวิธีการอ่าน สมุทรร เซ็นเซวานิช (2545 : 74) กล่าวถึง องค์ประกอบที่สำคัญของความเข้าใจในการอ่านที่เหมือนกับวิลเลียม (Williams) 2 อย่าง คือความสามารถในการตีความเรื่องที่อ่าน และความรู้รอบตัว แต่เพิ่มองค์ประกอบที่แตกต่างจากที่วิลเลียม (Williams) กล่าวไว้ ดังนี้

1. สามารถจดจำเรื่องราวส่วนใหญ่ที่อ่านมาแล้วได้ เมื่อถึงคราวจำเป็น ที่ต้องการจะใช้ประโยชน์หรืออ้างอิงถึงก็ทำได้โดยไม่ยาก
2. สามารถจับใจความสำคัญๆ ได้ สามารถแยกแยะหรือระบุประเด็นหลัก ออกจากประเด็นย่อยที่ไม่จำเป็นหรือไม่สำคัญมากนักได้ สามารถประเมินได้ว่าอะไรบ้างที่ควรจะสนใจ เป็นพิเศษหรือตัดทิ้งไปได้
3. สามารถสรุปลงความเห็นจากสิ่งที่อ่านมาแล้วได้อย่างถูกต้อง มีเหตุผล และน่าเชื่อถือ
4. สามารถใช้วิจารณ์ญาณของตนพิจารณาไตร่ตรอง ข้อสรุปหรือการอ้างอิง ต่างๆ ของผู้เขียนได้อย่างถูกต้องและเป็นระบบไม่สับสน
5. สามารถถ่ายโอนหรือประสมประสานความรู้ที่ได้จากการอ่านกับประสบการณ์อื่น ๆ ได้อย่างเหมาะสมตามกาลเทศะ

ดังจะเห็นได้ว่า การอ่านกับความเข้าใจมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันและกัน จนมิอาจแยกออกจากกันได้ สรุปได้ว่าความเข้าใจในการอ่านนั้น ต้องอาศัยองค์ประกอบหลายๆ อย่าง เช่น ความรู้ ความสามารถทางภาษา ความสามารถในการตีความ จับใจความสำคัญ การใช้ วิจารณ์ญาณ ความรู้หรือประสบการณ์เดิม ซึ่งองค์ประกอบเหล่านี้จะเป็นสิ่งสำคัญที่ส่งผลให้การอ่านมี ประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

3.8 ระดับความเข้าใจในการอ่าน

ความเข้าใจในการอ่านมีหลายระดับ เริ่มจากระดับที่ง่ายไปจนถึงระดับที่ยาก ซึ่งผู้อ่านจะต้องใช้ความคิด เพื่อวิเคราะห์ ตัดสิน และประเมินค่าสิ่งที่อ่าน การแบ่งระดับความเข้าใจในการอ่าน มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

สมุทฺร เซ็นเซวานิช (2542 : 73) ได้แบ่งความเข้าใจออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. ความเข้าใจแบบทันที (Receptive Comprehension) เป็นความเข้าใจที่ต้องอาศัยการรู้ความหมายของคำศัพท์ต่างๆ ที่ผู้เขียนใช้เป็นส่วนใหญ่ ต้องรู้คำศัพท์มากพอจะต้องเข้าใจความหมายที่สำคัญๆ ของสำนวนและประโยคต่างๆ ที่ผู้เขียนใช้ ขณะที่อ่านจะต้องมีสมาธิแน่วแน่ จึงจะเข้าใจสิ่งที่อ่านได้โดยตลอด

2. ความเข้าใจแบบไตร่ตรอง (Reflective Comprehension) คือความเข้าใจที่ต้องอาศัยความรู้ทักษะและความสามารถหลายๆ ด้านเป็นหลักใหญ่ เพื่อที่จะนำมาใช้เป็นเครื่องมือช่วยทำความเข้าใจต่างๆ ได้ถูกต้องตามจุดมุ่งหมาย (Purposes) ของผู้เขียนว่าต้องการจะให้ความเพลิดเพลิน อธิบาย ชี้แจง สั่งสอนหรือชักจูง นอกจากนี้จะต้องสามารถพินิจพิจารณาและไตร่ตรองหาข้อสรุป (Conclusion) ให้เป็นไปตามความนึกคิดที่ผู้เขียนต้องการ ความเข้าใจแบบนี้จะต้องพึงเหตุผล อาศัยการเปรียบเทียบระหว่างประสบการณ์ต่างๆ หรือสิ่งที่เคยพบเห็นมาแล้วในชีวิตเป็นสำคัญ

Lapp และ Flood (1986) แบ่งความเข้าใจในการอ่านเป็น 3 ระดับ คือ

1. ระดับตรงตามตัวอักษร (Literal Comprehension) เป็นการอ่านที่ผู้อ่านเข้าใจความหมายของข้อความที่อ่านอย่างตรงไปตรงมา

2. ระดับตีความและอ้างอิงสรุป (Inferential Comprehension) เป็นการอ่านที่ผู้อ่านเข้าใจความหมายของข้อความที่อ่าน

3. ระดับวิจารณ์ (Critical Comprehension) เป็นการอ่านที่ผู้อ่านใช้ความคิดประสบการณ์ของตนเอง รวมทั้งความเข้าใจในระดับที่ 1 และระดับที่ 2 มาช่วยในการตัดสินและประเมินค่าข้อความที่อ่าน

Harris และ Sipay (1990 : 583 – 586) แบ่งระดับความสามารถในการอ่าน ออกเป็น 4 ระดับ คือ

1. ความเข้าใจระดับตามตัวอักษร (Literal Comprehension) หมายถึง การเข้าใจความหมายจากข้อมูลที่ได้ทันทีโดยไม่ต้องตีความ

2. ความเข้าใจระดับอ้างอิง (Inferential Comprehension) หมายถึง การใช้เหตุผลในการทำความเข้าใจความคิด เหตุการณ์และความสัมพันธ์

3. ความเข้าใจระดับวิเคราะห์ (Critical Reading) หมายถึง การคิดวิเคราะห์เพื่อประเมินค่าสิ่งที่อ่านและการพิจารณาความคิดและข้อมูลใหม่ โดยอาศัยความรู้และความเชื่อเดิม

4. ความเข้าใจระดับสร้างสรรค์ (Creative Reading) หมายถึง การค้นพบแนวคิดและข้อสรุปใหม่ ซึ่งไม่ใช่เพียงการอ่านเพื่อความเข้าใจเท่านั้น

Rubin (1993 : 195 - 197) และกรมวิชาการ (2542 : 27) ได้แบ่งระดับความเข้าใจในการอ่านออกเป็น 4 ระดับ ดังนี้

1. ระดับความเข้าใจตามตัวอักษร (Literal Comprehension) ถือเป็นความเข้าใจขั้นพื้นฐาน คือเป็นการแปลความหมายตัวอักษรที่ปรากฏ ผู้อ่านสามารถเข้าใจเรื่องราวได้ เพราะผู้เขียนได้เขียนแสดงไว้อย่างชัดเจน

2. ระดับความเข้าใจขั้นตีความ (Interpretation) เป็นการอ่านที่สูงกว่าระดับที่ 1 ผู้อ่านจะต้องเข้าใจความหมายของข้อความที่อ่านได้ลึกซึ้งกว่าระดับที่ 1 ผู้อ่านต้องแปลความหรือตีความสิ่งที่ผู้เขียนมิได้กล่าวได้โดยตรง หากแต่เป็นความหมายที่แฝงอยู่ในเนื้อเรื่อง

3. ระดับความเข้าใจขั้นวิเคราะห์วิจารณ์ (Critical Reading) เป็นระดับการอ่านที่ผู้อ่านต้องมีพื้นฐานความสามารถเข้าใจความหมายระดับที่ 1 และระดับที่ 2 อยู่ก่อนแล้ว ความเข้าใจในระดับนี้ผู้อ่านต้องใช้ความคิดของตนเองมาช่วยวิเคราะห์ ตัดสิน ประเมินค่าสิ่งที่อ่านในด้านคุณภาพ คุณค่า และความถูกต้องเหมาะสม

4. ระดับความเข้าใจขั้นสร้างสรรค์ (Creative Reading) เป็นขั้นการอ่านที่ต้องใช้ความคิดสูงกว่าระดับความเข้าใจทั้ง 3 ระดับ ดังกล่าวข้างต้น เป็นการอ่านที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความคิดใหม่ๆ สามารถสร้างจินตนาการได้กว้างไกล แสดงความคิดเห็นและแนะแนวทางแก้ปัญหา นอกเหนือจากใน เนื้อเรื่อง

กล่าวโดยสรุปได้ว่าความเข้าใจในการอ่าน หรือระดับความเข้าใจในการอ่าน แต่ละลักษณะ ล้วนมีความสัมพันธ์กัน ผู้อ่านต้องอาศัยความเข้าใจระดับตรงตามตัวอักษร เพื่อเป็นพื้นฐานความเข้าใจในระดับอื่นๆ เมื่อเกิดความเข้าใจแล้ว ผู้อ่านจะต้องรู้จักการอ่าน ขั้นตีความ จับใจความ ระดับวิเคราะห์วิจารณ์และประเมินผล รวมทั้งนำไปประยุกต์ใช้อย่างสร้างสรรค์ ซึ่งมีความสำคัญสำหรับผู้สอนในด้านการกำหนดเนื้อหา และการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความเข้าใจในการอ่านของผู้เรียน

3.9 การวัดและประเมินผล การอ่านเพื่อความเข้าใจ

การวัดผลประเมินผล การอ่านเพื่อความเข้าใจ นับเป็นสิ่งจำเป็นที่ช่วยให้ทราบถึงความเข้าใจในการอ่านของผู้เรียน และช่วยทำให้ผู้สอนมีแนวทางในการพัฒนาการอ่านได้ดียิ่งขึ้น จึงได้มีผู้เสนอแนวทางในการการวัดผลและประเมินผล การอ่านเพื่อความเข้าใจดังนี้

บันลือ พฤกษ์วัน (2534 : 9 - 10) ได้กล่าวว่า ครูตรวจสอบการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนได้หลายทาง ดังนี้

1. ได้ตอบคำถามจากเรื่องที่อ่านได้
2. เล่าเรื่องและสรุปเรื่องที่อ่านได้ดี
3. ประเมินและเลือกแบบจากตัวละคร ให้เหตุผลประกอบการเลือกหรือไม่เลือก
4. แสดงประกอบนิทาน แสดงทำใบประกอบประโยค วลี หรือคำศัพท์ได้
5. หาความสัมพันธ์ของคำ เช่น sad - cry, happy - upset
6. หาคำตรงข้ามเชิงความหมาย เช่น like - dislike, hungry - full
7. อธิบายคำคม คำพังเพย แล้วแต่งนิทานประกอบ
8. ต่อนิทานที่เล่าไม่จบอย่างมีความต่อเนื่องและสมเหตุสมผล
9. สรุป ตั้งชื่อเรื่องได้ครอบคลุมเนื้อเรื่อง พร้อมอธิบาย

10. ปฏิบัติขั้นตอนประกอบอาหาร ประดิษฐ์ หรือดำเนินการทดลองทางวิทยาศาสตร์

11. นำความรู้จากสิ่งที่อ่าน มาใช้ในการพยากรณ์แนวโน้มเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ สังคม เศรษฐกิจ

12. วิจัยรณ ให้ข้อคิดและข้อเสนอแนะแก้ไข เจริญมรับ ไม่ยอมรับโต้แย้งด้วยเหตุผลของตน

Haris (1990 : 430) ได้กล่าวว่า การทดสอบการอ่านเพื่อความเข้าใจ ควรให้ครอบคลุมความสามารถในการอ่าน 3 ด้าน ดังนี้

1. ด้านภาษาและสัญลักษณ์ คือความสามารถในการเข้าใจความหมายส่วนใหญ่ของคำที่ปรากฏในบทอ่าน รู้จักการเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบท เข้าใจระบบคำและโครงสร้างประโยค เข้าใจระบบคำและโครงสร้างประโยค เข้าใจข้อความยาวๆ และเข้าใจสัญลักษณ์ทางภาษา เช่น เครื่องหมายต่างๆ การย่อหน้า เป็นต้น

2. ด้านความคิด คือ สามารถระบุจุดประสงค์ของผู้เขียน ความคิดสำคัญของข้อความที่อ่าน สามารถเข้าใจความคิดย่อยที่มาสนับสนุน สามารถสรุปและอนุมานความจากสิ่งที่อ่านได้

3. ด้านอารมณ์และลีลาของเนื้อหาที่อ่าน คือความสามารถบอกถึงทัศนคติของผู้เขียนต่อเรื่องที่อ่านและต่อผู้อ่านได้ เข้าใจอารมณ์ของเรื่อง สามารถระบุวิธีและแนวการเขียนของผู้เขียน จากแนวทางในการวัดผลและประเมินผลการอ่านเพื่อความเข้าใจสรุปได้ว่าสามารถวัดและประเมินผล ได้หลากหลายทางด้วยกัน คือ การตอบคำถามจากเรื่องที่อ่าน การเรียงลำดับเหตุการณ์ การเล่าเรื่องและจับใจความ ดีความและสรุปเรื่อง เป็นต้น และในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยวัดและประเมินผลอ่าน เพื่อความเข้าใจในการตอบคำถามจากเนื้อเรื่องด้านจับใจความสำคัญ บอกรายละเอียดของเรื่องที่อ่าน

4. ทักษะการเขียน

4.1 ความหมายของการเขียน

มีผู้ให้ความหมายของการเขียนไว้ ดังนี้

พิตรวัลย์ โกวิทวิท (2539 : 66) ได้ให้ความหมายของการเขียนไว้ว่า การเขียนหมายถึง การรวบรวมความคิด ความรู้สึก และความต้องการของผู้ส่งข่าวออกมาเป็นภาษาเขียนในลักษณะต่าง ๆ กัน เพื่อให้ผู้รับได้เข้าใจจุดประสงค์ของตน

กรมวิชาการ (2542 : 7) ได้ให้ความหมายของการเขียนไว้ว่า ทักษะการเขียน คือ การแสดงความคิดของผู้เขียนสื่อผ่านข้อความให้ผู้อ่านเป็นภาษาที่รวมทักษะการเขียนด้วยลายมือสะอาดเรียบร้อย ไม่ว่าจะเป็นตัวพิมพ์ หรือ ตัวเขียน การสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอนและการใช้ไวยากรณ์ที่ถูกต้องรวมทั้งการเลือกใช้คำศัพท์ สำนวนที่ถูกต้องเหมาะสมและการนำเสนอเรียบเรียงเนื้อหาอย่างมีระบบ

บัญชา อิงสกุล (2545 : 69) ได้ให้ความหมายของการเขียนไว้ว่า การเขียน คือ การเรียบเรียงความคิดอย่างมีจุดมุ่งหมาย เพื่อเป็นการติดต่อสื่อสารระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน

สรุปได้ว่า การเขียน หมายถึง การนำความรู้ ประสบการณ์ความคิดเห็น ความรู้สึก ที่รวบรวมและเรียบเรียงไว้อย่างมีจุดมุ่งหมายและ สื่อออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อให้ผู้อ่านได้รับรู้ ได้เข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง

4.2 ประเภทของการเขียน

กรมวิชาการ (2542 : 8) ได้แบ่งการเขียนออกเป็น 4 ประเภท คือ

2.3.1 Mechanical Copying คือการลอกคำ ข้อความ หรือประโยคโดยไม่ต้อง สร้างภาษาของตนเอง

2.3.2 Controlled Writing คือ การเขียนที่ผู้เรียนสร้างภาษาของตนเองตาม คำสั่งและมีคำตอบกำหนดตายตัว

2.3.3 Guided Writing คือ กิจกรรมการเขียนที่ผู้เรียนต้องสร้างภาษาของ ตนเองตาม

คำสั่งแต่มีคำตอบที่หลากหลายไม่ตายตัว

2.3.4 Free Writing คือ กิจกรรมการเขียนที่ผู้เขียนเป็นผู้กำหนดเนื้อหา รายละเอียดเอง

4.3 กิจกรรมการสอนเขียน

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมการสอนเขียนผู้ศึกษายังไม่ พบเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมการสอนเขียนโดยใช้แผนภูมิกราฟิกโดยตรง แต่มี ผู้กล่าวถึงกิจกรรมการสอนเขียนไว้ ดังนี้

สมิตรา อังวัฒนกุล (2540 : 165) กิจกรรมการสอนทักษะเขียน อาจแบ่งได้ เป็น 3 ประเภท คือ

1. การกำหนดขอบข่ายการเขียน (Controlled Writing) เป็นกิจกรรมการ เขียนที่ผู้สอนคัดเลือกรูปแบบและเนื้อหาการเขียนสำหรับผู้เรียน เช่น การเขียนลอกข้อความการเขียน โดยให้ผู้เรียนคัดลอกข้อความและเปลี่ยนแปลงองค์ประกอบบางอย่าง เช่น เปลี่ยนกาลกริยาเปลี่ยนคำ เอกพจน์เป็นพหูพจน์ การเติมข้อความในช่องว่างให้สมบูรณ์ การเรียงประโยคตามลำดับเหตุการณ์ กิจกรรมแบบควบคุมนี้จะใช้เพื่อเสริมการใช้คำศัพท์ และโครงสร้างประโยคให้แก่ผู้เรียน

2. การชี้แนะแนวทางให้เขียน (Guided Writing) ครู อาจารย์ อาจจะให้ คำแนะนำในการเขียนข้อความหรือเรื่องสั้น ๆ โดยให้อิสระผู้เขียนมากกว่าการกำหนดขอบข่ายการ เขียน ผู้สอนอาจจะให้เฉพาะประโยคเริ่มต้น หรือประโยคสุดท้าย และข้อมูลที่จำเป็นสำหรับการเขียน การเขียนแบบนี้อาจใช้ข้อความจากสื่อต่างๆ เช่น รูปภาพ ตาราง แผนที่ แผนภูมิ

3. การเขียนแบบอิสระ (Free Writing) การเขียนแบบนี้จะมีการแนะนำน้อย ที่สุด นักเรียนมีอิสระในการแสดงความคิด และในการเขียนอย่างเต็มที่ นักเรียนจะใช้ลีลาการเขียน ของตนเองโดยครูอาจจะเป็นผู้กำหนดหัวข้อเรื่อง หรือให้นักเรียนนึกหัวข้อเรื่องเอง และครูผู้สอนคอยดู ว่านักเรียนแต่ละคนมีปัญหาในการเขียนอย่างไร และคอยช่วยแก้ไข

ทิพวัลย์ มาแสง (2532 : 62-72) ได้สรุปถึงลำดับขั้นของการฝึกเขียนไว้ 3 ประเภท คือ

1. Control การฝึกเขียนแบบ Control สามารถแบ่งได้เป็นลำดับดังนี้
 - 1.1 ให้ออกอย่างเดียว ซึ่งครูจะต้องควบคุมไม่ให้มีที่ผิด ครูจะให้ตัวอย่างประโยคแล้วให้นักเรียนลอกตามให้ถูกต้อง อุปกรณ์ที่ใช้จะเป็นหนังสือเรียน บัตรคำ แผนภูมิ และกระดานดำ ตามแต่จะเห็นสมควร
 - 1.2 ให้ออกโดยมีตัวเลือก หรือฝึกเขียนประโยคที่มีตัวเลือกให้ แต่ครูจะต้องเข้มงวดกับการเขียนให้ถูกต้อง ครูจะใช้ตารางเปรียบเทียบแทนช่วยในการสอนก็ได้
 - 1.3 ให้ออกโดยมีตัวเลือกและเนื้อความต่อเนื่อง ครูจะให้ตัวเลือกที่อยู่ในตารางเทียบแทนที่มีเนื้อความใช้เขียนต่อเนื่องกัน
2. Guidance การฝึกเขียนแบบ Guidance ครูจะให้คำแนะนำในการเขียนข้อความหรือเรื่องสั้น ๆ การแนะนำจะเริ่มจาก การตั้งชื่อเรื่องการเริ่มเขียน การดำเนินเนื้อเรื่อง อาจจะแนะนำทั้งหมด แนะนำเป็นบางส่วนจนถึงขั้นสุดท้ายคือขั้นปล่อยให้เขียนเองทุกอย่าง
3. Free Composition (Free Writing) การเขียนแบบนี้จะมีการแนะนำ (Guide) น้อยที่สุด นักเรียนจะมีอิสระในการคิดและในการเขียนอย่างเต็มที่ ครูจะต้องดูข้อผิดพลาดซึ่งมักจะเกิดขึ้นเสมอ ๆ ครูควรจะต้องช่วยแก้ไขให้ ได้แก่ การเขียนเรื่องต่าง ๆ ดังต่อไปนี้คือ
 - 3.1 เนื้อเรื่องสั้น ๆ
 - 3.2 บันทึกประจำวัน
 - 3.3 บันทึกส่วนตัว
 - 3.4 การสรุปข้อความ สรุปบทความ
 - 3.5 เขียนนิทานสั้น ๆ

สมิตรา อังวัฒนกุล (2540 : 139) เสนอว่า การสอนการแต่งความในชั้นมัธยมต้นแบ่งได้เป็น 2 ลักษณะ ดังนี้

1. การเขียนแบ่งตามกรอบที่วางไว้ (Controlled Composition) การแต่งความแบบนี้อยู่ในระดับเบื้องต้นสุด สำหรับสอนนักเรียนที่ยังไม่รู้ภาษาอังกฤษดีมากนัก แต่ก็ได้เรียนไวยากรณ์และคำศัพท์มาระยะหนึ่ง รู้จักการใช้รูปประโยค และคำศัพท์มากพอที่จะเขียนเป็นเรื่องราวได้ การเขียนเรียงความแบบนี้เป็นการเลียนแบบตัวอย่างที่ครูให้ ส่วนมากมักจะเป็นการเขียนเพื่อใช้คำและประโยคที่นักเรียนรู้แล้ว เพื่อให้นักเรียนเกิดความแม่นยำในภาษา แบบฝึกหัดที่ใช้ใน Controlled Composition มีหลายแบบ เช่น การเติมคำในช่องว่างแบบมีตัวเลือก การเติมคำแบบไม่มีตัวเลือก การเขียนเลียนแบบตัวอย่าง
2. การเขียนแต่งความแบบที่มีการแนะ (Guided Composition) การเขียนแบบนี้ใช้กับนักเรียนที่ชำนาญในการใช้ภาษาอังกฤษดีกว่ากลุ่มที่ใช้ Controlled Composition แต่ก็ยังไม่แม่นยำพอที่จะเขียนของตนเองได้ ครูต้องช่วยแนะนำให้ทั้งคำศัพท์ ประโยคและความคิด (Idea) การสอนแบบนี้ทำได้หลายวิธี เช่น เขียนเรื่องตามภาพ เขียนเรื่องจากคำถาม เรื่องเขียนจากบทสนทนา เขียนเรื่องจากคำศัพท์ และตัวละครที่กำหนดให้

4.4 การวัดประเมินผลทักษะการเขียน

Rebecca (สมิตรา อังวัฒนกุล. 2540 : 221-223 : อ้างอิงมาจาก Rebecca. 1977 : 248-260) ได้แนะนำการทดสอบทักษะการเขียนเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้

1. การเขียนเรียงความโดยมีการแนะแนวทาง (Directed Composition)

อาจทำดังนี้คือ

1.1 ให้อัตลักษณ์ที่มองเห็นได้ (Visual Cues) วิธีนี้ผู้สอนควรฝึกผู้เรียนก่อน เพื่อให้ผู้เรียน ทราบว่าผู้สอนต้องการอะไรจากการทดสอบ เช่น

1) ให้ผู้เรียนดูภาพชุดแสดงการกระทำ จากนั้นให้ดูทีละภาพเพื่อให้ผู้เรียน เขียนบรรยาย แล้วให้ผู้เรียนดูทั้งเรื่องอีกครั้งเพื่อตรวจสอบคำตอบ

2) ฉายภาพยนตร์เงียบยาวประมาณ 4 นาที หรือภาพยนตร์การ์ตูน ฉายภาพให้ดูโดยหยุดเป็นช่วง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนเขียน หรือถ้าไม่มีภาพยนตร์อาจใช้ภาพชุดที่ตัดจาก วารสารก็ได้

1.2 ให้อัตลักษณ์โดยการพูด (Oral Cues) การให้อัตลักษณ์โดยการพูดอาจ เกี่ยวข้องกับทักษะการฟังด้วย ดังนั้นการให้คะแนนควรคำนึงด้วยว่าทักษะทั้งสองชนิดเกี่ยวข้องกันถ้า ต้องการเน้นที่ทักษะการเขียนการให้อัตลักษณ์ด้วยการพูดจะต้องให้เข้าใจง่าย เช่น

1) ให้ผู้เรียนฟังการสัมภาษณ์ เช่น การสัมภาษณ์ระหว่างนายจ้างกับผู้มา สมัครงาน ให้ผู้เรียนเขียนบรรยายเกี่ยวกับผู้มาสมัครงาน

2) ให้ผู้เรียนเขียนจดหมาย โดยสมมติว่าผู้เรียนเป็นเลขานุการ นายจ้าง ต้องการให้เขียนจดหมายไปถึง Mr.George Johnsonว่าจะส่งหนังสือไปให้ในวันที่ 15 กุมภาพันธ์ ผู้เรียนจะต้องจดจำคำพูดและรายละเอียดที่นายจ้างบอก (โดยฟังจากเทป) การเขียนในลักษณะนี้อาจ ใช้ในรายวิชาที่เกี่ยวกับการโต้ตอบจดหมายธุรกิจ

3) ให้ผู้เรียนเขียนสรุปจากเรื่องที่เล่าให้ฟัง ผู้สอนอาจจะใช้ภาพชุด ประกอบการเล่าเรื่องด้วยก็ได้

1.3 ให้อัตลักษณ์โดยตัวเขียน (Writing Cues) โดยปกติแล้วทักษะการเขียน มักให้อัตลักษณ์ที่เป็นตัวเขียนที่เป็นภาษาแม่หรือภาษาที่เรียนก็ได้ เช่น

1) ให้ผู้เรียนเขียนบทสนทนาจากคำสำคัญ (Key Word) ที่ให้มาทั้งหมด
2) ให้เขียนจดหมายส่วนตัว จดหมายธุรกิจ หรือจดหมายสมัครงานตาม คำแนะนำที่ให้มา หรือดูจากประกาศโฆษณาในหน้าหนังสือพิมพ์

3) ให้เขียนเติมข้อความในใบสมัครงาน

2. การเขียนอย่างอิสระ ผู้เรียนจะแสดงความสามารถในการลำดับความคิดการใช้ คำศัพท์ที่เหมาะสม ในการเลือกหัวข้อสำหรับให้ผู้เรียนเขียน ควรเป็นหัวข้อที่ไม่ยากนักเพราะผู้เรียน ควรใช้ความพยายามแสดงความคิดมากกว่าการแสดงเนื้อหา ลักษณะของการเขียนอาจเป็นดังนี้

2.1 การเขียนที่มีพื้นฐานมาจากคำศัพท์ วัตถุประสงค์หลักของการเขียนแบบนี้ เพื่อวัดความเหมาะสมของการใช้คำศัพท์

2.2 การเขียนที่มีพื้นฐานมาจากไวยากรณ์ งานที่ให้เขียนจะเกี่ยวกับโครงสร้าง ที่ต้องการทดสอบ เช่น Past Tense ก็อาจให้เขียนเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เป็นอดีต เช่น Your Last Christmas เป็นต้น

2.3 การเขียนข้อความเบื้องต้น ๆ การเขียนชนิดนี้เน้นความสามารถในการ เขียนข้อความที่รวมเป็นความคิดหลักเพียงความคิดเดียวในแต่ละย่อหน้า

2.4 การเขียนเรียงความที่เกิดจากการกระตุ้นความคิด (Thought Provoking Essays) เป็นหัวข้อการเขียนเรียงความที่อาจได้จากเหตุการณ์ทางการเมือง ข้อโต้แย้ง เหตุการณ์ในโรงเรียนหรืออื่น ๆ การให้คะแนนอาจเน้นในเรื่องการให้เหตุผล การลำดับความคิด การใช้ถ้อยคำ และการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ

จากการศึกษาเอกสารเกี่ยวกับการเขียน สามารถสรุปได้ว่า การเขียนเป็นทักษะที่มีความสำคัญและจำเป็นในการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของผู้เขียนออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรให้ผู้อ่านเข้าใจได้ แต่การเขียนที่ดีมีรูปแบบนั้นจะมีลักษณะดังต่อไปนี้ เช่น การเขียนตามกรอบที่วางไว้ (Controlled Writing) การเขียนแบบอิสระ (Free Writing) การเขียนตามแบบที่แนะนำไว้ (Guided Writing) ซึ่งจะทำให้การเขียนเกิดประโยชน์มากที่สุด

4. แนวคิดการสอนภาษาอังกฤษแบบ CLIL

4.1 ความหมาย CLIL

Bentley (ปธานภา โหมดศิริธัญ. 2555 : 22-23 ; อ้างอิงมาจาก Bentley. 2010, Coyle and others. 2010, Lasagabaster and others. 2009) กล่าวว่า CLIL (Content Language Integrated Learning) หมายถึง การเรียนรู้การผสมผสานภาษากับเนื้อหา เป็นแนวคิดซึ่งมีองค์ประกอบในการจัดการเรียนรู้ 4 ด้าน (4 Cs) คือ เนื้อหา (Content) การสื่อสาร (Communication) การรู้คิด (Cognition) และวัฒนธรรม (Culture)

CLIL ย่อมาจาก Content and Language Integrated Learning เป็นการอ้างถึงการเรียนเนื้อหาและเรียนภาษา แบบบูรณาการ หมายถึง การจัดการเรียนการสอน วิชา เช่น วิทยาศาสตร์ ประวัติศาสตร์ และภูมิศาสตร์ ให้กับนักเรียนที่ โดยผ่าน ภาษาอังกฤษ ซึ่งครูสอนจะใช้ภาษาอังกฤษในการจัดการกระบวนการให้เกิดการเรียนรู้

4.2 องค์ประกอบ CLIL

Bentley (ปธานภา โหมดศิริธัญ. 2555 : 22-23 ; อ้างอิงมาจาก Bentley. 2010, Coyle and others. 2010, Lasagabaster and others. 2009) กล่าวว่า CLIL หรือ การเรียนรู้การผสมผสานภาษากับเนื้อหา มีองค์ประกอบในการจัดการเรียนรู้ 4 ด้าน (4 Cs) คือ เนื้อหา (Content) การสื่อสาร (Communication) การรู้คิด (Cognition) และวัฒนธรรม (Culture) เชื่อมต่อสัมพันธ์กัน ซึ่งแต่ละ C มีลักษณะดังต่อไปนี้

C ที่ 1 คือ Content ครูต้องวิเคราะห์เนื้อหาที่จะสอนใน CLIL ว่า เนื้อหา นั้น ๆ ต้องการภาษาอังกฤษอย่างไร และภาษาอย่างไรที่จะนำเสนอเนื้อหาในทางที่เข้าใจได้

C ที่ 2 คือ Communication ผู้เรียนต้องใช้ภาษาเกี่ยวกับเนื้อหาทั้งพูดและเขียน ต้องมีการจัดให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์อย่างมีความหมายระหว่างกันในชั้นเรียน หลักการคือ ชั้นเรียน CLIL ต้องเพิ่มเวลาการพูดของนักเรียน (increase STT : increase student talking time) และลดเวลาการพูดของครู (reduce TTT : reduce teacher talking time) ต้องมีการสนับสนุนและกระตุ้นให้มีการย้อนกลับจากเพื่อนและจากกลุ่มที่ร่วมกันทำงาน ภาษาจึงมีความหมายในการสื่อสาร เนื้อหาที่ต้องการสื่อ

C ที่ 3 คือ Cognition ชั้นเรียน CLIL ต้องมีการส่งเสริมทักษะการคิดที่จะท้าทายผู้เรียน ให้เรียนรู้เกี่ยวกับเนื้อหา ทักษะคิดเหล่านี้ได้แก่ การให้เหตุผล การประเมิน

การสร้างสรรค์ เป็นต้น ควรมีการวิเคราะห์กระบวนการคิดให้เหมาะสมกับความต้องการทางภาษา และเพื่อสอนภาษาที่ผู้เรียนต้องใช้ในการแสดงความคิดเห็น

C ที่ 4 คือ Culture การมีความเข้าใจวัฒนธรรมของตนและของผู้อื่นเป็นสิ่งสำคัญในการเรียนการสอนแบบ CLIL ในการที่ต้องสื่อสารกับคนที่มาจากภาษาและวัฒนธรรมที่แตกต่าง ผู้เรียนต้องการความรู้เกี่ยวกับคนในประเทศอื่น ชั้นเรียน CLIL ต้องการพัฒนาให้ผู้เรียนมีทัศนคติเชิงบวกและตระหนักถึงความรับผิดชอบในฐานะพลเมืองท้องถิ่นและพลเมืองโลก

Bentley (2010) แบ่งชั้นเรียน CLIL เป็น 2 แบบ คือ แบบภาษานำ (Language-led) และแบบเนื้อหาวิชานำ (Subject-led) แบบภาษานำ จะสอนสัปดาห์ละ 1 คาบ ใช้เวลาประมาณ 45 นาที ในขณะที่ แบบเนื้อหาวิชานำ ให้ใช้เวลาครึ่งหนึ่งของหลักสูตร นอกจากนี้ชั้นเรียน CLIL ยังมีการเน้นอีก 2 แบบ คือ เน้นทักษะการสื่อสาร BICS : Basic Interpersonal Communicative Skill) ซึ่งจะได้ผลเมื่อเรียนได้ 2 ถึง 3 ปี และเน้นทักษะการคิด (CALP : Cognitive Academic Language Proficiency) ซึ่งจะได้ผลเมื่อเรียนตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป ดังนั้น CLIL ที่จะนำมาใช้ ควรเป็นแบบภาษานำ เนื่องจากจะนำมาใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

4.3 ความสำคัญของ CLIL

ความสำคัญของ CLIL เมื่อผู้เรียนได้เรียนรู้จากตามแนวคิด CLIL แล้ว จะทำให้นักเรียนมีทักษะต่างๆ ที่สามารถนำไปใช้เพื่อการดำรงตนอยู่ได้ในเวทีการแข่งขันอย่างฉันทมิตรกับนานาประเทศในอาเซียน ความรู้และทักษะทางภาษาอังกฤษที่สำคัญจำเป็นสำหรับนักเรียนในการนี้จึงได้แก่ (ปรานภา โหมดศิริ. 2555 : 20-21)

1) ความรู้เนื้อหาภาษาอังกฤษ (English Language Content Knowledge) ความรู้เนื้อหาภาษาอังกฤษประกอบด้วยความรู้ เสียง ศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ตลอดจนรูปแบบภาษาของภาษาอังกฤษที่ทำหน้าที่ปฏิบัติการในเนื้อหากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศและกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ ซึ่งในที่นี้ ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับความเป็นไปของชนชาติต่าง ๆ ในประชาคมอาเซียน

2) ทักษะการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ (English Communicative Ability) สามารถใช้ภาษาอังกฤษรับและส่งสารที่ต้องการสื่อได้เป็นอย่างดี มีทักษะดีทั้งในหมวดรับสาร อันได้แก่ ฟังและอ่าน และในหมวดส่งสาร อันได้แก่ พูดและเขียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อภาษาอังกฤษได้รับการระบุให้เป็นภาษากลางเพื่อการดำเนินงาน (Working Language) ของประชาคมอาเซียน ทักษะฟังพูดจึงได้รับการให้ความสำคัญมากเป็นพิเศษ

3) ทักษะการคิด (Thinking Skills) ทักษะการคิด ได้แก่ การคิดพื้นฐาน (Lower Order Thinking Skills : Lots) เช่น จำ เข้าใจ นำไปใช้ ทักษะการคิดขั้นสูง Higher Order Thinking Skills : Hots) เช่น วิเคราะห์ ประเมิน สร้างสรรค์ (Anderson and Krathwhol. 2001) และทักษะคิดซับซ้อนหลายระดับ เช่น คิดอย่างมีวิจารณญาณ และคิดแก้ปัญหา เป็นต้น (Boss. 2010)

4) การตระหนักรู้วัฒนธรรมนานาชาติ (International Cultural Awareness) ดังได้ระบุไว้ในตัวชี้วัดคุณลักษณะเด็กไทยในประชาคมอาเซียนว่า เด็กไทยควรมีการยอมรับความหลากหลายทางวัฒนธรรม และเห็นคุณค่าความเป็นมนุษย์ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. 2554)

สรุปได้ว่า การเกิดทักษะภาษาอังกฤษทั้ง 4 ข้อที่กล่าวมาข้างต้นนั้น ได้มากจากการจัดการเรียนการสอนตามแบบ CLIL ซึ่งครูผู้สอนภาษาอังกฤษ แบบ CLIL จะต้องเป็นผู้เชี่ยวชาญในการมีวินัยในตัวเองมากกว่าครูภาษาดั้งเดิม โดยที่สามารถใช้ภาษาได้อย่างราบรื่นในการจัดการเรียนการสอน จะเป็นการดึงดูดความรู้ใหม่ให้กับนักเรียน ในขณะที่ทำการเรียนการสอนจะมีการเชื่อมโยงไปยังเนื้อหาอื่นที่เกี่ยวข้องซึ่งจะก่อให้เกิดประโยชน์กับผู้เรียนดังนี้

1. สร้างความรู้ความเข้าใจ พัฒนาทักษะการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม
2. ช่วยเพิ่มความสามารถทางภาษาและทักษะสื่อสาร
3. พัฒนาความสนใจและทัศนคติในการพูดได้หลายภาษา
4. ให้โอกาสในการศึกษาเนื้อหาผ่านมุมมองที่แตกต่างกัน
5. ช่วยให้ผู้เรียนได้สัมผัสกับภาษา
6. เติมเต็มวิชาอื่นๆ มากกว่าที่จะแข่งขันกับการสร้างองค์ความรู้
7. กระจายวิธีการสอนและรูปแบบของการปฏิบัติในห้องเรียน
8. สร้างแรงจูงใจของผู้เรียนเพิ่มมากขึ้นและความเชื่อมั่นทั้งในภาษาและเรื่อง

การสอน

4.4 เทคนิคการสอนร่วมกับ CLIL

4.4.1 แบบบูรณาการ (Integrated Learning)

สுகนธ์ สินธพานนท์ และจินตนา วีระเกียรติสุนทร (2556 : 148-151) การจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการเป็นการจัดประสบการณ์ให้แก่ผู้เรียน เพื่อการเรียนรู้ที่มีความหมายให้เข้าใจลักษณะความเป็นไปอันสำคัญของสังคม เพื่อตัดแปลงปรับปรุงพฤติกรรมของผู้เรียนให้เข้ากับสภาพชีวิตได้ดียิ่งขึ้น แบ่งเป็น 4 รูปแบบ คือ

1. การสอนบูรณาการแบบสอดแทรก (Infusion Instruction) การสอนรูปแบบนี้ครูผู้สอนสอนในวิชาหนึ่งสอดแทรกเนื้อหาของวิชาอื่น ๆ เข้าไปในการสอนของตน เป็นการวางแผนการสอน และสอนโดยครูเพียงคนเดียว
2. การสอนบูรณาการแบบขนาน (Parallel Instruction) การสอนตามรูปแบบนี้ครูตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปสอนต่างวิชากัน ต่างคนต่างสอน แต่ต้องวางแผนการสอนร่วมกัน โดยมุ่งสอนหัวเรื่อง ความคิดรวบยอด ปัญหาเดียวกัน (Theme/Concept/Problem) ระบุสิ่งที่ทำร่วมกันและตัดสินใจร่วมกันว่าจะสอนหัวเรื่อง ความคิดรวบยอด ปัญหา นั้น ๆ อย่างไรในวิชาของแต่ละคน งานหรือการบ้านที่มอบหมายให้ผู้เรียนทำ จะแตกต่างกันไปในแต่ละวิชา แต่ทั้งหมดต้องมีหัวเรื่อง ความคิดรวบยอด ปัญหาร่วม
3. การสอนบูรณาการแบบสหวิทยาการ (Multidisciplinary Instruction) การสอนตามรูปแบบนี้คล้าย ๆ กับการสอนบูรณาการแบบขนาน (Parallel Instruction) กล่าวคือครูตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปสอนต่างวิชากัน มุ่งสอนหัวเรื่อง ความคิดรวบยอด ปัญหาเดียวกันต่างคนต่างแยกกันสอนเป็นส่วนใหญ่ แต่มีการมอบหมายงาน หรือโครงการ (Project) ร่วมกันซึ่งจะช่วยเชื่อมโยงสาขาวิชาต่าง ๆ เข้าด้วยกัน ครูทุกคนต้องวางแผนร่วมกันเพื่อระบุว่า จะสอนหัวเรื่อง ความคิดรวบยอด ปัญหา นั้น ๆ ในแต่ละวิชาอย่างไร และวางแผนโครงการร่วมกัน (หรือกำหนดงานที่จะมอบให้ผู้เรียนทำร่วมกัน) และกำหนดว่าจะแบ่งโครงการนั้นออกเป็นโครงการย่อย ๆ ให้ผู้เรียนปฏิบัติในแต่ละรายวิชาอย่างไร

4. การสอนบูรณาการและข้ามวิชาหรือเป็นคณะ (Transdisciplinary Instruction) การสอนตามรูปแบบนี้ครูที่สอนวิชาต่าง ๆ ร่วมกันสอนเป็นคณะหรือเป็นที่ร่วมกันวางแผนปรึกษาหารือและกำหนดหัวเรื่อง ความคิดรวบยอด ปัญหาาร่วมกันแล้วร่วมกันดำเนินการสอนผู้เรียนกลุ่มเดียวกัน

สรุปได้ว่าผู้วิจัยได้เล็งเห็นแล้วว่า การสอนบูรณาการแบบสอดแทรกเป็นกระบวนการที่เหมาะสมกับการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น เนื่องจากว่ามีการนำเนื้อหาสอดแทรกในการจัดการเรียนการสอน

4.4.2 บทบาทสมมติ (Role Playing)

ทศนา แคมณี (2554 : 67-71) “การให้ผู้เรียนแสดงบทบาทสมมติ ก็เพื่อวัตถุประสงค์ที่จะใช้บทบาทเป็นเครื่องมือในการดึงความรู้สึกลึกซึ้ง การรับรู้ เจตคติ หรือคติต่าง ๆ ที่ซ่อนอยู่ในส่วนลึกของผู้แสดงออกมาเป็นข้อมูลในการเรียนรู้”

1. ความหมาย

วิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ คือกระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยการให้ผู้เรียนสวมบทบาทในสถานการณ์ซึ่งมีความใกล้เคียงกับความเป็นจริง และแสดงออกตามความรู้สึกลึกซึ้งของตน และนำเอาการแสดงออกของผู้แสดง ทั้งทางด้านความรู้ ความคิดความรู้สึก และพฤติกรรมที่สังเกตพบ มาเป็นข้อมูลในการอภิปราย เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ตามวัตถุประสงค์

2. วัตถุประสงค์

วิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ เป็นวิธีการที่มุ่งช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ การเอาใจเขามาใส่ใจเรา เกิดความเข้าใจในความรู้สึกและพฤติกรรมทั้งของตนเองและผู้อื่น หรือเกิดความเข้าใจในเรื่องต่าง ๆ เกี่ยวกับบทบาทสมมติที่ตนแสดง

3. องค์ประกอบสำคัญ (ที่ขาดไม่ได้) ของวิธีสอน

3.1 มีสถานการณ์สมมติและบทบาทสมมติ

3.2 มีการแสดงบทบาทสมมติ

3.3 มีการอภิปรายเกี่ยวกับความรู้ ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมที่แสดงออกของผู้แสดงและสรุปการเรียนรู้ที่ได้รับ

4. ขั้นตอนสำคัญ (ขาดไม่ได้) ของการสอน

4.1 ผู้สอน / ผู้เรียน นำเสนอสถานการณ์สมมติและบทบาทสมมติ

4.2 ผู้สอน / ผู้เรียนเลือกผู้แสดงบทบาท

4.3 ผู้สอนเตรียมผู้สังเกตการณ์

4.4 ผู้เรียนแสดงบทบาทและสังเกตพฤติกรรมที่แสดงออก

4.5 ผู้สอนและผู้เรียนอภิปรายเกี่ยวกับความรู้ ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมที่แสดงออกของผู้แสดง

4.6 ผู้สอนและผู้เรียนสรุปการเรียนรู้ที่ได้รับจากการแสดงและการชมการ
แสดง

5. เทคนิคและข้อเสนอแนะต่าง ๆ ในการใช้วิธีสอนโดยการให้การแสดง บทบาทสมมติให้มีประสิทธิภาพ

5.1 การเตรียมการ

ผู้สอนกำหนดวัตถุประสงค์เฉพาะให้ชัดเจน และสร้างสถานการณ์และ บทบาทสมมติที่จะช่วยสนองวัตถุประสงค์นั้น สถานการณ์และบทบาทสมมติที่กำหนดขึ้นควรมีความ ใกล้เคียงกับความจริง ส่วนจะมีรายละเอียดมากน้อยเพียงใด ซึ่งขึ้นกับวัตถุประสงค์ ผู้สอนอาจใช้ บทบาทสมมติแบบละคร ซึ่งจะกำหนดเรื่องราวให้แสดง แต่ไม่มีบทให้ ผู้สวมบทบาทจะต้องคิดแสดง เองหรืออาจใช้บทบาทสมมติแบบแก้ปัญหา ซึ่งจะกำหนดสถานการณ์ที่มีปัญหาหรือความขัดแย้งให้ และอาจให้ข้อมูลเพิ่มเติมมากบ้างน้อยบ้าง ซึ่งผู้สวมบทบาทจะใช้ข้อมูลเหล่านั้นในการแสดงออก และแก้ปัญหาตามความคิดของตน

5.2 การเริ่มบทเรียน

ผู้สอนสามารถกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนได้หลายวิธี เช่น โยง ประสบการณ์ใกล้ตัวผู้เรียน หรือประสบการณ์ที่ผู้เรียนได้รับจากการเรียนครั้งก่อน ๆ เข้าสู่เรื่องที่จะ ศึกษา หรืออาจใช้วิธีเล่าเรื่องราวหรือสถานการณ์สมมติที่เตรียมมาแล้วทั้งทำด้วยปัญหา เป็นการ กระตุ้นให้ผู้เรียนอยากคิด อยากติดตาม หรืออาจใช้วิธีชี้แจงให้ผู้เรียนเห็นประโยชน์จากการเข้าร่วม แสดง และช่วยกันคิดแก้ปัญหา

5.3 การเลือกผู้แสดง

ควรเลือกให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการแสดงเช่น เลือกผู้แสดงที่มี ลักษณะเหมาะสมกับบทบาท เพื่อช่วยให้การแสดงเป็นไปอย่างราบรื่นตามวัตถุประสงค์ได้อย่างรวดเร็ว หรือเลือกผู้แสดงที่มีลักษณะตรงกันข้ามกับบทบาทที่กำหนดให้ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนคนนั้นได้รับ ประสบการณ์ใหม่ ได้ทดลองแสดงพฤติกรรมใหม่ ๆ และเกิดความเข้าใจในความรู้สึกและพฤติกรรม ของผู้ที่มีลักษณะต่างไปจากตน หรืออาจให้ผู้เรียนอาสาสมัคร หรือเจาะจงเลือกคนใดคนหนึ่งด้วย วัตถุประสงค์ที่ต้องการช่วยให้บุคคลนั้นเกิดการเรียนรู้ เมื่อได้ผู้แสดงแล้ว ควรใช้เวลาผู้แสดง เตรียมการแสดง โดยอาจให้ฝึกซ้อมบ้างตามความจำเป็น

5.4 การเตรียมผู้สังเกตการณ์หรือผู้ชม

ผู้สอนควรเตรียมผู้ชม และทำความเข้าใจกับผู้ชมว่า การแสดงบทบาท สมมตินี้ จัดขึ้นมีมุ่งที่ความสนุกเพลิดเพลินเท่านั้น แต่มุ่งที่จะให้เกิดการเรียนรู้เป็นสำคัญ ดังนั้น จึงควรชมด้วยความสังเกต ผู้สอนควรให้คำแนะนำว่าควรสังเกตอะไรและควรบันทึกข้อมูลอย่างไร และผู้สอนอาจจัดทำแบบสังเกตการณ์ให้ผู้ชมใช้ในการสังเกตด้วยก็ได้

5.5 การแสดง

ก่อนการแสดงอาจมีการจัดฉากการแสดงให้ดูสมจริง ฉากการแสดงอาจ เป็นฉากง่าย ๆ หรืออาจจัดให้ดูสวยงาม แต่ไม่ควรใช้เวลานาน และควรคำนึงถึงความประหยัด ด้วย เมื่อทุกฝ่ายพร้อมแล้ว ผู้สอนให้เริ่มการแสดง และสังเกตการแสดงอย่างใกล้ชิด ไม่ควรมีการขัด การแสดงกลางคัน นอกจากกรณีที่มีปัญหาเมื่อการแสดงออกนอกทาง ผู้สอนอาจจำเป็นต้องให้ คำแนะนำบ้าง เมื่อการแสดงดำเนินไปพอสมควรแล้ว ผู้สอนควรตัดบท ยุติการแสดง ไม่ควรให้การ แสดงยืดเยื้อ เยิ่นเย้อ จำทำให้ผู้ชมเกิดความเบื่อหน่าย การตัดบทควรทำเมื่อเห็นว่าการแสดงได้ให้ ข้อมูลแก่กลุ่มเพียงพอที่จะนำมาวิเคราะห์และอภิปราย เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ตรงตามวัตถุประสงค์

หรือตัดบทเมื่อการแสดงเริ่มยืดเยื้อ หรือเมื่อผู้ชมพอจะเดาได้ว่า เรื่องราวจะดำเนินต่อไปอย่างไร หรือในกรณีที่ผู้แสดงเกิดอารมณ์สะเทือนใจมากเกินไปจนแสดงต่อไปไม่ได้ ควรตัดบททันที

5.6 การวิเคราะห์หรืออภิปรายผลการแสดง

ขั้นนี้เป็นขั้นสำคัญมากเพราะเป็นขั้นที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ชัดเจนตามวัตถุประสงค์ เทคนิคที่จำเป็นสำหรับการอภิปรายในช่วงนี้มีหลายประการที่สำคัญคือ การสัมภาษณ์ความรู้สึกและความคิดของผู้แสดงและจดบันทึกไว้บนกระดานต่อจากนั้นจึงสัมภาษณ์ผู้ชมหรือผู้สังเกตการณ์ถึงข้อมูลที่สังเกตได้ ผู้สอนควรจดบันทึกข้อมูลเหล่านี้บนกระดาน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเห็นประเด็นในการอภิปรายและสรุปต่อจากนั้น จึงให้ทุกฝ่ายร่วมกันอภิปราย แสดงความคิดเห็น และสรุปประเด็นการเรียนรู้ที่สำคัญที่สุดที่ผู้สอนพึงคำนึงในการอภิปรายก็คือ การให้ผู้เรียนแสดงบทบาทสมมติเพื่อวัตถุประสงค์ที่จะใช้บทบาทเป็นเครื่องมือในการดึงความรู้สึกนึกคิด การรับรู้ เจตคติ หรืออคติต่าง ๆ ที่ซ่อนอยู่ในส่วนลึกของผู้แสดงออกมาเพื่อเป็นข้อมูลในการเรียนรู้ ดังนั้นการอภิปรายจึงต้องมุ่งเน้นและอภิปรายในเรื่องของพฤติกรรมที่ผู้สวมบทบาทแสดงออก และความรู้สึกที่เป็นเหตุ ผลักดันให้เกิดการแสดงพฤติกรรมนั้นออกมา การซักถามจึงควรมุ่งประเด็นไปที่ว่าผู้แสดงได้แสดงพฤติกรรมอะไรบ้าง ทำไมจึงแสดงพฤติกรรมเช่นนั้น และพฤติกรรมนั้นก่อให้เกิดผลอะไรตามมา การอภิปรายไม่ควรมุ่งประเด็นไปที่การแสดงของผู้สวมบทบาทว่า แสดงได้ดี - ไม่ดี เพียงใด เพราะนอกจากจะเป็นการอภิปรายที่ผิดวัตถุประสงค์แล้ว ยังอาจทำให้ผู้แสดงเสียความรู้สึกได้

ในกรณีที่การอภิปรายเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และผู้เรียนเสนอแนะแนวคิดและแนวทางอื่น ๆ เพิ่มเติมแตกต่างไปจากที่ผู้สวมบทบาทแสดง ผู้สอนอาจให้มีการแสดงและการอภิปรายเพิ่มเติม และสรุปบทเรียนอีกครั้งหนึ่ง

6. ข้อดีและข้อจำกัดของวิธีสอนโดยใช้บทบาทสมมติ

6.1 ข้อดี

- 1) เป็นวิธีสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจความรู้สึกและพฤติกรรมของผู้อื่น ได้เรียนรู้การเอาใจเขามาใส่ใจเรา เกิดการเรียนรู้ที่ลึกซึ้ง
- 2) เป็นวิธีสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนมีความเข้าใจ และเกิดการเปลี่ยนแปลงเจตคติและพฤติกรรมของตน
- 3) เป็นวิธีสอนที่ช่วยพัฒนาทักษะในการเผชิญสถานการณ์ ตัดสินใจ และแก้ปัญหา
- 4) เป็นวิธีสอนที่ช่วยให้การเรียนการสอนมีความใกล้เคียงกับสภาพความเป็นจริง
- 5) เป็นวิธีสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนมาก ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างสนุกสนาน และการเรียนรู้มีความหมายสำหรับผู้เรียน เพราะข้อมูลมาจากผู้เรียนโดยตรง

6.2 ข้อจำกัด

- 1) เป็นวิธีสอนที่ใช้เวลามากพอสมควร
- 2) เป็นวิธีสอนที่ต้องอาศัยการเตรียมการและการจัดการอย่างรัดกุม หากจัดการไม่ดีพอ อาจเกิดความยุ่งยากสับสนขึ้นได้

3) เป็นวิธีสอนที่ต้องอาศัยความไวในการรับรู้ (sensitivity) ของผู้สอน หากผู้สอนขาดคุณสมบัตินี้ ไม่รับรู้ปัญหาที่เกิดขึ้นกับผู้เรียนบางคน และไม่ได้แก้ปัญหาแต่ต้น อาจเกิดเป็นปัญหาต่อเนื่องไปได้

4) เป็นการสอนที่ต้องอาศัยความสามารถของครูในการแก้ปัญหา เนื่องจากการแสดงของผู้เรียนอาจไม่เป็นไปตามความคาดหวังของผู้สอน ผู้สอนจะต้องสามารถแก้ปัญหาหรือปรับสถานการณ์และประเด็นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้

“...จุดเน้นของเกมอยู่ที่การเรียนรู้ทฤษฎีต่าง ๆ ที่จะเอาชนะอุปสรรค เพื่อจะไปให้ถึงเป้าหมาย ผู้สอนจำเป็นต้องเข้าใจจุดเน้นของการใช้เกมในการสอนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์...”

เกม (Game)

ทิตินา แคมถึ (2554 : 80-85) “จุดเน้นของเกมอยู่ที่การเรียนรู้ทฤษฎีต่าง ๆ ที่จะเอาชนะอุปสรรค เพื่อจะไปให้ถึงเป้าหมาย ผู้สอนจำเป็นต้องเข้าใจจุดเน้นของการใช้เกมในการสอน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์”

1. ความหมาย

วิธีสอนโดยใช้เกม คือกระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยการให้ผู้เรียนเล่นเกมตามกติกา และนำเนื้อหาและข้อมูลของเกม พฤติกรรมการเล่น วิธีการเล่น และผลการเล่นเกมของผู้เรียนมาใช้ในการอภิปรายเพื่อสรุปการเรียนรู้

2. วัตถุประสงค์

วิธีสอนโดยใช้เกม เป็นวิธีการที่ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เรื่องต่าง ๆ อย่างสนุกสนาน และทำ ทำความสามารถ โดยผู้เรียนเป็นผู้เล่นเอง ทำให้ได้รับประสบการณ์ตรง เป็นวิธีการที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมสูง

3. องค์ประกอบสำคัญ (ที่ขาดไม่ได้) ของวิธีสอน

3.1 มีเกมและกติกาการเล่น

3.2 มีการเล่นเกมตามกติกา

3.3 มีการอภิปรายเกี่ยวกับผลการเล่น วิธีการเล่น และพฤติกรรมการเล่นของผู้เล่นหลังการเล่น

4. ขั้นตอนสำคัญ (ที่ขาดไม่ได้) ของการสอน

4.1 ผู้สอนนำเสนอเกม ชี้แจงวิธีการเล่น และกติกาการเล่น

4.2 ผู้เรียนเล่นเกมตามกติกา

4.3 ผู้สอนและผู้เรียนอภิปรายเกี่ยวกับผลการเล่นและวิธีการหรือพฤติกรรมการเล่นของผู้เรียน

5. เทคนิคและข้อเสนอแนะต่าง ๆ ในการใช้วิธีสอนโดยใช้เกมให้มีประสิทธิภาพ

5.1 การเลือกและนำเสนอเกม

เกมที่นำมาใช้ในการสอนส่วนใหญ่จะเป็นเกมที่เรียกว่า “เกมการศึกษา” คือเป็นเกมที่มีวัตถุประสงค์ มุ่งให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ มิใช่เล่นเพียงเพื่อความสนุกสนาน

เท่านั้นอย่างไรก็ตาม ผู้สอนอาจมีการนำเกมที่เล่นกันเพื่อความบันเทิงเป็นสิ่งสำคัญ มาใช้ในการสอน โดยการนำมาเพิ่มขั้นตอนสำคัญคือการวิเคราะห์อภิปรายเพื่อการเรียนรู้ได้ เกมที่ได้รับการออกแบบให้เป็นเกมการศึกษาโดยตรงมีอยู่ด้วยกัน 3 ประเภท คือ 1) เกมแบบไม่มีการแข่งขัน เช่นเกมการสื่อสาร เกมการตอบคำถาม เป็นต้น 2) เกมแบบแข่งขัน มีผู้แพ้ ผู้ชนะ เกมส่วนใหญ่จะเป็นเกมแบบนี้ เพราะการแข่งขันช่วยให้การเล่นเพิ่มความสุขสนุกสนานมากขึ้น และ 3) เกมจำลองสถานการณ์ (Simulation Game) เป็นเกมที่จำลองความเป็นจริง สถานการณ์จริง ซึ่งผู้เล่นจะต้องคิดตัดสินใจจากข้อมูลที่มี และได้รับผลของการตัดสินใจ เหมือนกับที่ควรจะได้รับในความเป็นจริง เกมแบบนี้มีอยู่ 2 ลักษณะ คือ ลักษณะแรกเป็นการจำลองความเป็นจริง ลงมาเล่นในกระดานหรือบอร์ด เรียกว่าบอร์ดเกม (Board Game) เช่นเกมเศรษฐี เกมมลภาวะเป็นพิษ (Pollution) เกมแก้ปัญหาความขัดแย้ง (Conflict Resolution) เป็นต้น อีกลักษณะหนึ่งเป็นเกมจำลองสถานการณ์ (Simulation Game) ที่จำลองสถานการณ์แบบบทบาทขึ้นให้เหมือนความเป็นจริง และผู้เล่นจะต้องลงไปเล่นจริง ๆ โดยสวมบทบาทเป็นคนใดคนหนึ่ง สถานการณ์นั้น เกมแบบนี้อาจใช้เวลาเล่นเพียง 2 - 3 ชั่วโมง หรือใช้เวลาเป็นวันหรือหลาย ๆ วันติดต่อกัน หรือแม้กระทั่งเล่นกันตลอดภาคเรียน เป็นการเรียนรู้ทั้งรายวิชาเลยก็มี ในยุคปัจจุบันที่เทคโนโลยีขั้นสูงได้พัฒนาก้าวหน้าไปมาก จึงเกิดเกมจำลองสถานการณ์ในรูปแบบใหม่ ๆ ขึ้นคือ คอมพิวเตอร์เกม (Computer Game) ซึ่งเป็นเกมจำลองสถานการณ์ที่ผู้เล่นสามารถควบคุมการเล่นผ่านจอคอมพิวเตอร์ได้ ปัจจุบันเกมแบบนี้ได้รับความนิยมสูงมาก

การเลือกเกมเพื่อนำมาใช้สอน ทำให้หลายวิธีผู้สอนอาจเป็นผู้สร้างเกมขึ้นให้เหมาะกับวัตถุประสงค์ของการสอนของตนก็ได้ หรืออาจนำเกมที่มีผู้สร้างขึ้นแล้วมาปรับดัดแปลงให้เหมาะกับวัตถุประสงค์ตรงกับความต้องการของตน แล้วนำไปใช้สอนเลยก็ได้ หากผู้สอนต้องการสร้างเกมขึ้นใช้เอง ผู้สอนจำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีสร้างและจะต้องทดลองใช้เกมที่สร้างหลาย ๆ ครั้ง จนกระทั่งแน่ใจว่าสามารถใช้ได้ผลดีตามวัตถุประสงค์ หากเป็นการดัดแปลง ผู้สอนจำเป็นต้องศึกษาเกมนั้นให้เข้าใจ แล้วจึงดัดแปลงและทดลองใช้ก่อนเช่นกัน สำหรับการนำเกมการศึกษามาใช้เรียนนั้น ผู้สอนจำเป็นต้องศึกษาเกมนั้นให้เข้าใจ และลองเล่นเกมก่อน เพื่อจะได้เห็นประเด็นและข้อขัดข้องต่าง ๆ อันจะช่วยผู้สอนมีการเตรียมการป้องกันหรือแก้ไขไว้ล่วงหน้า ช่วยให้การเรียนจริงของผู้เรียนเป็นไปอย่างราบรื่น ส่วนคอมพิวเตอร์เกมนั้น ผู้สอนจำเป็นต้องมีทั้งซอฟต์แวร์ (Software) และฮาร์ดแวร์ (Hardware) คือตัวเกมและเครื่องคอมพิวเตอร์สำหรับผู้เรียน จึงจะสามารถเล่นได้

ในกรณีที่ผู้สอนต้องการเลือกเกมที่มีผู้จัดทำและเผยแพร่แล้ว (Published Game) มาใช้ ผู้สอนจำเป็นต้องแสวงหาแหล่งข้อมูลว่า มีใครทำอะไรไว้บ้างแล้ว ซึ่งในปัจจุบันเกมประเภทนี้มีเผยแพร่และวางจำหน่ายในท้องตลาดจำนวนมาก ซึ่งส่วนใหญ่แล้ว เป็นผลงานที่จัดทำขึ้นในต่างประเทศ สิ่งสำคัญซึ่งผู้สอนพึงตระหนักในการเลือกเล่นเกมจำลองสถานการณ์ก็คือ เกมจำลองสถานการณ์ที่จัดทำขึ้นในต่างประเทศ เขาย่อมจำลองความเป็นจริงของสถานการณ์ในประเทศของเขา ซึ่งจะมีความแตกต่างไปจากสถานการณ์ในประเทศไทยดังนั้นผู้สอนจึงควรชี้แจงให้ผู้เรียนเข้าใจหรือไม่ก็จำเป็นต้องดัดแปลง หรือตัดทอนส่วนที่แตกต่างออกไป หากสามารถทำได้

5.2 การชี้แจงวิธีการเล่น

เนื่องจากเกมแต่ละเกมมีวิธีการเล่นและกติกาการเล่นที่มีความยุ่งยากซับซ้อน มากน้อยแตกต่างกัน ในกรณีที่เกมนั้นเป็นเกมง่าย ๆ มีวิธีเล่นและกติกาไม่ซับซ้อน การชี้แจงก็ย่อมทำได้ง่าย แต่ถ้าเกมนั้นมีความซับซ้อนมาก การชี้แจงก็ทำได้ยากขึ้น ผู้สอนควรจัดลำดับขั้นตอนและให้รายละเอียดที่ชัดเจน โดยอาจต้องใช้สื่อเข้าช่วยและอาจให้ผู้เรียนซ้อมเล่นก่อนการเล่นจริง

กติกาการเล่น เป็นสิ่งที่สำคัญมากในการเล่น เกม เพราะกติกานี้จะตั้งขึ้นเพื่อควบคุมให้การเล่นเป็นไปตามวัตถุประสงค์ ผู้สอนควรศึกษากติกาการเล่นและวิเคราะห์ (หากเกมไม่ได้ให้รายละเอียดไว้) กติกาว่ากติกาแต่ละข้อมีขึ้นด้วยวัตถุประสงค์อะไร และควรดูแลให้ผู้เล่นปฏิบัติตามกติกาของการเล่นอย่างเคร่งครัด

5.3 การเล่นเกม

ก่อนการเล่น ผู้สอนควรจัดสถานที่ของการเล่นให้อยู่ในสภาพที่เอื้อต่อการเรียน ไม่เช่นนั้น อาจจะทำให้การเล่นเป็นไปอย่างติดขัด และเสียเวลาเสียอารมณ์ของผู้เล่นด้วย การเล่นเกมเป็นไปตามลำดับขั้นตอน และในบางกรณี ต้องควบคุมเวลาในการเล่นด้วย ในขณะที่ผู้เรียนกำลังเล่นเกม ผู้สอนควรติดตามสังเกตพฤติกรรมการเล่นของผู้เรียนอย่างใกล้ชิด และควรบันทึกข้อมูลที่จะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนไว้เพื่อนำไปใช้ในการอภิปรายหลังการเล่น การเป็นไปของผู้สอนควรมอบหมายผู้เรียนบางคนให้ทำหน้าที่สังเกตการณ์การเล่น และควบคุมกติกาการเล่นด้วย

5.4 การอภิปรายหลังการเล่น

ขั้นตอนนี้เป็นขั้นที่สำคัญมาก หากขาดขั้นตอนนี้ การเล่นเกมก็คงไม่ใช่วิธีสอน เป็นเพียงการเล่นเกมธรรมดา ๆ จุดเน้นของเกมอยู่ที่การเรียนรู้ทฤษฎีต่าง ๆ ที่จะเอาชนะอุปสรรคเพื่อจะไปให้ถึงเป้าหมาย ผู้สอนจำเป็นต้องเข้าใจว่า จุดเน้นของการใช้เกมในการสอนนั้น ก็เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ การใช้เกมในการสอนโดยทั่ว ๆ ไป มีวัตถุประสงค์เพื่อ

- 1) ฝึกฝนเทคนิคหรือทักษะต่าง ๆ ที่ต้องการ (ใช้ยุทธวิธีการเล่นที่สนุก และการแข่งขันมาเป็นเครื่องมือในการให้ผู้เรียนฝึกฝนทักษะต่าง ๆ)
- 2) เรียนรู้เนื้อหาสาระจากเกมนั้น (ในกรณีที่เกมนั้นเป็นเกมการศึกษา) และ
- 3) เรียนรู้ความเป็นจริงของสถานการณ์ต่าง ๆ (ในกรณีที่เกมนั้นเป็นเกมจำลองสถานการณ์) ดังนั้นการอภิปราย จึงควรมุ่งประเด็นไปตามวัตถุประสงค์ของการสอนนั้น ๆ กล่าวคือ ถ้าการใช้เกมนั้นมุ่งเพียงเป็นเครื่องมือฝึกทักษะให้ผู้เรียน การอภิปรายก็ควรมุ่งไปที่ทักษะนั้น ๆ ว่าผู้เรียนได้พัฒนาทักษะนั้นเพียงใด ประสบความสำเร็จตามต้องการหรือไม่ และจะมีวิธีใดที่จะช่วยให้ประสบความสำเร็จมากขึ้น แต่ถ้ามุ่งเนื้อหาสาระจากเกม ก็ควรอภิปรายในประเด็นที่ว่า ผู้เรียนได้เรียนรู้เนื้อหาสาระอะไรจากเกมบ้าง รู้ได้อย่างไร ด้วยวิธีใด มีความเข้าใจในเนื้อหาสาระนั้นอย่างไร ได้ความเข้าใจนั้นมาจากการเล่นเกมตรงส่วนใด เป็นต้น ถ้ามุ่งการเรียนรู้ความเป็นจริงของสถานการณ์ ก็ควรอภิปรายในประเด็นที่ว่าผู้เรียนได้เรียนรู้ความจริงอะไรบ้าง การเรียนรู้นั้นได้มาจากไหน และอย่างไร ผู้เรียนได้ตัดสินใจอะไรบ้าง ทำไมจึงตัดสินใจ เช่นนั้นและการตัดสินใจให้ผลอย่างไร ผลนั้นบอกความจริงอะไร ผู้เรียนมีข้อสรุปอย่างไร เพราะอะไรจึงสรุปอย่างนั้น เป็นต้น

6. ข้อดีและข้อจำกัดของวิธีสอนโดยใช้เกม

6.1 ข้อดี

- 1) เป็นวิธีสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้สูง ผู้เรียนได้รับความสนุกสนาน และเกิดการเรียนรู้จากการเล่น

2) เป็นวิธีสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ โดยการเห็นประจักษ์แจ้งด้วยตนเอง ทำให้การเรียนรู้มีความหมาย และอยู่คงทน

3) เป็นวิธีสอนที่ผู้สอนไม่เหนื่อยแรงมากขณะสอนและผู้เรียนชอบ

6.2 ข้อจำกัด

1) เป็นวิธีสอนที่ใช้เวลามาก

2) เป็นวิธีสอนที่มีค่าใช้จ่าย เนื่องจากเกมบางเกมต้องซื้อหาโดยเฉพาะเกมจำลองสถานการณ์บางเกมมีราคาสูงมาก เนื่องจากการเล่นเกมส่วนใหญ่ ผู้เรียนทุกคนต้องมีวัสดุอุปกรณ์ในการเล่นเฉพาะตน

3) เป็นวิธีสอนที่ขึ้นกับความสามารถของผู้สอน ผู้สอนจำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการสร้างเกม จึงจะสามารถสร้างได้

4) เป็นวิธีสอนที่ต้องอาศัยการเตรียมการมาก เกมเพื่อการฝึกทักษะแม้จะไม่ยุ่งยากซับซ้อนนัก แต่ผู้สอนจำเป็นต้องจัดเตรียมวัสดุ อุปกรณ์ในการเล่นให้ผู้เรียนจำนวนมาก เกมการศึกษา และเกมจำลองสถานการณ์ ผู้สอนจำเป็นต้องศึกษาและทดลองใช้จนเข้าใจ ซึ่งต้องอาศัยเวลามาก โดยเฉพาะเกมที่มีความซับซ้อนมาก และผู้เล่นจำนวนมากยิ่งต้องใช้เวลาเพิ่มขึ้นอีก

5) เป็นวิธีสอนที่ผู้สอนต้องมีทักษะในการนำการอภิปรายที่มีประสิทธิภาพ จึงจะสามารถช่วยให้ผู้เรียนประมวลและสรุปการเรียนรู้ได้ตามวัตถุประสงค์

สถานการณ์จำลอง (Simulation)

ทิตินา แชมณี (2554 : 88-92) “...เป็นการสอนที่มุ่งช่วยผู้เรียนให้มีความเข้าใจเกี่ยวกับความเป็นจริงที่สถานการณ์นั้นจำลองขึ้นมา ดังนั้นการอภิปรายจึงควรมุ่งประเด็นไปที่การเรียนรู้ความเป็นจริงว่า ในความเป็นจริง สถานการณ์ในเรื่องนั้น ๆ เป็นอย่างไร และอะไรเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อสถานการณ์นั้น ๆ ซึ่งผู้เรียนควรจะได้เรียนรู้จากการเล่นของตนในสถานการณ์นั้น...”

1. ความหมาย

วิธีสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง คือกระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยให้ผู้เรียนลงไปเล่นในสถานการณ์ที่มีบทบาท ข้อมูล และกติกาการเล่น ที่สะท้อนความเป็นจริง และมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่ในสถานการณ์นั้น โดยใช้ข้อมูลที่มีสภาพคล้ายกับข้อมูลในความเป็นจริง ในการตัดสินใจและแก้ปัญหาต่าง ๆ ซึ่งการตัดสินใจนั้นจะส่งผลถึงผู้เล่นในลักษณะเดียวกันกับที่เกิดขึ้นในสถานการณ์จริง

2. วัตถุประสงค์

วิธีสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง เป็นวิธีการที่มุ่งช่วยผู้เรียนได้เรียนรู้สภาพความเป็นจริง เกิดความเข้าใจในสถานการณ์ หรือเรื่องที่มีตัวแปรจำนวนมากที่มีความสัมพันธ์กันอย่างซับซ้อน

3. องค์ประกอบสำคัญ (ที่ขาดไม่ได้) ของวิธีสอน

3.1 มีสถานการณ์ ข้อมูล บทบาทและกติกา ที่สะท้อนความเป็นจริง

3.2 ผู้เล่นในสถานการณ์มีปฏิสัมพันธ์กับปัจจัยต่าง ๆ ในสถานการณ์นั้น

3.3 ผู้เล่นหรือผู้สวมบทบาทมีการใช้ข้อมูลที่ใช้ในการตัดสินใจ

3.4 การตัดสินใจส่งผลต่อผู้เล่นในลักษณะเดียวกันกับที่เกิดขึ้นในสถานการณ์จริง

3.5 มีการอภิปรายเกี่ยวกับสถานการณ์ ข้อมูล และกติกาของสถานการณ์
วิธีเล่น พฤติกรรมการเล่น และผลการเล่น เพื่อการเรียนรู้

4. ขั้นตอนสำคัญ (ที่ขาดไม่ได้) ของการสอน

4.1 ผู้สอนเตรียมสถานการณ์จำลอง

4.2 ผู้สอนนำเสนอสถานการณ์จำลอง บทบาท ข้อมูล และกติกาการเล่น

4.3 ผู้เรียนเลือกบทบาทที่จะเล่น หรือผู้สอนกำหนดบทบาทให้ผู้เรียน

4.4 ผู้เรียนเล่นตามกติกาที่กำหนด

4.5 ผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับสถานการณ์ ข้อมูล และกติกาของ
สถานการณ์วิธีการเล่น พฤติกรรมการเล่น และผลการเล่น

4.6 ผู้สอนและผู้เรียนสรุปการเรียนรู้ที่ได้รับจากการเล่น

5. เทคนิคและข้อเสนอแนะต่าง ๆ ในการใช้วิธีสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองให้มี
ประสิทธิภาพ

5.1 การเตรียมการ

ผู้สอนเตรียมสถานการณ์จำลองที่จะใช้สอน โดยอาจสร้างขึ้นเองเพื่อให้
สอดคล้องกับวัตถุประสงค์โดยตรง ซึ่งถ้าจะสร้างขึ้นเอง ผู้สร้างจะต้องมีความรู้ความเข้าใจในการสร้าง
รวมทั้งมีประสบการณ์ในสถานการณ์นั้นในความเป็นจริง หรือผู้สอนอาจเลือกสถานการณ์จำลองที่มี
ผู้สร้างไว้แล้ว หากตรงกับวัตถุประสงค์ที่ต้องการ สถานการณ์จำลองที่วางจำหน่ายมีจำนวนไม่น้อย
ผู้สอนสามารถศึกษาได้จากรายการและคำอธิบายซึ่งจะบอกวัตถุประสงค์และลักษณะของสถานการณ์
จำลองไว้ สถานการณ์จำลองโดยทั่วไปมีอยู่ 2 ลักษณะ คือสถานการณ์จำลองแท้ กับสถานการณ์
จำลองแบบเกม หรือที่เรียกว่าเกมจำลองสถานการณ์ สถานการณ์จำลองแท้ จะเป็นสถานการณ์การ
เล่นที่ให้ผู้เรียนได้เล่น เพื่อเรียนรู้ความจริง เช่นผู้สอนอาจจำลองสถานการณ์ในประวัติศาสตร์ขึ้นมาให้
ผู้เรียนเล่น โดยผู้เรียนจะต้องใช้ข้อมูลที่เป็นจริงของสถานการณ์นั้นในการตัดสินใจในสถานการณ์ต่าง
ๆ ส่วนเกมจำลองสถานการณ์ มีลักษณะเป็นเกมการเล่น แต่เกมการเล่นนี้มีลักษณะที่สะท้อนความ
เป็นจริง ในขณะที่เกมธรรมดาทั่วไป อาจจะไม่ได้สะท้อนความเป็นจริงอะไร เกมจำลอง
สถานการณ์นี้มีอยู่ 2 ประเภทคือ เป็นเกมจำลองสถานการณ์แบบไม่มีการแข่งขัน เช่น เกมจำลอง
สถานการณ์การเลือกตั้ง เกมจำลองสถานการณ์การเลือกอาชีพ เป็นต้น และเกมจำลองสถานการณ์
แบบมีการแข่งขัน เช่น เกมจำลองสถานการณ์มลภาวะเป็นพิษ เกมจำลองสถานการณ์การค้าขาย
 เป็นต้น

เมื่อมีสถานการณ์จำลองแล้ว ผู้สอนจะต้องศึกษาและทำความเข้าใจใน
สถานการณ์จำลองนั้น และควรลงเล่นด้วยตนเอง เพื่อจะได้ทราบถึงอุปสรรคข้อขัดข้องต่าง ๆ
ในการเล่น จะได้จัดเตรียมการป้องกันหรือแก้ไขไว้ให้พร้อม เพื่อช่วยให้การเล่นเป็นไปอย่างสะดวกและ
ราบรื่น ต่อจากนั้นจึงจัดเตรียมวัสดุ อุปกรณ์ในการเล่นไว้ให้พร้อม รวมทั้งการจัดสถานที่เล่นให้
เอื้ออำนวยต่อการเล่น

5.2 การนำเสนอสถานการณ์จำลอง บทบาท และกติกา

เนื่องจากสถานการณ์จำลองส่วนใหญ่จะมีความซับซ้อนพอสมควรไปถึงระดับ
มาก การนำเสนอสถานการณ์ บทบาท และกติกา จึงจำเป็นต้องมีการเตรียมการอย่างดี ผู้สอนควร
นำเสนออย่างเป็นไปตามลำดับขั้นตอน ไม่สับสน และควรจัดข้อมูลทุกอย่างไว้ให้พร้อม ในการนำเสนอ

ผู้สอนควรเริ่มด้วยการบอกเหตุผลและวัตถุประสงค์กว้าง ๆ แก่ผู้เรียนว่าการเล่นในสถานการณ์จำลองนี้จะให้อะไรและเหตุใดจึงมาเล่นกัน ต่อไปจึงให้ภาพรวมของสถานการณ์จำลองทั้งหมด แล้วจึงให้รายละเอียดที่จำเป็น เช่น กติกา บทบาท เมื่อทุกคนเข้าใจพอสมควรแล้ว จึงให้เล่นได้

5.3 การเลือกบทบาท

เมื่อผู้เรียนเข้าใจภาพรวม และกติกาแล้ว ผู้เรียนทุกคนควรได้รับบทบาทในการเล่น ซึ่งผู้เรียนอาจเป็นผู้เลือกเอง หรือในบางกรณี ครูอาจกำหนดบทบาทให้ผู้เรียนบางคนรับบทบาทบางบทบาท ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ตรงกับความต้องการหรือความจำเป็นของผู้เรียนคนนั้น

5.4 การเล่นในสถานการณ์จำลอง

ในขณะที่ผู้เรียนกำลังเล่นในสถานการณ์จำลองนั้น ผู้สอนควรติดตามอย่างใกล้ชิด เพื่อสังเกตพฤติกรรมการเล่นของผู้เรียน และจดบันทึกข้อมูลที่จะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนไว้ นอกจากนี้ต้องคอยดูแลให้การเล่นดำเนินไปอย่างไม่ติดขัด ให้คำปรึกษาตามความจำเป็น รวมทั้งช่วยแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่อาจเกิดขึ้น

5.5 การอภิปราย

เนื่องจากการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองเป็นการสอนที่มุ่งช่วยผู้เรียนให้มีความเข้าใจเกี่ยวกับความเป็นจริงที่สถานการณ์นั้นจำลองขึ้นมา ดังนั้นการอภิปรายจึงควรมุ่งประเด็นไปที่การเรียนรู้ตามความเป็นจริงว่า ในความเป็นจริงสถานการณ์ในเรื่องนั้น ๆ เป็นอย่างไร และอะไรเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อสถานการณ์นั้น ๆ ซึ่งผู้เรียนควรได้เรียนรู้จากการเล่นของตนในสถานการณ์นั้น จึงทำให้เกิดความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง เมื่อได้เรียนรู้ความเป็นจริงแล้ว การอภิปรายอาจขยายต่อไปว่า เราควรจะให้สถานการณ์นั้นคงอยู่ หรือเปลี่ยนแปลงเป็นอย่างไร และจะทำการอย่างไรจึงจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นได้

6. ข้อดีและข้อจำกัดของวิธีสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง

6.1 ข้อดี

- 1) เป็นวิธีสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เรื่องที่มีความสัมพันธ์ซับซ้อนได้อย่างเข้าใจ เกิดความเข้าใจ เนื่องจากได้มีประสบการณ์ที่เห็นประจักษ์ชัดด้วยตนเอง
- 2) เป็นวิธีสอนที่ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้สูงมาก ผู้เรียนได้เรียนอย่างสนุกสนาน การเรียนรู้มีความหมายต่อตัวผู้เรียน
- 3) เป็นวิธีสอนที่ผู้เรียนมีโอกาสดูฝึกทักษะกระบวนการต่าง ๆ จำนวนมาก เช่น กระบวนการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น กระบวนการสื่อสาร กระบวนการตัดสินใจ กระบวนการแก้ปัญหา และกระบวนการคิดเป็นต้น

6.2 ข้อจำกัด

- 1) เป็นวิธีสอนที่ต้องใช้ค่าใช้จ่ายสูง เพราะต้องมีวัสดุอุปกรณ์ และข้อมูลสำหรับผู้เล่นทุกคน และสถานการณ์จำลองบางเรื่องมีราคาแพง
- 2) เป็นวิธีสอนที่ใช้เวลามาก เพราะต้องใช้เวลาแก่ผู้เรียนในการเล่นและการอภิปราย

3) เป็นวิธีสอนที่ต้องใช้เวลาในการเตรียมการมาก ผู้สอนต้องศึกษารายละเอียด และลองเล่นด้วยตนเอง และในกรณีที่ต้องสร้างสถานการณ์จำลอง หรือเกมจำลองสถานการณ์เอง ยิ่งต้องใช้เวลาเพิ่มขึ้น

4) เป็นวิธีสอนที่ต้องพึ่งสถานการณ์จำลอง ถ้าไม่มีสถานการณ์จำลองที่ตรงกับวัตถุประสงค์ หรือความต้องการ ผู้สอนต้องสร้างขึ้นเอง ถ้าผู้สอนไม่มีความรู้ความเข้าใจในการสร้างสถานการณ์เพียงพอ ก็จะไม่สามารถสร้างได้

5) เป็นวิธีสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เล่นและแสดงออกอย่างหลากหลาย จึงเป็นการยากสำหรับผู้สอนในการนำการอภิปรายให้ไปสู่การเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์สถานการณ์จำลอง (Simulation)

ดังนั้นผู้วิจัยสรุปได้ว่า แนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร นั้น ได้มาจาก แนวคิดพื้นฐานในการสอนภาษา ได้แก่ แนวคิดทางจิตวิทยา แนวคิดทางภาษาศาสตร์ และแนวคิดทางมานุษยวิทยา รวมทั้งการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่เปลี่ยนไปจากเดิมคือ เน้นไวยากรณ์ และความรู้ มาเป็นการสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ เพื่อสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ โดยผ่านทักษะทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน มีการวัดผลประเมินผลตามวัตถุประสงค์ จากเครื่องมือ ซึ่งได้นำแนวคิด CLIL เข้ามาจัดการเรียนการสอน เพราะเป็นแนวคิดที่เน้นให้นักเรียนได้สื่อสาร รู้คิดและรู้วัฒนธรรม ซึ่งเหมาะสมกับบริบทและวัตถุประสงค์ที่มุ่งหวังให้นักเรียนสามารถสื่อสารในชีวิตประจำวันได้ โดยจะเน้นในเรื่อง ประชาคมอาเซียน

รูปแบบการจัดการเรียนรู้

1. ความหมายของรูปแบบการจัดการเรียนรู้

คำว่า รูปแบบการจัดการเรียนรู้/รูปแบบการสอน สามารถให้คำจำกัดความได้หลายประเด็น ดังเช่น การให้คำจำกัดความของนักวิชาการ

Joyce และ Weil (1992 : 11) ได้ให้ความหมายว่า รูปแบบการสอน (Instructional Model) หมายถึง แบบหรือแผนของการสอนแสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบต่าง ๆ ที่จะใช้ในการจัดกระทำ เพื่อให้เกิดผลแก่ผู้เรียนตามจุดมุ่งหมายของการสอนนั้น เป็นแนวทางหรือชุดของยุทธศาสตร์ที่เป็นพื้นฐานของวิธีสอนของครู จึงอาจกล่าวได้ว่า รูปแบบการสอนหมายถึงแผนเชิงปฏิบัติของแนวคิดทางทฤษฎีการเรียนรู้ซึ่งแสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบต่าง ๆ ที่จะใช้ในการจัดกระทำเพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการเรียนรู้เนื้อหาวิชาต่าง ๆ ตามเป้าหมายที่วางไว้

Edgen และ Kauchak (1996 : 11) ให้นิยามว่า รูปแบบการสอนเป็นการจัดทำรายละเอียดเบื้องต้นสำหรับใช้เป็นกลยุทธ์ในการสอนของครู ซึ่งจะถูกรวบรวมขึ้นเพื่อเป็นเป้าหมายในการสอนอย่างใดอย่างหนึ่งโดยเฉพาะ โดยที่ครูจะพิจารณาว่าจะสอนอะไรและมียุทธวิธีที่จะไปสู่เป้าหมายของการสอนได้ กระบวนการที่ถูกออกแบบเป็นแบบเฉพาะเพื่อให้เกิดสัมฤทธิ์ผลเฉพาะในเป้าหมายที่กำหนดไว้ และจะถูกกำหนดให้เป็นกิจกรรมส่วนใหญ่ของครูในการสอน ทั้งนี้การจัดทำรายละเอียดดังกล่าวสามารถเปรียบได้กับพิมพ์เขียวสำหรับการสอน โดยมีแนวคิดจากศาสตร์ สาขา

ต่าง ๆ เป็นแนวทางได้แก่ มานุษยวิทยา สังคมวิทยา และจิตวิทยาที่มีแนวคิดสำคัญส่งผลต่อการจัดทำรายละเอียดดังกล่าวหลายท่านได้กล่าวไว้ ดังต่อไปนี้

คณาพร คมสัน (2540 : 9) ให้คำจำกัดความว่ารูปแบบการเรียนการสอน หมายถึง สภาพหรือลักษณะของการจัดการเรียนการสอนที่จัดขึ้นอย่างเป็นระบบระเบียบ มีหลักปรัชญาทฤษฎี หลักการ แนวคิด หรือความเชื่อมโยงต่าง ๆ โดยอาศัย วิธีและเทคนิคการสอนต่าง ๆ เข้ามาช่วยให้สภาพการเรียนการสอนนั้นเป็นไปตามหลักการที่ยึดถือ สามารถนำไปใช้เป็นแนวการสอนของครู ซึ่งแต่ละรูปแบบจะต้องกำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับการเตรียมการสอนของครู การดำเนินการสอน และการประเมินผลเพื่อให้ทราบถึงวิธีการที่ผู้เรียนจะบรรลุมุ่งหมายที่กำหนด

วิโรจน์ วัฒนานิมิตกุล (2540 : 52) ได้ให้ความหมายของรูปแบบการสอนว่า หมายถึง แบบแผนการสอนที่กำหนดไว้ล่วงหน้า โดยจัดขึ้นอย่างมีจุดมุ่งหมายเฉพาะในการที่ชัดเจนประกอบด้วย องค์ประกอบต่าง ๆ ทางการสอน ได้แก่ หลักการ จุดมุ่งหมาย เนื้อหา ขั้นตอนการสอน การประเมินและกิจกรรมสนับสนุนอื่นๆ ที่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีระบบเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายในการสอนนั้นๆ

บุญชม ศรีสะอาด (2545 : 140) กล่าวว่ารูปแบบการสอนมีความหมาย 2 แนวใหญ่ๆ แนวแรกของรูปแบบการสอนเป็นกิจกรรม หรือ วิธีสอน ส่วนที่ 2 พิจารณาได้ว่า เป็นโครงสร้างที่แสดงถึงองค์ประกอบต่าง ๆ ในการสอนที่จะนำมาใช้ร่วมกัน เพื่อให้ผลเกิดแก่ผู้เรียนตามจุดประสงค์ที่ได้กำหนดไว้ ซึ่งรูปแบบการสอนตามแนวแรก ได้แก่ แนวคิดของ Joyce และ Weil แนวคิดของ Saylor และคณะ ตัวอย่างของรูปแบบการสอนตามแนวที่ 2 ได้แก่ รูปแบบการสอนของ Bloom เป็นต้น

วูล์ฟอล์ค (จิระพร ชะโน. 2551 : 68 ; อ้างอิงมาจาก Woolfolk. 1998) ได้ให้ความหมายรูปแบบการสอนไว้ว่า รูปแบบการสอนเป็นการอธิบายถึงสถานการณ์ที่สร้างขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ ทำความเข้าใจและจดจำ รูปแบบการสอนส่วนใหญ่สร้างขึ้นมาจากทฤษฎีการเรียนรู้ หรือจากการปฏิบัติการณ์ในสถานการณ์จริง

จอยซ์ และเวลล์ (จิระพร ชะโน. 2551 : 68 ; อ้างอิงมาจาก Joyce and Weil. 2000) ได้ให้ความหมายรูปแบบการสอนว่า รูปแบบการสอนเป็นการอธิบายถึงการจัดสิ่งแวดล้อมทางการเรียน ผลของการใช้รูปแบบการสอนที่สำคัญคือ การเพิ่มความสามารถในการเรียนรู้ ทำให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้ได้ถูกนำมาใช้ในการวางแผนหลักสูตร การจัดการเรียนการสอนและการออกแบบสื่อการเรียนการสอน องค์ประกอบที่สำคัญของรูปแบบการสอนมีดังต่อไปนี้

1. ขั้นตอนการสอน (Syntax)
2. ระบบสังคม (Social System)
3. หลักการตอบสนอง (Principle of Reaction)
4. ระบบสนับสนุน (Support System)

ทิศนา แคมมณี (2554 : 220 - 223) ได้กล่าวถึงรูปแบบการเรียนการสอนว่า รูปแบบเป็นรูปธรรมของความคิดที่เป็นนามธรรม ซึ่งบุคคลแสดงออกมาในลักษณะใดลักษณะหนึ่งเช่น เป็นคำอธิบาย เป็นแผนผัง ไดอะแกรม หรือแผนภาพ เพื่อช่วยให้ตนเองและบุคคลอื่นสามารถเข้าใจได้ชัดเจนขึ้นรูปแบบเป็นเครื่องมือทางความคิดที่บุคคลใช้ในการสืบเสาะหาคำตอบ ความรู้ความเข้าใจในปรากฏการณ์ทั้งหลาย ปกติในการศึกษาวิจัยเรื่องใด ๆ ก็ตาม ผู้ศึกษาจะต้องตั้งคำถามที่ต้องการ

คำตอบ ซึ่งในกระบวนการวิจัยจะมีการตั้งสมมติฐานหรือชุดของสมมติฐานขึ้นมา ซึ่งก็คือคำตอบที่คาดคะเนไว้ล่วงหน้า สมมติฐานเหล่านี้มักจะได้มาจากข้อความรู้หรือข้อค้นพบที่ผ่านมาหรืออาจจะเกิดจากประสบการณ์หรือการหยั่งรู้ (Intuition) ของผู้ศึกษาวิจัยหรืออาจจะเกิดจากทฤษฎีหลักการต่าง ๆ ของเรื่อง/สถานการณ์ปัญหานั้น ๆ ซึ่งจะยังคงเป็นเพียงเครื่องมือในการแสวงหาคำตอบเท่านั้นจนกว่าจะได้รับการนำไปพิสูจน์ทดสอบ หากสมมติฐานเป็นจริงข้อความนั้นก็ยังสามารถนำไปใช้ในการทำนายหรืออธิบายปรากฏการณ์นั้น ๆ ได้ รูปแบบเช่นเดียวกับกับสมมติฐานที่บุคคลอาจสร้างขึ้นจากความคิด ประสบการณ์ การใช้อุปมาอุปไมย หรือจากทฤษฎีและหลักการต่าง ๆ ได้ แต่รูปแบบไม่ใช่ทฤษฎีรูปแบบโดยทั่วไปจะต้องมีองค์ประกอบที่สำคัญ ดังนี้

1. รูปแบบจะต้องนำไปสู่การทำนาย (Prediction) ผลที่ตามมาซึ่งสามารถพิสูจน์ทดสอบได้กล่าวคือ สามารถนำไปสร้างเครื่องมือเพื่อไปพิสูจน์ทดสอบได้
2. โครงสร้างของรูปแบบจะต้องประกอบด้วยความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ (Causal Relationship) ซึ่งสามารถใช้อธิบายปรากฏการณ์/เรื่องนั้นได้
3. รูปแบบจะต้องสามารถช่วยสร้างจินตนาการ (Imagination) ความคิดรวบยอด (Concept) และความสัมพันธ์ (Interrelations) รวมทั้งช่วยขยายขอบเขตของการสืบเสาะความรู้
4. รูปแบบควรประกอบด้วยความสัมพันธ์เชิงโครงสร้าง (Structural Relationship) มากกว่าความสัมพันธ์เชิงเชื่อมโยง (Associative Relationships)

ผู้วิจัยได้ประมวลความหมายรูปแบบการจัดการเรียนรู้ว่า รูปแบบการจัดการเรียนรู้เป็นการอธิบายถึงการจัดสิ่งแวดล้อมทางการเรียน ผลของการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่สำคัญคือ การเพิ่มความสามารถในการเรียนรู้ ทำให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้ได้ถูกนำมาใช้ในการวางแผนหลักสูตร การจัดการเรียนการสอนและการออกแบบสื่อการเรียนการสอน

2. ประเภทรูปแบบการจัดการเรียนรู้

รูปแบบ (Model) ที่ใช้กันอยู่โดยทั่วไปมี 5 แบบ หรือ 5 ลักษณะ คือ

- 2.1 รูปแบบเชิงเปรียบเทียบ (Analogue Model) ได้แก่ ความคิดที่แสดงออกในลักษณะของการเปรียบเทียบสิ่งต่าง ๆ อย่างน้อย 2 สิ่งขึ้นไป รูปแบบลักษณะนี้ใช้กันมากทางด้านวิทยาศาสตร์กายภาพสังคมศาสตร์และพฤติกรรมศาสตร์
- 2.2 รูปแบบเชิงภาษา (Semantic Model) ได้แก่ ความคิดที่แสดงออกผ่านทางการใช้ภาษา (พูดและเขียน) รูปแบบลักษณะนี้ใช้กันมากทางด้านศึกษาศาสตร์
- 2.3 รูปแบบเชิงคณิตศาสตร์ (Mathematical Model) ได้แก่ ความคิดที่แสดงออกผ่านทางสูตรคณิตศาสตร์ ซึ่งส่วนมากจะเกิดขึ้นหลังจากได้รูปแบบเชิงภาษาแล้ว
- 2.4 รูปแบบเชิงแผนผัง (Schematic Model) ได้แก่ ความคิดที่แสดงออกผ่านทางแผนผัง แผนภาพไดอะแกรม กราฟ เป็นต้น
- 2.5 รูปแบบเชิงสาเหตุ (Causal Model) ได้แก่ ความคิดที่แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ของสภาพการณ์/ปัญหาใด ๆ รูปแบบด้านศึกษาศาสตร์ มักจะเป็นแบบนี้เป็นส่วนใหญ่

จะเห็นได้ว่า รูปแบบทางด้านศึกษาศาสตร์มักจะเป็นรูปแบบเชิงสาเหตุ และการใช้คำว่ารูปแบบการเรียนการสอนมีความหมายในลักษณะเดียวกับกับระบบการเรียนการสอน หากพิจารณาตามนัยของคุณสมบัติอันเป็นองค์ประกอบสำคัญกล่าวคือ เป็นลักษณะของการเรียนการสอนที่จัดขึ้น

อย่างเป็นระบบระเบียบตามปรัชญา ทฤษฎี หลักการ หรือความเชื่อต่าง ๆ โดย มีความครอบคลุมองค์ประกอบที่สำคัญ ๆ ของระบบนั้น และได้รับการยอมรับหรือพิสูจน์ ทดสอบ ถึงประสิทธิภาพของระบบนั้น ๆ มาแล้ว แต่ความหมายโดยทั่วไปแล้วนักการศึกษาโดยทั่วไปนิยมใช้คำว่า “ระบบ” ในความหมายที่เป็นระบบใหญ่ครอบคลุมองค์ประกอบที่สำคัญ ๆ ของการศึกษาหรือการเรียนการสอน ในภาพรวมและนิยมใช้คำว่า “รูปแบบ” กับระบบที่ย่อยกว่า โดยเฉพาะกับ “วิธีการสอน” นั้นเองด้วย เหตุดังกล่าว จึงสามารถให้คำนิยามได้ว่า “รูปแบบการเรียนการสอน คือ สภาพลักษณะของการเรียนการสอนที่ครอบคลุมองค์ประกอบสำคัญ ซึ่งได้รับการจัดไว้อย่างเป็นระเบียบตามหลักปรัชญาทฤษฎี หลักการ แนวคิดหรือความเชื่อต่าง ๆ โดยประกอบด้วย กระบวนการหรือขั้นตอนสำคัญในการเรียนการสอนรวมทั้งวิธีสอนและเทคนิคการสอนต่าง ๆ ที่สามารถช่วยให้สภาพการเรียนการสอนนั้นเป็นไปตามทฤษฎี หลักการหรือแนวคิดที่ยึดถือ รูปแบบจะต้องได้รับการพิสูจน์ ทดสอบ หรือยอมรับว่ามีประสิทธิภาพ สามารถใช้เป็นแบบแผนในการเรียนการสอนให้บรรลุวัตถุประสงค์เฉพาะของรูปแบบนั้น ๆ ” ดังนั้น รูปแบบการเรียนการสอนจึงจำเป็นต้องมีองค์ประกอบสำคัญ ๆ ดังนี้

1. มีปรัชญา ทฤษฎี หลักการ แนวคิด หรือความเชื่อที่เป็นพื้นฐานหรือเป็นหลักการของรูปแบบนั้น ๆ
2. มีการบรรยายและอธิบายสภาพหรือลักษณะของการจัดการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับหลักการที่ยึดถือ
3. มีการจัดระบบ คือ มีการจัดองค์ประกอบและความสัมพันธ์ขององค์ประกอบของระบบให้สามารถนำผู้เรียนไปสู่เป้าหมายของระบบหรือกระบวนการนั้น ๆ
4. มีการอธิบายหรือให้ข้อมูลที่เกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการสอนต่าง ๆ อันจะช่วยให้กระบวนการเรียนการสอนนั้น ๆ เกิดประสิทธิภาพสูงสุด

รูปแบบการเรียนการสอนจะต้องได้รับการพิสูจน์ ทดสอบ สามารถทำนายผลได้และมีศักยภาพในการสร้างความคิดรวบยอดและความสัมพันธ์ใหม่ ๆ ได้

3. รูปแบบการเรียนการสอนและระบบการเรียนการสอน

ดังได้กล่าวแล้วว่า การจัดระบบก็คือ การกำหนดองค์ประกอบและจัดองค์ประกอบของระบบให้มีความสัมพันธ์กันอย่างดี เพื่อนำไปสู่จุดมุ่งหมายที่ต้องการ ซึ่งอาจจะจัดในกรอบความคิดของตัวป้อน กระบวนการ กลไกควบคุม ผลผลิต และข้อมูลป้อนกลับหรือจัดความสัมพันธ์ขององค์ประกอบของระบบนั้นให้เป็นไปตามลำดับขั้นตอนที่จะช่วยให้ระบบนั้นมีประสิทธิภาพ ระบบการจัดการเรียนการสอนก็คือองค์ประกอบต่าง ๆ ของการเรียนการสอนที่ได้รับการจัดไว้ให้มีความสัมพันธ์และส่งเสริมกันอย่างเป็นระเบียบ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ ระบบการจัดการเรียนการสอนเป็นระบบย่อยระบบการศึกษา และอาจจัดได้ในลักษณะที่เป็นระบบใหญ่ คือเป็นระบบที่ครอบคลุมองค์ประกอบของการเรียนการสอนโดยส่วนรวม หรืออาจจะนำองค์ประกอบย่อย ๆ ของการเรียนการสอนมาจัดเป็นระบบย่อย ๆ ลงไปอีกก็ได้ส่วนรูปแบบการเรียนการสอนนั้น หมายถึง “สภาพหรือลักษณะการจัดการเรียนการสอนที่จัดขึ้นอย่างเป็นระบบระเบียบตามหลักปรัชญา ทฤษฎี หลักการ แนวคิดหรือความเชื่อต่าง ๆ โดยมีการจัดกระบวนการหรือขั้นตอนในการเรียนการสอนโดยอาศัยวิธีสอนและเทคนิคการสอนต่าง ๆ เข้าไปช่วยทำให้สภาพการเรียนการสอนนั้นเป็นไปตามหลักการที่ยึดถือ” จะเห็นได้ว่า การที่การจัดการเรียนการสอนจะกลายเป็นรูปแบบได้นั้น ก็จะต้องผ่านการจัดองค์ประกอบต่าง ๆ ให้เป็นระบบเสียก่อน ซึ่งก็แน่นอนว่า ในการ

จัดระบบจะต้องคำนึงถึงทฤษฎีและหลักการ รวมทั้งสภาพการณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ดังนั้นระบบการจัดการเรียนการสอนกับรูปแบบการเรียนการสอน จึงมีความหมายที่แท้จริงตรงกันในสาระหลักที่สำคัญ ด้วยเหตุนี้ เราจึงมักเห็นการใช้คำ 2 คำนี้สลับทดแทนกันบ่อย ๆ อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าคำทั้งสองจะมีความหมายในสาระหลักเหมือนกัน แต่ถ้าสังเกตและวิเคราะห์จากการใช้กันโดยทั่วไปแล้วจะเห็นว่ามีความนิยมในการใช้แตกต่างกันบ้างดังที่ได้กล่าวไว้ว่า “ระบบการเรียนการสอนเป็นระบบย่อยของระบบการศึกษา และอาจจัดได้ในลักษณะที่เป็นระบบใหญ่ซึ่งครอบคลุมองค์ประกอบสำคัญๆ ของการเรียนการสอนในภาพรวม หรืออาจจะนำองค์ประกอบย่อยๆ ของการเรียนการสอนมาจัดเป็นระบบย่อย ๆ ลงไปอีกก็ได้” จากการสังเกตและวิเคราะห์ผลงานของนักการศึกษาผู้ค้นคิดระบบและรูปแบบการจัดการเรียนการสอนต่าง ๆ พบว่านักศึกษานิยมใช้คำว่า “ระบบ” ในความหมายที่เป็นระบบใหญ่ เช่น ระบบการศึกษา หรือถ้าเป็นระบบการเรียนการสอนก็จะครอบคลุมองค์ประกอบสำคัญ ๆ ของการเรียนการสอนในภาพรวมและนิยมใช้คำว่า “รูปแบบ” กับระบบที่น้อยกว่า โดยเฉพาะกับ “วิธีสอน” ซึ่งเป็นองค์ประกอบย่อยที่สำคัญของระบบการเรียนการสอน ดังนั้นการนำวิธีสอนใด ๆ มาจัดทำอย่างเป็นระบบตามหลักและวิธีการจัดระบบแล้ว วิธีสอนนั้นก็จะกลายเป็น “ระบบวิธีสอน” หรือที่นิยมเรียกว่า “รูปแบบการเรียนการสอน”

Joyce และ Weil (จิระพร ชะโน. 2551 : 70-71 อ้างอิงมาจาก Joyce and Weil. 2000) แบ่งรูปแบบการสอนออกเป็น 4 กลุ่ม ดังนี้

1. รูปแบบการสอนที่เน้นความสัมพันธ์ในสังคม (Social Family) กลุ่มนี้มีความเชื่อว่า การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้จากการสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้และการทำงานร่วมกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจัดการห้องเรียนให้เกิดความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนเพื่อให้เกิดการเรียนรู้แบบร่วมมือภายในห้องเรียน รูปแบบการสอนในกลุ่มนี้ ได้แก่ Cooperative Learning, Group Investigation, Role Playing, Jurisprudential Inquiry)

2. รูปแบบการสอนที่เน้นกระบวนการคิด (Information Processing Family) กลุ่มนี้เชื่อว่าการเรียนรู้เกิดจากการจัดกระทำกับข้อมูล โดยเริ่มต้นตั้งแต่การได้มาซึ่งข้อมูล (Acquiring) การจัดระบบข้อมูล (Organizing) การรู้ถึงปัญหา (Sensing Problems) การหาทางแก้ปัญหา (Generating Solutions) และการสร้างแนวคิดและภาษาที่ใช้ในการถ่ายทอดเกี่ยวกับปัญหาและการแก้ไขนั้น บางรูปแบบก็จะนำเสนอแนวความคิดเบื้องต้นที่ใช้ในการแก้ปัญหาของผู้เรียน บางรูปแบบก็เน้นที่การให้ผู้เรียนสร้างแนวคิดใหม่ขึ้นมาเอง หรือบางรูปแบบก็เน้นให้ผู้เรียนได้สร้างสมมติฐานและมีการทดสอบสมมติฐานด้วยตนเอง รูปแบบการสอนในกลุ่มนี้ เหมาะต่อการเรียนเกี่ยวกับตนเองและสังคม รูปแบบการสอนในกลุ่มนี้ ได้แก่ Inductive Thinking, Concept Attainment, Advance Organizer, Synectics และ The Developing Intellect

3. รูปแบบการสอนที่เน้นตัวบุคคล (The Personal Family) กลุ่มนี้มีความเชื่อว่า ความเป็นจริงเกี่ยวกับมนุษย์แต่ละคนเป็นสิ่งที่อยู่ภายในแต่ละบุคคล การที่มนุษย์มีลักษณะและบุคลิกที่แตกต่างกันเกิดจากการที่แต่ละคนมีประสบการณ์ที่ผ่านมาต่างกัน ดังนั้นการเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้หากผู้เรียนมีความเข้าใจในตนเอง มีความรับผิดชอบต่อการศึกษิตนเอง และเรียนรู้ที่จะพัฒนาให้ดีขึ้นทั้งนี้เพื่อการมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น รูปแบบการสอนกลุ่มนี้จึงเน้นที่การพัฒนาปัจเจกบุคคล (Individuals) และการส่งเสริมให้ผู้เรียนเป็นผู้ที่มีความเป็นตัวของตัวเอง รู้จักตนเองและรับผิดชอบต่อเป้าหมายในชีวิต

ของตนเองได้ รูปแบบการสอนในกลุ่มนี้ ได้แก่ Non – Directive Teaching และ Enhancing Self- Concept

4. รูปแบบการสอนที่มาจากแนวคิดการปรับพฤติกรรม (The Behavioral Systems Family) กลุ่มนี้มีความเชื่อพื้นฐานมาจากทฤษฎีที่เรียกว่า Social Learning Theory หรือรู้จักในชื่อของ Behavior Modification, Behavior Therapy และ Cybernetics ซึ่งมีความเชื่อว่า มนุษย์มีระบบสื่อสารที่สามารถแก้ไขตนเอง โดยการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมไปตามข้อมูลที่ได้รับเกี่ยวกับการทำงานให้ประสบผลสำเร็จในเรื่องหนึ่ง ๆ หรือปรับเปลี่ยนไปตามข้อมูลย้อนกลับที่ได้รับ จนกว่าจะเกิดความก้าวหน้าและความสำเร็จในการทำงานนั้น ๆ กลุ่มนี้มีความเชื่อว่าการเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้หากเน้นที่การกำหนดพฤติกรรมการเรียนรู้ที่สามารถสังเกตได้และมีการอธิบายงานและขั้นตอนการทำงาน และรายงานความก้าวหน้าให้ผู้เรียนทราบอย่างชัดเจน รูปแบบการสอนในกลุ่มนี้ ได้แก่ Mastery Learning, Direct Instruction, Learning Self- Control, Training and Self-Training และ The Condition of learning

4. การเลือกรูปแบบการจัดการเรียนรู้

การที่ผู้สอนจะนำรูปแบบการสอนที่ผู้พัฒนาไว้แล้วไปใช้หรือพัฒนารูปแบบการสอนขึ้นใช้เองต้องมีหลักเกณฑ์ในการเลือก หรือหลักเกณฑ์ในการพิจารณาเพื่อให้บรรลุผลที่ต้องการดังนี้

(จิระพร ชะโน. 2551 : 71 ; อ้างอิงมาจาก Saylor and others. 1981)

4.1 เป้าหมายและวัตถุประสงค์

4.2 การให้โอกาสสูงสุดการบรรลุเป้าหมายที่หลากหลาย

4.3 แรงจูงใจของผู้เรียน

4.4 หลักการเรียนรู้

4.5 สิ่งอำนวยความสะดวกเครื่องมือและทรัพยากร

5. การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้

การพัฒนารูปแบบการสอนของจอยส์และเวล (Joyce and Weil. 1986 : 106) มีสาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

5.1 รูปแบบการสอน ควรต้องมีทฤษฎีรองรับ เช่น ทฤษฎีด้านจิตวิทยาการเรียนรู้

5.2 เมื่อพัฒนารูปแบบการสอนแล้ว ก่อนนำไปใช้อย่างแพร่หลายต้องมีการวิจัย

ทดสอบทฤษฎีและตรวจสอบคุณภาพในเชิงการใช้ในสถานการณ์จริง และนำข้อค้นพบมาปรับปรุงแก้ไขอยู่เรื่อย ๆ การเสนอรูปแบบการสอนแต่ละรูปแบบของจอยส์ และเวล ได้มีการนำไปทดลองใช้ในห้องเรียนมีงานวิจัยรองรับมากมาย จนเป็นหลักประกันได้ว่าสามารถใช้ได้สะดวกและได้ผลดี

5.3 การพัฒนารูปแบบการสอน อาจจะออกแบบให้ได้กว้างขวางหรือเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะเจาะจงอย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้

5.4 การพัฒนารูปแบบการสอน จะมีจุดมุ่งหมายหลักที่ถือเป็นตัวตั้งในการพิจารณาเลือกรูปแบบไปใช้ กล่าวคือ ถ้าผู้ใช้นำรูปแบบการสอนไปใช้ตรงกับจุดมุ่งหมายหลักจะทำให้เกิดผลสูงสุด แต่ก็สามารถนำรูปแบบนั้นไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์อื่นได้ถ้าพิจารณาเห็นว่าเหมาะสมแต่ก็อาจทำให้ได้ผลสำเร็จลดน้อยลงไป

6. การนำเสนอรูปแบบการจัดการเรียนรู้

Joyce และ Weil (จิระพร ชะโน. 2551 : 73-74 ; อ้างอิงมาจาก Joyce and Weil. 2000) ได้แบ่งการนำเสนอรูปแบบการสอนแต่ละรูปแบบเป็น 4 ส่วนคือ

1. ที่มาของรูปแบบการสอน ประกอบด้วยเป้าหมายของรูปแบบ ทฤษฎีและข้อสมมุติฐานที่รองรับรูปแบบ หลักการและมโนคติสำคัญที่เป็นพื้นฐานของรูปแบบการเรียนการสอน

2. รูปแบบการสอน เป็นการอธิบายถึงตัวรูปแบบการสอน ซึ่งนำเสนอเป็นเรื่อง ๆ อย่างละเอียดและเน้นการปฏิบัติได้ แบ่งออกเป็น 4 ประเด็นคือ

2.1 ขั้นตอนการสอน เป็นการให้รายละเอียดว่ารูปแบบการสอนนั้นมีกี่ขั้นตอน โดยจัดเรียงลำดับกิจกรรมที่จะสอนเป็นขั้น ๆ แต่ละรูปแบบมีจำนวนขั้นตอนการสอนไม่เท่ากัน

2.2 ระบบสังคม เป็นการอธิบายบทบาทของครู นักเรียนและความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ในแต่ละรูปแบบบทบาทของครูจะแตกต่างกันไป เช่น เป็นผู้นำกิจกรรม ผู้อำนวยการ ความสะดวก ผู้ให้การแนะนำ เป็นแหล่งข้อมูล เป็นผู้จัดการ เป็นต้น

2.3 หลักการตอบสนอง เป็นการบอกถึงวิธีการแสดงออกของครูต่อผู้เรียน การตอบสนองต่อสิ่งที่ผู้เรียนกระทำ เช่น การปรับพฤติกรรมโดยการให้รางวัล หรือ การพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ด้วยการสร้างบรรยากาศอิสระ ไม่มีการประเมินว่าผิดหรือถูก เป็นต้น

2.4 ระบบสนับสนุน เป็นการบอกถึงเงื่อนไข สิ่งที่เป็นต่อการใช้รูปแบบการสอนนั้นให้เกิดผล เช่น รูปแบบการสอน แบบการทดลองในห้องปฏิบัติการต้องใช้ผู้นำที่ได้รับ การฝึกฝนมาอย่างดีแล้ว เป็นต้น

2.5 การนำรูปแบบการสอนไปใช้ เป็นการแนะนำเกี่ยวกับการใช้รูปแบบการสอนนั้น เช่น จะใช้กับเนื้อหาประเภทใดจึงจะเหมาะสม รูปแบบนั้นเหมาะกับเด็กอายุเท่าใดเป็นต้น นอกจากนี้ยังให้คำแนะนำอื่น ๆ เพื่อให้การใช้รูปแบบการสอนนั้นมีประสิทธิผล

2.6 ผลการสอนและผลการส่งเสริม ผลการสอน คือ “ผลทางตรง” ที่เกิดจากการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ตามที่กำหนดไว้ในรูปแบบการสอนนั้น ๆ ส่วนผลทางส่งเสริมเป็น “ผลทางอ้อม” ที่เกิดจากสภาพแวดล้อมและจะเกิดขึ้นในลักษณะที่แฝงไปกับกิจกรรมต่าง ๆ พร้อมกับผลทางตรง ผลทางอ้อมสามารถนำไปใช้เป็นข้อพิจารณาในการเลือกรูปแบบการสอนไปใช้ได้จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ตามแนวความคิดพัฒนารูปแบบการสอนตามแนวทาง Joyce และ Weil (จิระพร ชะโน. 2551 : 74 ; อ้างอิงมาจาก Joyce and Weil. 2000) มาประยุกต์ใช้กับการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยการเตรียมความพร้อมสู่อาเซียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งครอบคลุมประเด็นสำคัญในการนำเสนอรูปแบบการสอน สรุปตามองค์ประกอบดังนี้ คือ 1) แนวคิดและทฤษฎีพื้นฐาน 2) วัตถุประสงค์ 3) ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ 4) ระบบสังคม 5) หลักการตอบสนอง 6) ระบบสนับสนุน

จากการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการสอน สามารถสรุปขั้นตอนสำคัญในการพัฒนารูปแบบการสอนได้ดังนี้ (Joyce and others. 1992 : 38)

ขั้นที่ 1 การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน เป็นการศึกษานวนคิด ทฤษฎีและข้อค้นพบจากการวิจัยที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับสภาพปัจจุบันหรือปัญหาจากเอกสารผลการวิจัยหรือจากการสังเกตสอบถามผู้ที่เกี่ยวข้อง

ขั้นที่ 2 การกำหนดหลักการเป้าหมาย และองค์ประกอบอื่นๆ ของรูปแบบการสอน จะช่วยให้ผู้สอนสามารถเลือกรูปแบบการสอน ไปใช้ให้ตรงกับจุดมุ่งหมายของการสอน เพื่อให้ การสอนบรรลุผลสูงสุด

ขั้นที่ 3 การกำหนดแนวทางในการนำรูปแบบการสอนไปใช้ ประกอบด้วย รายละเอียดเกี่ยวกับวิธีการ และเงื่อนไขต่างๆ เช่น ใช้กับผู้เรียนกลุ่มใหญ่ หรือกลุ่มย่อย ผู้สอน จะต้องเตรียมงานหรือจัดสภาพการเรียนการสอนอย่างไร เพื่อให้การใช้รูปแบบการสอนเป็นไปอย่างมี ประสิทธิภาพ

ขั้นที่ 4 การประเมินรูปแบบการสอน เป็นการทดสอบความมีประสิทธิภาพของ รูปแบบที่สร้างขึ้น โดยทั่วไปจะใช้วิธีการต่อไปนี้

1. ประเมินความเป็นไปได้ในเชิงทฤษฎีโดยคณะผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งจะประเมินความ สอดคล้องภายในระหว่างองค์ประกอบต่างๆ

2. ประเมินความเป็นไปได้ในเชิงปฏิบัติการ โดยการนำรูปแบบการสอนที่ พัฒนาขึ้นไปทดลองใช้ในสถานการณ์จริง ในลักษณะของการวิจัยเชิงทดลอง หรือกึ่งทดลอง

ขั้นที่ 5 การปรับปรุงรูปแบบการสอน มี 2 ระยะ คือ

1. ระยะก่อนนำรูปแบบการสอนไปทดลองใช้ การปรับปรุงรูปแบบการสอนในระยะ นี้ใช้ผลจากการประเมินความเป็นไปได้ในเชิงทฤษฎีเป็นข้อมูลในการปรับปรุง

2. ระยะหลังการนำรูปแบบการสอนไปทดลองใช้ การปรับปรุงรูปแบบการสอนใน ระยะนี้ อาศัยข้อมูลจากการทดลองใช้เป็นตัวชี้้นำในการปรับปรุง และอาจมีการนำรูปแบบการสอนไป ทดลองใช้และปรับปรุงซ้ำ จนกว่าจะได้ผลเป็นที่น่าพอใจ (Joyce and others. 1992 : 40

7. ประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้

ในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ หากไม่มีหลักการหรือทฤษฎีที่ ถูกต้อง ก็จะทำให้รูปแบบนั้นมีค่าเท่ากับการนำเอาเครื่องมือมาประกอบการสอนเท่านั้นโดยไม่ทราบว่า รูปแบบเข้าไปมีบทบาทหรือคุณภาพมากน้อยเพียงใด ดังนั้นกระบวนการพัฒนาบทเรียนจะต้องมี หลักการ มีขั้นตอนที่ถูกต้อง เมื่อรูปแบบได้รับการผลิตขึ้นมาแล้วต้องมีการทดสอบเพื่อหา ประสิทธิภาพของรูปแบบนั้นก่อนนำไปใช้ประกอบการเรียนการสอน ถ้าหากขั้นใดๆ ที่รูปแบบใดๆ ที่ไม่ได้ผ่านการทดสอบหาประสิทธิภาพ นอกจากจะไม่มี ความมั่นใจในประสิทธิภาพแล้ว ยังอาจก่อ ผลเสียต่อผู้เรียนอีกด้วย ดังนั้นการหาประสิทธิภาพของรูปแบบจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง

เผชิญ กิจระการ (2545 : 84 - 91) ได้กล่าวไว้ว่า การหาประสิทธิภาพของสื่อ การสอนใด ๆ มีกระบวนการสำคัญอยู่ 2 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนของการหาประสิทธิภาพตาม วิธีการหาประสิทธิภาพเชิงเหตุผล (Rational Approach) และขั้นตอนของการหาประสิทธิภาพตาม วิธีการหาประสิทธิภาพเชิงประจักษ์ (Empirical Approach) ทั้งสองวิธีนี้ควรทำควบคู่กันไป จึงจะ ทำให้เกิดความมั่นใจได้ว่าสื่อหรือเทคโนโลยีการเรียนการสอนที่ผ่านกระบวนการหาประสิทธิภาพจะเป็น ที่ยอมรับได้ โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. วิธีการหาประสิทธิภาพเชิงเหตุผล (Rational Approach)

กระบวนการนี้เป็นการหาประสิทธิภาพโดยใช้หลักของความรู้และเหตุผลในการ ตัดสินคุณค่าของสื่อการเรียนการสอนโดยอาศัยผู้เชี่ยวชาญ (Panel of Experts) เป็นผู้พิจารณา ตัดสินคุณค่า ซึ่งเป็นการหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และความเหมาะสมใน

ด้านความถูกต้องของการนำไปใช้ (Usability) ผลจากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคน จะนำมาหา ประสิทธิภาพโดยใช้สูตรดังนี้

$$CVR = \frac{2N_e}{N} - 1$$

เมื่อ CVR แทน ประสิทธิภาพเชิงเหตุผล (Rational Approach)
 N_e แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญที่ยอมรับ
 (Number of panelists who had agreement)
 N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด
 (Total number of panelists)

ผู้เชี่ยวชาญจะประเมินรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแบบประเมินที่สร้างขึ้นในลักษณะของแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) (นิยมใช้มาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ) นำค่าเฉลี่ยที่ได้จากแบบประเมินของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนไปแทนค่าในสูตร สำหรับค่าเฉลี่ยของผู้เชี่ยวชาญที่ยอมรับได้ จะต้องอยู่ในระดับ มาก ขึ้นไป คือค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.50 – 5.00 ค่าที่คำนวณได้ต้องสูงกว่าค่าที่ปรากฏในตาราง จึงจะยอมรับว่าสื่อมีประสิทธิภาพ ถ้าได้ค่าไม่ถึงเกณฑ์ที่กำหนด จะต้องปรับปรุงแก้ไขสื่อ และนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาใหม่

2. วิธีการหาประสิทธิภาพเชิงประจักษ์ (Empirical Approach)

วิธีการนี้จะนำรูปแบบไปทดลองใช้กับกลุ่มนักเรียนเป้าหมาย การหาประสิทธิภาพของสื่อ เช่น บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI) บทเรียนโปรแกรม ชุดการสอน แผนการสอน แบบฝึกทักษะ เป็นต้น ส่วนมากใช้วิธีการหาประสิทธิภาพด้วยวิธีนี้ ประสิทธิภาพที่วัดส่วนใหญ่ จะพิจารณาจากเปอร์เซ็นต์การทำแบบฝึกหัดหรือกระบวนการเรียน หรือแบบทดสอบย่อย โดยแสดงเป็นค่าตัวเลข 2 ตัว เช่น $E_1/E_2 = 80/80$, $E_1/E_2 = 85/85$, $E_1/E_2 = 90/90$ เป็นต้น เกณฑ์ประสิทธิภาพ (E_1/E_2) มีความหมายแตกต่างกันหลายลักษณะ ในที่นี้จะยกตัวอย่าง (E_1/E_2) = 80/80 ดังนี้

2.1 เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 1 ตัวเลข 80 ตัวแรก (E_1) คือ นักเรียน ทั้งหมด ทำแบบฝึกหัดหรือแบบทดสอบย่อยได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ถือเป็น ประสิทธิภาพของกระบวนการ ส่วนตัวเลข 80 ตัวหลัง (E_2) คือ นักเรียนทั้งหมดที่ทำแบบทดสอบหลังเรียน ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ส่วนการหาค่า E_1 และ E_2 ใช้สูตรดังนี้

$$E_1 = \frac{\sum X}{N} \times 100$$

$$E_2 = \frac{\sum F}{B} \times 100$$

เมื่อ	E_1	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการระหว่างเรียนด้วยรูปแบบที่สร้างขึ้น
	E_2	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการหลังเรียนด้วยรูปแบบที่สร้างขึ้น
	A	แทน	คะแนนเต็มของแบบทดสอบระหว่างเรียน
	B	แทน	จำนวนเต็มของแบบทดสอบหลังเรียน
	N	แทน	จำนวนผู้เรียน
	$\sum X$	แทน	คะแนนรวมของแบบทดสอบระหว่างเรียน
	$\sum F$	แทน	คะแนนรวมของแบบทดสอบหลังเรียน

2.2 เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 2 ตัวเลข 80 ตัวแรก (E_1) คือ จำนวนนักเรียน ร้อยละ 80 ทำแบบทดสอบหลังเรียน ได้คะแนนร้อยละ 80 ทุกคน ส่วนตัวเลข 80 ตัวหลัง (E_2) คือ นักเรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียนในครั้งนั้นได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 เช่น มีนักเรียน 40 คน ร้อยละ 80 ของนักเรียนทั้งหมดคือ 32 คน แต่ละคนได้คะแนนจากการทดสอบหลังเรียน ถึงร้อยละ 80 (E_1) ส่วน 80 ตัวหลัง (E_2) คือ ผลการทดสอบหลังเรียนของนักเรียนทั้งหมด (40) คน ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80

2.3 เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 3 ตัวเลข 80 ตัวแรก (E_1) คือ จำนวนนักเรียน ทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียน ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ส่วนตัวเลข 80 ตัวหลัง (E_2) คือ คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ที่นักเรียนทำเพิ่มขึ้นจากแบบทดสอบหลังเรียนโดยเทียบกับคะแนนที่ทำได้ก่อนการเรียน (แบบทดสอบก่อนเรียน) สมมติว่านักเรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบก่อนเรียน ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 10 แสดงว่าแตกต่างจากคะแนนเต็ม (ร้อยละ 100) เท่ากับ 90 ถ้านักเรียน ทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียนได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 85 แสดงว่าความแตกต่างของการสอบ ครั้งนี้เท่ากับ $85 - 10 = 75$ ดังนั้นค่าของ $E_2 = (75 \times 90) \times 100 = 83.33\%$ ถือว่าสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ($E_2 = 80$)

2.4 เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 4 ตัวเลข 80 ตัวแรก (E_1) คือ จำนวนนักเรียน ทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียนได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ส่วนตัวเลข 80 ตัวหลัง (E_2) หมายถึง นักเรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียนแต่ละข้อถูกมีจำนวนร้อยละ 80 (ถ้านักเรียน ทำข้อสอบ ข้อใดถูกมีจำนวนนักเรียนไม่ถึงร้อยละ 80 แสดงว่าสื่อไม่มีประสิทธิภาพ และชี้ให้เห็น จุดประสงค์ ที่ตรงกับข้อนั้นมีความบกพร่อง)

กล่าวโดยสรุปว่าเกณฑ์ในการหาประสิทธิภาพของสื่อการเรียนการสอน จะนิยมตั้งเป็นตัวเลข 3 ลักษณะ คือ 80/80, 85/85 และ 90/90 ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับธรรมชาติของวิชาและเนื้อหา ที่นำมาสร้างสื่อ นั้น ถ้าเป็นวิชาที่ค่อนข้างยากก็อาจตั้งเกณฑ์ไว้ 80/80 หรือ 85/85 สำหรับวิชาที่มี เนื้อหาง่าย ก็อาจตั้งเกณฑ์ไว้ 90/90 เป็นต้น นอกจากนี้ยังตั้งเกณฑ์เป็นค่าความ

คลาดเคลื่อนไว้ เท่ากับร้อยละ 2.5 นั่นคือ ถ้าตั้งเกณฑ์ไว้ที่ 90/90 เมื่อคำนวณแล้วค่าที่ถือว่าใช้ได้ คือ 87.5/87.5 หรือ 87.5/90 เป็นต้น

ประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ จะมาจากผลลัพธ์ของการคำนวณ E_1 และ E_2 เป็นตัวเลขตัวแรกและตัวหลังตามลำดับ ถ้าตัวเลขเข้าใกล้ 100 มากเท่าไร ยิ่งถือว่ามี ประสิทธิภาพมากขึ้น เป็นเกณฑ์ที่ใช้พิจารณาการรับรองประสิทธิภาพของสื่อการเรียนการสอน ส่วนแนวคิดในการหาประสิทธิภาพที่ควรคำนึง มีดังนี้

1. รูปแบบการเรียนการสอนที่สร้างขึ้นต้องมีการกำหนดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม เพื่อการเรียนการสอนอย่างชัดเจน และสามารถวัดได้
2. เนื้อหาของบทเรียนที่สร้างขึ้นต้องผ่านกระบวนการวิเคราะห์เนื้อหาตาม จุดประสงค์การเรียนการสอน
3. แบบฝึกหัดและแบบทดสอบต้องมีการประเมินความเที่ยงตรงของเนื้อหาตาม วัตถุประสงค์ของการสอนที่ได้วิเคราะห์ไว้ ส่วนความง่ายและอำนาจจำแนกของแบบฝึกหัดและ แบบทดสอบควรมีการวิเคราะห์เพื่อนำไปใช้กำหนดค่าน้ำหนักของคะแนนในแต่ละข้อของคำถาม
4. จำนวนแบบฝึกหัดต้องสอดคล้องกับจำนวนของวัตถุประสงค์ และต้องมี แบบฝึกหัดและข้อคำถามในแบบทดสอบครอบคลุมทุกจุดประสงค์ของการสอน จำนวนแบบฝึกหัดและ ข้อคำถามในแบบทดสอบไม่ควรน้อยกว่าจำนวนวัตถุประสงค์

ดังนั้น การคำนวณหาประสิทธิภาพสื่อการเรียนการสอนนี้เป็นผลรวม ของการหา คุณภาพ (Quality) ทั้งเชิงปริมาณที่แสดงเป็นตัวเลข (Quantitative) และเชิงคุณภาพ (Qualitative) ที่แสดงเป็นภาษาที่เข้าใจได้ ดังนั้น ประสิทธิภาพของสื่อการเรียนการสอนในที่นี้ จึงเป็นองค์รวมของประสิทธิภาพ (Efficiency) ในความหมายของการทำในสิ่งที่ถูก (Do the things right) นั้น หมายถึงการเรียนอย่างถูกต้องตามกระบวนการของการเรียนรู้ด้วย CAI และมีการ หา ประสิทธิภาพ (Effectiveness) ในความหมายของการทำสิ่งที่ถูกต้องถึงระดับเกณฑ์ที่คาดหวัง ดัง ประสิทธิภาพและประสิทธิผลนั้น จะนำไปสู่การมีคุณภาพ ซึ่งมักนิยมเรียกรวมกันเป็นที่เข้าใจสั้น ๆ ว่า “ประสิทธิภาพของสื่อการเรียนการสอน”

ดังนั้นผู้วิจัยสรุปได้ว่าแนวคิดการพัฒนาารูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทาง Joyce และ Weil (จิระพร ชะโน. 2551 : 74 ; อ้างอิงมาจาก Joyce and Weil. 2000) มา ประยุกต์ใช้กับการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้อังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยการเตรียมความพร้อมสู่อาชีวะ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งครอบคลุมประเด็นสำคัญในการนำเสนอรูปแบบการสอน สรุปตาม องค์ประกอบดังนี้ คือ 1) แนวคิดและทฤษฎีพื้นฐาน 2) วัตถุประสงค์ 3) ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ โดยแบ่งออกเป็น 5 ขั้นตอนดังนี้ 3.1 Warm up 3.2 ชั้น Listening 3.3 ชั้น Speaking 3.4 ชั้น Reading 3.5 ชั้น Writing 4) ระบบสังคม 5) หลักการตอบสนอง 6) ระบบสนับสนุน

แนวคิด ทฤษฎี และหลักการที่เกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

แนวคิด ทฤษฎีและหลักการเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทางด้านความหมาย แนวคิด และทฤษฎีในการสร้างแบบทดสอบ การวัดผลสัมฤทธิ์ คุณลักษณะของแบบทดสอบ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและแบบทดสอบแบบคู่ขนาน โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อการพิจารณาตัดสินผลการเรียนของนักเรียน เป็นหลักของการวัดผลการศึกษาในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525 (2525 : 810) ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ว่า “ความสำเร็จ” และยังมี ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ที่มีนักการศึกษาให้ความหมายไว้ ดังนี้

สุรชัย ขวัญเมือง (2522 : 78) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ หมายถึง ความรู้ หรือ ทักษะที่ได้รับจากการเรียนการสอน ที่ได้พัฒนาขึ้นมาเป็นลำดับขั้นในวิชาต่างๆ ที่เรียนมาแล้ว

กรมวิชาการ, กระทรวงศึกษาธิการ (2525 : 21) ได้บัญญัติศัพท์ผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนว่า หมายถึง ความสำเร็จ หรือความสามารถในการกระทำใดๆ ที่จะต้องอาศัยทักษะ หรือมีคุณะนั้นก็ต้องอาศัยความรู้ในวิชาใดวิชาหนึ่งโดยเฉพาะ

พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2530 : 9) ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า หมายถึงความรู้ความสามารถของบุคคล อันเป็นผลมาจากการเรียนรู้ มวลประสบการณ์ทั้งปวงของ บุคคลที่ได้รับจากกิจกรรมการเรียนการสอนทำให้บุคคลเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในด้านต่างๆ

วิภาดา เกิดพิทักษ์ (2539 : 8) ได้สรุปความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไว้ว่าหมายถึง ความรู้ ทักษะหรือ ความสามารถที่ได้รับหลังจากการเรียนการสอนจากความหมาย ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ได้มีผู้กล่าวไว้ดังกล่าว สามารถสรุป ได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถ ทักษะ และความรู้ที่เกิดขึ้นภายหลังจากที่บุคคลได้รับประสบการณ์ทั้งที่ ครูกำหนดให้ และจากการเรียนรู้ด้วยตนเอง ในกระบวนการเรียนการสอน ซึ่งอาจเป็นผลมาจาก ความสามารถทางร่างกายและสมองเฉพาะตัวของแต่ละบุคคล

ดังนั้นความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงพอสรุปได้ว่า เป็นความสำเร็จ ความสามารถของบุคคล อันเป็นความรู้ ความจำ ความเข้าใจ การวิเคราะห์ เป็นผลมาจากการเรียนรู้ และเกิดทักษะที่สามารถนำมาใช้ประโยชน์ในการดำรงชีวิตและในการดำเนินชีวิตไปสู่ความสำเร็จ เป็นจุดมุ่งหมายพึงประสงค์ของการศึกษาในสังคมโลก

2. แนวคิดและทฤษฎีในการสร้างแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

นักการศึกษาได้ให้แนวคิดและทฤษฎีในการสร้างแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไว้ดังนี้

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลการเรียนรู้ซึ่งจะปรากฏผลออกมาใน 3 รูปแบบ คือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสมอง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านจิตใจและสังคม และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านร่างกายและทักษะซึ่งสอดคล้องกับพฤติกรรมการณ์การเรียนรู้ตามแนวคิด ของสุกัญญา อินทรี (2541 : 9) ที่ได้จำแนกจุดมุ่งหมายของการศึกษาซึ่งเป็นแนวทางที่ผู้สอน ยึดถือในการวางแผนการสอนเพื่อให้เกิดพฤติกรรมการณ์เรียนรู้กับผู้เรียน ออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่

ด้านพุทธิพิสัย (Cognitive Domain) ด้านเจตพิสัย (Affective Domain) และด้านทักษะพิสัย (Psychomotor Domain)

สันติภาพ สระบัว (2526 : 14) กล่าวว่าแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึงแบบทดสอบที่ใช้วัดปริมาณความรู้ความสามารถ ทักษะเกี่ยวกับด้านวิชาการที่นักเรียนได้เรียนรู้มาแล้วว่ารับรู้ไว้มากเพียงใด ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง (Teacher Made Test) เป็นแบบทดสอบที่สร้างขึ้นเฉพาะคราว เพื่อใช้ทดสอบผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน เมื่อสอบเสร็จก็จะทิ้งไปและเมื่อสอบใหม่ก็สร้างขึ้นใหม่ หรือนำของเก่ามาปรับปรุง

2. แบบทดสอบมาตรฐาน (Standardized Test) เป็นแบบทดสอบที่สร้างขึ้นด้วยกระบวนการที่ซับซ้อนมากกว่าแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง เมื่อสร้างเสร็จแล้วจะนำไปทดลองสอบแล้วนำผลมาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติ เพื่อปรับปรุงให้มีคุณภาพดีมีความเป็นมาตรฐาน ซึ่งแบบทดสอบนี้มีความเป็นมาตรฐานอยู่ 2 ประการ คือ

2.1 มาตรฐานในการดำเนินการสอบ หมายความว่าแบบทดสอบนี้ไม่ว่าจะนำไปใช้ที่ไหนเมื่อไรก็ตาม คำชี้แจง คำบรรยาย การดำเนินการสอบจะเหมือนกันทุกครั้งโดยจะมีการควบคุมตัวแปรต่างๆ ที่ทำให้คะแนนคลาดเคลื่อน เช่น ผู้คุมสอบ การจัดชั้นเรียนเป็นต้น ข้อสอบประเภทนี้จึงต้องมีคำชี้แจงในการใช้ข้อสอบอยู่ด้วย

2.2 มาตรฐานในการแปลความหมายของคะแนน หมายความว่าแบบทดสอบนี้ ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน เมื่อไรก็แปลคะแนนได้เหมือนกัน ฉะนั้นข้อสอบประเภทนี้ จึงต้องมีเกณฑ์ปกติสำหรับเปรียบเทียบให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน

นอกจากนี้อรุณฯ ศรีสะอาด (2552 : 62) ได้กล่าวว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ (Achievement Test) หมายถึง แบบทดสอบที่ใช้วัดความรู้ความสามารถของบุคคลในด้านวิชาการซึ่งเป็นผลจากการเรียนรู้ในเนื้อหาสาระและจุดประสงค์ของวิชาหรือเนื้อหาที่สอนนั้น โดยทั่วไปจะวัดผลสัมฤทธิ์ในวิชาต่างๆ ที่เรียนในโรงเรียน วิทยาลัย มหาวิทยาลัย หรือ สถาบันการศึกษาต่างๆ อาจจำแนกออกได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. แบบทดสอบอิงเกณฑ์ (Criterion Referenced Test) หมายถึงแบบทดสอบที่สร้างขึ้นตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม มีคะแนนจุดตัดหรือคะแนนเกณฑ์สำหรับใช้ตัดสินว่าผู้สอบมีความรู้ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้หรือไม่ การวัดตรงตามจุดประสงค์เป็นหัวใจสำคัญของข้อสอบในแบบทดสอบประเภทนี้

2. แบบทดสอบอิงกลุ่ม (Norm Referenced Test) หมายถึงแบบทดสอบที่มุ่งสร้างเพื่อวัดให้ครอบคลุมหลักสูตร จึงสร้างตามตารางวิเคราะห์หลักสูตรความสามารถในการจำแนกผู้สอบตามความเก่งความอ่อนได้ดี เป็นหัวใจของข้อสอบในแบบทดสอบประเภทนี้ การรายงานผลการสอนอาศัยคะแนนมาตรฐานซึ่งเป็นคะแนนที่สามารถให้ความหมายแสดงถึงสถานภาพความสามารถของบุคคลนั้นเมื่อเปรียบเทียบกับบุคคลอื่นๆ ที่ใช้เป็นกลุ่มเปรียบเทียบ

จากข้อความดังกล่าวสรุปได้ว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึงแบบทดสอบที่ใช้วัดความรู้ความสามารถของบุคคล ซึ่งเป็นผลมาจากการเรียนรู้ในเนื้อหาวิชาที่สอบนั้น ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เป็นแบบทดสอบอิงเกณฑ์และเป็นแบบทดสอบมาตรฐาน

3. การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

นักการศึกษา นักประเมินผลได้กล่าวถึงการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ดังนี้

มลิวัลย์ กาญจนชาติ (2535 : 35 - 36) ได้จำแนกพฤติกรรมในการนำไปสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ออกเป็น 4 ด้านดังนี้

1. ด้านความรู้ความจำ หมายถึง ความสามารถในการระลึกถึงสิ่งที่เคยเรียนไปแล้วเกี่ยวกับข้อเท็จจริง ความคิดรวบยอด กฎ และทฤษฎี
2. ด้านความเข้าใจ หมายถึง ความสามารถในการจำแนกความรู้ เมื่อปรากฏในรูปแบบใหม่และความสามารถในการแปลความรู้จากสัญลักษณ์หนึ่งไปยังอีกสัญลักษณ์หนึ่ง
3. ด้านการนำความรู้ไปใช้ หมายถึง ความสามารถในการนำความรู้และวิธีการต่าง ๆ ทางวิทยาศาสตร์ไปใช้ในสถานการณ์ใหม่ หรือที่แตกต่างไปจากที่เคยเรียนรู้มาแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือการนำไปใช้แก้ปัญหาในชีวิตประจำวัน
4. ด้านทักษะกระบวนการ (การวิเคราะห์) หมายถึง ความสามารถในการสืบเสาะหาความรู้ ทางวิทยาศาสตร์ โดยใช้กระบวนการด้านการสังเกต การจำแนกประเภท การจัดกระทำและสื่อความหมายข้อมูล การลงความเห็นจากข้อมูล การตั้งสมมติฐาน การกำหนดและควบคุมตัวแปรการทดลอง การตีความหมายข้อมูลและการลงข้อสรุป

Bloom (ชาลิต ชูกำแพง. 2555 : 91 ; อ้างอิงมาจาก Bloom. 1956 : 219) ซึ่งจำแนกจุดมุ่งหมายทางการศึกษาด้านพุทธิพิสัยออกเป็น 6 ประเภท ได้แก่

1. จำ (Remembering) แสดงถึง ความสามารถในการระลึกได้ แสดงรายการได้ บอกได้ ระบุ บอกชื่อได้ ตัวอย่างเช่นนักเรียนสามารถบอกความหมายของทฤษฎีได้
 2. เข้าใจ (Understanding) เป็นความสามารถในการแปลความหมาย ยกตัวอย่าง สรุป อ้างอิง ตัวอย่างเช่น นักเรียนสามารถอธิบายแนวคิดของทฤษฎีได้
 3. ประยุกต์ใช้ (Applying) เป็นความสามารถในการนำไปใช้ ประยุกต์ใช้ แก้ไขปัญหา ตัวอย่างเช่น นักเรียนสามารถใช้ความรู้ในการแก้ปัญหาได้
 4. วิเคราะห์ (Analyzing) เป็นความสามารถในการเปรียบเทียบ อธิบายลักษณะ การจัดการ ตัวอย่างเช่น นักเรียนสามารถบอกความแตกต่างระหว่าง 2 ทฤษฎีได้
 5. ประเมินค่า (Evaluating) เป็นความสามารถในการตรวจสอบ วิวิจารณ์ ตัดสิน ตัวอย่างเช่น นักเรียนสามารถตัดสินคุณค่าของทฤษฎีได้
 6. คิดสร้างสรรค์ (Creating) เป็นความสามารถในการออกแบบ (Design) วางแผน ผลิต ตัวอย่างเช่น นักเรียนสามารถนำเสนอทฤษฎีใหม่ที่แตกต่างไปจากทฤษฎีเดิมได้
- การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จึงจำเป็นจะต้องวัด พฤติกรรม ทั้งทางด้านความรู้ และกระบวนการในการแสวงหาความรู้ทางวิทยาศาสตร์ โดยมีการจำแนกพฤติกรรมการเรียนรู้ตามแนวทางบลูม (Bloom) เพื่อวัดผลต่างๆ ดังนี้

1. ผลสัมฤทธิ์ด้านความจำเป็นผลสัมฤทธิ์พื้นฐานก่อนการแสดงความสามารถในระดับที่สูงขึ้น ซึ่งได้แก่ความสามารถในการระลึกถึงสิ่งที่เคยเรียนรู้ไปแล้ว
2. ผลสัมฤทธิ์ด้านความเข้าใจ ความเข้าใจเป็นความสามารถในระดับที่สูงกว่าความจำนั้นคือ นักเรียนมีความสามารถในการเข้าใจสาระต่าง ๆ ที่ตนจำ

3. ผลสัมฤทธิ์ด้านการนำไปใช้ หมายถึง ความสามารถในการนำความรู้ที่ได้เรียนไปแล้วไปใช้ในสถานการณ์ใหม่ที่ตนยังไม่ได้พบและสามารถนำความรู้ของตนไปแก้ปัญหาหรือไปปรับวิธีการเก่าให้ดีกว่าเดิม

4. ผลสัมฤทธิ์ด้านการวิเคราะห์ การวิเคราะห์เป็นการแยกแยะเนื้อหาให้เป็นส่วนย่อย แล้วระบุความสัมพันธ์ของส่วนย่อยกับส่วนย่อย ส่วนย่อยกับส่วนใหญ่ การวิเคราะห์นามธรรมที่ซับซ้อนต้องใช้ความสามารถสูง

5. ผลสัมฤทธิ์ด้านการสังเคราะห์ การสังเคราะห์เป็นการนำสิ่งที่วิเคราะห์มาผสมผสานใหม่เป็นเรื่องใหม่ รูปใหม่ สิ่งใหม่ การสังเคราะห์ในที่นี้จะหมายถึงผลงานใหม่

6. ผลสัมฤทธิ์ด้านการประเมิน ความสามารถในการประเมินเพื่อให้ได้คุณค่าบางอย่าง ถือว่าเป็นขั้นสุดท้ายของการพัฒนาด้านสมองของนักเรียน ความสามารถในการประเมินเป็นผลจากความสามารถในการจำ เข้าใจ ประยุกต์วิธีวิเคราะห์ และสังเคราะห์ โดยที่ผู้ประเมินนำความรู้ดังกล่าวที่ได้สะสมไว้มาประมวลเข้าด้วยกัน แสวงหาเกณฑ์มาประกอบเพื่อให้เกิดผลประเมิน การประเมินเป็นการตัดสินคุณค่าของงาน คำตอบ วิธีการ เนื้อหาสาระ ลักษณะ คน สัตว์ สิ่งของ โดยใช้เกณฑ์และมาตรฐานเพื่อวัดความถูกต้อง ความมีประสิทธิภาพ ความพึงพอใจ

4. คุณลักษณะของแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

นักการศึกษา นักประเมินผลได้กล่าวถึงคุณลักษณะของแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ดังนี้

กรอนลันด์ (Gronlund. 1977 : 7 - 14) กำหนดคุณลักษณะของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ดังนี้

1. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะต้องวัดผลการเรียนหรือพฤติกรรมที่คาดหวังภายหลังการสิ้นสุดการเรียนในวิชานั้นๆ คือจะต้องวัดตามจุดมุ่งหมายของการเรียนนั่นเอง แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์สามารถจะวัดความรู้ได้ทุกชนิด ไม่ว่าจะเป็นความรู้เกี่ยวกับศัพท์และนิยาม ความรู้เกี่ยวกับกฎ สูตร และความจริง ความรู้เกี่ยวกับหลักการรวมไปถึงความเข้าใจ ความสามารถในการประยุกต์ใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ ของเหตุการณ์หรือเรื่องราวต่างๆ ดังนั้นก่อนที่จะครูจะลงมือสร้างข้อทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ ครูจะต้องศึกษาจุดมุ่งหมายของการเรียนอย่างละเอียดโดย

1.1 พิจารณาว่าการเรียนในเนื้อหานั้นๆ มุ่งให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อะไร

1.2 แปลงจุดมุ่งหมายการเรียนรู้ให้อยู่ในรูปของจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม

1.3 พิจารณาเชิงพฤติกรรมของแต่ละข้อว่า ข้อใดสามารถวัดได้ด้วยแบบวัด

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพราะจุดมุ่งหมายของพฤติกรรมบางอย่างไม่สามารถวัดได้ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะต้องเป็นแบบทดสอบในลักษณะสรุป อ้างอิงเนื่องจากจุดมุ่งหมายมักจะกำหนดคุณลักษณะและพฤติกรรมที่พึงปรารถนาจะปลูกฝังให้เกิดขึ้นในตัวนักเรียนหลายประการ แต่ไม่สามารถจะวัดได้ทั้งหมด เนื่องจากข้อจำกัดเรื่องเวลาและงบประมาณประกอบกับความสำคัญของเนื้อหาแต่ละเรื่องก็แตกต่างกัน ดังนั้นครูจึงควรจะได้พิจารณาเลือกวัดพฤติกรรมและเนื้อหาที่สำคัญๆ วิธีการที่จะทำให้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนครอบคลุมพฤติกรรมและเนื้อหาสำคัญ ก่อนที่จะลงมือสร้างข้อสอบ ครูควรจะทำ

ตารางวิเคราะห์หลักสูตร (A table of specification) ซึ่งเป็นตารางสองมิติแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาวิชาและพฤติกรรม ซึ่งตารางวิเคราะห์จะช่วยครูเกี่ยวกับ

- 2.1 ประเมินจุดมุ่งหมายที่เกี่ยวกับการเรียนการสอน
- 2.2 ช่วยให้การเน้นของจุดมุ่งหมายแต่ละข้อสัมพันธ์กับแบบทดสอบ
- 2.3 กำจัดจุดมุ่งหมายหรือเนื้อหาที่ไม่สำคัญออก

3. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะต้องมีหลายรูปแบบ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายและเนื้อหาของวิชานั้นๆ รูปแบบของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีดังนี้

- 3.1 แบบอัตนัยหรือความเรียง (Subjective or Essay Type Test)

แบ่งออกเป็น 2 แบบคือ

- 3.1.1 แบบไม่จำกัดคำตอบ (Unrestricted Response)
- 3.1.2 แบบจำกัดคำตอบ (Restricted Response)

- 3.2 แบบปรนัย (Objective Type Test) ซึ่งจำแนกออกเป็น 4 แบบ คือ

- 3.2.1 แบบให้เติมคำหรือเติมความ (Completion Item)
- 3.2.2 แบบจับคู่ (Matching Item)
- 3.2.3 แบบสองตัวเลือก (Binary Choice Item)
- 3.2.4 แบบหลายตัวเลือก (Multiple Choice Item)

แบบทดสอบชนิดหนึ่งอาจมีความเหมาะสมในการวัดจุดมุ่งหมายของการเรียนรู้มากกว่าแบบทดสอบอีกชนิดหนึ่ง ตัวอย่างเช่น ถ้าต้องการจะวัดจุดมุ่งหมายที่กำหนดว่านักเรียนจะมีความสามารถเสนอแนวความคิดและเขียนบรรยายได้อย่างมีเหตุผลการวัดจุดมุ่งหมายนี้ก็ควรจะวัดด้วยแบบทดสอบแบบอัตนัย แต่ถ้าจุดมุ่งหมายของการเรียนกำหนด ให้นักเรียนสามารถจำชื่อสถานที่ เวลาและเหตุการณ์ต่างๆ ก็ควรวัดด้วยแบบทดสอบแบบปรนัย การที่สามารถเลือกรูปแบบของแบบทดสอบได้เหมาะสม จะช่วยให้การวัดมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

4. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ควรจะมีลักษณะเฉพาะในการวัดแต่ละครั้ง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายในการวัด เช่น แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเริ่มทำการสอน (Placement Test) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างดำเนินการสอน (Formative Test) แบบทดสอบวัดข้อบกพร่องในการเรียน (Diagnostic Test) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเมื่อสิ้นสุดการเรียน (Summative Test)

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเริ่มทำการสอน (Placement Test) มีจุดมุ่งหมายที่จะวัดพฤติกรรมพื้นฐานของนักเรียน ดังนั้นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ชนิดนี้จึงมีลักษณะค่อนข้างง่ายและมีจำนวนข้อไม่มากนัก

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างดำเนินการสอน (Formative Test) มีจุดมุ่งหมายเพื่อตรวจสอบว่านักเรียนมีความเข้าใจหรือบรรลุ เนื้อหาในหน่วยหรือบทเรียนนั้นๆ เพียงใดก่อนที่จะขึ้นไปเรียนในหน่วยหรือบทเรียนใหม่โดยไม่จำเป็นต้องเปรียบเทียบความสามารถของแต่ละคน แบบทดสอบประเภทนี้จึงต้องมีจำนวนข้อค่อนข้างมาก ทั้งนี้ก็เพื่อให้ครอบคลุมเนื้อหาให้มากที่สุดแบบทดสอบวัดข้อบกพร่องในการเรียน (Diagnostic Test) มีจุดมุ่งหมายเพื่อจะหาข้อบกพร่องในการเรียน โดยพิจารณาว่า ในเนื้อหาเรื่องใดที่นักเรียนทำผิดมากที่สุด ทั้งนี้เพื่อจะปรับปรุงแก้ไขต่อไป

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเมื่อสิ้นสุดการเรียน (Summative Test) มีจุดมุ่งหมายวัดความสามารถโดยส่วนรวมว่า บรรลุตามจุดมุ่งหมายหรือไม่ และมุ่งตัดสินว่า นักเรียนคนใดเก่งคนใดอ่อน คนใดควรได้เกรด เอ ดังนั้นแบบทดสอบชนิดนี้จะต้องมีความยากมากกว่าแบบทดสอบชนิดอื่นๆ

5. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะต้องมีความเชื่อมั่นสูง (Reliability) วิธีที่จะให้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความเชื่อมั่นสูงกระทำได้ 2 วิธี

5.1 เพิ่มจำนวนข้อทดสอบ

5.2 ปรับปรุงข้อทดสอบแต่ละข้อ

ถ้าการทดสอบนั้นมุ่งวัดว่า ผู้เรียนทุกคนสามารถเข้าใจเนื้อหาที่สอนไปทั้งหมดหรือไม่โดยไม่สนใจว่านักเรียนแต่ละคนจะมีความสามารถแตกต่างกันหรือไม่ วิธีที่จะทำให้แบบทดสอบมีความเชื่อมั่นสูง ก็โดยการสร้างข้อทดสอบให้มีจำนวนข้อให้มากที่สุด เพื่อให้ครอบคลุมเนื้อหาที่สอนให้มาก เราเรียกแบบทดสอบชนิดนี้ว่า แบบทดสอบแบบอิงเกณฑ์

ถ้าการทดสอบมุ่งวัดว่า ผู้เรียนแต่ละคนมีความสามารถแตกต่างกันเล็กน้อยเพียงใด วิธีที่จะทำให้แบบทดสอบมีความเชื่อมั่นสูง ก็โดยการปรับปรุงข้อทดสอบแต่ละข้อให้มีความยากง่ายพอเหมาะ เพื่อให้เห็นความแตกต่างระหว่างคะแนนของนักเรียนอย่างเห็นได้ชัด

6. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะต้องช่วยพัฒนาการเรียนของนักเรียน แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในเนื้อหาวิชาที่เรียนได้ชัดเจนยิ่งขึ้น บางเนื้อหาวิชาครูพยายามอธิบายเท่าใด นักเรียนยังไม่เข้าใจ แต่ภายหลังจากการทดสอบในเนื้อหาวิชานั้นแล้ว จะต้องช่วยให้นักเรียนเกิดความเข้าใจมากยิ่งขึ้น โดยผู้สอนจะต้องแจ้งผลการสอนพร้อมทั้งชี้แจงข้อบกพร่องของนักเรียนให้ทราบภายหลัง จากการสอบทุกครั้ง

ดังนั้นผู้วิจัยสรุปได้ว่าแนวแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของมลิวัลย์ กาญจนชาติ (2535 : 35 - 36) มาสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนซึ่งประกอบไปด้วย 1) ด้านความรู้ความจำ 2) ด้านความเข้าใจ 3) ด้านทักษะกระบวนการ (การวิเคราะห์) 4) ด้านการนำความรู้ไปใช้เป็นแนวทางในการสร้างข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยข้อสอบเป็นแบบทดสอบที่มีเนื้อหา ความยากง่าย อำนาจจำแนก ค่าเฉลี่ย คะแนนเบี่ยงเบนมาตรฐานใกล้เคียงกัน และจำนวนข้อเท่ากัน ที่หาคุณภาพของแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Try out) จากกลุ่มนักเรียนเดียวกันทั้ง 2 ฉบับ และนำไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 ฉบับ โดยฉบับหนึ่งจัดให้เป็นข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ฉบับก่อนทดลอง อีกฉบับเป็นข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนฉบับหลังทดลอง เพื่อวัดความสำเร็จ ความสามารถของบุคคล อันเป็นความรู้ ความจำ ความเข้าใจ การวิเคราะห์เป็นผลมาจากการเรียนรู้ และเกิดทักษะที่สามารถนำมาใช้ประโยชน์ในการดำรงชีวิตและในการดำเนินชีวิตไปสู่ความสำเร็จ อันเป็นจุดมุ่งหมายอันพึงประสงค์ของการศึกษาในสังคมโลก

แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับเจตคติ

แนวคิดทฤษฎีและหลักการเกี่ยวกับเจตคติ ทางด้านความหมาย ลักษณะ องค์ประกอบ การเกิดเจตคติ กระบวนการเปลี่ยนเจตคติ การสร้างแบบวัดเจตคติแบบลิเคิร์ต (Likert's method) และประโยชน์ของเจตคติ โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ความหมายของเจตคติ

คำว่า เจตคติ ตรงกับภาษาอังกฤษว่า "Attitude" มีรากศัพท์มาจากภาษาลาตินว่า Aptus แปลว่า โน้มเอียง เหมาะสม มีผู้ใช้คำอื่นในความหมายเดียวกัน เช่น ทศนคติ หรือ เจตคติ ซึ่งมีนักการศึกษาและนักจิตวิทยาให้นิยาม หรือคำจำกัดความสรุปได้ดังนี้

Katz (1967 : 339) ได้ให้ความหมายของเจตคติไว้ว่า ความโน้มเอียงของแต่ละบุคคลที่จะประเมินค่าต่อสัญลักษณ์วัตถุ หรือลักษณะบางอย่างตามโลกทัศน์ของตนเองในการพอใจหรือไม่พอใจ

Triandis (1971 : 2) ให้ความหมายของเจตคติไว้ว่า เป็นความคิดที่มีความรู้สึกแฝงอยู่ซึ่งจะกระตุ้นให้เกิดการกระทำต่อสิ่งหนึ่งในสถานการณ์สังคมนักการศึกษาไทยได้ให้ความหมายของเจตคติไว้ดังนี้

นวลศิริ เปาโรหิต (2531 : 131) ได้ให้ความหมายของเจตคติไว้ว่าผลรวมของการที่บุคคลมีความรู้ ความเข้าใจ ความรู้สึก และใคร่แสดงออกเป็นการกระทำต่อสิ่งต่างๆ ทั้งหมดที่เกี่ยวข้อง

จรินทร์ ศรีสุวรรณ (2534 : 13) ได้ให้ความหมายของเจตคติไว้ว่า ความรู้สึกท่าที ความคิดเห็นหรือแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรมของบุคคลต่อบุคคล สถานการณ์ สิ่งแวดล้อม ซึ่งอาจเป็นไปในทางบวก คิดชอบ เห็นด้วย พอใจ สนับสนุน เป็นต้น และเจตคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งนั้นสามารถสร้างขึ้นและเปลี่ยนแปลงได้

สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ และบุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์. (2536 : 108) ได้ให้ความหมายของเจตคติไว้ว่า เป็นความรู้สึกนึกคิดของบุคคลในเรื่องใดเรื่องหนึ่งซึ่งจะแสดงออกให้เห็นจากคำพูดหรือพฤติกรรมที่สะท้อน เจตคตินั้น

ลักขณา สรีวัฒน์ (2544 : 69) ได้ให้ความหมายของเจตคติไว้ว่า ความรู้สึก ความคิดเห็นหรือท่าทีของบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด สิ่งหนึ่งซึ่งจะเห็นว่าความรู้สึกเป็นองค์ประกอบทางด้านอารมณ์ ความคิดเห็นเป็นองค์ประกอบทางด้านปัญญา และท่าทีเป็นองค์ประกอบทางด้านพฤติกรรมจากความหมายของเจตคติดังกล่าวมานี้

ดังนั้นสรุปได้ว่า เจตคติ หมายถึง ความรู้สึก นึกคิดความเห็น ความเชื่อ หรือท่าที โน้มเอียงของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่างๆ ทางสังคม ทั้งที่เป็นวัตถุ บุคคล

2. ลักษณะของเจตคติ

นักการศึกษาและนักจิตวิทยาได้กล่าวถึงลักษณะของเจตคติไว้ดังนี้

บังอร ชินกุลกิจนิวัฒน์ และจำรอง เงินดี (2524 : 10) กล่าวถึงลักษณะของเจตคติซึ่งสอดคล้องกับที่กล่าวมาแล้วดังนี้

1. เจตคติเป็นสิ่งที่ต้องเรียนรู้ เจตคติไม่ใช่แรงขับทางกาย เช่นความหิวเป็นแรงขับทางกายการเลือกอาหารของแต่ละบุคคลเป็นพื้นฐานที่เรียนรู้มาจากสังคมต่างกัน ดังนั้นการเลือกอาหารตามความชอบจึงถือว่าเป็นเจตคติ
2. เจตคติเป็นสิ่งที่คงทนถาวรแม้ว่าเจตคติเป็นสิ่งเปลี่ยนแปลงได้ โดยสามารถเปลี่ยนแปลงได้เหมือนการเรียนรู้อื่นแต่ก็เป็นการเรียนรู้ที่ฝังรากลึกลงไปและการเปลี่ยนแปลงเจตคติไปในทางใดทางหนึ่งก็ต้องใช้เวลา เพราะเจตคติดีมีผลต่ออารมณ์ของบุคคล
3. เจตคติเป็นความรู้สึกที่แสดงโดยตรงต่อสิ่งเร้าเป็นอย่างไรๆ ไป บุคคลย่อมแสดงความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบต่อบุคคลที่เขารู้จัก นั่นเป็นการแยกรับรู้ต่อสิ่งเร้า
4. เจตคติสามารถเกิดกับทุกสิ่งได้ เช่น กับบุคคล วัตถุ กลุ่มคน สถาบัน แนวความคิดหรือกระบวนการต่างๆ ไป เป็นต้น
5. เจตคติเป็นพื้นฐานหรือเป็นส่วนหนึ่งอันเป็นแรงผลักดัน ก่อให้เกิดลักษณะนิสัยขึ้นได้

ลักษณะทั่วไปของเจตคตินั้น กฤษณา ศักดิ์ศรี (2530 : 183) ได้กล่าวไว้ว่า ลักษณะที่สำคัญของเจตคติ มีดังนี้

1. เจตคติเกิดจากการเรียนรู้ (Learning) หรือประสบการณ์ (Experience) มิได้ติดตัวมาแต่กำเนิด เด็กเมื่อเกิดการเรียนรู้ ย่อมจะมีความรู้สึก (Feeling) และความคิดเห็น (Opinion) เกี่ยวกับสิ่งที่ได้เรียนรู้ นั่นคือ เกิดเจตคติ (Attitude) เจตคติอาจเกิดจากการเรียนรู้ด้วยการวางเงื่อนไขก็ได้
2. เจตคติเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงได้ (Changeable) ครูจึงควรนำความจริงข้อนี้ไปใช้ประโยชน์ คือพยายามเปลี่ยนแปลงเจตคติของนักเรียนที่ไม่ชอบการเรียนรู้ให้ชอบการเรียนรู้เป็นการเปลี่ยนแปลงเจตคติไปสู่ที่ดี
3. เจตคติเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมทั้งภายในและภายนอก สามารถทราบเจตคติของบุคคลจากการแสดงพฤติกรรม
4. เจตคติเป็นสิ่งที่ซับซ้อน (Complex) เพราะเจตคติเกิดขึ้นอยู่กับหลายประการ เช่น ประสบการณ์ ความรู้สึก ความคิดเห็น อารมณ์ ฯลฯ
5. เจตคติเกิดจากการเลียนแบบ (Imitation) สามารถถ่ายทอดไปสู่บุคคลอื่น
6. ทิศทางและระดับของเจตคติแต่ละบุคคลมีระดับความรุนแรงต่างกัน
7. เจตคติเกิดขึ้นจากจิตสำนึก (Consciousness) หรือเกิดจากจิตไร้สำนึก (Unconsciousness)
8. เจตคติดีมีลักษณะคงทนถาวรพอสมควร
9. บุคคลแต่ละคนย่อมมีเจตคติต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดแตกต่างกันแล้วแต่ประสบการณ์ของแต่ละบุคคล

3. องค์ประกอบของเจตคติ

นักการศึกษาและนักจิตวิทยาได้กล่าวถึงองค์ประกอบของเจตคติไว้ดังนี้

ดวงเดือน พันธุนาวิน (2523 : 60) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของเจตคติไว้ดังนี้

1. ส่วนของความรู้สึก เป็นเรื่องเกี่ยวกับความรู้สึกของบุคคลว่าชอบหรือไม่ชอบ
2. ส่วนของสติและเหตุผล เป็นเรื่องของการใช้สติและเหตุผล แยกแยะความ

แตกต่างกัน

3. ส่วนของแบบพฤติกรรมที่สัมพันธ์ต่อเนื่องกับส่วนของความรู้สึกและเหตุผลต่อเหตุการณ์หรือสิ่งหนึ่งสิ่งใด

บุญธรรม กิจปริดาภิสุทธิ์ (2535 : 235) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของเจตคติว่ามี 3 ประการ ได้แก่

1. องค์ประกอบทางด้านความรู้ (Cognitive Component) เป็นเรื่องราวการรับรู้บุคคลในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง อาจเป็นการรู้เกี่ยวกับวัตถุ สิ่งของ หรือเหตุการณ์ต่างๆ ว่ารู้สิ่งต่างๆ นั้น ได้อย่างไร รู้ในทางดีหรือไม่ ทางบวกหรือทางลบ ซึ่งก่อให้เกิดเจตคติขึ้น ถ้ารู้สิ่งใดสิ่งหนึ่งในทางที่ดี เราก็จะมีเจตคติต่อสิ่งนั้นในทางที่ดี และถ้ารู้สิ่งในในทางที่ไม่ดี เราก็จะมีเจตคติที่ไม่ดี ต่อสิ่งนั้น

2. องค์ประกอบทางด้านความรู้สึก (Behavioral component or feeling component) เป็นองค์ประกอบทางด้านอารมณ์ ความรู้สึก ซึ่งถูกเร้าจากความรู้นั้น เมื่อเราเกิดรู้สิ่งใดสิ่งหนึ่งแล้วจะทำให้เราเกิดความรู้สึกที่ดีหรือไม่ดี ถ้าเรารู้สึกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งไม่ดี เราก็จะไม่ชอบหรือไม่พอใจในสิ่งนั้น ซึ่งในความรู้สึกนี้จะทำให้เกิดเจตคติในทางใดทางหนึ่ง คือ ชอบหรือไม่ชอบ ความรู้สึกนี้เมื่อเกิดขึ้นแล้ว จะเปลี่ยนแปลงได้ยากมาก ไม่เหมือนกับความจริง (Facts) ต่างๆ ซึ่งจะเปลี่ยนแปลงได้ง่ายกว่า ถ้ามีเหตุผลเพียงพอ

3. องค์ประกอบทางด้านแนวโน้มในเชิงพฤติกรรมหรือการกระทำ (Action tendency component or behavioral component) เป็นความพร้อมที่จะตอบสนองต่อสิ่งนั้น ในทางใดทางหนึ่งคือ พร้อมที่สนับสนุน ส่งเสริมหรือช่วยเหลือ หรือในทางทำลาย ขัดขวาง ต่อสู้ เป็นต้น

ล้วน สายยศ และคณะ (2543 : 59) ได้กล่าวไว้ว่า แนวคิดเห็นเกี่ยวกับ องค์ประกอบเจตคติแตกต่างกันอยู่ 3 กลุ่ม คือ

1. เจตคติมีองค์ประกอบเดียว ตามความคิดหรือแนวความเชื่อนี้พิจารณาได้จาก นิยามเจตคตินั้นเอง กลุ่มนี้จะมองเจตคติเกิดการประเมินเป้าของเจตคติว่ารู้สึก ชอบ ไม่ชอบ นักจิตวิทยาในกลุ่มนี้ได้แก่ Thurstone (1931) Allport (1935) และคนอื่นอีกหลายคน

2. เจตคติมี 2 องค์ประกอบ ตามแนวคิดนี้มองเจตคติประกอบด้วยองค์ประกอบ ด้านสติปัญญา (Cognitive) ด้านความรู้สึก (Affective) นักจิตวิทยาที่สนับสนุนการแบ่งเจตคติเป็น 2 องค์ประกอบ ได้แก่ Katz (1960)

3. เจตคติมี 3 องค์ประกอบ แนวคิดนี้เชื่อว่าเจตคติมี 3 องค์ประกอบหรือ 3 ส่วน (Threecomponents) ได้แก่

3.1 ด้านสติปัญญา (Cognitive Components) ประกอบไปด้วยความรู้ ความคิดและความเชื่อที่ผู้ที่มีเป้าเจตคติ ถ้าสมมติให้รัสเซียเป็นเจตคติ คำกล่าวที่ว่า “รัสเซียเป็นประเทศเผด็จการ” ถือเป็นความเชื่อต่อประเทศรัสเซีย ดังนั้นข้อคิดเห็นต่อเป้าใดเป้าหนึ่งถือเป็นความเชื่อตัวอย่างความเชื่อต่างๆ เช่น “คนไทยรักสงบ” “ครูทำให้ชาติเจริญ” “วัดมีผลประโยชน์ต่อสังคม” ความเชื่อที่กล่าวมาเป็นเพียงด้านสติปัญญาเท่านั้น

3.2 ด้านความรู้สึก (Affective Components) หมายถึงความรู้สึกหรืออารมณ์ของคนใดคนหนึ่งที่มีต่อเป้าเจตคติว่ารู้สึกชอบหรือไม่ชอบสิ่งนั้น พอใจหรือประหม่อมสิ่งนั้นว่าดีหรือไม่ดีตัวอย่างเช่น “ข้าพเจ้าไม่ชอบประเทศเผด็จการ” “ข้าพเจ้าชอบนิสิตคนไทย” “ข้าพเจ้าชอบวัดผล” “ครูเป็นอาชีพที่ดี” เป็นต้น

3.3 ด้านพฤติกรรม (Behavioral Components) บางที่เรียกว่า Action Components เป็นด้านแนวโน้มของการจะกระทำหรือจะแสดงพฤติกรรม เจตคติเป็นพฤติกรรมซ่อนเร้น ในขั้นนี้เป็นการแสดงแนวโน้มของการกระทำต่อเป้าเจตคติเท่านั้น ยังไม่แสดงออกจริงดังตัวอย่าง “ถ้าใครพูดถึงประเทศเผด็จการ ข้าพเจ้าจะเดินหนี” หรือ “ถ้าเห็นคนไทยที่เหน็บข้าพเจ้า จะเข้าไปคบหา”

จากการกล่าวถึงองค์ประกอบของเจตคติที่พิจารณาในแง่มุมที่ต่างกันไปแต่ องค์ประกอบของเจตคติที่ครอบคลุมมากที่สุดและเป็นที่ยอมรับได้แก่ แนวคิดที่เชื่อว่าเจตคติประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ คือ องค์ประกอบด้านความรู้ องค์ประกอบด้านความรู้สึก และองค์ประกอบด้านมุ่งการกระทำ ซึ่งมีรายละเอียดพอสรุปได้ดังนี้ (ดวงเดือน พันธุมนาวิน. 2523 : 5)

1. องค์ประกอบด้านความรู้ เป็นองค์ประกอบที่เกิดเป็นอันดับแรก ก่อนที่บุคคลจะเกิดเจตคติต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ความรู้นี้เป็นความรู้ในเชิงประเมินค่าว่าสิ่งนั้นมีคุณมีโทษอย่างไร ถ้าบุคคลได้รับความรู้เพียงบางส่วน อาจทำให้มีเจตคติที่ไม่เหมาะสม ฉะนั้นการให้บุคคลมีเจตคติที่ดีต่อสิ่งใดจำเป็นต้องให้ความรู้ในสิ่งนั้นอย่างเหมาะสม
2. องค์ประกอบด้านความรู้สึก เป็นความรู้สึกที่ชอบหรือไม่ชอบ ซึ่งจะเกิดโดยอัตโนมัติเมื่อเมื่อบุคคลมีความรู้ในสิ่งนั้นแล้ว องค์ประกอบนี้จะสอดคล้องกับความรับรู้เสมอ คือ ถ้าบุคคลรับรู้เกี่ยวกับสิ่งใดในทางที่ดี บุคคลนั้นย่อมมีความรู้สึกที่ดีด้วย
3. องค์ประกอบที่มุ่งการกระทำ เป็นองค์ประกอบที่เกิดขึ้นภายหลังที่บุคคลมีความรู้และเกิดความรู้สึกพอใจหรือไม่พอใจต่อสิ่งนั้นๆ แล้วการมุ่งการกระทำที่จะเกิดขึ้นตามนั้นมักสอดคล้องกับการรับรู้ และความรู้สึกต่อสิ่งนั้นๆ เสมอ

จากที่นักวิชาการได้ให้ความหมายถึงองค์ประกอบของเจตคติ สรุปได้ดังนี้ เจตคติประกอบไปด้วยองค์ประกอบแรกคือ ความรู้ คือ ความเชื่อถือของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หากบุคคลมีความรู้ว่าสิ่งใดดีหรือความเชื่อต่อสิ่งๆ ว่าดี ก็จะมีเจตคติที่ดีต่อสิ่งนั้น ในทางตรงกันข้าม ถ้าบุคคลเชื่อว่าสิ่งใดสิ่งหนึ่งไม่ดี ก็จะมีเจตคติไม่ดีต่อสิ่งนั้น องค์ประกอบที่สอง คือ ด้านความรู้สึก คือ ปฏิกริยาการตอบสนองทางด้านความรู้สึกหรืออารมณ์ที่มีต่อวัตถุหรือบุคคลใดหรือสิ่งใด ก็จะทำให้มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อบุคคลนั้นหรือสิ่งนั้น องค์ประกอบที่สาม คือ ทางด้านพฤติกรรมหรือการกระทำหมายถึง บุคคลจะประพฤติหรือปฏิบัติอย่างไรต่อวัตถุหรือกลุ่มบุคคลในกรณีนี้ความเชื่อและความรู้สึกมีอิทธิพลต่อพฤติกรรม และในทางการศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษาได้ศึกษาเจตคติโดยใช้ 3 ตัวประกอบ คือ

1. องค์ประกอบด้านความรู้
2. องค์ประกอบด้านความรู้สึก
3. องค์ประกอบทางด้านพฤติกรรมหรือการกระทำ

4. การเกิดเจตคติ

นักการศึกษาและนักจิตวิทยาได้กล่าวถึงหลักการเกิดเจตคติไว้ดังนี้

Allport (1976 : 180) ได้วิเคราะห์ให้เห็นว่าเจตคติเกิดจากสิ่งต่อไปนี้

1. การเรียนรู้ถึงวัฒนธรรมหรือขนบธรรมเนียมต่างๆ ของสังคมแล้วนำเอาสิ่งที่เรียนรู้เหล่านั้นมาเป็นรากฐานของเจตคติ

2. การแบ่งแยกความรู้ที่ได้จากประสบการณ์ของตนเอง เช่น เด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูมาดีมักมองโลกในแง่ที่ดี

3. ประสบการณ์ที่ได้รับจากเดิมแต่รุนแรงในด้านดีหรือไม่ดี เช่น บุคคลที่ทำให้เกลียดมีรูปร่างอย่างไร เขาก็มีเจตคติไม่ดีต่อบุคคลที่มีลักษณะรูปร่างอย่างนั้นด้วย

4. การเลียนแบบ จนในที่สุดก็ยอมรับเอาเจตคติผู้ที่เขาเลียนแบบนั้นเป็นเจตคติของตนเอง เช่น การที่บุตรเลียนแบบเจตคติของบิดาของตน เมื่อบิดามีเจตคติต่อบุคคลหรือสถาบันแห่งหนึ่งเช่นไร บุตรก็จะมีเจตคติเช่นนั้นด้วย

ลักษณะ สรวิวัฒน์ (2544 : 70) ได้สรุปการเกิดเจตคติว่า เจตคติเกิดจากการเรียนรู้

5 วิธีดังนี้

1. เจตคติเกิดจากการวางเงื่อนไขแบบคลาสสิกของพาฟลอฟในเรื่องสิ่งเร้าที่มีเงื่อนไขก่อให้เกิดการตอบสนองที่มีเงื่อนไขได้ เช่น ความมืดทำให้เด็กกลัว เพราะเคยตกใจในเสียงฟ้าร้องในเวลากลางคืน เป็นต้น

2. เจตคติเกิดจากการแผ่ขยายสิ่งเร้า หมายถึง กระบวนการสิ่งเร้าบางอย่างที่มีลักษณะหรือคุณสมบัติคล้ายสิ่งเร้าที่มีเงื่อนไขมากกระตุ้นให้คนมีปฏิกิริยาที่เคยมีต่อสิ่งเร้าที่มีเงื่อนไข เช่น การที่บุคคลกลัวสัตว์ปีกเนื่องจากเคยถูกไก่จิกในตอนเป็นเด็ก นับตั้งแต่นั้นมาจึงไม่กล้าเข้าใกล้สัตว์ที่มีลักษณะเหมือนไก่ทุกชนิด

3. เจตคติเกิดจากการวางเงื่อนไขการกระทำ แนวความคิดพื้นฐานของการวางเงื่อนไขการกระทำ ประกอบด้วยสิ่งเร้าที่แสดงความแตกต่างที่มีการตอบสนองแล้วจะให้ผลการเสริมแรงบวก เช่น เด็กเห็นพ่อขอเงินและพ่อให้ หรือ เด็กเห็นครูจิกมือไหว้ครูชมว่าดีมาก

4. เจตคติเกิดจากการสังเกต ในลักษณะนี้จะมีตัวแบบ เช่น เด็กวัยรุ่นหญิงใส่เสื้อสั้นจนเห็นสะดือตามนักร้องวัยรุ่น หรือเด็กวัยรุ่นชายใส่ตุ้มหูข้างเดียวตามอย่างนักแสดงวัยรุ่นชายแล้วมีคนชมว่าทันสมัย ดูดี ก็จะมีการเลียนแบบกัน แสดงว่าวัยรุ่นมีเจตคติทางบวกกับการใส่ตุ้มหูข้างเดียวหรือใส่เสื้อสั้นโชว์สะดือ

5. เจตคติเกิดจากความเชื่อ เช่น เด็กเชื่อว่าการไหว้พระจะทำให้พระคุ้มครองมีแต่ความสุข ความเจริญ เมื่อเด็กเห็นพระที่ไหนจะยกมือไหว้ แสดงถึงเจตคติที่ต่อพระหรือบุคคลที่แขวนพระเครื่องจะไม่ลอดราวตากผ้า จะหลีกเลี่ยงสถานที่ที่มีราวตากผ้า เพราะมีความเชื่อว่าไม่เป็นสิริมงคลแสดงให้เห็นถึงเจตคติด้านลบต่อราวตากผ้า

5. กระบวนการเปลี่ยนเจตคติ

นักการศึกษาและนักจิตวิทยาได้กล่าวถึงกระบวนการเปลี่ยนเจตคติดังนี้

จิสระวัฒน์ วงศ์สวัสดิ์วัฒน์ (2538 : 344 - 346) ได้กล่าวถึงกระบวนการ

เปลี่ยนแปลงเจตคติเรียกว่าการยอมรับ 5 ขั้น ดังนี้

1. **ขั้นรับรู้ (Awareness Stage)** คือ การที่บุคคลรับรู้แนวคิดใหม่ๆ แต่ยังไม่มีความรู้สึกซึ่งเกี่ยวกับรายละเอียด จะกระตุ้นให้เกิดความสนใจที่จะศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับเรื่องราวใหม่ๆ ฉะนั้นการรับรู้ที่ตรงกับปัญหาหรือความสนใจของผู้รับย่อมจะกระตุ้นให้เกิดความสนใจได้ง่ายกว่าการรับรู้เรื่องทั่วไป

2. **ขั้นความสนใจ (Interest Stage)** ในขั้นนี้ผู้รับรู้จะเกิดความสนใจเกี่ยวกับเรื่องราวใหม่ๆ จะเป็นการแสวงหาความรู้อย่างมีจุดมุ่งหมาย ความสนใจศึกษาหาความรู้ขึ้นอยู่กับความสามารถทางสมองและจิตลักษณะบางประการเช่น ความทันสมัย และปทัสถานทางสังคม การสื่อสารที่ดีและเปิดโอกาสให้สิ่งแปลกใหม่เข้าสู่สังคม

3. **ขั้นประเมิน (Evaluation Stage)** ผู้รับรู้จะประเมินแนวคิดใหม่ให้เข้ากับสถานการณ์ของตน เป็นการสร้างหรือเปลี่ยนแปลงทัศนคติต่อนวัตกรรม ถ้าเห็นว่าแนวความคิดใหม่มีคุณค่าหรือมีประโยชน์ก็จะลงมือทดลองทำดู สิ่งสำคัญที่จะเกิดขึ้นในขั้นนี้ คือ ความรู้สึกหรือเจตคติต่อความรู้ใหม่

4. **ขั้นทดลอง (Trial Stage)** เป็นขั้นที่ลงมือทำดูเป็นบางส่วน เพื่อย้ำความแน่ใจในขั้นนี้ความรู้เกี่ยวกับวิธีปฏิบัติถือเป็นเรื่องสำคัญมาก เพราะเป็นขั้นทดลองและกระบวนการคัดเลือก (Screening Process) หากเห็นว่าดี ก็เลือกปฏิบัติ หากเห็นว่าไม่ดีก็สิ้นสุดลงในขั้นนี้

5. **ขั้นยอมรับ (Adoption)** เป็นขั้นสุดท้ายของกระบวนการยอมรับ บุคคลยอมรับความรู้ใหม่ไปใช้เต็มที่ไมใช่ยอมรับเพียงเล็กน้อย ขั้นนี้เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมหรือการแสดงออก จากลักษณะและองค์ประกอบของเจตคติ ตลอดจนการเกิดและการเปลี่ยนแปลงเจตคติที่กล่าวมาแล้ว นั้น พอสรุปได้ว่า เจตคติเป็นสิ่งที่สามารถปลูกฝังและปรับปรุงเปลี่ยนแปลงในทิศทางที่ต้องการได้ โดยอาศัยเทคนิควิธีการอันเหมาะสม เช่น การใช้แรงจูงใจ การให้บุคคลเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ตามความสนใจ หรือการเปิดโอกาสให้รับรู้สิ่งแปลกใหม่อย่างมีเหตุผลเป็นต้น

6. ประโยชน์ของเจตคติ

นักการศึกษาและนักจิตวิทยาได้กล่าวถึงประโยชน์ของเจตคติดังนี้

ลิวิน สายยศ และคณะ (2543 : 54) ได้กล่าวถึงประโยชน์เจตคติไว้ว่า

1. เจตคติเป็นคำย่อของการอธิบายความรู้สึกเป็นอย่างไร กลุ่มพฤติกรรมต่างๆ ได้มาก เช่น พู่ว่าเขามีเจตคติดีต่อครอบครัว มีความหมายถึงเขารักครอบครัว ใช้เวลามากกับการอยู่กับครอบครัว มีความสุขใจที่ได้อยู่กับครอบครัว เห็นพ้องต้องกันกับความคิดเห็นของครอบครัว ทำอะไรหลายอย่างเพื่อครอบครัว

2. เจตคติใช้พิจารณาเหตุของพฤติกรรมของบุคคลที่มีต่อสิ่งอื่น หรือต่อเป้าเจตคติของคนนั้นได้ นั่นคือรู้จักเจตคติของคนสามารถส่งเสริมหรือยับยั้งสิ่งที่เขาจะแสดงออกได้

3. เจตคติสามารถมองสังคมได้ เพราะเจตคติเป็นสิ่งคงเส้นคงวา พฤติกรรมของบุคคลที่จะแสดงออกจากเจตคติ จึงสามารถนำมาอธิบายความคงเส้นคงวาของสังคมได้

4. เจตคติมีความดีงามในตัวเอง เจตคติของคนที่มีต่อเป้าเจตคติรอบๆ ตัวเราเองสะท้อนให้เห็นโลกทัศน์ของคนๆ นั้น มีคุณค่าในการศึกษาจุดมุ่งหมายของชีวิตเรา

5. จากที่รู้ว่าเจตคติเกิดจากพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม ดังนั้นการให้การศึกษาเพื่อให้เกิดเจตคติที่ดีงามต่อสังคม จึงต้องศึกษาสัญชาตญาณและปรับสิ่งแวดล้อม เพื่อให้มีอิทธิพลต่อเจตคติของคนตามที่ต้องการ

6. ในสาขาสังคมวิทยา นักสังคมวิทยาหลายคนให้ความเห็นว่าเจตคติเป็นศูนย์ความคิดและเป็นฐานของพฤติกรรมสังคม การจะปรับระบบกลไกของสังคมจึงควรเปลี่ยนแปลงเจตคติของแต่ละบุคคล

7. หลักการวัดเจตคติ

การวัดเจตคติ ไพศาล หวังพานิช (2526 : 147 - 148) ได้เสนอหลักการวัดเจตคติไว้ดังนี้

1. ข้อตกลงเบื้องต้น (Basic Assumption) เกี่ยวกับการวัดเจตคติ คือ

1.1 ความคิดเห็น ความรู้สึก หรือเจตคติของบุคคลนั้น จะคงอยู่ช่วงระยะเวลาหนึ่งเพราะความรู้สึกนึกคิดของคนเรานั้นไม่ได้เปลี่ยนแปลงตลอดเวลา จะต้องมีส่วนระยะเวลาใด เวลาหนึ่งที่ความรู้สึกของคนเรานั้นมีความคงที่ ทำให้สามารถวัดได้

1.2 เจตคติของบุคคลนั้น ไม่สามารถวัดหรือสังเกตเห็นได้โดยตรง การวัดจึงเป็นแบบทางอ้อม โดยวัดแนวโน้มที่บุคคลนั้นแสดงออกหรือประพฤติอยู่เสมอ

1.3 เจตคติของบุคคลนั้น นอกจากจะแสดงออกในรูปทิศทางของความรู้สึกนึกคิดแล้ว ยังมีการแสดงออกในรูปขนาด หรือปริมาณความคิด ความรู้สึกนึกคิดนั้นอีกด้วย จึงทำให้ทราบระดับความมากน้อย หรือความเข้มข้นของเจตคติด้วย

2. การวัดเจตคติมีองค์ประกอบ 3 อย่าง คือ ตัวบุคคลที่จะวัด, สิ่งเร้า และการตอบสนอง

3. สิ่งเร้าที่นิยมใช้ คือ ค่าความคิดเจตคติ (Attitude Statement) ซึ่งเป็นสิ่งเร้าทางภาษาที่ใช้อธิบายคุณค่า คุณลักษณะของสิ่งนั้น เพื่อให้บุคคลตอบสนองออกมาเป็นระดับความรู้สึก (Attitude Continuum หรือ Scale) เช่น มาก ปานกลาง น้อย เป็นต้น.

4. การวัดเจตคติต้องคำนึงถึงความเที่ยงตรง (Validity) ของการวัดเป็นพิเศษ คือ ต้องพยายามให้ผลของการวัดที่ได้ตรงกับความเป็นจริงของบุคคลทั้งในแง่ทิศทางและระดับ

8. มาตรฐานวัดเจตคติ

สำหรับมาตรฐานวัดเจตคติที่ใช้ในการวิจัย พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2538 : 106 - 108) ได้กล่าวไว้ว่า มีอยู่หลายชนิด แต่ที่นิยมใช้กันมีอยู่ 3 ชนิด ดังนี้

1. วิธีของเทอร์สโตน
2. วิธีของลิเคิร์ท
3. วิธีใช้ความหมายทางภาษา

ในที่นี้จะนำเสนอเพียงวิธีเดียว คือ วิธีการวัดเจตคติของลิเคิร์ท มีขั้นตอนดังนี้

1. ตั้งวัตถุประสงค์ว่าต้องการศึกษาเจตคติของใครที่มีต่อสิ่งใด

2. ให้ความหมายของเจตคติที่จะศึกษานั้นให้เด่นชัด เพื่อให้ทราบว่าสิ่งที่เป็นข้อความทางเจตคติที่ต้องการวัดคืออะไร ประกอบด้วยคุณลักษณะใดบ้าง เช่น จะวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ก็ต้องวิเคราะห์ให้ทราบว่า ควรถามเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษเรื่องใดบ้าง

3. ทำการสร้างข้อความเจตคติให้ครอบคลุมลักษณะต่างๆ ที่วิเคราะห์ได้ จำนวนข้อความที่สร้างควรมีประมาณ 20-30 ข้อความ และให้มีจำนวนข้อความที่กล่าวถึงที่ต้องการในทางที่ดี (ทางบวก) และในทางที่ไม่ดี (ทางลบ) จำนวนมากต่อการที่เมื่อนำไปวิเคราะห์คุณภาพแล้วเหลือตามที่ต้องการ

4. ตรวจสอบข้อความที่สร้างขึ้น ซึ่งอาจทำได้โดยผู้สร้างข้อความเองหรือนำไปให้ผู้มีความรู้ในเรื่องนั้นๆ ตรวจสอบ

5. ทำการทดลองขั้นตอนก่อนที่ใช้จริง โดยการนำข้อความที่ได้ตรวจสอบแล้วไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างจำนวนหนึ่งเพื่อปรับปรุงแก้ไขก่อนจะบรรจุในมาตราวัดเจตคติ

กำหนดแบบวัดที่มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วน 3 ระดับ (รัตนะ บัสนันท์. 2544 : 43) คือ เห็นด้วยมาก เห็นด้วยปานกลาง เห็นด้วยน้อย

การกำหนดค่าระดับของข้อความในแบบวัดเจตคติ มีดังนี้

ข้อความเชิงบวก เช่น ข้าพเจ้ามีความสุขที่ได้เรียนวิชาภาษาอังกฤษ

เห็นด้วยมาก ให้ 3 คะแนน

เห็นด้วยปานกลาง ให้ 2 คะแนน

เห็นด้วยน้อย ให้ 1 คะแนน

ข้อความเชิงลบ เช่น ข้าพเจ้าคิดว่าวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ยาก

เห็นด้วยมาก ให้ 1 คะแนน

เห็นด้วยปานกลาง ให้ 2 คะแนน

เห็นด้วยน้อย ให้ 3 คะแนน

การหาประสิทธิภาพของแบบวัดเจตคติ โดยการนำคะแนนจากผู้ตอบแบบวัดเจตคติ มาหาค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และใช้คะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลมาเทียบกับเกณฑ์ของเบส โดยให้ค่าเฉลี่ย ดังนี้ (Bests. 1986 : 181-183)

ค่าเฉลี่ย 2.50-3.00 หมายถึง เห็นด้วยมาก

ค่าเฉลี่ย 1.50-2.49 หมายถึง เห็นด้วยปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.00-1.49 หมายถึง เห็นด้วยน้อย

กำหนดแบบวัดที่มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วน 5 ระดับ ล้วน (สายยศ และคณะ. 2543 : 90 - 96) กล่าวว่าเครื่องมือวัดเจตคติแบบลิเคิร์ตบ้างก็เรียกว่า Summated Rating Method ลิเคิร์ตสร้างเมื่อ ค.ศ. 1932 และเป็นวิธีสร้างที่ง่ายกว่า วิธีของเทอร์สโตน มีความเชื่อมั่นสูงและพัฒนาเพื่อวัดความรู้สึกได้หลายอย่าง การสร้างเครื่องมือวัดเจตคติแบบนี้เป็นวิธีประเมินน้ำหนักของความรู้สึกของข้อความในตอนหลังคือ หลังจาก เอาเครื่องมือไปสอบวัดแล้ว ซึ่งตรงข้ามกับแบบเทอร์สโตน ที่กำหนดค่าน้ำหนักของข้อความไว้ก่อนการนำไปสอบ การสร้างข้อความที่แสดงความรู้สึกต่อเป้าเจตคติจะต้องให้ครอบคลุมและสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ข้อความอาจจะเป็นทางบวกหมดหรือทางลบหมดหรือผสมกันก็ได้ การนำคะแนนข้อที่เห็นด้วยหรือข้อที่ไม่เห็นด้วยมาพล็อตกราฟจะเป็นรูปแบบเป็นลักษณะที่ไปด้วยกัน (Monotonous) ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือการวัดเจตคติมีดังนี้

1. เลือกชื่อเป้าเจตคติ (Attitude Object) ก่อน เช่น เจตคติต่อคณิตศาสตร์หรือต่ออาชีพครูหรือต่อมหาวิทยาลัย เป็นต้น เป้าของเจตคติอาจเป็นคน วัตถุ สิ่งของ องค์กร สถาบัน อาชีพ วิชา เป็นต้นแล้วแต่จะเลือก ยิ่งแคบก็ยิ่งดี ยิ่งกำหนดช่วงเวลาด้วยแล้วการแปลผลก็จะทำให้มีความหมายมากยิ่งขึ้น

2. เขียนข้อความแสดงความรู้สึกต่อเป้าเจตคติ โดยวิเคราะห์แยกแยะดูให้ครอบคลุมลักษณะของข้อความควรเป็นเช่นนี้

- 2.1 เป็นข้อความที่แสดงความเชื่อและความรู้สึกต่อเป้าหมายที่ต้องการ
- 2.2 ไม่เป็นการแสดงถึงความเป็นจริง
- 2.3 มีความแจ่มชัด สั้น ให้ข้อมูลพอตัดสินใจได้
- 2.4 ไม่ครอบคลุมทั้งทางดีและไม่ดี ทั้งบวกและลบ
- 2.5 ควรหลีกเลี่ยงคำปฏิเสธซ้อน ข้อความอ้างอิงในอดีตที่ผ่านมา ข้อความที่มีคำว่าทั้งหมดเสมอๆ ไม่เคย ไม่มีเลย เพียงเท่านั้น

3. การตรวจสอบข้อความ เป็นการตรวจสอบขั้นแรกเพื่อดูให้แน่ชัดว่า ข้อความนั้นเขียนไว้เหมาะสมหรือไม่ การตอบจะตอบว่า ชอบ - ไม่ชอบ ดี - ไม่ดี หรือเห็นด้วย - ไม่เห็นด้วย ควรใช้มาตรา 3 มาตรา 4 หรือมาตรา 5 เป็นต้น การเขียนการแสดงออกในมาตราวัดแบบลิเคิร์ตนิยมใช้เช่นนี้

ข้อความทางบวก : ภาษาไทยเป็นวิชาที่มีประโยชน์

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้ 5 คะแนน
เห็นด้วย	ให้ 4 คะแนน
ไม่แน่ใจ	ให้ 3 คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ให้ 2 คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้ 1 คะแนน

ข้อความทางลบ : ภาษาไทยเป็นวิชาที่ยังเรียนยิ่งน่าเบื่อ

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้ 1 คะแนน
เห็นด้วย	ให้ 2 คะแนน
ไม่แน่ใจ	ให้ 3 คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ให้ 4 คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้ 5 คะแนน

4. การจัดแบบทดสอบ เมื่อได้ข้อทดสอบที่มีอำนาจจำแนกดีแล้ว พิจารณาว่าจะกำหนดกี่ข้อ ตามหลักการถ้าข้อความมีคุณภาพสูงมากจะใช้ 10 - 15 ข้อก็ได้ แต่โดยทั่วไปแล้วจะมีตั้งแต่ 20 ข้อขึ้นไป เพราะถ้าจำนวนข้อน้อยความเชื่อมั่นมักจะมีค่าน้อย ความเที่ยงตรงก็ไม่ดี อาจจะเป็นเพราะข้อความแสดงความรู้สึกหรือความเชื่อต่อเป้าหมาย อาจไม่ครอบคลุมทุกอย่างในเป้าหมายทดสอบวัดเจตคติบางฉบับจึงมีเป็น 100 ข้อการให้จำนวนข้อควรคำนึงถึงกลุ่มตัวอย่างและระดับอายุ ความสามารถในการอ่าน อาจทำให้เกิดความเบื่อหน่ายในการตอบระดับเด็กจึงไม่ควรมีหลายข้อเกินไป

5. การตรวจให้คะแนน การให้คะแนนไปตามมาตราที่กำหนดแต่ละข้อ ถ้าเป็นข้อความเปลี่ยนมาเป็นตัวเลข แต่ถ้าเป็นตัวเลขให้นำตัวเลขของผู้ตอบมารวมได้เลย กรณีข้อความเป็นความรู้สึกทางลบ จะต้องกลับตัวเลขกับของข้อความที่เป็นไปในทางบวก ถ้าตัวเลือกเป็นการอธิบายหรือบรรยาย เช่น

- () เห็นด้วยอย่างยิ่ง
- () เห็นด้วย
- () ไม่เห็นด้วย
- () ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ชิตตอบตรง เห็นด้วยอย่างยิ่งก็เป็นคะแนน 4 คะแนน ถ้าตัวเลือกกำหนดตัวเลข เป็น (1) (2) (3) (4) ชิตตอบ 4 ก็ได้คะแนน 4 คะแนน

การแปลคะแนนจะแปลจากผลรวมของทุกข้อก็ได้ เช่น แบบทดสอบมี 10 ข้อ มีมาตรา 4 มาตรา สอบเสร็จแล้วหาคะแนนเฉลี่ยได้ 25.0 คะแนน ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ได้ 5.514 คะแนน จะต้องเทียบคะแนนจากคนสอบได้ต่ำสุด 10 คะแนน สูงสุด 10 คะแนน แต่ถ้าอยากแปลผลให้เป็นตัวเลขมาตรฐาน ผลจะออกมาเหมือนกับคะแนนของคนสอบเพียงข้อเดียว นั่นคือกลุ่มตัวอย่างนี้ได้คะแนนเฉลี่ย 2.50 คะแนน ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.5514 คะแนน

วิธีสร้าง

1. การรวบรวมข้อความแต่ละข้อความนั้นอาจเขียนขึ้นเองหรือนำมาจากผู้อื่นและควรเป็นข้อความที่คนมีเจตคติต่างกันจะตอบแตกต่างกันทันทีและข้อความจะต้องไม่เป็นจริง ภาษาที่ใช้ ไม่มีความหมายเป็นสองแง่

2. ตรวจสอบข้อความให้พิจารณาว่า ข้อความที่นำมาใช้นั้นสอดคล้องกับการตอบ เพียงใด เช่น การกำหนดให้ตอบว่า เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย เฉยๆ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งนั้นสอดคล้องกับข้อความที่ถามหรือไม่ เพราะการตอบบางข้อความจะตอบในรูปของชอบ ไม่ชอบ เป็นต้น

3. การทดลองขั้นต้นเมื่อตรวจสอบข้อความจนแน่ใจว่าได้ข้อความที่รัดกุมดีแล้วต้องนำไปทดลองขั้นต้น เพื่อดูว่ามีข้อความใดไม่ชัดเจนหรือต้องแก้ไขก่อนบรรจุลงในมาตรา วัดเจตคติ

4. กำหนดน้ำหนักคะแนน เป็นการกำหนดว่าตัวเลือกใดในแต่ละข้อความใดควรจะให้ น้ำหนักคะแนนเท่าใด

วิธีการสร้างมาตราวัดเจตคติแบบลิเคิร์ตนี้ วิธีที่นิยมใช้มากคือ วิธีกำหนดค่าตัวเลขกับความ รู้สึกแต่ละระดับ ถ้าความรู้สึกระดับสูง ให้ตัวเลขสูง ความรู้สึกของคนเป็นความรู้สึกต่อเนื่อง คือมีเห็นด้วย ไปถึงไม่เห็นด้วย ความรู้สึกทางด้านดีมักเป็นตัวเลขสูงมากกว่าด้านไม่ดี ดังนั้นตัวเลขที่กำหนดให้มักจะเป็น 1 2 3 4 5 ทำนองนี้ เช่น เห็นด้วยอย่างยิ่งให้น้ำหนัก 5 เห็นด้วยให้น้ำหนัก 4 ไม่แน่ใจให้น้ำหนัก 3 ไม่เห็นด้วยให้น้ำหนัก 2 และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งให้น้ำหนัก 1 หรือจะให้ เป็น 4 3 2 1 0 ก็ได้เหมือนกัน การแปลผลก็ค่าเท่าๆ กัน

การเขียนมาตราวัดเจตคติแต่ละฉบับ คำชี้แจงในการตอบจะต้องเขียนอย่างดีมีความชัดเจนอย่างมาก เพราะผู้ตอบแต่ละคนมีความคิดไม่เหมือนกัน ถ้าเข้าใจวิธีการตอบผิดไป ผลที่ได้จะเสียหายหมด ข้อมูลที่นำมาแปลผลจะไม่เกิดประโยชน์อะไรเลย กรณีข้อความ ที่มีความรู้สึกต่อสิ่งนั้นเป็นบวก การให้คะแนนของผู้ตอบเป็นแบบธรรมชาติ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่งให้สูงที่สุด ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งให้คะแนนต่ำสุด ตรงกันข้าม ถ้าเป็นข้อความที่มีความรู้สึกต่อสิ่งนั้นในทางลบ ถ้าเรียงตัวเลขกลับกันก็ไม่ปัญหา แต่ถ้าใช้ตัวเลขแบบเดียวกันต้องพิจารณาให้ดีแล้ว จึงจะตอบอย่างไรก็ตาม คำชี้แจงของข้อสอบถือว่าเป็นสิ่งสำคัญที่สุด เช่น

มากที่สุด ความหมายในเชิงบวก คะแนนเป็น 5

ความหมายในเชิงลบ คะแนนเป็น 1

มาก ความหมายในเชิงบวก คะแนนเป็น 4

ความหมายในเชิงลบ คะแนนเป็น 2

ปานกลาง ความหมายในเชิงบวก คะแนนเป็น 3

ความหมายในเชิงลบ คะแนนเป็น 3

น้อย ความหมายในเชิงบวก คะแนนเป็น 2

ความหมายในเชิงลบ คะแนนเป็น 4

น้อยที่สุด ความหมายในเชิงบวก คะแนนเป็น 1

ความหมายในเชิงลบ คะแนนเป็น 5

ดังนั้นการรู้เจตคติของคนจึงใช้เพื่อทำนายพฤติกรรมที่เขาแสดงออกเป็นการรู้ไว้ก่อนเพื่อหาทางป้องกันและแก้ไขให้ได้ คนในสังคมที่มีเจตคติที่ตรงตามสังคมต้องการในวงการศึกษา ยิ่งมีความจำเป็นอย่างมาก ทางโรงเรียนควรศึกษาเจตคติของนักเรียน นักศึกษาหรือนิสิตที่มีต่อวิชาที่เรียนหรือต่อครูอาจารย์ผู้สอน เพื่อใช้ในการปรับปรุงแก้ไขวิธีการเรียนการสอน ให้เด็กมีเจตคติดีขึ้น การมีเจตคติที่ดีต่อวิชาจะทำให้การเรียนวิชานั้นดีขึ้น ผู้วิจัยจึงได้ใช้วิธีการวัดเจตคติตามแบบวิธีของลิเคิร์ต (Likert's method.) ที่วัดเจตคติแบ่งออกเป็น 3 ด้านตามแนวคิดของดวงเดือน พันธุมนาวิน (2523 : 5) คือ ด้านสติปัญญา ด้านความรู้สึกรู้สึก และด้านพฤติกรรม แต่ละข้อความกำหนดช่วงการตอบสนอง 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง โดยกำหนดคะแนนข้อความทางบวก (Positive) ให้คะแนนเป็น 5 4 3 2 1 และข้อความทางลบ (Negative) ให้คะแนนเป็น 1 2 3 4 5 เป็นเครื่องมือวัดคะแนนความรู้สึกนึกคิด ความเห็นความเชื่อ

วิธีวัดเจตคติของผู้เรียนจากข้อเสนอแนะของนักวิจัยหลายคนดังกล่าวมาแล้ว คงเห็นได้ว่าทุกวิธีล้วนแต่ให้ความเชื่อถือได้ทั้งสิ้น และได้มีนักวิจัยหลายท่าน ที่ได้ทดลองนำไปใช้แล้วได้ผลเป็นอย่างดี ในการนำเอาวิธีวัดเจตคติแบบใดไปใช้จึงจะให้ผลดีที่สุด ย่อมขึ้นอยู่กับดุลยพินิจว่าจะนำไปใช้วัดกับใคร ในสถานการณ์ใด ซึ่งจะขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายด้านด้วยกัน อย่างไรก็ตามการวัดเจตคติแบบวิธีของ เรนนิส ลิเคิร์ต (ลัวัน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 183-186; พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2538 : 106-108) นับว่าเป็นวิธีหนึ่งที่ได้ผลดี

ดังนั้นผู้วิจัยสรุปได้ว่าแบบวัดเจตคติที่มีต่อภาษาอังกฤษเป็นแบบวัดความรู้สึกหรือท่าทีการแสดงออกของนักเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ทั้งในด้านบวกและในด้านลบ ซึ่งวัดได้จากแบบวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ครอบคลุมทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ 1. องค์ประกอบด้านความรู้ 2. องค์ประกอบด้านความรู้สึก 3. องค์ประกอบทางด้านพฤติกรรมหรือการกระทำ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 3 ระดับ คือ มาก ปานกลาง น้อย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

ละมัย โคตรโสภา (2547 : 68-70) ได้พัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษโดยการประยุกต์ใช้วิธีร่วมมือกันเรียนรู้แบบผสมผสานกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ความสนใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม นอกจากนี้ยังมีการเปรียบเทียบ ความก้าวหน้าทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนเฉพาะกลุ่มทดลองที่มีพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษต่างกัน 3 ระดับ คือ กลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน โดยทำการศึกษาจากกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านเชียงวิทยา จังหวัดอุดรธานี ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544 จำนวน 2 ห้องเรียน และมีนักเรียนจำนวน 76 คน ผู้วิจัยได้ทำการเลือกแบบเจาะจงโดยการจับสลากได้นักเรียนห้องหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง มีนักเรียนจำนวน 36 คน ส่วน ห้องที่เหลือเป็นกลุ่มควบคุม มีนักเรียนจำนวน 40 คน รูปแบบการวิจัยที่ใช้คือ กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมที่ไม่เท่าเทียมกัน และมีการทดสอบก่อนและหลังเรียนทั้งสองกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นได้แก่ 1) รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษโดยการประยุกต์ใช้วิธีร่วมมือกันเรียนรู้แบบผสมผสานกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร 2) แผนการสอนสำหรับกลุ่มทดลอง 3) แผนการสอนตามคู่มือครู 4) แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และ 5) แบบวัดความสนใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ มีการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยกลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุม ความก้าวหน้าทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองที่มีพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษต่างกัน ไม่แตกต่างกันและความสนใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยกลุ่มทดลองมีความสนใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มควบคุม

นภาพร กุลเรืองทรัพย์ (2547 : 107) ได้เปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ก่อนและหลังการทดลอง ซึ่งปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 โดยนักเรียนในกลุ่มทดลองมีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง มีผลให้นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 หลังการทดลองมีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนการทดลอง

สมทรง สวัสดิ์ (2549 : 75) ได้สรุปผลการใช้ชุดกิจกรรมฝึกทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ สำหรับ ที่ใช้หลักการของการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน และหาประสิทธิภาพชุดกิจกรรมตามเกณฑ์ 80/80 โดยทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทร์ ระยอง อำเภอมะเมือง จังหวัดระยอง จำนวน 37 คน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่า นักเรียนมีความสามารถทางด้านทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ระดับคะแนนที่กำหนดไว้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ธิดารัตน์ เจตินัย (2551 : 76) ได้สรุปผลการอ่านจับใจความภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยกลุ่มร่วมมือที่ใช้แผนผังความคิดและเกมตามแนวคิดโดยใช้สมองเป็นฐาน มีประสิทธิภาพเท่ากับ 81.08/82.33 ซึ่งตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ โดยสรุป การจัดกิจกรรมแผนการเรียนรู้การอ่านจับใจความภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยกลุ่มร่วมมือที่ใช้แผนผังความคิดและเกมตามแนวคิดโดยใช้สมองเป็นฐาน มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลเหมาะสม นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความก้าวหน้าในการเรียนสูงกว่าการเรียนตามปกติ จึงควรสนับสนุนให้ครูนำกิจกรรมนี้ไปพัฒนาการเรียนการสอน เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ต่อไป

อดิกันต์ ทองมาก (2552 : 68-70) ได้ศึกษาผลการใช้วิธีการสอนภาษาอังกฤษแบบโครงการเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษและทักษะการคิดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านควนสวรรค์จังหวัดตรัง เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษและทักษะการคิดของนักเรียน กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านควนสวรรค์ จำนวน 32 คน ผลการวิจัย พบว่า แผนการจัดกิจกรรมแบบโครงการ และแผนการจัดกิจกรรมตามคู่มือครู กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 86.22/85/32 และ 85.32/80.07 ตามลำดับ ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือเกณฑ์ 80/80 ค่าดัชนีประสิทธิผลของ แผนการจัดกิจกรรมแบบโครงการ และแผนการจัดกิจกรรมตามคู่มือครู เท่ากับ 0.7793 คิดเป็นร้อยละ 77.93 และ 0.5079 คิดเป็นร้อยละ 50.79 ตามลำดับ นักเรียนที่เรียนรู้โดยการจัดกิจกรรมแบบโครงการมีความคิดสร้างสรรค์ การคิดวิเคราะห์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ศศิกัญจน์ ชีถนอม (2553 : 97-99) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบ มุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) ที่ใช้สื่อการสอนซึ่งเน้นวัฒนธรรมท้องถิ่นกับการสอนแบบเดิม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 โรงเรียนเทศบาล 2 (บ้านมลายูบางกอก) จำนวน 2 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 50 คน สุ่มโดยใช้วิธีจับฉลากเลือกกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม (Random Assignment) กลุ่มทดลองจำนวนนักเรียน 26 คน ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) และกลุ่มควบคุมจำนวนนักเรียน 24 คน ผลการวิจัย พบว่า ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อมรรัตน์ จันทร์เขียว (2554 : 131-134) ได้ศึกษารูปแบบการสอนเพื่อสร้างเสริมจิตสาธารณะ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ผู้วิจัยพัฒนา ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพของรูปแบบการสอนเท่ากับ 81.67/86.07 และมีดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.5257 แสดงว่า รูปแบบการสอนนี้สามารถนำไปใช้งานได้ เพราะมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 นักเรียนมีความรู้เข้าใจเกี่ยวกับบทบาทหน้าที่การเป็นผู้ให้และการช่วยเหลือผู้อื่นการแบ่งปันความสุขส่วนตนเพื่อประโยชน์แก่ส่วนรวม เข้าใจ เห็นใจผู้ที่มีความเดือนร้อนอาสาช่วยเหลือสังคม อนุรักษ์สิ่งแวดล้อมด้วยร่างกายและสติปัญญา ผลจากการวัดจากแบบทดสอบวัดจิตสาธารณะที่วัดก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่า

ค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนเรียนเท่ากับ 64.62 คิดเป็นร้อยละ 71.80 ค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังเรียนเท่ากับ 77.47 คิดเป็นร้อยละ 86.07

2. งานวิจัยต่างประเทศ

Gabriel (1992 : 243-270) ทำการวิจัยเกี่ยวกับทักษะการคิดวิเคราะห์และทักษะการสื่อสาร : การบูรณาการ จากการศึกษาทางการพูดสื่อสารที่ผ่านมายังอยู่ในระดับที่ไม่น่าพอใจ จึงคิดหาวิธีการดำเนินการที่จะทำให้เกิดการคิดวิเคราะห์และมีความสามารถทางการพูดเพื่อสื่อสารให้คนอื่นได้เข้าใจ จึงใช้รูปแบบของ เฮอร์ซ และมานรี ซึ่งเป็นการฝึกให้นักเรียนมีทักษะกระบวนการทั้งด้านการฟัง พูด อ่านและเขียนซึ่งเป็นการบูรณาการและเน้นในกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร เพราะมีความสำคัญในการติดต่อสื่อสาร พบปะผู้คน ผลจากการวิจัย พบว่า การใช้รูปแบบของเฮอร์ซ และมานรี เป็นวิธีที่ดีที่สุดที่ให้นักเรียนมีความสามารถในด้านการสื่อสารมากยิ่งขึ้น

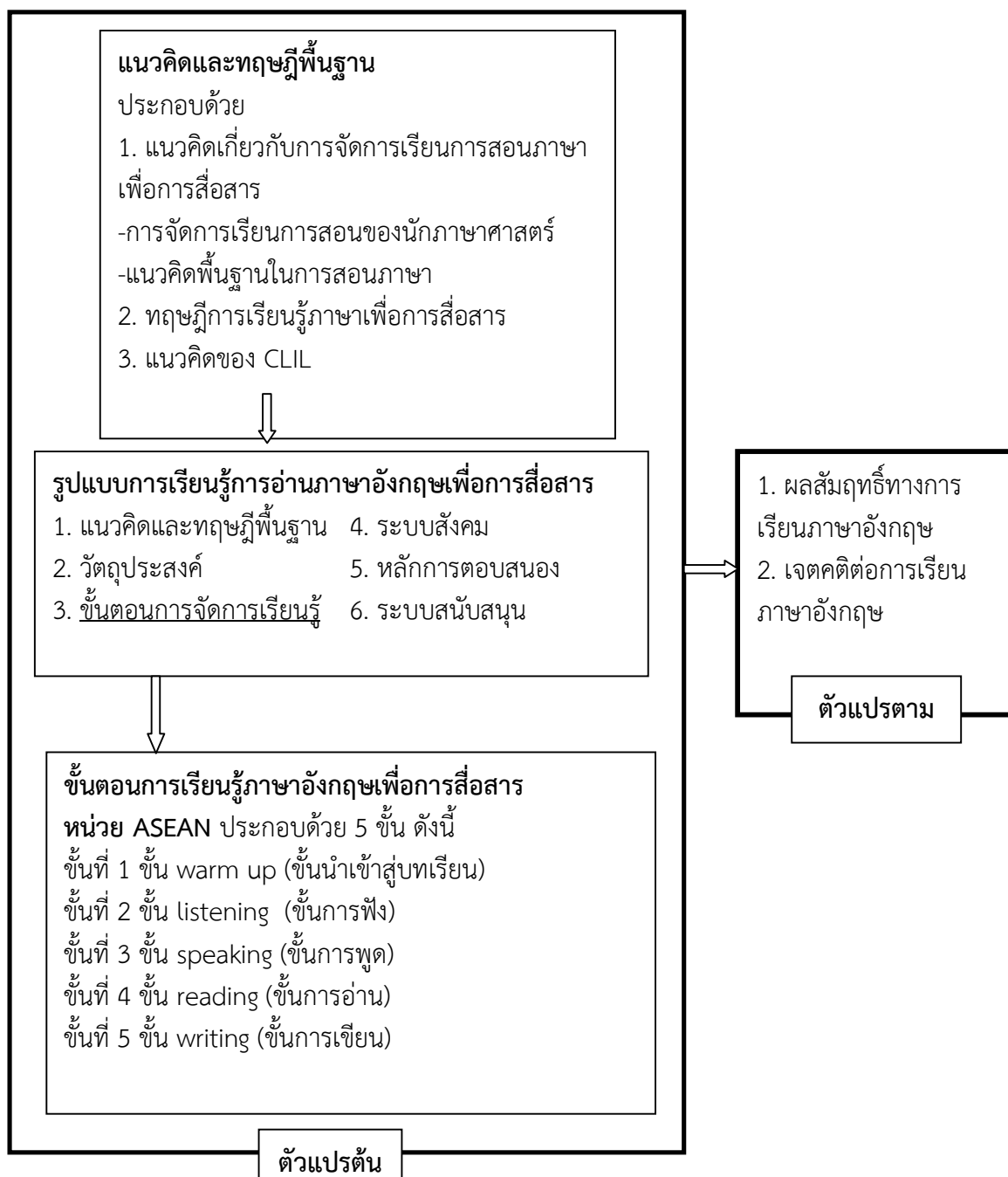
Offner (2003 : abstract) ทำการวิจัยเกี่ยวกับการสอนสนทนาภาษาอังกฤษในประเทศญี่ปุ่น จากมูลเหตุที่ผู้วิจัยพบว่า ผู้เรียนไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารได้ ซึ่งมีต้นเหตุมาจากวิธีการเรียนที่ไม่เหมาะสมกล่าวคือ ผู้เรียนขาดการฝึกทักษะการสนทนา ผู้วิจัยจึงมุ่งศึกษาถึงการสอนวิธีการเรียน ซึ่งวิธีการเรียนที่ใช้ได้แก่การฝึกการสื่อสารทางวาจาในสถานการณ์จริงต่างๆ เช่น การเรียนขับรถ หรือการเล่นเครื่องดนตรี มีการเรียนรู้เกี่ยวกับส่วนต่างๆ ของรถหรือเครื่องดนตรี เป็นต้น ผลการวิจัย พบว่า (1) การสอนสนทนาภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ควรเน้นเป็นอันดับแรก (2) วิธีการเรียนที่ควรใช้ ได้แก่ การเรียนจากการใช้ภาษาอังกฤษจริงในสถานการณ์ที่หลากหลาย (3) เป้าหมายของการเรียนการสอน คือ ความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษได้ (4) การสื่อสารเป็นสิ่งสำคัญที่สุดด้วยเหตุที่เป็นงานสร้างสรรค์ มีศิลปะ และมีจินตนาการ การยึดกฎเกณฑ์หรือมาตรฐานทางภาษาเป็นสิ่งสำคัญรองลงมา (5) ภาษาเป็นสิ่งที่ยืดหยุ่นได้ ผู้เรียนควรปรับภาษาให้เหมาะสมกับความต้องการที่กำลังเปลี่ยนแปลง (6) การเรียนภาษาเป็นสิ่งที่ต้องแสดงออกหรือมีการกระทำ มิฉะนั้นจะไม่ได้ผล (7) การเรียนภาษาเป็นสิ่งที่ต้องมีปฏิสัมพันธ์ โดยต้องคำนึงว่าการสื่อสารคือวัตถุประสงค์หลักของการเรียนภาษา (8) การให้ความสำคัญกับผู้เรียนแต่ละคน โดยคำนึงถึงความสนใจของผู้เรียนและให้ผู้เรียนทำงานตามที่เขาสนใจ และตามระดับความสามารถของเขา (9) การอดทนต่อสิ่งที่คลุมเครือเป็นสิ่งจำเป็นเนื่องจากย่อมมีคำหรือวลีที่ผู้เรียนไม่ทราบความหมายซึ่งอาจทำให้ผู้เรียนเกิดความวิตกกังวล ผู้สอนจึงอาจจำเป็นต้องสอนความรู้และทักษะในเรื่องการเดาความหมายด้วย และ (10) การทบทวนและการแสดงออกอย่างต่อเนื่องเป็นสิ่งจำเป็น

Evans (2011 : 311-327) ทำการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการสอนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาที่เรียนเกี่ยวกับการเงินและการบัญชีเพราะมีนักศึกษาจำนวนมากที่เลือกเรียนในด้านนี้และมีแนวโน้มจะศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นในหลักสูตรการเงินและการบัญชีของมหาวิทยาลัยในประเทศออสเตรเลีย แต่นักศึกษาส่วนมากยังมีประสบการณ์ในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารน้อย จึงใช้รูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้เครื่องมือที่หลากหลาย ทั้งการพัฒนาการทางการพูดสื่อสารควบคู่ไปพร้อมกับการฝึกระเบียบวินัยเป็นเรื่องที่ดีแต่ในการลงมือปฏิบัติจริงเป็นเรื่องที่ยาก จึงทำให้นักเรียนได้รับการฝึกไม่เต็มที่ทั้งสองอย่าง จึงเสนอแนะให้มีการฝึกแยกอย่างชัดเจนระหว่างการฝึกพูดภาษาเพื่อการสื่อสารและการฝึกในด้านระเบียบวินัย

รูปแบบการวิจัยเรื่องการพัฒนา รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยการเตรียมพร้อมผู้อาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ในครั้งนี้นำผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประเด็นต่างๆ เพื่อกำหนดกรอบแนวคิดของรูปแบบการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น ดังนี้

ภาพประกอบ 2 กรอบแนวคิดและรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. วิธีดำเนินการวิจัย
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. แบบแผนการทดลองและวิธีการทดลอง
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูล
7. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 120 คน จาก 3 ห้องเรียน ได้แก่ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/1, 1/2 และ 1/3 จำนวนห้องละ 40 คน ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 โรงเรียนหนองงูเห่าล้อมพิทยาคม องค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา ซึ่งแต่ละห้องมีการจัดชั้นเรียนแบบความสามารถเก่ง ปานกลางและอ่อน

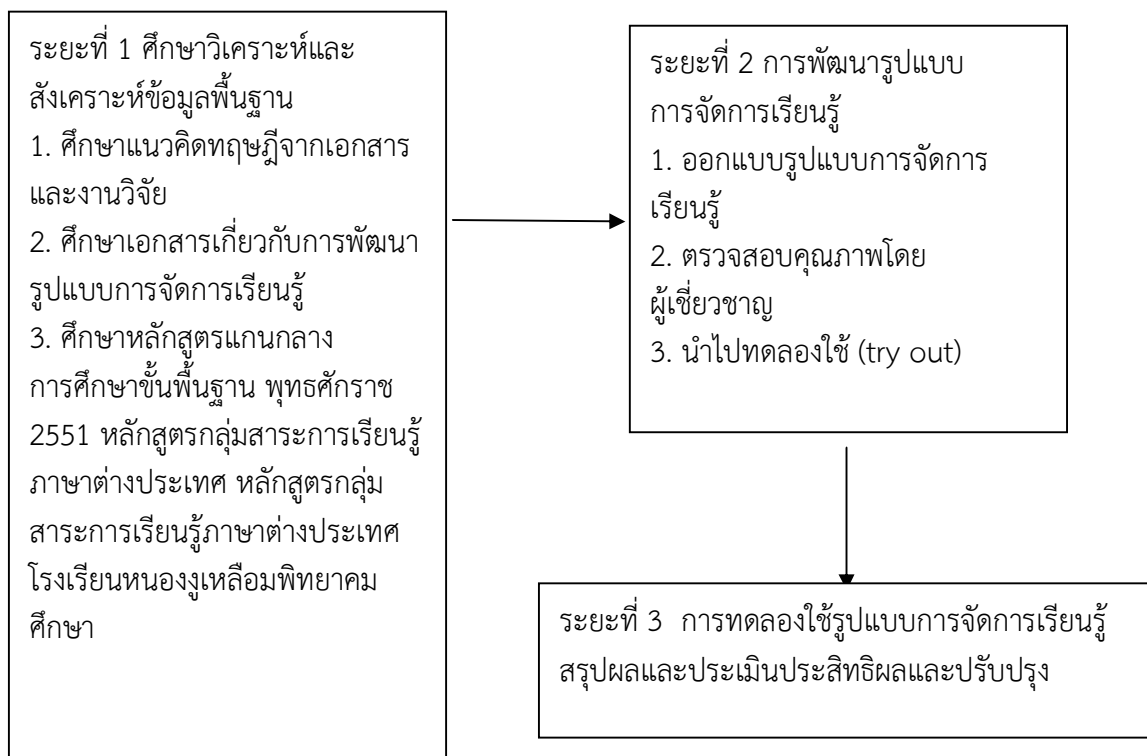
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน จาก 2 ห้องเรียน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 โรงเรียนหนองงูเห่าล้อมพิทยาคม องค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยการจับสลากห้องเรียน 2 ครั้ง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/2 เป็นห้องเรียนที่นำการทดลองตามเครื่องมือเพื่อหาความเป็นไปได้และความชัดเจนของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ (Try -out) และอีก 1 ห้องเรียน ได้แก่ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/1 ในการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลตามเครื่องมือ

วิธีดำเนินการวิจัย

การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสาร โดยเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียนผู้วิจัยดำเนินการในลักษณะของการวิจัยและพัฒนา โดยแบ่งขั้นตอนการดำเนินการเป็น 3 ระยะ ดังนี้

- ระยะที่ 1 ศึกษาบริบท วิเคราะห์ สังเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานและเอกสารที่เกี่ยวข้อง
- ระยะที่ 2 การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้
- ระยะที่ 3 การทดลองใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ สรุปผลและประเมินประสิทธิผลและปรับปรุงซึ่งสามารถแสดงขั้นตอนการดำเนินการดังภาพประกอบ 3

ภาพประกอบ 3 ขั้นตอนดำเนินการวิจัยและพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้

จากภาพประกอบ 3 แสดงถึงขั้นตอนการวิจัยและพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียนนั้น สามารถสรุปแบ่งเป็น 3 ระยะ

ระยะที่ 1 วิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน จากแนวคิดทฤษฎีจากเอกสารและงานวิจัย เอกสารเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศโรงเรียนหนองงูเห่ามพิทยาคมเพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการกำหนด ตรวจสอบนิยาม ความสามารถ พฤติกรรมบ่งชี้ และแนวทางการพัฒนาในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 การดำเนินงานวิจัยในขั้นนี้เป็นการวิจัยเอกสาร

ระยะที่ 2 การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ เป็นขั้นตอนการออกแบบโครงสร้างรูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ตามแนวคิด CLIL เพื่อการสื่อสารในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยการศึกษานแนวคิดจากการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานจากขั้นที่ 1 มากำหนดเป็นกรอบแนวคิดในการสร้างโครงสร้างรูปแบบการเรียนรู้ตามองค์ประกอบและขั้นตอนของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และตรวจสอบยืนยันความเหมาะสมของโครงสร้างของรูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยผู้เชี่ยวชาญ ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ ร่างและตรวจสอบความเหมาะสมของเครื่องมือประกอบการใช้โครงสร้างรูปแบบการจัดการเรียนรู้ และเครื่องมือประสิทธิภาพของโครงสร้างรูปแบบการจัดการเรียนรู้ จากนั้นนำโครงสร้างรูปแบบการจัดการเรียนรู้ไปทดลองนำร่องและปรับปรุงแก้ไข

ระยะที่ 3 การทดลองใช้รูปแบบ เป็นการวิจัยเชิงทดลอง เพื่อทดลองใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสาร โดยการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้แบบแผนการวิจัย One Group Pretest – Posttest ดังนี้ มีวิธีดำเนินการตามขั้นตอน (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2543 : 60)

1. เลือกกลุ่มตัวอย่างที่ทำการทดลอง ซึ่งก็คือ กลุ่มตัวอย่างที่เป็นกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/1 ระยะเวลา 20 ชั่วโมง
2. ทดสอบก่อนเรียนตามแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
3. นำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสาร ในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ไปใช้กับกลุ่มทดลอง ระยะเวลา 20 ชั่วโมง
4. ทดสอบหลังเรียน โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
5. นำข้อมูลมาประเมินประสิทธิผล ตรวจสอบ ปรับปรุงแก้ไข และตรวจสอบขั้นสุดท้าย เพื่อประเมินรูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสาร ในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. เครื่องมือในการทดลอง
 - 1.1 รูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
 - 1.2 แผนการจัดการเรียนรู้ประกอบรูปแบบการจัดการเรียนรู้
2. เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล
 - 2.1 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 2.2 แบบวัดเจตคติ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 3 ระดับ จำนวน 30 ข้อ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้
การพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. รูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามแหล่งข้อมูลต่าง ๆ
 - 1.1 ศึกษาแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร รูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวคิด CLIL จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อกำหนดกรอบแนวคิดของรูปแบบการเรียนรู้
 - 1.2 ศึกษาแนวคิดการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ตามแนวทาง ของ Joyce and Weil (จิระพร ชะโน. 2551 : 74 ; อ้างอิงมาจาก Joyce and Weil. 2000) เพื่อกำหนดองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนรู้

1.3 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนหนองงูเห่ามพิทยาคมศึกษา สมรรถนะสำคัญ สาระภาษาเพื่อการสื่อสารเพื่อเป็นต้นแบบในการจัดหน่วยการเรียนรู้ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น

1.4 สร้างกรอบแนวคิดรูปแบบการจัดการเรียนรู้

1.5 ออกแบบโครงร่างรูปแบบการจัดการเรียนรู้

1.6 นำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ตรวจสอบความเหมาะสม ความชัดเจนของขั้นตอน และรูปแบบการจัดการจัดการเรียนรู้

1.7 นำต้นแบบที่ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน ได้แก่

1.7.1 ดร.สุรพล วีริยาสร อาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ วุฒิการศึกษา ปรัชญาดุสิตบัณฑิต สาขา วัฒนธรรมศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการหลักสูตรและการสอน

1.7.2 นางสาวดี ไตรรงค์ ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนหนองงูเห่ามพิทยาคม อำเภอเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดนครราชสีมา วุฒิการศึกษา การศึกษามหาบัณฑิต หลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการหลักสูตรและการสอน

1.7.3 นางกนกวรรณ ทิพย์กระโทก ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนท่าช้างราษฎร์บำรุง อำเภอเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดนครราชสีมา วุฒิการศึกษา ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต วิชาเอกการสอนภาษาอังกฤษ จากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา

1.7.4 นางจุไรรัตน์ ปราบกวม ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนนครบุรี อำเภอครบุรี จังหวัดนครราชสีมา วุฒิการศึกษา การศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒมหาสารคาม เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา

1.7.5 นายวิบูลย์ เจริญชัย ตำแหน่ง ผู้อำนวยการสถานศึกษา วิทยฐานะ ผู้อำนวยการชำนาญการพิเศษ โรงเรียนบ้านใหญ่พิทยาคม อำเภอครบุรี จังหวัดนครราชสีมา วุฒิการศึกษา ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการวัดผลและประเมินผลการศึกษา จากมหาวิทยาลัยขอนแก่น เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามกรอบแนวคิดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ตามจุดมุ่งหมายของการวิจัยในครั้งนี้

1.8 รูปแบบการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมอยู่ในระดับ มากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.85

1.9 นำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

1.10 ปรับปรุงอีกครั้งเพื่อเตรียมทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

2. แผนการจัดการเรียนรู้ประกอบรูปแบบ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

2.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เกี่ยวกับหลักการจุดมุ่งหมาย โครงสร้าง เวลาเรียน แนวดำเนินการ การวัดผลประเมินผลและการติดตามศึกษา หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง ASEAN ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพื่อให้ทราบเนื้อหาประกอบการจัดการเรียนการสอน

2.2 ศึกษาวิธีการ หลักการ หลักทฤษฎี และเทคนิคการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ โดยการประยุกต์ใช้กระบวนการ Backward Design จากเอกสารการออกแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิด Backward Design จิระพร ชะโน (2554 : 1-5)

2.3 ศึกษาเนื้อหาเรื่อง ประชาคมอาเซียน เกี่ยวกับสังคมและวัฒนธรรมที่จะจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

2.4 วิเคราะห์หน่วยการเรียนรู้ประกอบการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษ เรื่อง ประชาคมอาเซียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ดังตาราง 3

ตาราง 3 การจัดหน่วยการเรียนรู้ เรื่อง ASEAN อ 21102 รายวิชาภาษาอังกฤษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เวลา 20 ชั่วโมง โรงเรียนหนองงูเห่าล้อมพิทยาคม

หน่วยการเรียนรู้	เนื้อหา	จำนวน (ชั่วโมง)
ASEAN	1. ASEAN History	4
	2. ASEAN Members	4
	3. ASEAN Culture	4
	4. ASEAN Food	4
	5. ASEAN Attraction	4
		20

2.5 เขียนแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง ASEAN ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ทั้งสิ้น 5 แผน เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่ ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น โดยยึดตามตัวชี้วัด สาระสำคัญ หลักการ เนื้อหา การจัดกิจกรรม การวัดผลประเมินผล ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

2.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่เขียนเสร็จแล้ว เสนออาจารย์ที่ปรึกษาการวิจัย เพื่อพิจารณาตรวจสอบความถูกต้อง ของกระบวนการเรียนรู้ในสาระการเรียนรู้แต่ละขั้นตอนของแผนการจัดการเรียนรู้ แล้วนำมาปรับปรุงกิจกรรม ใบงาน ใบความรู้ ให้เหมาะสมกับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา

2.7 นำแผนการจัดการเรียนรู้เสนอผู้เชี่ยวชาญชุดเดียวกันกับการพัฒนารูปแบบ จำนวน 5 คน เพื่อตรวจพิจารณาความสอดคล้องของผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง เนื้อหา กิจกรรม และการใช้ภาษา ทั้งนี้ให้ผู้เชี่ยวชาญ ได้ประเมินตามแบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้

2.8 นำข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญมาปรับปรุง ในเรื่อง เกณฑ์การประเมินผลที่ครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้

2.9 นำแผนการจัดการเรียนรู้เสนอผู้เชี่ยวชาญอีกครั้งพร้อมแบบประเมินซึ่งมี ลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ซึ่งมี 5 ระดับ กำหนดเกณฑ์ให้คะแนนและ แปลความหมายดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2545 : 7)

การกำหนดค่าระดับของข้อคำถามในแบบประเมิน มีดังนี้

ระดับเหมาะสมมากที่สุด	ให้ 5 คะแนน
ระดับเหมาะสมมาก	ให้ 4 คะแนน
ระดับเหมาะสมปานกลาง	ให้ 3 คะแนน
ระดับเหมาะสมน้อย	ให้ 2 คะแนน
ระดับเหมาะสมน้อยที่สุด	ให้ 1 คะแนน

การแปลความหมายของแบบประเมินใช้คะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการวิเคราะห์ ข้อมูลมา โดยให้ค่าเฉลี่ยดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 4.51 - 5.00	หมายถึง ความเหมาะสมระดับมากที่สุด
คะแนนเฉลี่ย 3.51 - 4.50	หมายถึง ความเหมาะสมระดับมาก
คะแนนเฉลี่ย 2.51 - 3.50	หมายถึง ความเหมาะสมระดับปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย 1.51 - 2.50	หมายถึง ความเหมาะสมระดับน้อย
คะแนนเฉลี่ย 1.00 - 1.50	หมายถึง ความเหมาะสมน้อยที่สุด

2.10 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้รับการปรับปรุงแล้ว ไปทดลองกับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหนองงูเห่าพิทยาคม จำนวน 1 ห้องเรียนซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบ กลุ่ม เพื่อหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแผน อยู่ระหว่าง 0.60 -1.00 และ ค่าความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้อยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.95

2.11 นำแผนการจัดการเรียนรู้มาปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องแล้ว นำเสนออาจารย์ ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบความถูกต้อง แล้วจัดพิมพ์เป็นฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/1 อีก 1 ห้อง เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูล

3. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพื่อการสื่อสารในการเตรียมความพร้อมสู่ ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้าง ดังนี้

3.1 ศึกษาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 แนวการวัดผลและ ประเมินผล หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ศึกษาคู่มือการจัดการเรียนรู้ หนังสือ ประกอบและเอกสารอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

3.2 วิเคราะห์สาระการเรียนรู้ ตัวชี้วัดรายวิชาภาษาอังกฤษ 2 ชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1 (อ 21102) กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้เพื่อกำหนดขอบเขตเนื้อหาแต่ละหน่วยการเรียนรู้

ให้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร กำหนดตัวชี้วัดเพื่อกำหนดวิธีการเรียนและขั้นตอนการเรียน การวัดและประเมินผลเนื้อหาในแต่ละหน่วยการเรียนรู้

3.3 สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ให้ครอบคลุมเนื้อหาและ จุดประสงค์การเรียนรู้ที่ใช้ในการทดสอบ ดังตาราง 4

ตาราง 4 แสดงจำนวนข้อสอบที่เขียนที่เขียนทั้งหมดและที่ต้องการ

ชื่อเรื่อง	จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนข้อสอบ	
		ทั้งหมด	ต้องการ
1. ASEAN History	1. อธิบายความเป็นมาของอาเซียนได้ 2. บอกเป้าหมาย วัตถุประสงค์ของการก่อตั้งอาเซียนได้ 3. สรุปองค์ความรู้เกี่ยวกับอาเซียนได้	9	6
2. ASEAN Members	1. บอกรายละเอียดข้อมูลของประเทศในอาเซียนได้ 2. บอกเมืองหลวงของประเทศในสมาชิกในอาเซียนได้ 3. ใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารระหว่างประเทศในอาเซียนได้	9	6
3. ASEAN Culture	1. อธิบายวัฒนธรรมเกี่ยวกับอาเซียนได้ 2. บอกความสำคัญของวัฒนธรรมแต่ละประเทศในอาเซียนได้ 3. เข้าใจวัฒนธรรมของประเทศในอาเซียนได้	9	6
4. ASEAN Food	1. บอกอาหารประจำชาติแต่ละประเทศในอาเซียนได้ 2. บอกส่วนประกอบของอาหารประจำชาติแต่ละประเทศในอาเซียนได้ 3. เข้าใจลักษณะอาหารประจำชาติในอาเซียนได้	9	6
4. ASEAN Attraction	1. บอกสถานที่สำคัญของแต่ละประเทศในอาเซียนได้ 2. บอกลักษณะแต่ละสถานที่สำคัญของแต่ละประเทศในอาเซียนได้ 3. บอกความแตกต่างแต่ละสถานที่สำคัญแต่ละประเทศในอาเซียนได้	9	6

3.4 นำแบบทดสอบที่สร้างเสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อดูความสอดคล้องระหว่าง จุดประสงค์กับข้อคำถามและดูภาษาที่ใช้

3.5 นำแบบทดสอบมาปรับปรุง

3.6 นำแบบทดสอบเสนอผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบหาค่าความ ดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถาม โดยใช้สูตร IOC (Index of Item Objective Congruence) ดังมีรายชื่อต่อไปนี้

3.6.1 นางสาวสมจิตร์ หวังทรัพย์ทวี ตำแหน่งครู วิทยฐานะครูเชี่ยวชาญ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนเทศบาลวัดสระทอง สำนักการศึกษาเทศบาลเมืองร้อยเอ็ด จังหวัดร้อยเอ็ด

3.6.2 นางอารีย์ แสนธิ ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนหนองสูงเหลื่อมพิทยาคม อำเภอเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดนครราชสีมา วุฒิการศึกษา การศึกษามหาบัณฑิต วิชาการเอกภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตบางแสน

3.6.3 นางสาวศรีวิตรา รักพุดชา ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนโตนดพิทยาคม อำเภอโนนสูง จังหวัด นครราชสีมา วุฒิการศึกษา การศึกษามหาบัณฑิต หลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

3.6.4 วิเคราะห์ค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.66 -1.00

3.7 นำแบบทดสอบไปทดลองใช้ (Tryout) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง

3.8 ตรวจสอบวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (p) อยู่ในเกณฑ์เหมาะสมระหว่าง .20-.80 และค่าอำนาจการจำแนก (ดัชนี B-Index) ต้องไม่ต่ำกว่า .20 (สมนึก ภัททิยธนี. 2548 : 81-83)

3.9 คัดเลือกข้อสอบที่มีค่า p ตั้งแต่ .20 ถึง .80 และค่า B ตั้งแต่ .20 ขึ้นไป รวม 30 ข้อ ปรากฏว่าได้ค่า p อยู่ระหว่าง 0.37-0.63 และได้ค่า B อยู่ระหว่าง 0.36-0.53

3.10 วิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทั้งฉบับโดยใช้สูตรของ (Lovett) จากสูตร (สมนึก ภัททิยธนี. 2548 : 89) ผลการวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับได้ค่าเท่ากับ 0.82

3.11 จัดพิมพ์ข้อสอบฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปใช้กับกลุ่มตัวจริงต่อไป

4. แบบวัดเจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 3 ระดับ จำนวน 30 ข้อ มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

4.1 ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในเรื่องเจตคติในการเรียน การสอน

4.2 กำหนดแบบวัดที่มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วน 3 ระดับ (รัตนะ บัวสนธิ. 2544 : 43) คือ เห็นด้วยมาก เห็นด้วยปานกลาง เห็นด้วยน้อย

การกำหนดค่าระดับของข้อคำถามในแบบวัดเจตคติ มีดังนี้

ข้อความเชิงบวก เช่น ข้าพเจ้ามีความสุขที่ได้เรียนวิชาภาษาอังกฤษ

เห็นด้วยมาก ให้ 3 คะแนน

เห็นด้วยปานกลาง ให้ 2 คะแนน

เห็นด้วยน้อย ให้ 1 คะแนน

ข้อความเชิงลบ เช่น ข้าพเจ้าคิดว่าวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ยาก

เห็นด้วยมาก ให้ 1 คะแนน

เห็นด้วยปานกลาง ให้ 2 คะแนน

เห็นด้วยน้อย ให้ 3 คะแนน

การหาประสิทธิภาพของแบบวัดเจตคติ โดยการนำคะแนนจากผู้ตอบแบบวัดเจตคติมาหาค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และใช้คะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลมาเทียบกับเกณฑ์ของ (Bests. 1986 : 181-183) โดยให้ค่าเฉลี่ย ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 2.50-3.00 หมายถึง เห็นด้วยมาก

ค่าเฉลี่ย 1.50-2.49 หมายถึง เห็นด้วยปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.00-1.49 หมายถึง เห็นด้วยน้อย

4.3 สร้างแบบวัดฉบับร่างและนำแบบวัดฉบับร่างเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัย เพื่อตรวจสอบทางด้านภาษา และความครอบคลุมของเนื้อหาที่จะประเมิน

4.4 นำแบบวัดเจตคติที่ปรับปรุงแล้ว ให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน เพื่อหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ซึ่งได้ค่าเท่ากับ 0.66 - 1.00

4.4.1 นางสาวสมจิตร์ หวังทรัพย์ทวี ตำแหน่งครู วิทยฐานะครูเชี่ยวชาญ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนเทศบาลวัดสระทอง สำนักการศึกษาเทศบาลเมืองร้อยเอ็ด จังหวัดร้อยเอ็ด

4.4.2 นางทวิสิน ฤกษ์สุวรรณ ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะครูชำนาญการพิเศษ ครูแนะแนว โรงเรียนบุญเหลือวิทยานุสรณ์ จังหวัดนครราชสีมา

4.4.3 อาจารย์อริสา ทานากะ อาจารย์ประจำ โปรแกรมวิชาจิตวิทยาการปรึกษาและการแนะแนว คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา วุฒิศึกษา ศิลปศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัย โอชะโนะทิจู ประเทศญี่ปุ่น

4.5 นำแบบวัดเจตคติที่ผ่านการหาค่า IOC แล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/2 จำนวน 40 คน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha - Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) โดยได้ค่าความเชื่อมั่นรวมทั้งฉบับเท่ากับ 0.92

4.6 จัดพิมพ์เป็นแบบวัดเจตคติฉบับที่สมบูรณ์ เพื่อเป็นแบบวัดเจตคติของนักเรียน

แบบแผนการทดลองและวิธีการทดลอง

1. แบบแผนการทดลอง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองเป็นตามแบบแผนการวิจัย One Group Pretest - Posttest (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2543 : 60) เพื่อความเหมาะสมและสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการทดลอง ดังตาราง 5

ตาราง 5 แบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
ทดลอง	T ₁	X	T ₂

เมื่อ	T ₁	แทน	การทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน
	X	แทน	รูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
	T ₂	แทน	การทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน

2. วิธีดำเนินการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้ ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 โดยมีขั้นตอนดังนี้

- 2.1 จัดสภาพแวดล้อมให้เหมาะสมเพื่อใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
- 2.2 จัดตารางระยะเวลาในการศึกษาใช้เวลาในการศึกษาทั้งสิ้น 20 ชั่วโมง แผนการจัดการเรียนรู้แผนละ 4 ชั่วโมง (ไม่รวมการทดสอบก่อนและหลังเรียน)
- 2.3 นักเรียนทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน (Pre-test) แล้วบันทึกคะแนนนักเรียนไว้
- 2.4 ผู้วิจัยดำเนินการสอนนักเรียนกลุ่มตัวอย่างตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่สร้างขึ้น
- 2.5 นักเรียนทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน (Post-test)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยเลือกเนื้อหาจากสาระที่นักเรียนควรรู้ เนื้อหาที่เกี่ยวกับประชาคมอาเซียนเพื่อใช้ทดสอบและหาประสิทธิภาพรูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน ขั้นตอนการทดลองและเก็บข้อมูลเริ่มจากการทดสอบก่อนเรียนกับกลุ่มตัวอย่าง สอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ซึ่งเขียนตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น พร้อมสังเกตพฤติกรรมนักเรียน ทดสอบหลังเรียน นำผลคะแนนมาคำนวณประสิทธิภาพและเปรียบเทียบผลการทดสอบวิเคราะห์และปรับปรุงรูปแบบการจัดการเรียนรู้
2. ประเมินรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น
 - 2.1 นำข้อมูลที่ได้จากการสอนและเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมารวบรวมและสรุปผลการดำเนินการวิจัยตามความมุ่งหมายของการวิจัย
 - 2.2 ประเมินคุณภาพเครื่องมือ หาประสิทธิภาพและประสิทธิผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้และวิเคราะห์ข้อมูล
 - 2.3 สรุปและจัดระบบข้อมูลตามประเด็นในการวิจัยและนำเสนอผลการดำเนินการวิจัยที่เป็นระบบต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์ สังเคราะห์ข้อมูลเพื่อพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
2. ศึกษาผลการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
 - 2.1 พัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ (E₁/E₂) กำหนดเกณฑ์ 80/80
 - 2.2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน
 - 2.3 ศึกษาเจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน
 - 1.1 การหาค่าความเที่ยงตรง (Validity) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และแบบวัดโดยใช้สูตรดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ดังนี้ (สมนึก ภัททิยธนี. 2549 : 220)

$$\text{สูตร} \quad \text{IOC} = \frac{\sum R}{N}$$

ค่า IOC ต้องมีค่าตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์
 $\sum R$ แทน ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด
 N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

- 1.2 การหาค่าเฉลี่ย
 - สถิติที่ใช้หาค่าเฉลี่ยของคะแนน ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2545 : 105)

$$\text{สูตร} \quad \bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ \bar{X} แทน ค่าเฉลี่ยเลขคณิต
 $\sum X$ แทน ผลรวมของข้อมูลทั้งหมด
 N แทน จำนวนนักเรียน

1.3 การหาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คำนวณโดยใช้สูตรดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2545 : 106)

$$\text{สูตร} \quad S.D = \sqrt{\frac{N \sum x^2 - (\sum x)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ	S.D	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	X	แทน	คะแนนแต่ละตัว
	N	แทน	จำนวนคะแนนในกลุ่ม
	$\sum x$	แทน	ผลรวมคะแนนทุกตัว

2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์หาคุณภาพเครื่องมือ

2.1 การหาค่าความยากง่ายของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Difficulty) สถิติที่ใช้ในการหาค่าความยากง่าย ดังนี้ (สมนึก ภัททิยธานี. 2544 : 213)

$$\text{สูตร} \quad P = \frac{R}{N}$$

เมื่อ	P	แทน	ค่าความยากง่ายของข้อสอบ
	R	แทน	จำนวนคนที่ตอบถูก
	N	แทน	จำนวนคนทั้งหมด

กำหนดเกณฑ์ความยากง่าย หรือกำหนดค่า $P = 0.20 - 0.80$

2.2 การหาค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คำนวณตามวิธีของ Brennan (สมนึก ภัททิยธานี. 2544 : 215)

$$\text{สูตร} \quad B = \frac{U}{N1} - \frac{L}{N2}$$

เมื่อ	B	แทน	ค่าอำนาจจำแนก
	U	แทน	จำนวนผู้รอบรู้หรือสอบผ่านเกณฑ์ที่ตอบถูก
	L	แทน	จำนวนผู้ไม่รอบรู้หรือสอบไม่ผ่านเกณฑ์ที่ตอบถูก
	N1	แทน	จำนวนผู้รอบรู้ หรือสอบผ่านเกณฑ์
	N2	แทน	จำนวนผู้ที่ไม่รอบรู้หรือ สอบไม่ผ่านเกณฑ์

กำหนดเกณฑ์ค่าอำนาจจำแนก = 0.20 ขึ้นไป

2.3 การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Reliability) สถิติที่ใช้ในการหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้วิธีการ Lovett ดังนี้ (สมนึก ภัททิณี. 2544 : 218-223)

$$\text{สูตร} \quad r_{cc} = 1 - \frac{k \sum Xi - \sum Xi^2}{(k-1) \sum (Xi - C)^2}$$

เมื่อ	r_{cc}	แทน	ความเชื่อมั่นแบบทดสอบ
	K	แทน	จำนวนข้อสอบ
	X_i	แทน	คะแนนของแต่ละกลุ่ม
	C	แทน	คะแนนเกณฑ์หรือจุดตัดของแบบทดสอบ

2.4 การวิเคราะห์เพื่อหาค่าประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ กำหนดเกณฑ์ 80/80 หรือ E_1 / E_2 สถิติที่ใช้ในการคำนวณหาค่าประสิทธิภาพของรูปแบบการสอน ดังนี้ (เสาวนีย์ สิกขาบัณฑิต. 2528 : 295)

$$\text{สูตร} \quad E_1 = \frac{\sum X}{A} \times 100$$

$$\text{สูตร} \quad E_2 = \frac{\sum F}{B} \times 100$$

เมื่อ	E_1	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการเรียนรู้
	E_2	แทน	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์การเรียนรู้
	A	แทน	คะแนนเต็มของการประเมินผลระหว่างเรียน
	B	แทน	จำนวนเต็มของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์
	N	แทน	จำนวนผู้เรียน
	$\sum X$	แทน	คะแนนรวมของการประเมินผลระหว่างเรียน
	$\sum F$	แทน	คะแนนรวมของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์

2.5 แบบวัดเจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ใช้สถิติเพื่อหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตรการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ดังนี้ (มนสิข สิริธิสบุรณ์. 2550)

$$\text{สูตร} \quad \alpha = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right]$$

เมื่อ	α	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น
	n	แทน	จำนวนของข้อสอบ
	S_i^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนรายข้อ
	S_t^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนทั้งฉบับ

2.6 สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้ t-test (Dependent Samples) (บุญชม ศรีสะอาด. 2545 : 112)

$$\text{สูตร} \quad t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N \sum D^2 - (\sum D)^2}{(n-1)}}}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าสถิติที่จะใช้ในการเปรียบเทียบกับค่าวิกฤติ เพื่อทราบความมีนัยสำคัญ
	D	แทน	ค่าผลต่างระหว่างคู่คะแนน
	n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างหรือจำนวนคู่คะแนน
	t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t-distribution
	$\sum D$	แทน	ผลรวมของความแตกต่างระหว่างคะแนน การทดสอบก่อนและหลังเรียน
	$\sum D^2$	แทน	ผลรวมของกำลังสองของความแตกต่างระหว่างคะแนนการทดสอบ ก่อน และหลังเรียน
	N	แทน	จำนวนนักเรียน
	df	แทน	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัย เรื่อง การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ลำดับขั้นตอนในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกันในการแปลความหมายของผลการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยจึงกำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

- N แทน จำนวนนักเรียนที่ใช้ในการทดลอง
 \bar{X} แทน ค่าเฉลี่ย (Mean)
S.D. แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
 E_1 แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการ
 E_2 แทน ประสิทธิภาพผลลัพธ์
t แทน ค่าสถิติที่จะใช้ในการเปรียบเทียบกับค่าวิกฤติเพื่อทราบความมีนัยสำคัญ

ลำดับขั้นตอนในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับขั้นตอนเป็น 3 ระยะดังนี้

- ระยะที่ 1 ศึกษาบริบท วิเคราะห์ สังเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานและเอกสารที่เกี่ยวข้อง
- ระยะที่ 2 การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้
- ระยะที่ 3 การทดลองใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ สรุปผลและประเมินประสิทธิผล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับขั้นตอนดังรายละเอียดดังนี้

ระยะที่ 1 ศึกษาบริบท วิเคราะห์ สังเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานและเอกสารที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้ทำการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ใน การเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยประยุกต์ใช้แนวคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร แนวคิดการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษที่นำมาใช้ประกอบไปด้วย แนวคิดทางด้านจิตวิทยา แนวคิดทางด้านภาษาศาสตร์ และ แนวคิดทางด้านมานุษยวิทยา ทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ได้แก่ ทฤษฎีธรรมชาติ แนวคิดการสอนภาษาอังกฤษแบบ CLIL (Content Language Integrated Learning) หมายถึง การเรียนรู้การผสมผสานภาษากับเนื้อหา เป็นแนวคิดซึ่งมีองค์ประกอบในการ จัดการเรียนรู้ 4 ด้าน (4 Cs) คือ เนื้อหา (Content) การสื่อสาร (Communication) การรู้คิด (Cognition) และวัฒนธรรม (Culture) ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ วิเคราะห์แนวทางการพัฒนาการวัดและประเมินการคิดวิเคราะห์ เพื่อใช้กำหนดกรอบแนวคิดและเป็น ข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ ซึ่งผลการศึกษาบริบท วิเคราะห์ สังเคราะห์ ข้อมูลพื้นฐานและเอกสารที่เกี่ยวข้อง ดังตาราง 6

ตาราง 6 ข้อมูลพื้นฐานและเอกสารที่เกี่ยวข้องในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ทฤษฎี/ข้อมูลพื้นฐานและ เอกสารที่เกี่ยวข้อง	ข้อมูลพื้นฐานและเอกสารที่เกี่ยวข้องในการพัฒนา รูปแบบการจัดการเรียนรู้
แนวคิดด้านจิตวิทยา ได้แก่ ธอร์นไดค์ (Thorndike) พาฟลอฟ (Pavlov) สกินเนอร์ (Skinner)	<p>เชื่อการเรียนรู้เกิดขึ้นจากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้าและการ ตอบสนอง และเมื่อได้รับการเสริมแรงจากการตอบสนองที่ถูกต้อง ก็จะเพิ่มการเรียนรู้ให้เกิดขึ้น ได้แก่</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ผู้เรียนมีสภาพความพร้อมทั้งร่างกายและจิตใจ 2. ผู้เรียนมีการฝึกหัดบ่อยๆซ้ำ จะเกิดการเกิดการเรียนรู้ได้นาน และคงทนถาวร 3. ผู้เรียนได้รับการเรียนรู้ที่พึงพอใจก็อยากจะทำต่อไป 4. มีการเสริมแรง 5. มีการฝึกฝน 6. มีการรู้ผลการกระทำทันที 7. มีการสรุปอย่างเป็นกฎเกณฑ์

ตาราง 6 (ต่อ)

ทฤษฎี/ข้อมูลพื้นฐานและ เอกสารที่เกี่ยวข้อง	ข้อมูลพื้นฐานและเอกสารที่เกี่ยวข้องในการพัฒนา รูปแบบการจัดการเรียนรู้
แนวคิดทางด้านภาษาศาสตร์ ได้แก่ ไฮเมอร์ (Hymes)	เชื่อว่าอิทธิพลของนักภาษาศาสตร์ให้ความคิดที่ต่างไปว่าภาษาเป็นเรื่องของกฎเกณฑ์ 1. กลุ่มภาษาสังคม (Sociolinguists) ความสามารถทางภาษาที่สำคัญที่สุด ก็คือความสามารถที่จะพูดหรือเข้าใจคำพูดที่ไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ แต่มีความหมาย เหมาะสมกับสถานการณ์ที่คำพูดเหล่านั้นถูกนำมาใช้
แนวคิดทางด้านมานุษยวิทยา ได้แก่ โรเจอร์ (Rogers) สุมิตรา อังวัฒนกุล	เชื่อว่าผู้ที่เรียนรู้ภาษาได้ดีนั้นจะต้องเป็นผู้ที่คิดแสดงความรู้สึกหรือแสดงพฤติกรรมโดยตั้งอยู่บนพื้นฐานไม่เพียงแต่ความสามารถทางด้านสติปัญญาเท่านั้น แต่จะต้องขึ้นอยู่กับความรู้สึกของตนเองด้วย ได้แก่ 1. จุดประสงค์ของการเรียนรู้ภาษา มิใช่เพียงแต่จะสื่อสารกับผู้คนเท่านั้น แต่เพื่อที่จะพัฒนาศักยภาพภายในตัวของตนเอง และถือว่าภาษาเป็นเครื่องมือของการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Social Interaction)
การจัดการเรียนการสอนภาษา ของนักภาษาศาสตร์ ได้แก่ Brown	เชื่อว่าหลักการเกี่ยวกับการเรียนและการสอนภาษา ซึ่งสามารถนำมาใช้ในการเสริมประสิทธิภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษไว้ โดยแบ่งออกเป็น 3 ด้าน 1. หลักการทางด้านความรู้ความเข้าใจ 1.1 การให้รางวัล (The Anticipation of reward) ผู้สอนควรจะพยายามให้ผู้เรียนตระหนักในผลที่ได้รับจากการเรียนภาษาอังกฤษในระยะยาว 1.2 การสร้างแรงจูงใจภายใน (The Intrinsic motivation) ผู้สอนจะต้องศึกษาว่าอะไรเป็นแรงจูงใจภายในของผู้เรียน 2. หลักการทางด้านความรู้สึกนึกคิด 2.1 ความเชื่อมโยงระหว่างภาษาและวัฒนธรรม (The Language-culture connection) ภาษาและวัฒนธรรมมักจะเชื่อมโยงกันจนยากที่จะเข้าใจในบางครั้งจะเรียนรู้ภาษาที่สองให้สำเร็จก็ต้องเรียนรู้วัฒนธรรมของผู้พูดภาษาที่สองไปด้วย 3. หลักการทางด้านภาษาศาสตร์ 3.1 ความสามารถในการสื่อสาร (communicative competence) ผู้สอนจะต้องพัฒนาให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารให้ดีที่สุด

ตาราง 6 (ต่อ)

ทฤษฎี/ข้อมูลพื้นฐานและ เอกสารที่เกี่ยวข้อง	ข้อมูลพื้นฐานและเอกสารที่เกี่ยวข้องในการพัฒนา รูปแบบการจัดการเรียนรู้
ทฤษฎีธรรมชาติของภาษา ได้แก่ Richards and Rodgers	<p>เชื่อว่าการเรียนการสอนภาษาจำเป็นต้องคำนึงถึงธรรมชาติของภาษา มุมมองหรือทฤษฎีเกี่ยวกับเรื่องนี้ ได้แก่</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. มุมมองด้านการสื่อสารของภาษา (The communicative view of language) ได้แก่ ความหมาย องค์ประกอบ เป้าหมายของการเรียนรู้ภาษา วิธีการเรียนรู้ ได้แก่ วิธีการสื่อสาร
แนวคิด CLIL ได้แก่ Bently, Coyle et al	<p>การเรียนรู้การผสมผสานภาษากับเนื้อหา มีองค์ประกอบในการจัดการเรียนรู้ 4 ด้าน (4 Cs) คือ</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Content ครูต้องวิเคราะห์เนื้อหาที่จะสอนใน CLIL ว่าเนื้อหานั้น ๆ ต้องการภาษาอังกฤษอย่างไร และภาษาอย่างไรที่จะนำเสนอเนื้อหาในทางที่เข้าใจได้ 2. Communication ผู้เรียนต้องใช้ภาษาเกี่ยวกับเนื้อหาทั้งหมดและเขียน ต้องมีการจัดให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์อย่างมีความหมายระหว่างกันในระดับเรียน หลักการคือ ชั้นเรียน CLIL ต้องเพิ่มเวลาการพูดของนักเรียน (increase STT : increase student talking time) และลดเวลาการพูดของครู (reduce TTT : reduce teacher talking time) ต้องมีการสนับสนุนและกระตุ้นให้มีการย้อนกลับจากเพื่อนและจากกลุ่มที่ร่วมกันทำงาน ภาษาจึงมีความหมายในการสื่อสารเนื้อหาที่ต้องการสื่อ 3. Cognition ชั้นเรียน CLIL ต้องมีการส่งเสริมทักษะการคิดที่จะท้าทายผู้เรียน ให้เรียนรู้เกี่ยวกับเนื้อหา ทักษะคิดเหล่านี้ได้แก่ การให้เหตุผล การประเมิน การสร้างสรรค์ เป็นต้น ควรมีการวิเคราะห์กระบวนการคิดให้เหมาะสมกับความต้องการทางภาษา และเพื่อสอนภาษาที่ผู้เรียนต้องใช้ในการแสดงความคิดเห็น 4. Culture การมีความเข้าใจวัฒนธรรมของตนและของผู้อื่นเป็นสิ่งสำคัญในการเรียนการสอนแบบ CLIL ในการที่ต้องสื่อสารกับคนที่มาจากภาษาและวัฒนธรรมที่แตกต่าง ผู้เรียนต้องการความรู้เกี่ยวกับคนในประเทศอื่น ชั้นเรียน CLIL ต้องการพัฒนาให้ผู้เรียนมีทัศนคติเชิงบวกและตระหนักถึงความรับผิดชอบในฐานะพลเมืองท้องถิ่นและพลเมืองโลก

ระยะที่ 2 การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้

ออกแบบรูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยได้ออกแบบรูปแบบการจัดการเรียนรู้ ดังตาราง 7

ตาราง 7 รูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

องค์ประกอบ	สาระสำคัญ
1. แนวคิดและทฤษฎีพื้นฐาน	<ol style="list-style-type: none"> แนวคิดทางด้านจิตวิทยา แนวคิดทางด้านภาษาศาสตร์ แนวคิดทางด้านมานุษยวิทยา การจัดการเรียนการสอนของนักภาษาศาสตร์ ทฤษฎีธรรมชาติของภาษา แนวคิด CLIL (การเรียนรู้การผสมผสานภาษากับเนื้อหา)
1. วัตถุประสงค์	<ol style="list-style-type: none"> เพื่อให้นักเรียนมีความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ <ol style="list-style-type: none"> Listening (การฟัง) Speaking (การพูด) Reading (การอ่าน) Writing (การเขียน) เพื่อให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ <ol style="list-style-type: none"> องค์ประกอบด้านความรู้ องค์ประกอบด้านความรู้สึก องค์ประกอบทางด้านพฤติกรรม
2. ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้	<ol style="list-style-type: none"> ขั้นที่ 1 ขั้น Warm up (นำเข้าสู่บทเรียน) ขั้นที่ 2 ขั้น Listening (การฟัง) ขั้นที่ 3 ขั้น Speaking (การพูด) ขั้นที่ 4 ขั้น Reading (การอ่าน) ขั้นที่ 5 ขั้น Writing (การเขียน)
3. ระบบสังคม	<p>บทบาทครู</p> <ol style="list-style-type: none"> ครูมีหน้าที่อำนวยความสะดวก ให้ความร่วมมือ ให้ความช่วยเหลือในการเรียนรู้ ครูมีหน้าที่เป็นผู้แนะนำ กระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้และสร้างความหมายการเรียนรู้ด้วยตนเอง ครูมีหน้าที่คอยให้กำลังใจ ยอมรับความเป็นอิสระและความคิดริเริ่ม สร้างแรงจูงใจในการเรียน ให้การเสริมแรงกับผู้เรียน

ตาราง 7 (ต่อ)

องค์ประกอบ	สาระสำคัญ
	<p>4) ครูมีหน้าที่ส่งเสริมสนับสนุนพัฒนาการของผู้เรียน ให้คำปรึกษา คำแนะนำทั้งด้านวิชาการและสังคม</p> <p>5) ครูมีหน้าที่คอยกระตุ้นให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้อย่างกว้างขวาง และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีโอกาสตรวจสอบและประเมินความเข้าใจของตนเอง</p> <p>บทบาทนักเรียน</p> <p>1) สร้างความรู้และแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง</p> <p>2) เรียนรู้อย่างตื่นตัว กระตือรือร้น เรียนรู้อย่างเต็มที่ โดยเป็นผู้นำตนเองและควบคุมตนเองในการเรียนรู้ มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้</p> <p>3) แลกเปลี่ยนเรียนรู้ ความคิด ร่วมแสดงความคิดเห็นและแลกเปลี่ยนประสบการณ์ระหว่างผู้เรียน</p> <p>4) มีความรับผิดชอบต่อตนเองและส่วนรวม</p> <p>5) ปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเองซักถามเมื่อเกิดข้อสงสัยหรือมีปัญหา</p> <p>6) แสดงพฤติกรรมที่เกิดจากการเรียนรู้</p>
5. หลักการตอบสนอง	<p>1) ครูเป็นผู้กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง</p> <p>2) ครูต้องมีการเสริมแรง ให้กำลังใจ สร้างแรงจูงใจที่เหมาะสมแก่ผู้เรียนจะช่วยให้ผู้เรียนยอมรับและพอใจที่จะปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้</p> <p>3) ครูต้องกระตุ้นให้เกิดการคิด หรือการสร้างความรู้ที่อิสระให้กับผู้เรียน</p> <p>4) ต้องมีการส่งเสริมพัฒนาการด้านวิชาการและสังคมให้กับผู้เรียน</p>
6. ระบบสนับสนุน	<p>1) ควรมีการจัดบรรยากาศและสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนการสอน เพื่อเป็นการกระตุ้นและส่งเสริมการจัดสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมกับผู้เรียน</p> <p>2) พัฒนาสื่อ นวัตกรรมอุปกรณ์ในการเรียนให้เหมาะสมกับผู้เรียน</p> <p>3) จัดสิ่งแวดล้อมให้สอดคล้องและเหมาะสมกับบริบท สถานการณ์ที่แตกต่างกัน เพื่อเอื้อต่อการจัดการเรียนการสอน</p> <p>4) การจัดกิจกรรมบางครั้งอาจต้องใช้แหล่งเรียนรู้อื่น ๆ นอกห้องเรียนเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้หลายสถานการณ์ ดังนั้นเวลาเรียนต้องมีการยืดหยุ่นได้</p> <p>5) การจัดชั่วโมงสอนควรใช้เวลาให้เหมาะสมกับผู้เรียน เพื่อใช้เวลาในการให้ผู้เรียนได้ฝึกการสื่อสาร</p>

ดังนั้นสามารถสรุปองค์ประกอบของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้ดังนี้

1. แนวคิดและทฤษฎีพื้นฐาน

1.1 กรอบแนวคิดทฤษฎี

การสอนภาษาตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนนำความรู้ที่ได้จากการเรียนภาษาไปใช้ในการสื่อสารโดยผ่านการแสดงความรู้สึก โดยการพูด การเขียน หรือการแสดงท่าทาง ในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารซึ่งกันและกันได้อย่างเหมาะสมตามสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งนี้ผู้สอนจะลดบทบาทของตนจากการเป็นผู้ให้ความรู้แต่เพียงผู้เดียวในห้องเรียน มาเป็นผู้จัดการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากการทำกิจกรรมในรูปแบบที่หลากหลายและเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาให้มากที่สุด ทั้งนี้ จากแนวคิดทางด้านจิตวิทยา ได้แก่ ธอร์นไดค์ (Thorndike) พาฟลอฟ (Pavlov) และสกินเนอร์ (Skinner) เช่น กฎการเรียนรู้ของธอร์นไดค์และทฤษฎีการเสริมแรงของสกินเนอร์ เชื่อมการเรียนรู้เกิดขึ้นจากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนอง และเมื่อได้รับการเสริมแรงจากการตอบสนองที่ถูกต้องก็จะเพิ่มการเรียนรู้ให้เกิดขึ้น นอกจากนี้แนวคิดทางด้านภาษาศาสตร์ ได้แก่ โฮมส์ (Hymes) เชื่อว่ากลุ่มภาษาสังคม (Sociolinguists) ความสามารถทางภาษาที่สำคัญที่สุด ก็คือความสามารถที่จะพูดหรือเข้าใจคำพูดที่ไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ แต่มีความหมาย เหมาะสมกับสถานการณ์ที่คำพูดเหล่านั้นถูกนำมาใช้ รวมไปถึง แนวคิดทางด้านมานุษยวิทยา ได้แก่ โรเจอร์ (Rogers) และสุมิตรา อังวัฒนกุลเชื่อว่าผู้ที่เรียนรู้ภาษาได้ดีนั้น จะต้องเป็นผู้ที่คิดแสดงความรู้สึกหรือแสดงพฤติกรรมโดยตั้งอยู่บนพื้นฐานไม่เพียงแต่ความสามารถทางด้านสติปัญญาเท่านั้น แต่จะต้องขึ้นอยู่กับความรู้สึกของตนเองด้วย และ การจัดการเรียนการสอนภาษาของนักภาษาศาสตร์ ได้แก่ Brown เชื่อว่าหลักการเกี่ยวกับการเรียนและการสอนภาษา ซึ่งสามารถนำมาใช้ในการเสริมประสิทธิภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษไว้ โดยแบ่งออกเป็น 3 ด้าน หลักการทางด้านความรู้ความเข้าใจ หลักการทางด้านความรู้สึกนึกคิด หลักการทางด้านภาษาศาสตร์ เพื่อให้เกิดการเรียนรู้อย่างเป็นธรรมชาติตามแนวคิด Richards and Rodgers ผู้เฝ้ามุ่งให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายในสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับบุคคลที่ผู้เรียนติดต่อสื่อสาร

1.2 หลักการ

รูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการสื่อสาร เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนสามารถสร้างความรู้ได้ด้วยตนเอง โดยมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม ค้นพบความรู้ได้ด้วยตนเอง ผู้สอนมีหน้าที่อำนวยความสะดวก ให้คำแนะนำ ให้คำปรึกษา สร้างบรรยากาศทางการเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ศึกษาและค้นหาความรู้ได้ด้วยตนเอง เป็นการจัดการเรียนรู้ทั้งรายบุคคลและแบบกลุ่ม ซึ่งจากการทำกิจกรรมการเรียนรู้จะทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะการทำงาน เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับเนื้อหาสาระที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้เป็นเนื้อหาข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับอาเซียน ได้แก่ ประวัติอาเซียน ประเทศสมาชิกในอาเซียน อาหาร วัฒนธรรม และแหล่งท่องเที่ยวของอาเซียน สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน ทั้งนี้ เนื่องจากภายใน ปี 2558 ประเทศไทยจะเข้าสู่ประชาคมอาเซียนอย่างเต็มรูปแบบ ดังนั้น นักเรียนควรมีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับอาเซียนเป็นภาษาอังกฤษ เพราะภาษาอังกฤษได้ถูก

กำหนดไว้ว่าเป็นภาษากลางที่ใช้ติดต่อสื่อสารระหว่างชาติในอาเซียน รวมทั้งนักเรียนยังสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน และกิจกรรมที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้เน้นการใช้สื่อการเรียนรู้ผ่านทักษะทั้ง 4 ทักษะ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยมีขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน ประกอบด้วย 1) warm up (ชั้นนำความเข้าสู่บทเรียน) 2) ขั้น listening (ขั้นการฟัง) 3) ขั้น speaking (ขั้นการพูด) 4) ขั้น reading (ขั้นการอ่าน) และ 5) ขั้น writing (ขั้นการเขียน)

2. วัตถุประสงค์

รูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยการเตรียมพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เน้นให้ความสำคัญของตัวผู้เรียน จัดลำดับการเรียนรู้เป็นขั้นตอนตามกระบวนการใช้ความคิดของผู้เรียน โดยเริ่มจากการฟังไปสู่การพูด การอ่าน การจับใจความสำคัญ ทำความเข้าใจ จดจำแล้วนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน รวมทั้งการมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

3. ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยการเตรียมพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้น Warm up (ชั้นนำเข้าสู่บทเรียน) เป็นกิจกรรมสร้างความรู้สึกรู้สึกอยากเรียน เรียนอย่างมีจุดหมายโดยการสร้างแรงจูงใจในการเรียนเพื่อให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียน ผู้เรียนเห็นคุณค่าความสำคัญและประโยชน์ของสิ่งที่จะเรียน ครูใช้กิจกรรมที่หลากหลายกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากเรียนรู้ ได้แก่ เกม ร้องเพลงดูวีดิทัศน์ ประสบการณ์จริง บทบาทสมมุติ รูปภาพ แผ่นผัง เป็นต้น ที่มีเนื้อหาสาระสอดคล้องกับสิ่งที่จะเรียน เพื่อนำมาคิดวิเคราะห์ วิจารณ์ร่วมกัน โดยครูใช้คำถามกระตุ้นให้ผู้เรียนมีกระบวนการคิดเป็นลำดับขั้นและทุกคนได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็น ตัดสินใจอย่างมีเหตุผล

ขั้นที่ 2 ขั้น Listening (ขั้นการฟัง) เป็นกิจกรรมที่เน้นทักษะการฟังให้กับนักเรียน เช่น ฟังจากแผ่นซีดี วีดิทัศน์ เป็นบทสนทนา เนื้อเรื่องเกี่ยวกับอาเซียน หลังจากนั้นครูตั้งคำถามให้นักเรียนตอบอย่างง่าย การปฏิบัติตามคำสั่ง ประโยคคำถามหรือประโยคบอกเล่า โดยวิธีการเลือกตอบให้ตรงกับประโยคที่ได้ยิน บทสนทนา มีการตั้งคำถามเกี่ยวกับบทสนทนานั้น ๆ ผู้ฟังต้องจดบันทึกสาระสำคัญเพื่อช่วยในการตอบคำถาม

ขั้นที่ 3 ขั้น Speaking (ขั้นการพูด) เป็นกิจกรรมที่เน้นทักษะการพูดให้กับนักเรียน เช่น การถามคำถาม บทบาทสมมุติ ควรพูดให้เป็นธรรมชาติ ไม่ควรกังวลเกี่ยวกับมาตรฐานการใช้ภาษา ควรแสดงความเป็นมิตรกับผู้เรียน และมีส่วนร่วมในการสนทนากับผู้เรียน แต่ไม่ควรพูดมากจนเกินไป การทดสอบเป็นคู่ ครูอาจขอให้ผู้เรียนเตรียมคำถามมาถามกันเองก็ได้ การอภิปราย การรายงาน การใช้ภาพ การพูดจึงสามารถวัดความสามารถทางการใช้ภาษา การสื่อความเข้าใจ ความถูกต้องและคล่องแคล่ว ของผู้พูดที่มีความสามารถต่างกัน แต่อย่างไรก็ตามเกณฑ์การให้คะแนนทักษะการพูด ควรเหมาะสมกับจุดประสงค์ของการทดสอบและความสามารถของผู้เรียน

ขั้นที่ 4 ขั้น Reading (ขั้นการอ่าน) เป็นกิจกรรมที่เน้นทักษะการอ่านให้กับนักเรียน เช่น การอ่านเนื้อเรื่อง อ่านประโยค อ่านบทความ การวัดผลและประเมินผล การอ่านเพื่อความเข้าใจสรุปได้ว่าจะสามารถวัดและประเมินผล ได้หลากหลายทางด้วยกัน คือ การตอบคำถามจากเรื่องที่อ่าน การเรียงลำดับเหตุการณ์ การเล่าเรื่องและจับใจความ ดีความและสรุปเรื่อง เป็นต้น และในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยวัดและประเมินผลอ่าน เพื่อความเข้าใจในการตอบคำถามจากเนื้อเรื่องด้านจับใจความสำคัญ บอกรายละเอียดของเรื่องที่อ่าน

ขั้นที่ 5 ขั้น Writing (ขั้นการเขียน) เป็นกิจกรรมที่เน้นทักษะการเขียนให้กับนักเรียน เช่น การเติมคำ การเขียนคำศัพท์ การสรุปองค์ความรู้ ส่วนมากมักจะเป็นการเขียนเพื่อใช้คำและประโยคที่นักเรียนรู้อยู่แล้ว เพื่อให้นักเรียนเกิดความแม่นยำในภาษา แบบฝึกหัดที่ใช้ มีหลายแบบ เช่น การเติมคำในช่องว่างแบบมีตัวเลือก การเติมคำแบบไม่มีตัวเลือก การเขียนเลียนแบบตัวอย่างการเขียนตอบคำถาม

4. ระบบสังคม

บทบาทครู

- 1) ครูมีหน้าที่อำนวยความสะดวก ให้ความร่วมมือ ให้ความช่วยเหลือในการเรียนรู้
- 2) ครูมีหน้าที่เป็นผู้แนะนำ กระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้และสร้างความหมายการเรียนรู้ด้วยตนเอง
- 3) ครูมีหน้าที่คอยให้กำลังใจ ยอมรับความเป็นอิสระและความคิดริเริ่ม สร้างแรงจูงใจในการเรียน ให้การเสริมแรงกับผู้เรียน
- 4) ครูมีหน้าที่ส่งเสริมสนับสนุนพัฒนาการของผู้เรียน ให้คำปรึกษา คำแนะนำทั้งด้านวิชาการและสังคม
- 5) ครูมีหน้าที่คอยกระตุ้นให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้อย่างกว้างขวาง และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีโอกาสตรวจสอบและประเมินความเข้าใจของตนเอง

บทบาทนักเรียน

- 1) สร้างความรู้และแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง
- 2) เรียนรู้อย่างตื่นตัว กระตือรือร้น เรียนรู้อย่างเต็มที่ โดยเป็นผู้นำตนเองและควบคุมตนเองในการเรียนรู้ มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้
- 3) แลกเปลี่ยนเรียนรู้ ความคิด ร่วมแสดงความคิดเห็นและแลกเปลี่ยนประสบการณ์ระหว่างผู้เรียน
- 4) มีความรับผิดชอบต่อตนเองและส่วนรวม
- 5) ปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเอง ซักถามเมื่อเกิดข้อสงสัยหรือมีปัญหา
- 6) แสดงพฤติกรรมที่เกิดจากการเรียนรู้

5. หลักการตอบสนอง

- 1) ครูเป็นผู้กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง
- 2) ครูต้องมีการเสริมแรง ให้กำลังใจ สร้างแรงจูงใจที่เหมาะสมแก่ผู้เรียนจะช่วยให้ผู้เรียนยอมรับและพอใจที่จะปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้

- 3) ครูต้องกระตุ้นให้เกิดการคิด หรือการสร้างความรู้ที่อิสระให้กับผู้เรียน
 - 4) ต้องมีการส่งเสริมพัฒนาการด้านวิชาการและสังคมให้กับผู้เรียน
6. ระบบสนับสนุน
- 1) จัดบรรยากาศและสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนการสอน เพื่อเป็นการกระตุ้นและส่งเสริมการจัดสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมกับผู้เรียน
 - 2) พัฒนาสื่อ นวัตกรรมอุปกรณ์ในการเรียนให้เหมาะสมกับผู้เรียน
 - 3) จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนปฏิสัมพันธ์กับสื่อ อุปกรณ์ สิ่งของ ข้อมูลต่าง ๆ ที่เป็นของจริงและสอดคล้องกับความสนใจของผู้เรียน โดยเน้นแหล่งข้อมูลที่อยู่รอบ ๆ ตัวนักเรียน
 - 4) จัดสิ่งแวดล้อมให้สอดคล้องและเหมาะสมกับบริบท สถานการณ์ ที่แตกต่างกัน เพื่อเอื้อต่อการจัดการเรียนการสอน
 - 5) การจัดกิจกรรมบางครั้งอาจต้องใช้แหล่งเรียนรู้อื่น ๆ นอกห้องเรียนเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้หลายสถานการณ์ ดังนั้นเวลาเรียนต้องมีการยืดหยุ่นได้
 - 6) การจัดชั่วโมงสอนควรใช้เวลาให้เหมาะสมกับผู้เรียน เพื่อใช้เวลาในการให้ผู้เรียนได้ฝึกการคิดวิเคราะห์
 - 7) ส่งเสริมนักเรียนทำงานเป็นกลุ่มเพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ร่วมกันเป็นการฝึกทักษะด้านสังคม ทักษะในการแก้ปัญหา
 - 8) โรงเรียนควรจัดการเรียนรู้ที่มีการสอดแทรกกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ฝึกการสื่อสารและการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง

ระยะที่ 3 นำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ไปใช้และประเมินประสิทธิภาพ

นำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/1 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 40 คน และประเมินประสิทธิภาพตามลำดับดังนี้

1. วิเคราะห์ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้เพื่อการสื่อสาร ในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) ตามเกณฑ์ 80/80
2. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน
3. วิเคราะห์ผลการศึกษาศึกษาเจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลดังรายละเอียดดังนี้

1. การหาประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามเกณฑ์ 80/80

ตาราง 8 ประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

คะแนน	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	ร้อยละ
คะแนนเฉลี่ยจากการเก็บคะแนนจากหน่วยย่อยบทเรียนทั้ง 5 ชุด (E_1)	50	40.10	2.72	80.20
คะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน (E_2)	30	24.90	1.06	83.00

จากตาราง 8 พบว่าคะแนนเฉลี่ยจากการเก็บคะแนนจากหน่วยย่อยบทเรียนทั้ง 5 ชุดได้คะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 80.20 และจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนคิดเป็นร้อยละ 83.00 ดังนั้น รูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพ E_1/E_2 เท่ากับ 80.20/83.00 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์

2. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน

ตาราง 9 คะแนนวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียน

การประเมิน	คะแนนเต็ม	N	\bar{X}	S.D.	$\sum D$	$\sum D^2$	T
ก่อนเรียน	30	40	7.60	2.81	590	9042	31.61
หลังเรียน	30	40	22.35	1.55			

* นัยสำคัญทางสถิติระดับ .01

จากตาราง 9 พบว่าคะแนนจากการวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนหลังเรียนมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าคะแนนวัดผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนอย่างแท้จริง และรูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สามารถช่วยให้ผู้เรียน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

3. วิเคราะห์ศึกษาเจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ตาราง 10 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับเจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

รายการประเมิน	การประเมิน		
	\bar{X}	S.D.	ระดับ เจตคติ
ด้านความรู้			
1. วิชาภาษาอังกฤษส่งเสริมการเรียนรู้ทั้งในและนอกห้องเรียน	2.83	0.57	มาก
2. การเรียนภาษาอังกฤษมีประโยชน์ต่อชีวิตประจำวันของข้าพเจ้า	2.88	0.4	มาก
3. การรู้ภาษาอังกฤษทำให้เป็นคนทันสมัย รู้ข่าวสาร ทันเหตุการณ์	2.90	0.37	มาก
4. ภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่มีความสำคัญ และเป็นประโยชน์ต่อการเรียนวิชาอื่น ๆ	2.95	0.22	มาก
5. ภาษาอังกฤษจะเป็นประโยชน์ในการสอบเข้าศึกษาต่อทุกระดับ	2.95	0.22	มาก
7. ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการแลกเปลี่ยนข่าวสารและสามารถสื่อสารได้กับทุกคนในโลก	2.98	0.16	มาก
8. ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางของประชาคมอาเซียน	2.95	0.22	มาก
9. การใช้ภาษาอังกฤษมีความสำคัญและมีประโยชน์ ในการสื่อสารกับประเทศสมาชิกประชาคมอาเซียน	2.90	0.37	มาก
10. การเรียนภาษาอังกฤษ ไม่ช่วยพัฒนาความรู้อื่น	2.70	0.56	มาก
รวมด้านความรู้	2.90	0.34	มาก
ด้านความรู้สึก			
11. ข้าพเจ้าคิดว่าวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่น่าสนใจ	2.90	0.37	มาก
12. ข้าพเจ้าเกิดความเข้าใจและเห็นคุณค่าของการเรียนภาษาอังกฤษ	2.88	0.40	มาก
13. ข้าพเจ้าชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	2.90	0.37	มาก
14. ข้าพเจ้ามีความสุขที่ได้เรียนวิชาภาษาอังกฤษ	2.85	0.48	มาก
15. ข้าพเจ้ารู้สึกสนุกสนานในชั่วโมงเรียนภาษาอังกฤษ	2.88	0.40	มาก
16. ข้าพเจ้าคิดว่าวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ฝึกฝนได้ง่าย	2.78	0.47	มาก
17. ข้าพเจ้ารู้สึกอยากให้ถึงชั่วโมงภาษาอังกฤษเร็วๆ	2.82	0.50	มาก
18. ข้าพเจ้าคิดว่าวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ยาก	2.88	0.40	มาก
19. ข้าพเจ้ารู้สึกว่า การเรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ทุกคนต้องเรียน	2.73	0.59	มาก
20. ข้าพเจ้าเรียนวิชาภาษาอังกฤษแล้วรู้สึกเครียด	2.70	0.64	มาก
รวมด้านความรู้สึก	2.83	0.48	มาก

ตาราง 10 (ต่อ)

รายการประเมิน	การประเมิน		
	\bar{X}	S.D.	ระดับ เจตคติ
ด้านพฤติกรรม			
21. ข้าพเจ้าชอบศึกษาค้นคว้าความรู้ที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษ	2.80	0.57	มาก
22. ข้าพเจ้าชอบซักถามเมื่อเรียนวิชาภาษาอังกฤษไม่เข้าใจระหว่างที่ครูสอน	2.85	0.42	มาก
23. การเรียนรู้ภาษาอังกฤษช่วยให้ข้าพเจ้ามีความมั่นใจและกล้าแสดงออกเพิ่มมากขึ้น	2.80	0.51	มาก
24. ข้าพเจ้าต้องการให้มีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อยลง	2.79	0.52	มาก
25. เวลาเรียนภาษาอังกฤษไม่เข้าใจ ข้าพเจ้าจะไม่สนใจเรียนอีกต่อไป	2.65	0.65	มาก
26. ข้าพเจ้าชอบดูภาพยนตร์ หรือรายการโทรทัศน์ที่เป็นภาษาอังกฤษเพื่อฝึกฝนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ	2.63	0.70	มาก
27. ข้าพเจ้าต้องการให้ครูจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ให้นักเรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษมากๆ	2.90	0.30	มาก
28. ข้าพเจ้าต้องการพัฒนาการใช้ภาษาให้คล่องแคล่วยิ่งขึ้น	2.90	0.37	มาก
29. ข้าพเจ้าต้องการให้ครูจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเกี่ยวกับประชาคมอาเซียนเป็นภาษาอังกฤษ	2.83	0.49	มาก
30. ข้าพเจ้าจะนำความรู้ภาษาอังกฤษที่ได้ไปใช้ในประชาคมอาเซียน	2.80	0.51	มาก
รวมด้านพฤติกรรม	2.79	0.52	มาก
เฉลี่ยทั้ง 3 ด้าน	2.84	0.45	มาก

จากตาราง 10 พบว่าผลการประเมินเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในภาพรวมทั้ง 3 ด้าน มีระดับเจตคติอยู่ในระดับ มาก ($\bar{X}=2.84$, S.D.=0.45) และแยกตามด้าน ดังนี้ ด้านความรู้มีระดับเจตคติอยู่ในระดับ มาก ($\bar{X}=2.90$, S.D.=0.34) รองลงมาเป็นด้านความรู้มีระดับเจตคติอยู่ในระดับ มาก ($\bar{X}=2.83$, S.D.=0.48) และด้านพฤติกรรมมีระดับเจตคติอยู่ในระดับ มาก ($\bar{X}=2.79$, S.D.=0.52)

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในการวิจัยนี้ มุ่งพัฒนารูปแบบการสอนการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยได้สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะได้เป็น 6 ส่วนคือ

1. ความมุ่งหมายของการวิจัย
2. การสรุปผล
3. อภิปรายผล
4. ข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
2. เพื่อศึกษาผลการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
 - 2.1 เพื่อพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) กำหนดเกณฑ์ 80/80
 - 2.2 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน
 - 2.3 เพื่อศึกษาเจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

สรุปผล

ในการวิจัยการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

การวิจัยครั้งนี้เป็นการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพื่อสื่อสาร โดยการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ประกอบด้วย องค์ประกอบของการพัฒนา 6 องค์ประกอบ คือ 1) แนวคิดและทฤษฎีพื้นฐาน 2) วัตถุประสงค์ 3) ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ ได้แก่ ชั้นที่ 1 ชั้น warm up ชั้นที่ 2 ชั้น listening ชั้นที่ 3 ชั้น speaking ชั้นที่ 4 ชั้น Reading ชั้นที่ 5 ชั้น writing 4) ระบบสังคม 5) หลักการตอบสนอง 6) ระบบสนับสนุน

ตอนที่ 2 ผลการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า

2.1 ประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 80.20/83.00

2.2 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษหลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.3 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยรวมอยู่ใน ระดับมาก ($\bar{X} = 2.84$)

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยเรื่องการพัฒนาารูปแบบรูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่ามีประเด็น สำคัญที่ควรอภิปราย ดังนี้

1. การพัฒนาารูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 การพัฒนาารูปแบบการจัดการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1 ที่มีคุณภาพเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.85$) ทั้งนี้เนื่องมาจากผู้วิจัยได้ศึกษาบริบท วิเคราะห์ สังเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานและเอกสารที่เกี่ยวข้อง โดยการศึกษาแนวคิดทฤษฎีจากเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ศึกษาเอกสารการพัฒนาารูปแบบการจัดการเรียนรู้ วิเคราะห์หลักสูตร แกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 และสร้างกรอบแนวคิดของรูปแบบการจัดการเรียนรู้เพื่อ เป็นแนวทางในการพัฒนาารูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับความต้องการของครูและนักเรียน รวมทั้งได้ผ่านขั้นตอนการสร้างอย่างเป็นระบบและเหมาะสม มีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่สอดคล้อง กับความสนใจและความต้องการของผู้เรียนและผู้สอน ทั้งนี้ได้นำหลักการแนวคิดเกี่ยวกับการจัดการ เรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร แนวทางการ จัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มาประยุกต์ใช้ในการพัฒนาารูปแบบการจัดการเรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับการพัฒนาารูปแบบการสอนตามแนวทาง Joyce และ Weil (จิระพร ชะโน. 2551 : 74 ; อ้างอิงมาจาก Joyce and Weil. 2000) ซึ่งครอบคลุมประเด็นสำคัญในการ นำเสนอรูปแบบการสอน สรุปตามองค์ประกอบดังนี้ คือ 1) แนวคิดและทฤษฎีพื้นฐาน 2) วัตถุประสงค์ 3) ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ 4) ระบบสังคม 5) หลักการตอบสนอง 6) ระบบ สนับสนุน โดยอยู่ในกลุ่มรูปแบบการสอนที่เน้นความสัมพันธ์ในสังคม (Social Family) เนื่องจาก กลุ่มนี้มีความเชื่อว่าการเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้จากการสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้และการทำงานร่วมกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจัดการห้องเรียนให้เกิดความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนเพื่อให้เกิดการเรียนรู้แบบ ร่วมมือภายในห้องเรียนและสอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิด CLIL หรือการเรียนรู้ด้วยการ ผสมผสานภาษากับเนื้อหา เป็นแนวทางการเรียนการสอนแบบที่มีหลักการตรงตามความต้องการในการ พัฒนาคำศัพท์และทักษะที่เหมาะสมเพื่อให้นักเรียนมีความรู้และทักษะ เพื่อเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนมี ทักษะสื่อสาร ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ได้ และมีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ

และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ อมรรัตน์ จันทร์เชียว (2554 : 132-133) ได้พัฒนารูปแบบการพัฒนา
พัฒนารูปแบบการสอนเพื่อสร้างเสริมจิตสาธารณะชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่า รูปแบบที่พัฒนาขึ้นมี
ความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด

2. ประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในการเตรียม
ความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2)
เท่ากับ 80.20/83.00 หมายความว่า นักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยจากการประเมินผลระหว่างเรียน
ในแผนการจัดการเรียนรู้ คิดเป็นร้อยละ 80.20 ของคะแนนเต็ม และคะแนนเฉลี่ยจากการทำ
แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน คิดเป็นร้อยละ 83.00 ของคะแนนเต็ม แสดงว่าผล
การจัดการเรียนรู้ โดยใช้รูปแบบการสอน ที่ผู้รายงานพัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพ ตามเกณฑ์ 80/80
ที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากรูปแบบการสอนที่สร้างขึ้น ได้พัฒนาอย่างเป็นระบบ ตั้งแต่กำหนด
จุดมุ่งหมายการศึกษา วิเคราะห์เนื้อหา การวางแผน การดำเนินการพัฒนา การพัฒนาจนถึงการ
ทดลอง อีกทั้งผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา การวิจัยและประเมินผล และ
ผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ มีการดำเนินการทดลองตามกระบวนการวิจัย
และพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้มาผสมผสานทั้งกิจกรรม สื่อการเรียนและเทคโนโลยีใหม่ๆ
ส่งผลให้ ผู้เรียนสามารถพัฒนาด้านความรู้ความจำ ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้จาก
กิจกรรมการเรียนรู้ที่จัดขึ้น และมีคะแนนการทดสอบย่อยท้ายแผนการจัดการเรียนรู้ และคะแนน
ทดสอบหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสมทรง สวัสดิ์ (2549 : 75)
ได้สรุปผลการใช้ชุดกิจกรรมฝึกทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ สำหรับ ที่ใช้หลักการของการเรียนรู้
โดยใช้สมองเป็นฐาน และหาประสิทธิภาพชุดกิจกรรมตามเกณฑ์ 80/80 โดยทดลองกับนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทร์ ระยอง อำเภอเมือง จังหวัด
ระยอง จำนวน 37 คน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่า นักเรียนมีความสามารถทางด้านทักษะการ
ฟัง-พูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ระดับคะแนนที่กำหนดไว้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
.05 ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ธิดารัตน์ เจริญ (2551 : 76) ได้สรุปผลการอ่านจับใจความ
ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยกลุ่มร่วมมือที่ใช้แผนผังความคิดและเกมตามแนวคิดโดยใช้สมอง
เป็นฐาน มีประสิทธิภาพเท่ากับ 81.08/82.33 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด

3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่า
ก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจทั้งนี้อาจ
เนื่องมาจากรูปแบบการสอนที่สร้างขึ้นได้พัฒนาอย่างเป็นระบบ ตั้งแต่กำหนดจุดมุ่งหมายการศึกษา
วิเคราะห์เนื้อหา การวางแผน การดำเนินการพัฒนา การพัฒนาจนถึงการทดลอง อีกทั้งผ่านการ
ตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา การวิจัยและประเมินผลและผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดการเรียน
การสอนภาษาอังกฤษ มีการดำเนินการทดลองตามกระบวนการวิจัยและพัฒนารูปแบบการ
จัดการเรียนรู้มาผสมผสานทั้งกิจกรรม สื่อการเรียนและเทคโนโลยีใหม่ๆ ส่งผลให้ผู้เรียนสามารถ
พัฒนาด้านความรู้ความจำทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้จากกิจกรรมการเรียนรู้ที่จัดขึ้น
และมีคะแนนการทดสอบย่อยท้ายแผนการจัดการเรียนรู้ และคะแนนทดสอบหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์
ที่ตั้งไว้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศศิกานุจน์ ชีถนอม (2553 : 97-99) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบ
ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา

ปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบ มุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) ที่ใช้สื่อการสอนซึ่งเน้นวัฒนธรรมท้องถิ่นกับการสอนแบบเดิม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 โรงเรียนเทศบาล 2 (บ้านมลายูบางกอก) จำนวน 2 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 50 คน สุ่มโดยใช้วิธีจับฉลากเลือกกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม (Random Assignment) กลุ่มทดลองจำนวนนักเรียน 26 คน ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) และกลุ่มควบคุมจำนวนนักเรียน 24 คน ผลการวิจัย พบว่า ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ สอดคล้องกับการเรียนรู้แบบเน้นประสบการณ์ตามแนวคิดของคอล์บ (Kolb, 1984) ที่พบว่าการเรียนรู้แบบเน้นประสบการณ์เป็นกระบวนการที่มีลำดับและต่อเนื่องเป็นวัฏจักรเหมือนบันไดเวียนที่ไม่มีที่สิ้นสุด ทำให้นักศึกษากลุ่มทดลองที่เรียนด้วยรูปแบบที่พัฒนามีความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษหลังสอนสูงกว่าความสามารถในการสื่อสารก่อนสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เหตุผลจากการทดลองดังกล่าว แสดงให้เห็นว่ารูปแบบการสอนพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสามารถช่วยให้ นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและมีการพัฒนาทักษะที่เกี่ยวข้องเพิ่มสูงขึ้น

4. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 2.84$) ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากทั้งนี้อาจเนื่องมาจากรูปแบบการสอนเป็นการจัดกิจกรรมที่เน้นทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยการใช้สื่อการเรียนที่น่าสนใจ มีการทดสอบการฝึกพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจริงตามที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันทำให้เร้าความสนใจ มีการโต้ตอบระหว่างผู้เรียนกับครูผู้สอน ขณะเดียวกันผู้เรียนก็สามารถฝึกพูดประโยคเดิมที่เรียนมาและเชื่อมต่อมาในเนื้อหาต่อไป ช่วยให้นักเรียนมีโอกาสทบทวนความรู้ทำให้เข้าใจมากยิ่งขึ้น อีกทั้งยังสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นสามารถเชื่อมโยงระหว่างเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกันได้ ส่งผลให้นักเรียนมีความสุข สนุกสนานกับการเรียนและสนใจในการเรียน ช่วยเปลี่ยนบรรยากาศของการเรียนโดยเฉพาะนักเรียนบางคนซึ่งอาจเบื่อหน่ายต่อการเรียนการสอนแบบเดิมๆ ผู้เรียนจึงมีความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยรูปแบบการสอนมากยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ นภาพร กุลเรืองทรัพย์ (2547 : 107) ได้เปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ก่อนและหลังการทดลอง ซึ่งปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 โดยนักเรียนในกลุ่มทดลองมีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง และงานวิจัย

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้
 - 1.1 ครูต้องใช้ภาษาอังกฤษในและนอกห้องเรียนเพื่อเป็นแบบอย่างในด้านการพูดภาษาอังกฤษ

1.2 สร้างเจตคติที่ดีต่อการพูด โดยครูสร้างบรรยากาศให้มีความเป็นกันเองและกระตุ้นผู้เรียนให้มีความตื่นตัวและใช้แรงเสริมในการจัดการเรียนรู้จะทำให้การสอนมีประสิทธิภาพมากขึ้น

1.3 ครูผู้สอนต้องมีความรู้และความพร้อมในการที่จะพัฒนาผู้เรียน มีความเสียสละสร้างบรรยากาศให้มีความพร้อมในการพูด ตั้งความสามารถและความกล้าของผู้เรียนออกมา ให้มีการฝึกบ่อยครั้ง เป็นการสร้างความมั่นใจให้กับผู้เรียนมากยิ่งขึ้น

1.4 การใช้รูปแบบจะมีประสิทธิภาพมากขึ้นถ้ามีครูและผู้เรียนนภาษามาใช้จริงในชีวิตประจำวันหรือ สถานการณ์จริงในโรงเรียน

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาวิจัยต่อไป

2.1 ควรทำการวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการพูดภาษาอังกฤษสื่อสาร

2.2 ควรทำการวิจัยเกี่ยวกับการเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสื่อสารของนักเรียนในโรงเรียน

2.3 ผู้สนใจควรศึกษาอย่างเจาะลึกในการพัฒนาเกี่ยวกับตัวภาษา เช่น การศึกษาปัญหาเกี่ยวกับความรู้ทางไวยากรณ์/ภาษา หรือปัญหาทางด้านการรับรู้ของนักเรียน

2.4 ควรพัฒนารูปแบบการสอนที่ส่งเสริมทักษะในด้านการฟัง อ่านและเขียน

2.5 ควรทำการวิจัยเกี่ยวกับพัฒนารูปแบบการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนในโรงเรียนเพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมอาเซียน (ASEAN)

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ, กระทรวงศึกษาธิการ. แนวการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521.
พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2525.
- กรมอาเซียน. 58 คำตอบสู่ประชาคมอาเซียน 2558. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ :
กระทรวงการต่างประเทศ, 2556.
- คณาพร คมสัน. การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองในการอ่านภาษาอังกฤษ
เพื่อความเข้าใจ สำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย. วิทยานิพนธ์ ค.ม.
กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2540.
- จิตรลดา คนยี่น. การใช้กลวิธีการสอนแบบ KWL-Plus เพื่อพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษ
เพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ ค.ม. อุดรธานี :
มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี, 2550.
- จิระพร ชะโน. การพัฒนารูปแบบการสอนสื่อความหมายเพื่อลดพฤติกรรมที่เป็นปัญหาในเด็ก
ออทิสติกก่อนวัยเรียน. วิทยานิพนธ์ ศษ.ด. ขอนแก่น : มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2551.
- จิระวัฒน์ วงศ์สวัสดิวัฒน์. ทัศนคติความเชื่อและพฤติกรรมการวัดการพยากรณ์และการเปลี่ยนแปลง.
พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สามดีการพิมพ์, 2538.
- จุไรรัตน์ รัตน์ศิริ. ภาษากับการสื่อสาร. นครปฐม : มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2540.
- ฉวีวรรณ คูหาภินันท์. เทคนิคการอ่าน. กรุงเทพฯ : ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศ
ศาสตร์ สถาบันราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา, 2542.
- ชม ภูมิภาค. จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2523.
- ชวาล แพร์ตกุล. เทคนิคการเขียนข้อสอบ. กรุงเทพฯ : พิทักษ์อักษร, 2520.
- ณัฐกฤตา กาสีใส. การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ตามแนวคิดปัญญาศึกษาของ
เด็กปฐมวัย. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2554.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิณ. ธรรมชาติของทัศนคติกับการวัดทัศนคติ. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. 2523.
- เดือนใจ ปิ่นเกิด. การอ่านและความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษา
ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย. ม.ป.ท. : สำนักงานคณะกรรมการการวิจัยแห่งชาติ,
2547.
- ทิพวัลย์ มาแสง. การสอนภาษาอังกฤษสำหรับคนไทย. กรุงเทพฯ : ม.ป.พ., 2532.
- ทิพาพร สุจारी. การพัฒนารูปแบบการสอนอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยการใช้ยุทธศาสตร์
การเสริมต่อการเรียนรู้ประสบการณ์อ่านสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏ.
วิทยานิพนธ์ ศษ.ด. ขอนแก่น : มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2553.
- ทีศนา แคมมณี. ศาสตร์การสอน. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2554.
- ธิดารัตน์ เจตินัย. ผลการอ่านจับใจความภาษาไทย ด้วยกลุ่มร่วมมือที่ใช้แผนผังความคิดและเกม
ตามแนวคิดโดยใช้สมองเป็นฐาน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. การศึกษาค้นคว้าอิสระ กศ.ม.
มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2551.

- นภาพร กุลเรืองทรัพย์. การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ เจตคติต่อการเรียน และการปรับตัวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ ภาษา (รูปแบบที่ 1) กับการสอนแบบเดิม. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2547.
- นวลศิริ เปาโรหิต. จิตวิทยาเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2531.
- เนื่อน้อง สนับบุญ. ความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดการประสบการณ์เล่นิทาน. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2541.
- บังกอร์ ชินกุลกิจนิวัฒน์ และจำรอง เงินดี. จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ : สตรีเนติศึกษา, 2524.
- บัญชา อึ้งสกุล. “การพัฒนากระบวนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ : หลักการ ทักษะ และการปฏิบัติ,” วารสารวิชาการ. 5(7) : 52-70 ; กรกฎาคม, 2545.
- . “การเสริมสร้างการเรียนรู้การสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียน,” วารสารวิชาการ. 4(2) : 63 – 70 ; กุมภาพันธ์, 2541.
- บันลือ พุกกะวัน. มิติใหม่ในการสอนอ่าน. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2534.
- บุญชม ศรีสะอาด. การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น, 2545.
- บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์. เทคนิคการสร้างเครื่องมือรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัย. กรุงเทพฯ : กราฟฟิคอาร์ต, 2535.
- ประมะ สตะเวทิน. เอกสารการสอนชุดวิชาหลักและทฤษฎีการสื่อสาร หน่วยที่ 1 – 8. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2535.
- ประสงค์ ราชณสุข. การพูดเพื่อประสิทธิผล. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2530.
- ปราณี ไทยวัฒนานนท์. การแพร่กระจายเสียงในชุมชน (เสียงตามสาย). เชียงใหม่ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2527.
- ปิยบุตร เอมโอฐ. การใช้กิจกรรมโครงการในการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนระยองวิทยาคม. ปรินญาณิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2553.
- เปลื้อง ณ นคร. ศิลปะแห่งการอ่าน. กรุงเทพฯ : เบลโล่การพิมพ์, 2542.
- ผดุง อารยะวิญญู. วิธีการสอนพูด. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2530.
- พรรณวร บุญประเสริฐผล. “การพัฒนาแบบการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้การเรียนรู้แบบเน้น ประสบการณ์ สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง,” วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร. 12(3) : 53-76, 2553.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. การสร้างและพัฒนาแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. 2530.
- พิตรวัลย์ โกวิทาทิ. ทักษะและเทคนิคการสอนเขียนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2540.
- มนีรัตน์ สุโขศิริรัตน์. อ่านเป็น : เรียนก่อน – สอนเก่ง. กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์, 2548.

- ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์, 2525.
- โรงเรียนหนองงูเหลือมพิทยาคม. หลักสูตรสถานศึกษากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ระดับมัธยมศึกษา ฉบับปรับปรุง 2556. นครราชสีมา : โรงเรียนหนองงูเหลือมพิทยาคม, 2556.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. การวัดด้านจิตพิสัย. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น, 2543.
- . เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น, 2539.
- ละมัย โคตรโสภาก. การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษโดยการประยุกต์ใช้วิธีร่วมมือกันเรียนรู้ แบบผสมผสานกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร. วิทยานิพนธ์ ค.ม. อุดรธานี : มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี, 2547.
- ลักขณา สตะเวทิน. หลักการพูด. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยกรุงเทพ, 2536.
- ลักขณา สรีวัฒน์. จิตวิทยาในชีวิตประจำวัน. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2544.
- ลัดดา แพรภักทรพิศุทธิ์. การพูด. พระนครศรีอยุธยา : มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ, 2548.
- วิญญูวดี กุลจลา. ผลของการใช้สไลด์ประกอบเสียงในการพัฒนาทักษะการฟังของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนปิ่นสร้อยแยลวิทยาลัย์ จังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2549.
- วิภาดา เกิดพิทักษ์. การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และสภาพแวดล้อมทางสังคมในห้องเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในจังหวัดขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ ค.ม. ขอนแก่น : มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2539.
- วิโรจน์ วัฒนานามิตกุล. การพัฒนารูปแบบการสอนโดยใช้สาระอิงบริบทเพื่อส่งเสริมความใฝ่รู้ของนักเรียนระดับประถมศึกษา. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2540.
- ศศิกาญจน์ ชีถนอม. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) ที่ใช้สื่อการสอนซึ่งเน้นวัฒนธรรมท้องถิ่นกับการสอนแบบเดิม. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2553.
- ศิริพร ป้องกงลาด. การศึกษาเปรียบเทียบระหว่างวิธีสอนที่ใช้สถานการณ์จำลองบทบาทสมมุติ และเกมกับวิธีสอนแบบปกติในการสอนทักษะพูด สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. เพชรบุรี : มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2540.
- สมทรง สวัสดิ์. ผลการใช้ชุดกิจกรรมฝึกทักษะการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษ ที่ใช้หลักการของการเรียนรู้ โดยใช้สมองเป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทร์ ระยอง. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. ชลบุรี : มหาวิทยาลัยบูรพา, 2549.
- สมเกียรติ อ่อนนิมล. แนวทางการใช้หลักสูตรแกนกลางขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. 9 พฤศจิกายน 2552. <http://www.kroobannok.com/view.php?article_id=5261> 2556.

- สันติภาพ สระบัว. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะคิดเชิงวิทยาศาสตร์และทัศนคติต่อวิชาวิทยาศาสตร์ระหว่างทัศนคติระดับประกาศนียบัตรประโยคมัธยมศึกษาตอนต้นและประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง แผนกเกษตรกรรม วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2526.
- สมุทร เข็มเชาวนิช. เทคนิคการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ. พิมพ์ครั้งที่ 11. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2545.
- สุกัญญา อินทรีย์. ผลการสอนโดยใช้แผนภูมิโน้ตส์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง, 2541.
- สุคนธ์ สิ้นพานนท์ และจินตนา วีระเกียรติสุนทร. การจัดการเรียนรู้ของครูยุคใหม่สู่ประชาคมอาเซียน. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2556.
- สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ และบุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์. ระเบียบวิธีวิจัยทางสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยมหิดล, 2536.
- สุทธิรัตน์ รุจิเกียรติกำจร และคณะ. “การสอนเขียนภาษาอังกฤษด้านการถ่ายโยงเชิงยุทธศาสตร์,” วารสารวิจัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. 6(2) : 162-174, 2549.
- สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. หลักและวิธีสอนอ่านภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2545.
- สุพรรณิ วราทร. การอ่านอย่างมีประสิทธิภาพ. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.
- สุมานิน รุ่งเรืองธรรม. กลวิธีสอน. กรุงเทพฯ : รุ่งเรืองธรรม, 2526.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ : ภาควิชามัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535.
- . วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2537.
- . วิธีสอนภาษาอังกฤษ. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.
- . วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2540.
- . แนวคิดและเทคนิควิธีสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2540.
- สุรัชย์ ขวัญเมือง. วิธีสอนและการวัดผลวิชาคณิตศาสตร์ในชั้นประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู, 2522.
- สุรินทร์ พิศสุวรรณ. อาเซียนรู้ไว้ได้เปรียบแน่. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : อมรินทร์พริ้นติ้งพับลิชชิ่ง, 2555.
- สุวัฒน์ นิยมไทย และคณะ. ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่มีต่อการใช้ภาษาอังกฤษของผู้ให้บริการการท่องเที่ยว ในจังหวัดสุโขทัย. วิทยานิพนธ์ ศป.ม. พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยนเรศวร, 2545.

- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, กระทรวงศึกษาธิการ. แนวการจัดการเรียนรู้สู่ประชาคมอาเซียน ระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย, 2554.
- สำลี ทองจิ้ว. “การพัฒนาหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นอย่างไม่มีแกสสีกและงานไม้สำหรับหมู่บ้านหัตถกรรมไม้แกสสีกบ้านถวายเป็น : กรณีศึกษาโรงเรียนบ้านต้นแก้วอำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่,” วารสารวิชาการ. 6(1) : 75 ; มกราคม-เมษายน, 2545.
- อดิگانต์ ทองมาก. การใช้วิธีการสอนภาษาอังกฤษแบบโครงการเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษและทักษะการคิดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านควนสวรรค์จังหวัดตรัง. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2552.
- อมรรัตน์ จันทร์เชียว. การพัฒนารูปแบบการสอนเพื่อสร้างเสริมจิตสาธารณะ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2554.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. วิธีการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538.
- อรุณี วิริยะจิตรา. การเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์, 2532.
- อำพร วิเศษพงษ์. การพัฒนารูปแบบการสอนพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2555.
- เอกรินทร์ สีมหาศาล, สุคนธ์ สิ้นธพานนท์ และสมปอง อมรสิทธิวงศ์. การเตรียมความพร้อมสถานศึกษาสู่ประชาคมอาเซียน. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์, 2556.
- Allport, G.W. Attitude : Reading in Attitude Theory and Measurement. New York : John Wiley and Sons, 1976.
- . Handbook of Social Psychology. Worcester : Clark University Press, 1953.
- Bentley, K. The TKT Teaching Knowledge Test Course : CLIL Content and Language Integrated Learning Model. Cambridge : Cambridge University Press, 2010.
- Brown, Douglas H. An Interactive Approach to Language Pedagogy. New Jersey : Addison Wesley Longman, 2001.
- . Principle of Language Learning and Teacher. New Jersey : Prentice Hall, Inc., 1994.
- Bygate, Martin. Speaking. Great Britain : Oxford University Press, 1987.
- Carrell, P.L. “Schema Theory and ESL Reading : Classroom Implications and Applications,” The Modern Language Journal. 68 : 332-343, 1984.
- Clark, Richard W. Effective Speech. New York : McGraw-Hill, 1988.
- Day and Bamford. Extensive Reading in the Second Language Classroom. Cambridge : Cambridge University, 1998.

- Eggen, P. and D. Kauchak. Strategies for Teachers : Teaching Content and Thinking Skills. 3rded. U.S.A. : Allyn and Bacon, 1996.
- Evans, E. and D. Cable. "Evidence of Improvement in Account Students Communication Skills," International Journal of Educational Management. 2(25) : 311-327, 2011.
- Finocchiaro, Mary and C. Brumfit. The Functional Notional Approach : From Theory To Practice. New York : Oxford University Press, 1983.
- Finochiaro, M. English as a Second/Foreign Language: From Theory to Practice. 4thed. Englewood Cliffs, New Jersey : Prentice-Hall Regents, 1989.
- Gabriel, S. and M. Hirsch. "Critical Thinking and Communication Skill : Integration Issues," Journal of Accounting Education. 2(10) : 243-270, 1992.
- Goodman, Y.M. and C. Burkf Reading Strategies : Focus on Comprehension. New York : Richard C. Owen, 1980.
- Gronlund, N.E. Constructing Achievement Tests. Englewood Cliffs, N.J. : Prentice-Hall, 1977.
- Gunning, T.G. Creating Reading Instruction for all Children. Massachusetts : Allyn and Bacon, 1992.
- Haris. A. J. How to Increase Reading Ability. New York : David McKey, 1990.
- Harris, D. Teaching English as a Second Language. New Delhi : Mcgraw-Hill, 1988.
- Harris, David P. Testing English as a Second Language. New York : the McGraw-Hill Book Company, 1988.
- Heaton, J.B. Classroom Testing. New York : Longman, 1990.
- Joyce, B. and M. Weil. Models of Teaching. 3thed. Massachusetts : Allyn and Bacon, 1986.
- . Models of Teaching. Boston : Allyn and Bacon, 1992.
- . Model of Teaching. Boston : Allyn and Bacon, 2000.
- Katz, E. "The Functional Approach to the Study of Attitudes," Public Opinion Quarterly. 24 : 163 – 204, 1960.
- . The Functional Approach to the Study of Attitudes In Current Perspective in Social Psychology. New York : Oxford University Press, 1967.
- Krashen, S.D. and D.T. Tracy. The Natural Approach Language Acquisition in the Classroom. London : Prentice Hall Europe, 1995.
- Kolb, D. A. Self-Scoring Test and Interpretation Booklet. Boston : Mcber and Company, 1984.

- Little, W. Communicative Language Teaching : An Introduction. Cambridge : Cambridge University Press, 1981.
- Littlewood, William. Communicative Language Teaching. Britain : Cambridge University Press, 1995.
- Morris, A. and D.N. Stewart. Learning to Learn From Text : Effective Reading in the Content. North Ryde : Addison – Wesley, 1984.
- Oller, John W. Language Test at School. London : Longman, 1979.
- O’Loughlin, Kieran. The Equivalence of Direct and Semi-Direct Speaking Tests. Great Britain : Cambridge University Press, 2001.
- Paulson, C.B. and M.N. Bruder. Teaching English as Second Language : Technique and Procedures. New York : Winthrop Publishers, 1976.
- Pearson, P.D. and K. Camperell. Theories Models and Processes of Reading. 4th ed. Newark, Delaware : International Reading Association, 1994.
- Pronovost, Wilbert. The Teaching of Speaking and Listening. New York : Longmans, Green and Co. Inc., 1959.
- Richard, Jack C. and Theodores S. Rogers. Approaches and Methods in Language Teaching. Cambridge : Cambridge University Press, 2002.
- Richards, J. C. and W.A. Renandya. Methodology in Language Teaching : An Anthology of Current Practice. Cambridge : Cambridge University Press, 2002.
- Rivers, W. and R.S. Temperly. A Practical Guide to the Teaching of English as a Second or Foreign Language. New York : Oxford University Press, 1978.
- Rost, M. Listening in Action : Activities for Developing Listening in Language Teaching. London : Prentice Hall International, 1991.
- Rubin, Dorothy. A Practical Approach to Teaching Reading. 2nd ed. New York : Simon & Schuster, 1993.
- Saylor, J. and others. Curriculum Planning for Better Teaching and Learning. 4th ed. Minnesota : Rinehart and Winston, 1981.
- Smith, F. and Gay, S.P. Teachers and Research : Language Learning in the Classroom. New York : International Reading Association, 1990.
- Triandis, H.C. Attitude and Attitude Change. New York : John Wiley and Sons, 1971.
- Underhill, Nic. Testing Spoken Language : A Handbook of Oral Testing Techniques. New York : Cambridge University Press, 2003.
- Underwood, M. Teaching Listening. New York : Longman, 1993.

- Ur, Penny. A Course in Language Teaching. Cambridge : Cambridge University Press, 1996.
- Valette, R. M. and R. S. Disick. Modern Language Performance Objectives and Individualization. New York : Harcourt Brace Jovanovich, 1972.
- Wallace Catherine. Reading. 4nd ed. London : Oxford University Press, 1996.
- Weir, Cyril. Understanding and Developing Language Tests. London : Prentice Hall International (UK) Ltd, 1993.
- Widdowson, H. G. Teaching Language as Communication. London : Oxford University Press, 1979.
- . Teaching Language as Communication. London : Oxford University Press, 1981.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
ตัวอย่างเครื่องมืองานวิจัย

คู่มือการใช้
การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสาร
ในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

โดย
นางวาสนา จ่างโพธิ์

การศึกษามหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

คำนำ

การเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 เป็นปัญหาที่หลายประการที่พอจะจำแนก ได้ดังนี้ ด้านผู้เรียน ผู้เรียนจะไม่มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ส่งผลให้เกิดความเบื่อหน่าย ไม่สามารถเรียนจบการศึกษาตามหลักสูตรได้ในเวลาที่กำหนด และขาดโอกาสที่จะเรียนรู้ข้อมูลข่าวสารใหม่ หรือขาดโอกาสในการค้นคว้าข้อมูลจากการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้น้อยมาก และไม่มีพื้นฐานทางภาษาอังกฤษที่ดีพอจะศึกษาในระดับสูงขึ้น นอกจากนี้ ครูผู้สอนยังจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบครูเป็นศูนย์กลาง บรรยายตามหนังสือเรียน การวางแผนและการจัดกิจกรรมต่างๆ นักเรียนมีส่วนร่วมน้อย เป็นต้น นักเรียนขาดความสนใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ไม่ตระหนักถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษ นักเรียนมีพื้นฐานภาษาอังกฤษไม่เท่ากัน และมีนักเรียนจำนวนหนึ่งที่มีพื้นฐานภาษาอังกฤษไม่ดี รวมถึงการวัดและประเมินผล เกณฑ์การประเมินขาดความเที่ยงตรง (Validity) ยังไม่มีคุณภาพเพียงพอ ไม่ครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้ อีกทั้งสภาพแวดล้อม ทั้งส่วนผู้ปกครอง ท้องถิ่น และเพื่อน ไม่เอื้อต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เช่น บริบททั่วไปในชุมชนไม่มีการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ทำให้นักเรียนไม่เกิดแรงกระตุ้นในการอยากเรียนเพื่อไปใช้กับชีวิตประจำวันของตนเองและเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้นักเรียนไม่มีความพร้อมในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในประชาคมอาเซียน

ผลจากการดำเนินการวิจัยและพัฒนาในครั้งนี้ ทำให้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยเป็นการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ตามเป็นแนวคิด CLIL ที่มีหลักการตรงตามความต้องการในการพัฒนาความรู้และทักษะที่เหมาะสมเพื่อให้นักเรียนมีความรู้และทักษะทั้ง 4 ประการ คือ ความรู้เนื้อหาภาษาอังกฤษ ทักษะการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ ทักษะคิด และการรู้วัฒนธรรมนานาชาติ ซึ่งมีองค์ประกอบในการจัดการเรียนรู้ 4 ด้าน ได้แก่ เนื้อหา การสื่อสาร การรู้คิด และวัฒนธรรม น่าจะมีความเหมาะสมอย่างมากที่จะนำมาใช้เพื่อพัฒนาผู้เรียนในทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษ สามารถช่วยแก้ปัญหาการเรียนภาษา อังกฤษและเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษและเป็นการเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมอาเซียน

วาสนา จ่างโพธิ์
ผู้วิจัย

สารบัญ

หน้า

คำนำ

สารบัญ

ความสำคัญ

การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสาร ในการเตรียม

ความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้

ความสำคัญ

ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติไทย ไม่มีการเปลี่ยนแปลง แต่ภาษาอังกฤษเป็นภาษาทำงานที่ใช้ในการประชุมอาเซียนหรือติดต่อเป็นหลัก แม้ว่าจะไม่มีประชาคมอาเซียน ภาษาอังกฤษก็เป็นภาษาที่ใช้แพร่หลายในการติดต่อกับต่างประเทศทั่วโลกมานานแล้ว ดังนั้นเยาวชนไทยควรเร่งฝึกฝนภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น รวมทั้งภาษาเพื่อนบ้านเพื่อจะได้สื่อสารและทำงานกับเพื่อนบ้านอาเซียนและกับประเทศอื่นๆ ได้ดีขึ้น นอกจากนี้ เยาวชนไทยควรเรียนภาษาประจำชาติ เรียนรู้ขนบธรรมเนียมวัฒนธรรมของประเทศเพื่อนบ้านให้มากยิ่งขึ้นเพื่อช่วยเพิ่มโอกาสการทำงานและการติดต่อระหว่างกัน ในประชาคมอาเซียน (กรมอาเซียน. 2556 : 67) ดังนั้นความสำคัญของภาษาอังกฤษในอาเซียน หนึ่งในทักษะที่สำคัญที่ควรพัฒนาให้มากขึ้นในตัวนักเรียนเพื่อเตรียมก้าวสู่ยุคอาเซียน ได้แก่ ความรู้ภาษาอังกฤษ ทั้งนี้ เนื่องจากภาษาอังกฤษได้ถูกกำหนดไว้ในกฎบัตรอาเซียน (มาตรา 34) ให้เป็นภาษาสื่อกลางในการดำเนินงานและการติดต่อสื่อสารระหว่างชุมชนประชาคมอาเซียน ภาษาอังกฤษซึ่งมีความสำคัญอยู่แต่เดิมเนื่องจากเป็นภาษากลางที่ใช้สื่อสารกันทั่วโลก มีฐานะเป็นเครื่องมือทางธุรกิจ เครื่องมือในการเข้าถึงวิชาการ ความรู้ และความบันเทิง ที่หลากหลายและทันสมัย ดังนั้นภาษาอังกฤษจึงเป็นเครื่องมืออันดับหนึ่งสำหรับพลเมืองอาเซียนด้วยกันทุกคน และทุกคนจะต้องไปมาหาสู่ เดินทางท่องเที่ยว ทำความรู้จักคุ้นเคยต่อกัน เรียนรู้ซึ่งกันและกัน และที่สำคัญทุกคนจะต้องเดินทางข้ามพรมแดนเพื่อหางานทำและแสวงหาโอกาสที่ดีกว่าให้กับชีวิต ดังนั้นภาษาอังกฤษจึงเป็นเครื่องมืออันดับหนึ่งสำหรับพลเมืองอาเซียน ในการสื่อสารสร้างสัมพันธ์สู่โลกกว้างของภูมิภาคอาเซียน โลกแห่งมิตรไมตรีที่ขยายกว้างไร้พรมแดน โลกแห่งการแข่งขันไร้ขอบเขตภูมิศาสตร์และวัฒนธรรม (สมเกียรติ อ่อนวิมล. 2554 : online)

สถานศึกษาเป็นแหล่งเรียนรู้เกี่ยวกับประชาคมอาเซียนสำหรับนักเรียน ครู ประชาชน มีหน้าที่จัดหาและพัฒนาสื่อ หนังสือเกี่ยวกับประชาคมอาเซียน เพื่อพัฒนาการเรียนรู้อาเซียนศึกษา และเน้นการเรียนภาษาอังกฤษเป็นหลักเพราะภาษาที่ใช้ในการสื่อสารคือภาษาอังกฤษ เป็นทักษะที่สำคัญที่ควรพัฒนาให้มากขึ้นในตัวนักเรียนเพื่อเตรียมก้าวสู่ยุคอาเซียน ให้สามารถติดต่อสื่อสารได้อย่างรวดเร็วยิ่งขึ้น นอกจากนั้นคุณลักษณะของเด็กไทยในประชาคมอาเซียนได้กำหนดเป็นลักษณะ 3 ด้าน ดังนี้ 1) ด้านความรู้ คือ มีความรู้เกี่ยวกับประเทศอาเซียนในด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม และ มีความรู้เกี่ยวกับกฎบัตรอาเซียน 2) ด้านทักษะ/กระบวนการ มีทักษะพื้นฐาน หมายถึง เด็กไทยสื่อสารได้อย่างน้อย 2 ภาษา (ภาษาอังกฤษและภาษาในประเทศอาเซียนอีกอย่างน้อย 1 ภาษา) มีทักษะในการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศอย่างสร้างสรรค์ มีความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างสันติวิธี มีความสามารถในการทำงานและอยู่ร่วมกับผู้อื่น เป็นทักษะพลเมือง/ความรับผิดชอบต่อสังคม เคารพและยอมรับความหลากหลายทางวัฒนธรรม มีภาวะผู้นำ เห็นปัญหาสังคมและลงมือทำเพื่อนำไปสู่การเปลี่ยนแปลง 3) ทักษะการเรียนรู้และการพัฒนาด้านเห็นคุณค่าความเป็นมนุษย์เท่าเทียมกัน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. 2554 : 7)

อย่างไรก็ตามประเทศไทยยังคงประสบปัญหาการใช้ภาษาอังกฤษของคนไทย เพราะปัญหาการใช้ภาษาอังกฤษของคนไทยอยู่ในขั้นวิกฤตเมื่อเทียบกับประเทศอื่น ๆ ในโลก และจะกระทบต่อการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนและสังคมโลก เพราะภาษาอังกฤษเป็นกุญแจไปสู่การแข่งขัน รวมถึงการสร้างความร่วมมือกับประชาคมโลกโดยสาเหตุที่เราให้ความสำคัญกับภาษาต่างประเทศน้อย ส่วนหนึ่งเพราะเราไม่ได้มีการสื่อสารกับชาวต่างชาติมากนัก เพราะไม่เคยเป็นเมืองขึ้นของใคร แต่ประเทศที่

จะสามารถแข่งขันกับประเทศอื่น ๆ ได้ทุกด้าน ต้องมีความสามารถในการสื่อสารกับประเทศอื่น ๆ และประเทศในกลุ่มอาเซียนส่วนหนึ่งที่เป็นเมืองขึ้นมาก่อนก็ได้มีการพัฒนาด้านภาษาไปได้ดีกว่าประเทศไทย (สุรินทร์ พิศสุวรรณ. 2555 : 150-152) นอกจากนั้นกระบวนการเรียน

การสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันประสบความล้มเหลวและไม่สามารถบรรลุจุดประสงค์ของหลักสูตรได้ โดยเฉพาะปัญหาของ ผู้เรียน วิธีการสอนของผู้สอน บรรยากาศในห้องเรียนร้อนอบอ้าว และเสียงดังไม่เหมาะต่อการเรียนรู้ นอกจากนี้สื่อการเรียนรู้นั้นน้อย ไม่น่าสนใจ ไม่ทันสมัย และการไม่มีโอกาสฝึกทักษะอย่างต่อเนื่องและเพียงพอ (สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย. 2552 : online) ซึ่งสอดคล้องกับผลการสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของ พันธณี วิหคโต (2546 : 26) พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนอยู่ในระดับที่ต้องปรับปรุง ซึ่งเป็นไปในทิศทางเดียวกันกับผลการติดตามและประเมินผลการใช้หลักสูตรสถานศึกษาระดับมัธยมศึกษาด้านความรู้พื้นฐานที่จำเป็นของผู้เรียน พบว่า ผู้เรียนมีปัญหาหรือผลสัมฤทธิ์ต่ำใน 3 อันดับแรกคือ กลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศ คณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ (กองวิจัยทางการศึกษา, 2546 : 37) ทั้งนี้อาจมีสาเหตุมาจากปัญหาต่างๆ เช่น ปัญหาครูขาดทักษะในการสอนภาษาอังกฤษ ปัญหาครูมีความรู้ความเข้าใจในหลักสูตรไม่ชัดเจน ครูมีภาระงานพิเศษมาก ตลอดทั้งปัญหาสื่อการเรียนการสอนไม่เพียงพอ และปัญหา นักเรียนขาดเจตคติที่ดีต่อการเรียน (กรมวิชาการ. 2546 : 94-95) เป็นผลต่อการประเมินคุณภาพทางการศึกษา ในการทดสอบระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-Net) ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2555 พบว่าสมรรถภาพของนักเรียนด้านความรู้และทักษะกระบวนการทางการสื่อสารของภาษาอังกฤษทั้งประเทศยังอยู่ในระดับต่ำ มีค่าคะแนนเฉลี่ยสาระภาษาเพื่อการสื่อสาร ร้อยละ 29.36 (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ. 2555 : online) ประกอบกับงานวิจัยพบว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในภาคปฏิบัติมีข้อจำกัดด้านโอกาสที่นักเรียนจะได้สื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ ทั้งระหว่างหรือหลังชั่วโมงเรียน ทั้งนี้เป็นผลสืบเนื่องมาจากสาเหตุหลายประการ ได้แก่ ขนาดชั้นเรียนที่ใหญ่ ความสามารถของอาจารย์ ความไม่สมัครใจของนักเรียน และความขาดแคลนการสนับสนุนด้านสิ่งแวดล้อมทั้งในและนอกห้องเรียน (สุทธิรัตน์ รุจิเกียรติกิจาร. 2548 : 182 ; อ้างอิงมาจาก Rujikietgumjorn. 1999 : unpagged)

การเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนหนองสูงเหนือพิทยาคมเป็นปัญหาที่หลายประการที่พอจะจำแนกสาเหตุอาจมาจากตัวผู้เรียนเอง คือผู้เรียนอ่านคำศัพท์ไม่ออก หรือไม่รู้ความหมายของคำศัพท์ จึงทำให้อ่านไม่ออกและขาดการคิดวิเคราะห์คำถาม ขาดการคิดอย่างมีเหตุผลและการคิดอย่างมีระบบ จากสถานการณ์ที่เขากำหนดให้หรือสภาพปัญหาด้านคุณภาพการสอนของครู คือครูผู้สอนขาดเทคนิคการสอน เทคนิคที่ใช้สอนไม่เอื้อให้ผู้เรียนเกิดความคิดอย่างมีเหตุผลและมีระบบตามกระบวนการทางด้านภาษา ในกระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ความรู้และทักษะที่จำเป็นได้แก่ การฟัง การพูด การอ่านและการเขียน นักเรียนจำนวนมากไม่สามารถนำความรู้และทักษะทางด้านการใช้ภาษา อังกฤษในการติดต่อสื่อสารหรือนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตจริงได้อย่างมีประสิทธิภาพ ไม่ว่าจะเป็นการพูดภาษาอังกฤษกับคนไทยด้วยกันเองหรือการติดต่อสื่อสารกับชาวต่างชาติที่เป็นเจ้าของภาษา นอกจากนั้น ครูผู้สอนยังจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบครูเป็นศูนย์กลาง บรรยายตามหนังสือเรียน การวางแผนและการจัดกิจกรรมต่างๆ นักเรียนมีส่วนร่วมน้อย เป็นต้น นักเรียนขาดความสนใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ไม่ตระหนักถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษ นักเรียนมีพื้นฐานภาษาอังกฤษ

ไม่เท่ากัน และมีนักเรียนจำนวนหนึ่งที่มีพื้นฐานภาษาอังกฤษไม่ดี รวมถึงการวัดและประเมินผลเกณฑ์ การประเมินขาดความเที่ยงตรง (Validity) ยังไม่มีคุณภาพเพียงพอ ไม่ครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้ สภาพแวดล้อม ทั้งส่วนผู้ปกครอง ท้องถิ่น และเพื่อน ไม่เอื้อต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เช่น บริบททั่วไป ในชุมชนไม่มีการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ทำให้นักเรียนไม่เกิดแรงกระตุ้นในการอยากเรียนเพื่อ ไปใช้กับชีวิตประจำวันของตนเองและเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษา

ปีที่ 1 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษระดับที่ควรปรับปรุงและต้องแก้ไขอยู่จำนวนมาก ในปีการศึกษา 2554 และ 2555 พบว่า ในปีการศึกษา 2554 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน หนองสูงเหนือพิทยาคม จำนวน 115 คน มีระดับผลการเรียน 0.00 – 2.50 จำนวน 87 คน คิดเป็น ร้อยละ 69.60 มีระดับผลการเรียน 3.00 – 4.00 จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 30.40 ในปี การศึกษา 2555 จากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 120 คน มีระดับผลการเรียน 0.00 – 2.50 จำนวน 76 คน คิดเป็นร้อยละ 63.33 มีระดับผลการเรียน 3.00 – 4.00 จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 36.67 หมายความว่า มีนักเรียนที่ได้ระดับผลการเรียนควรปรับปรุงและต้องแก้ไขผลการ เรียนอยู่มากกว่าครึ่งหนึ่งของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งต่ำกว่ามาตรฐานของโรงเรียน คือ รายวิชาภาษาอังกฤษ 2 กำหนดให้ต้องมีระดับผลการเรียน 3.00 – 4.00 คิดเป็นร้อยละ 65 ขึ้นไป (โรงเรียนหนองสูงเหนือพิทยาคม. 2555 : 9)

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยได้ศึกษาการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิด CLIL (Content Language Integrated Learning) หรือการเรียนรู้ด้วยการผสมผสานภาษากับเนื้อหา เป็นแนวคิด การเรียนการสอนแบบที่มีหลักการตรงตามความต้องการในการพัฒนาความรู้และทักษะที่เหมาะสม เพื่อให้นักเรียนมีความรู้และทักษะทั้ง 4 ประการ คือ ความรู้เนื้อหาภาษาอังกฤษ (English language content knowledge) ทักษะการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ (English communicative ability) ทักษะการคิด (Thinking skills) และการรู้วัฒนธรรมนานาชาติ (International cultural awareness) ซึ่งมีองค์ประกอบในการจัดการเรียนรู้ 4 ด้าน (4 Cs) คือ เนื้อหา (content) การสื่อสาร communication) การรู้คิด (cognition) และวัฒนธรรม (culture) (Bently, 2010; Coyle et al, 2010; Lasagabaster et al, 2009) เพราะในการเรียนภาษาอังกฤษนั้น การจัดกิจกรรมที่เน้น ทักษะการสื่อสารเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งเปรียบเสมือนได้ว่าเป็นหัวใจของการเรียน การสอน เพราะการจัดกิจกรรมจะช่วยเพิ่มแรงจูงใจในการเรียนมากขึ้น เมื่อผู้เรียนได้เข้าร่วมกิจกรรม ทำให้ผู้เรียนเห็นว่าการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนั้นสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้จริง และเมื่อลองทำด้วย ตนเองก็จะเกิดการเรียนรู้อย่างธรรมชาติได้ นอกจากนี้ กิจกรรมที่เน้นทักษะการสื่อสารยังช่วยสร้าง สภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ ที่จะถือเป็นกุญแจเปิดคลังความรู้มากมายในโลกด้าน ทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ประกอบกับแนวคิดการพัฒนา รูปแบบ การสอนตามแนวทาง Joyce and Weil (จิระพร ชะโน. 2551 : 74 ; อ้างอิงมาจาก Joyce and Weil. 2000) ที่มาประยุกต์ใช้กับการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในการ เตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งครอบคลุมประเด็นสำคัญ ในการนำเสนอรูปแบบการสอน สรุปรวมองค์ประกอบดังนี้ คือ 1) แนวคิดและทฤษฎีพื้นฐาน 2) วัตถุประสงค์ 3) ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ 4) ระบบสังคม 5) หลักการตอบสนอง 6) ระบบสนับสนุน

นอกจากนี้ การจัดการเรียนการสอนผ่านรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่มีองค์ประกอบ ทั้ง 6 ข้อ ที่กล่าวมาแล้วนั้น ส่งผลให้นักเรียนมีความสามารถในการสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจ โดยผ่านทักษะการฟัง

การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษ ดังเช่นผลการวิจัยของ ฌ็องกฤตา กาสีไส (2554 : 109) ที่ได้ศึกษาผู้เรียนที่ได้รับการฝึกทักษะภาษาทั้งในด้านการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน จากการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ สอดคล้องกับ อำพร วิเศษพงษ์ (2552 : 124-125) ได้พัฒนารูปแบบการสอนพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร พบว่านักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน รวมถึงการมีเจตคติผู้เรียนที่ดีต่อภาษาอังกฤษอยู่ในระดับ ดีมาก

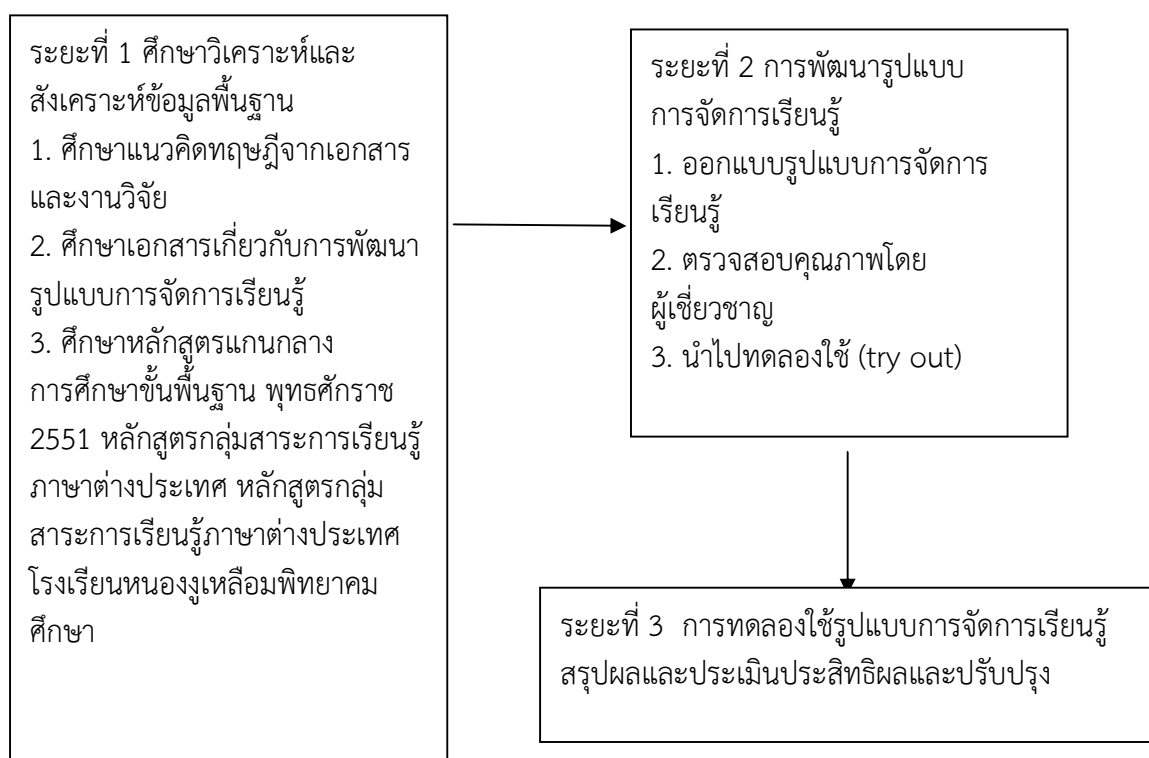
จากความเป็นมาข้างต้น ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษา อังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยเป็นการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ตามเป็นแนวคิด CLIL ที่มีหลักการตรงตามความต้องการในการพัฒนาความรู้และทักษะที่เหมาะสมเพื่อให้นักเรียนมีความรู้และทักษะทั้ง 4 ประการ คือ ความรู้เนื้อหาภาษาอังกฤษ ทักษะการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ ทักษะคิด และการรู้วัฒนธรรมนานาชาติ ซึ่งมีองค์ประกอบในการจัดการเรียนรู้ 4 ด้าน ได้แก่ เนื้อหา การสื่อสาร การรู้คิด และวัฒนธรรม น่าจะมีความเหมาะสมอย่างมากที่จะนำมาใช้เพื่อพัฒนาผู้เรียนในทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษ สามารถช่วยแก้ปัญหาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษและเป็นการเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมอาเซียน

การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสาร โดยการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียนผู้วิจัยดำเนินการในลักษณะของการวิจัยและพัฒนา โดยแบ่งขั้นตอนการดำเนินการเป็น 3 ระยะ ดังนี้

- ระยะที่ 1 ศึกษาบริบท วิเคราะห์ สังเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานและเอกสารที่เกี่ยวข้อง
- ระยะที่ 2 การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้
- ระยะที่ 3 การทดลองใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ สรุปลงและประเมินประสิทธิผลและปรับปรุงซึ่งสามารถแสดงขั้นตอนการดำเนินการดังภาพประกอบ 3

ภาพประกอบขั้นตอนดำเนินการวิจัยและพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้

จากภาพประกอบ แสดงถึงขั้นตอนการวิจัยและพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียนนั้น สามารถสรุปแบ่งเป็น 3 ระยะ

ระยะที่ 1 วิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน จากแนวคิดทฤษฎีจากเอกสารและงานวิจัย เอกสารเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศโรงเรียนหนองงูเห่ามพิทยาคมเพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการกำหนด ตรวจสอบ นิยาม ความสามารถ พฤติกรรมบ่งชี้ และแนวทางการพัฒนาในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 การดำเนินงานวิจัยในขั้นนี้เป็นการวิจัยเอกสาร

ระยะที่ 2 การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ เป็นขั้นตอนการออกแบบโครงสร้างรูปแบบการจัดการ เรียนรู้ภาษาอังกฤษ ตามแนวคิด CLIL เพื่อการสื่อสารในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยการศึกษาแนวคิดจากการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานจาก ขั้นที่ 1 มากำหนดเป็นกรอบแนวคิดในการสร้างโครงสร้างรูปแบบการเรียนรู้ตามองค์ประกอบและ ขั้นตอนของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคม อาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และตรวจสอบยืนยันความเหมาะสมของโครงสร้างของ รูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยผู้เชี่ยวชาญ ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ ร่างและ ตรวจสอบความเหมาะสมของเครื่องมือประกอบการใช้โครงสร้างรูปแบบการจัดการเรียนรู้ และเครื่องมือ

ประสิทธิภาพของโครงสร้างรูปแบบการจัดการเรียนรู้ จากนั้นนำโครงสร้างรูปแบบการจัดการเรียนรู้ไปทดลองนำร่องและปรับปรุงแก้ไข

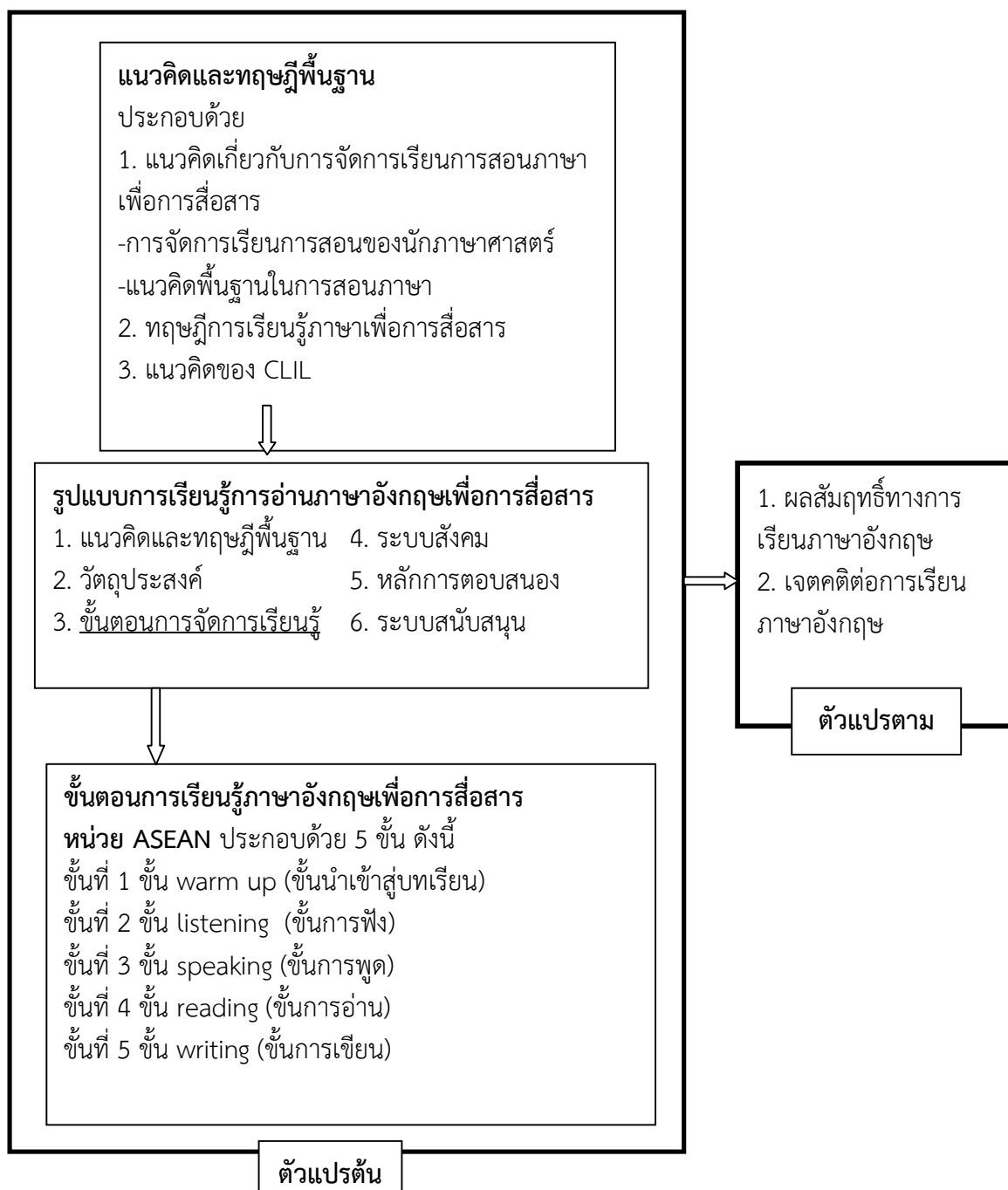
ระยะที่ 3 การทดลองใช้รูปแบบ เป็นการวิจัยเชิงทดลอง เพื่อทดลองใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้แบบแผนการวิจัย One Group Pretest – Posttest (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2543 : 60) มีวิธีดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. เลือกกลุ่มตัวอย่างที่ทำการทดลอง ซึ่งก็คือ กลุ่มตัวอย่างที่เป็นกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/1 ระยะเวลา 20 ชั่วโมง
2. ทดสอบก่อนเรียนตามแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
3. นำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ไปใช้กับกลุ่มทดลอง ระยะเวลา 20 ชั่วโมง
4. ทดสอบหลังเรียน โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
5. นำข้อมูลมาประเมินประสิทธิผล ตรวจสอบ ปรับปรุงแก้ไข และตรวจสอบขั้นสุดท้าย เพื่อประเมินรูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

รูปแบบการวิจัยเรื่องการพัฒนาแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยการเตรียมพร้อมสู่อาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ในครั้งนี้นำผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประเด็นต่างๆ เพื่อกำหนดกรอบแนวคิดของรูปแบบการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น ดังนี้

ภาพประกอบรอบแนวคิดและรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ผู้วิจัยนำกรอบแนวคิดที่ได้มากำหนดองค์ประกอบต่างๆ ของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน ดังตาราง 6

ตารางข้อมูลพื้นฐานและเอกสารที่เกี่ยวข้องในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ทฤษฎี/ข้อมูลพื้นฐานและเอกสารที่เกี่ยวข้อง	ข้อมูลพื้นฐานและเอกสารที่เกี่ยวข้องในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้
<p>แนวคิดด้านจิตวิทยา ได้แก่ ธอร์นไดค์ (Thorndike) พาฟลอฟ (Pavlov) สกินเนอร์ (Skinner)</p>	<p>เชื่อว่าการเรียนรู้เกิดขึ้นจากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนอง และเมื่อได้รับการเสริมแรงจากการตอบสนองที่ถูกต้องก็จะเพิ่มการเรียนรู้ให้เกิดขึ้น ได้แก่</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ผู้เรียนมีสภาพความพร้อมทั้งร่างกายและจิตใจ 2. ผู้เรียนมีการฝึกหัดบ่อยๆซ้ำ จะเกิดการเกิดการเรียนรู้ได้นานและคงทนถาวร 3. ผู้เรียนได้รับการเรียนรู้ที่พึงพอใจก็อยากจะเรียนต่อไป 4. มีการเสริมแรง 5. มีการฝึกฝน 6. มีการรู้ผลการกระทำทันที 7. มีการสรุปอย่างเป็นกฎเกณฑ์
<p>แนวคิดทางด้านภาษาศาสตร์ ได้แก่ ไฮเมอร์ (Hymes)</p>	<p>เชื่อว่าอิทธิพลของนักภาษาศาสตร์ให้ความคิดที่ต่างไปว่าภาษาเป็นเรื่องของกฎเกณฑ์</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. กลุ่มภาษาสังคม (Sociolinguists) ความสามารถทางภาษาที่สำคัญที่สุด ก็คือความสามารถที่จะพูดหรือเข้าใจคำพูดที่ไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ แต่มีความหมาย เหมาะสมกับสภาพการณ์ที่คำพูดเหล่านั้นถูกนำมาใช้
<p>แนวคิดทางด้านมานุษยวิทยา ได้แก่ โรเจอร์ (Rogers) สุมิตรา อังวัฒนกุล</p>	<p>เชื่อว่าผู้ที่เรียนรู้ภาษาได้ดีนั้นจะต้องเป็นผู้ที่คิดแสดงความรู้สึกหรือแสดงพฤติกรรมโดยตั้งอยู่บนพื้นฐานไม่เพียงแต่ความสามารถทางด้านสติปัญญาเท่านั้น แต่จะต้องขึ้นอยู่กับความรู้สึกของตนเองด้วย ได้แก่</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. จุดประสงค์ของการเรียนรู้ภาษา มิใช่เพียงแต่จะสื่อสารกับผู้คนเท่านั้น แต่เพื่อที่จะพัฒนาศักยภาพภายในตัวของตนเอง และถือว่าภาษาเป็นเครื่องมือของการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Social Interaction)

ตาราง (ต่อ)

ทฤษฎี/ข้อมูลพื้นฐานและ เอกสารที่เกี่ยวข้อง	ข้อมูลพื้นฐานและเอกสารที่เกี่ยวข้องในการพัฒนา รูปแบบการจัดการเรียนรู้
การจัดการเรียนการสอนภาษา ของนักภาษาศาสตร์ ได้แก่ Brown	<p>เชื่อว่าหลักการเกี่ยวกับการเรียนและการสอนภาษา ซึ่งสามารถนำมาใช้ในการเสริมประสิทธิภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษไว้ โดยแบ่งออกเป็น 3 ด้าน</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. หลักการทางด้านความรู้ความเข้าใจ <ol style="list-style-type: none"> 1.1 การให้รางวัล (The Anticipation of reward) ผู้สอนควรจะพยายามให้ผู้เรียนตระหนักในผลที่ได้รับจากการเรียนภาษาอังกฤษในระยะยาว 1.2 การสร้างแรงจูงใจภายใน (The Intrinsic motivation) ผู้สอนจะต้องศึกษาว่าอะไรเป็นแรงจูงใจภายในของผู้เรียน 2. หลักการทางด้านความรู้สึนึกคิด <ol style="list-style-type: none"> 2.1 ความเชื่อมโยงระหว่างภาษาและวัฒนธรรม (The Language-culture connection) ภาษาและวัฒนธรรมมักจะเชื่อมโยงกันจนยากที่จะเข้าใจในบางครั้งจะเรียนรู้ภาษาที่สองให้สำเร็จก็ต้องเรียนรู้วัฒนธรรมของผู้พูดภาษาที่สองไปด้วย 3. หลักการทางด้านภาษาศาสตร์ <ol style="list-style-type: none"> 3.1 ความสามารถในการสื่อสาร (communicative competence) ผู้สอนจะต้องพัฒนาให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารให้ดีที่สุด
ทฤษฎีธรรมชาติของภาษา ได้แก่ Richards and Rodgers	<p>เชื่อว่าการเรียนการสอนภาษาจำเป็นต้องคำนึงถึงธรรมชาติของภาษา มุมมองหรือทฤษฎีเกี่ยวกับเรื่องนี้ ได้แก่</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. มุมมองด้านการสื่อสารของภาษา (The communicative view of language) ได้แก่ ความหมาย องค์ประกอบ เป้าหมายของการเรียนรู้ภาษา วิธีการเรียนรู้ ได้แก่ วิธีการสื่อสาร

ตาราง (ต่อ)

ทฤษฎี/ข้อมูลพื้นฐานและเอกสารที่เกี่ยวข้อง	ข้อมูลพื้นฐานและเอกสารที่เกี่ยวข้องในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้
แนวคิด CLIL ได้แก่ Bently , Coyle et al	<p>การเรียนรู้การผสมผสานภาษากับเนื้อหา มีองค์ประกอบในการจัดการเรียนรู้ 4 ด้าน (4 Cs) คือ</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Content ครูต้องวิเคราะห์เนื้อหาที่จะสอนใน CLIL ว่า เนื้อหานั้น ๆ ต้องการภาษาอังกฤษอย่างไร และภาษาอย่างไรที่จะนำเสนอเนื้อหาในทางที่เข้าใจได้ 2. Communication ผู้เรียนต้องใช้ภาษาเกี่ยวกับเนื้อหาทั้งหมดและเขียน ต้องมีการจัดให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์อย่างมีความหมายระหว่างกันในห้องเรียน หลักการคือ ชั้นเรียน CLIL ต้องเพิ่มเวลาการพูดของนักเรียน (increase STT : increase student talking time) และลดเวลาการพูดของครู (reduce TTT : reduce teacher talking time) ต้องมีการสนับสนุนและกระตุ้นให้มีการย้อนกลับจากเพื่อนและจากกลุ่มที่ร่วมกันทำงาน ภาษาจึงมีความหมายในการสื่อสารเนื้อหาที่ต้องการสื่อ 3. Cognition ชั้นเรียน CLIL ต้องมีการส่งเสริมทักษะการคิดที่จะท้าทายผู้เรียน ให้เรียนรู้เกี่ยวกับเนื้อหา ทักษะคิดเหล่านี้ได้แก่ การให้เหตุผล การประเมิน การสร้างสรรค์ เป็นต้น ควรมีการวิเคราะห์กระบวนการคิดให้เหมาะสมกับความต้องการทางภาษา และเพื่อสอนภาษาที่ผู้เรียนต้องใช้ในการแสดงความคิดเห็น 4. Culture การมีความเข้าใจวัฒนธรรมของตนและของผู้อื่นเป็นสิ่งสำคัญในการเรียนการสอนแบบ CLIL ในการที่ต้องสื่อสารกับคนที่มาจากภาษาและวัฒนธรรมที่แตกต่าง ผู้เรียนต้องการความรู้เกี่ยวกับคนในประเทศอื่น ชั้นเรียน CLIL ต้องการพัฒนาให้ผู้เรียนมีทัศนคติเชิงบวกและตระหนักถึงความรับผิดชอบในฐานะพลเมืองท้องถิ่นและพลเมืองโลก

ระยะที่ 2 การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้

1. ออกแบบรูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยได้ออกแบบรูปแบบการจัดการเรียนรู้ ดังตาราง 7

ตารางรูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

องค์ประกอบ	สาระสำคัญ
แนวคิดและทฤษฎีพื้นฐาน	<ol style="list-style-type: none"> 1. แนวคิดทางด้านจิตวิทยา 2. แนวคิดทางด้านภาษาศาสตร์ 3. แนวคิดทางด้านมานุษยวิทยา 4. การจัดการเรียนการสอนของนักภาษาศาสตร์ 5. ทฤษฎีธรรมชาติของภาษา 6. แนวคิด CLIL (การเรียนรู้การผสมผสานภาษากับเนื้อหา)
วัตถุประสงค์	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อให้นักเรียนมีความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ <ol style="list-style-type: none"> 1.1 Listening (การฟัง) 1.2 Speaking (การพูด) 1.3 Reading (การอ่าน) 1.4 Writing (การเขียน) 2. เพื่อให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ <ol style="list-style-type: none"> 2.1 องค์ประกอบด้านความรู้ 2.2 องค์ประกอบด้านความรู้สึก 2.3 องค์ประกอบทางด้านพฤติกรรม
ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้	<p>ขั้นที่ 1 ขั้น Warm up (นำเข้าสู่บทเรียน)</p> <p>ขั้นที่ 2 ขั้น Listening (การฟัง)</p> <p>ขั้นที่ 3 ขั้น Speaking (การพูด)</p> <p>ขั้นที่ 4 ขั้น Reading (การอ่าน)</p> <p>ขั้นที่ 5 ขั้น Writing (การเขียน)</p>
ระบบสังคม	<p>บทบาทครู</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) ครูมีหน้าที่อำนวยความสะดวก ให้ความร่วมมือ ให้ความช่วยเหลือในการเรียนรู้ 2) ครูมีหน้าที่เป็นผู้แนะนำ กระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้และสร้างความหมายการเรียนรู้ด้วยตนเอง 3) ครูมีหน้าที่คอยให้กำลังใจ ยอมรับความเป็นอิสระและความคิดริเริ่ม สร้างแรงจูงใจในการเรียน ให้การเสริมแรงกับผู้เรียน 4) ครูมีหน้าที่ส่งเสริมสนับสนุนพัฒนาการของผู้เรียน ให้คำปรึกษา คำแนะนำทั้งด้านวิชาการและสังคม 5) ครูมีหน้าที่คอยกระตุ้นให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้อย่างกว้างขวาง และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีโอกาสตรวจสอบและประเมินความเข้าใจของตนเอง

ตาราง (ต่อ)

องค์ประกอบ	สาระสำคัญ
	<p>บทบาทนักเรียน</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) สร้างความรู้และแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง 2) เรียนรู้อย่างตื่นตัว กระตือรือร้น เรียนรู้อย่างเต็มที่ โดยเป็นผู้นำตนเองและควบคุมตนเองในการเรียนรู้ มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ 3) แลกเปลี่ยนเรียนรู้ ความคิด ร่วมแสดงความคิดเห็นและแลกเปลี่ยนประสบการณ์ระหว่างผู้เรียน 4) มีความรับผิดชอบต่อตนเองและส่วนรวม 5) ปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเองซักถามเมื่อเกิดข้อสงสัยหรือมีปัญหา 6) แสดงพฤติกรรมที่เกิดจากการเรียนรู้
5. หลักการตอบสนอง	<ol style="list-style-type: none"> 1) ครูเป็นผู้กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง 2) ครูต้องมีการเสริมแรง ให้กำลังใจ สร้างแรงจูงใจที่เหมาะสมแก่ผู้เรียนจะช่วยให้ผู้เรียนยอมรับและพอใจที่จะปฏิบัติตามกิจกรรมการเรียนรู้ 3) ครูต้องกระตุ้นให้เกิดการคิด หรือการสร้างความรู้ที่อิสระให้กับผู้เรียน 4) ต้องมีการส่งเสริมพัฒนาการด้านวิชาการและสังคมให้กับผู้เรียน
6. ระบบสนับสนุน	<ol style="list-style-type: none"> 1) ควรมีการจัดบรรยากาศและสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนการสอน เพื่อเป็นการกระตุ้นและส่งเสริมการจัดสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมกับผู้เรียน 2) พัฒนาสื่อ นวัตกรรมอุปกรณ์ในการเรียนให้เหมาะสมกับผู้เรียน 3) จัดสิ่งแวดล้อมให้สอดคล้องและเหมาะสมกับบริบทสถานการณ์ ที่แตกต่างกัน เพื่อเอื้อต่อการจัดการเรียนการสอน 4) การจัดกิจกรรมบางครั้งอาจต้องใช้แหล่งเรียนรู้อื่น ๆ นอกห้องเรียนเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้หลายสถานการณ์ ดังนั้นเวลาเรียนต้องมีการยืดหยุ่นได้ 5) การจัดชั่วโมงสอนควรใช้เวลาให้เหมาะสมกับผู้เรียน เพื่อใช้เวลาในการให้ผู้เรียนได้ฝึกการสื่อสาร

ดังนั้นสามารถสรุปองค์ประกอบของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้ดังนี้

1. แนวคิดและทฤษฎีพื้นฐาน

1.1 กรอบแนวคิดทฤษฎี

การสอนภาษาตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนนำความรู้ที่ได้จากการเรียนภาษาไปใช้ในการสื่อสารโดยผ่านการแสดงความรู้สึก โดยการพูด การเขียน หรือการแสดงท่าทาง ในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารซึ่งกันและกันได้อย่างเหมาะสมตามสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งนี้ผู้สอนจะลดบทบาทของตนจากการเป็นผู้ให้ความรู้แต่เพียงผู้เดียวในห้องเรียน มาเป็นผู้จัดการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากการทำกิจกรรมในรูปแบบที่หลากหลายและเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาให้มากที่สุด ทั้งนี้ จากแนวคิดทางด้านจิตวิทยา ได้แก่ ธอร์นไดค์ (Thorndike) พาฟลอฟ (Pavlov) และ สกินเนอร์ (Skinner) เช่น กฎการเรียนรู้ของธอร์นไดค์และทฤษฎีการเสริมแรงของสกินเนอร์ เชื่อมการเรียนรู้เกิดขึ้นจากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนอง และเมื่อได้รับการเสริมแรงจากการตอบสนองที่ถูกต้องก็จะเพิ่มการเรียนรู้ให้เกิดขึ้น นอกจากนี้แนวคิดทางด้านภาษาศาสตร์ ได้แก่ ไฮเมอร์ (Hymes) เชื่อว่ากลุ่มภาษาศาสตร์ (Sociolinguists) ความสามารถทางภาษาที่สำคัญที่สุด ก็คือความสามารถที่จะพูดหรือเข้าใจคำพูดที่ไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ แต่มีความหมายเหมาะสมกับสภาพการณ์ที่คำพูดเหล่านั้นถูกนำมาใช้ รวมไปถึง แนวคิดทางด้านมานุษยวิทยา ได้แก่ โรเจอร์ (Rogers) และ สุมิตรา อังวัตนกุลเชื่อว่าผู้ที่เรียนรู้ภาษาได้ดีนั้นจะต้องเป็นผู้ที่คิดแสดงความรู้สึกหรือแสดงพฤติกรรมโดยตั้งอยู่บนพื้นฐานไม่เพียงแต่ความสามารถทางด้านสติปัญญาเท่านั้น แต่จะต้องขึ้นอยู่กับความรู้สึกของตนเองด้วย และ การจัดการเรียนการสอนภาษาของนักภาษาศาสตร์ ได้แก่ Brown เชื่อว่าหลักการเกี่ยวกับการเรียนและการสอนภาษา ซึ่งสามารถนำมาใช้ในการเสริมประสิทธิภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษไว้ โดยแบ่งออกเป็น 3 ด้าน หลักการทางด้านความรู้ความเข้าใจ หลักการทางด้านความรู้สึกนึกคิด หลักการทางด้านภาษาศาสตร์ เพื่อให้เกิดการเรียนรู้อย่างเป็นธรรมชาติตามแนวคิด Richards and Rodgers ผู้เฟื่องฟูให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายในสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับบุคคลที่ผู้เรียนติดต่อสื่อสาร

1.2 หลักการ

รูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยการเตรียมพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการสื่อสาร เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนสามารถสร้างความรู้ได้ด้วยตนเอง โดยมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม ค้นพบความรู้ได้ด้วยตนเอง ผู้สอนมีหน้าที่อำนวยความสะดวก ให้คำแนะนำ ให้คำปรึกษา สร้างบรรยากาศทางการเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ศึกษาและค้นหาความรู้ได้ด้วยตนเอง เป็นการจัดการเรียนรู้ทั้งรายบุคคลและแบบกลุ่ม ซึ่งจากการทำกิจกรรมการเรียนรู้จะทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะการทำงาน เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับเนื้อหาสาระที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้เป็นเนื้อหาข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับอาเซียน ได้แก่ ประวัติอาเซียน ประเทศสมาชิกในอาเซียน อาหาร วัฒนธรรม และแหล่งท่องเที่ยวของอาเซียน สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน ทั้งนี้ เนื่องจากภายใน ปี 2558 ประเทศไทยจะเข้าสู่ประชาคมอาเซียนอย่างเต็มรูปแบบ ดังนั้น นักเรียนควรมีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับอาเซียนเป็นภาษาอังกฤษ เพราะภาษาอังกฤษได้ถูกกำหนดไว้ว่าเป็น

ภาษากลางที่ใช้ติดต่อสื่อสารระหว่างชาติในอาเซียน รวมทั้งนักเรียนยังสามารถนำความรู้ไปใช้ใน ชีวิตประจำวัน และกิจกรรมที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้เน้นการใช้สื่อการเรียนรู้ผ่านทักษะทั้ง 4 ทักษะ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยมีขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน ประกอบด้วย 1) warm up (ชั้นนำความเข้าสู่บทเรียน) 2) ชั้น listening (ชั้นการฟัง) 3) ชั้น speaking (ชั้นการพูด) 4) ชั้น reading (ชั้นการอ่าน) และ 5) ชั้น writing (ชั้นการเขียน)

2. วัตถุประสงค์

รูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยการเตรียมพร้อมสู่ประชาคม อาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เน้นให้ความสำคัญของผู้เรียน จัดลำดับการเรียนรู้เป็น ขั้นตอนตามกระบวนการใช้ความคิดของผู้เรียน โดยเริ่มจากการฟังไปสู่การพูด การอ่าน การจับใจความ สำคัญ ทำความเข้าใจ จดจำแล้วนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้ใน ชีวิตประจำวัน รวมทั้งการมีเจตคติที่ดีต่อการเรียน ภาษาอังกฤษ

3. ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยการ เตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ชั้น Warm up (ชั้นนำเข้าสู่บทเรียน) เป็นกิจกรรมสร้างความรู้สึกรักอยากรู้อยากเรียน เรียนอย่างมีจุดหมายโดยการสร้างแรงจูงใจในการเรียนเพื่อให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียน ผู้เรียนเห็นคุณค่าความสำคัญและประโยชน์ของสิ่งที่จะเรียน ครูใช้กิจกรรมที่หลากหลายกระตุ้นให้ ผู้เรียนอยากเรียนรู้ ได้แก่ เกม ร้องเพลงดูวีดิทัศน์ ประสพการณ์จริง บทบาทสมมุติ รูปภาพ แผ่นผัง เป็นต้น ที่มีเนื้อหาสาระสอดคล้องกับสิ่งที่จะเรียน เพื่อนำมาคิดวิเคราะห์ วิจารณ์ร่วมกัน โดยครูใช้ คำถามกระตุ้นให้ผู้เรียนมีกระบวนการคิดเป็นลำดับขั้นและทุกคนได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็น ตัดสินใจอย่างมีเหตุผล

ขั้นที่ 2 ชั้น Listening (ชั้นการฟัง) เป็นกิจกรรมที่เน้นทักษะการฟังให้กับนักเรียน เช่น ฟัง จากแผ่นซีดี วีดิทัศน์ เป็นบทสนทนา เนื้อเรื่องเกี่ยวกับอาเซียน หลังจากนั้นครูตั้งคำถามให้นักเรียนตอบ อย่างง่าย การปฏิบัติตามคำสั่ง ประโยคคำถามหรือประโยคบอกเล่า โดยวิธีการเลือกตอบให้ตรงกับ ประโยคที่ได้ยิน บทสนทนา มีการตั้งคำถามเกี่ยวกับบทสนทนานั้น ๆ ผู้ฟังต้องจดบันทึกสาระสำคัญเพื่อ ช่วยในการตอบคำถาม

ขั้นที่ 3 ชั้น Speaking (ชั้นการพูด) เป็นกิจกรรมที่เน้นทักษะการพูดให้กับนักเรียน เช่น การ ถามคำถาม บทบาทสมมุติ ควรพูดให้เป็นธรรมชาติ ไม่ควรกังวลเกี่ยวกับมาตรฐานการใช้ภาษา ควร แสดงความเป็นมิตรกับผู้เรียน และมีส่วนร่วมในการสนทนากับผู้เรียน แต่ไม่ควรพูดมากจนเกินไป การ ทดสอบเป็นคู่ ครูอาจขอให้ผู้เรียนเตรียมคำถามมาถามกันเองก็ได้ การอภิปราย การรายงาน การใช้ภาพ การพูดจึงสามารถวัดความสามารถทางการใช้ภาษา การสื่อความเข้าใจ ความถูกต้องและคล่องแคล่ว ของผู้พูดที่มีความสามารถต่างกัน แต่อย่างไรก็ตาม เกณฑ์การให้คะแนนทักษะการพูด ควรเหมาะสมกับ จุดประสงค์ของการทดสอบและความสามารถของผู้เรียน

ขั้นที่ 4 ขั้น Reading (ขั้นการอ่าน) เป็นกิจกรรมที่เน้นทักษะการอ่านให้กับนักเรียน เช่น การอ่านเนื้อเรื่อง อ่านประโยค อ่านบทความ การวัดผลและประเมินผล การอ่านเพื่อความเข้าใจสรุปได้ว่า สามารถวัดและประเมินผล ได้หลากหลายทางด้วยกัน คือ การตอบคำถามจากเรื่องที่อ่าน การเรียงลำดับเหตุการณ์ การเล่าเรื่องและจับใจความ ตีความและสรุปเรื่อง เป็นต้น และในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยวัดและประเมินผลอ่าน เพื่อความเข้าใจในการตอบคำถามจากเนื้อเรื่องด้านจับใจความสำคัญ บอก รายละเอียดของเรื่องที่อ่าน

ขั้นที่ 5 ขั้น Writing (ขั้นการเขียน) เป็นกิจกรรมที่เน้นทักษะการเขียนให้กับนักเรียน เช่น การเติมคำ การเขียนคำศัพท์ การสรุปองค์ความรู้ ส่วนมากมักจะเป็นการเขียนเพื่อใช้คำและประโยคที่นักเรียนรู้อยู่แล้ว เพื่อให้นักเรียนเกิดความแม่นยำในภาษา แบบฝึกหัดที่ใช้ มีหลายแบบ เช่น การเติมคำในช่องว่างแบบมีตัวเลือก การเติมคำแบบไม่มีตัวเลือก การเขียนเลียนแบบตัวอย่างการเขียนตอบคำถาม

4. ระบบสังคม

บทบาทครู

- 1) ครูมีหน้าที่อำนวยความสะดวก ให้ความร่วมมือ ให้ความช่วยเหลือในการเรียนรู้
- 2) ครูมีหน้าที่เป็นผู้แนะนำ กระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้และสร้างความหมายการเรียนรู้ด้วยตนเอง
- 3) ครูมีหน้าที่คอยให้กำลังใจ ยอมรับความเป็นอิสระและความคิดริเริ่ม สร้างแรงจูงใจในการเรียน ให้การเสริมแรงกับผู้เรียน
- 4) ครูมีหน้าที่ส่งเสริมสนับสนุนพัฒนาการของผู้เรียน ให้คำปรึกษา คำแนะนำทั้งด้านวิชาการและสังคม
- 5) ครูมีหน้าที่คอยกระตุ้นให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้อย่างกว้างขวาง และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีโอกาสตรวจสอบและประเมินความเข้าใจของตนเอง

บทบาทนักเรียน

- 1) สร้างความรู้และแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง
- 2) เรียนรู้อย่างตื่นตัว กระตือรือร้น เรียนรู้อย่างเต็มที่ โดยเป็นผู้นำตนเองและควบคุมตนเองในการเรียนรู้ มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้
- 3) แลกเปลี่ยนเรียนรู้ ความคิด ร่วมแสดงความคิดเห็นและแลกเปลี่ยนประสบการณ์ระหว่างผู้เรียน
- 4) มีความรับผิดชอบต่อตนเองและส่วนรวม
- 5) ปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเอง ซักถามเมื่อเกิดข้อสงสัยหรือมีปัญหา
- 6) แสดงพฤติกรรมที่เกิดจากการเรียนรู้

5. หลักการตอบสนอง

- 1) ครูเป็นผู้กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง
- 2) ครูต้องมีการเสริมแรง ให้กำลังใจ สร้างแรงจูงใจที่เหมาะสมแก่ผู้เรียนจะช่วยให้ผู้เรียนยอมรับและพอใจที่จะปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้
- 3) ครูต้องกระตุ้นให้เกิดการคิด หรือการสร้างความรู้ที่อิสระให้กับผู้เรียน
- 4) ต้องมีการส่งเสริมพัฒนาการด้านวิชาการและสังคมให้กับผู้เรียน

6. ระบบสนับสนุน

- 1) จัดบรรยากาศและสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนการสอน เพื่อเป็นการกระตุ้นและส่งเสริมการจัดสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมกับผู้เรียน
- 2) พัฒนาสื่อ นวัตกรรมอุปกรณ์ในการเรียนให้เหมาะสมกับผู้เรียน
- 3) จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนปฏิสัมพันธ์กับสื่อ อุปกรณ์ สิ่งของ ข้อมูลต่าง ๆ ที่เป็นของจริงและสอดคล้องกับความสนใจของผู้เรียน โดยเน้นแหล่งข้อมูลที่อยู่รอบ ๆ ตัวนักเรียน
- 4) จัดสิ่งแวดล้อมให้สอดคล้องและเหมาะสมกับบริบท สถานการณ์ ที่แตกต่างกัน เพื่อเอื้อต่อการจัดการเรียนการสอน
- 5) การจัดกิจกรรมบางครั้งอาจต้องใช้แหล่งเรียนรู้อื่น ๆ นอกห้องเรียนเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้หลายสถานการณ์ ดังนั้นเวลาเรียนต้องมีการยืดหยุ่นได้
- 6) การจัดชั่วโมงสอนควรใช้เวลาให้เหมาะสมกับผู้เรียน เพื่อใช้เวลาในการให้ผู้เรียนได้ฝึกการคิดวิเคราะห์
- 7) ส่งเสริมนักเรียนทำงานเป็นกลุ่มเพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ร่วมกันเป็นการฝึกทักษะด้านสังคม ทักษะในการแก้ปัญหา
- 8) โรงเรียนควรจัดการเรียนรู้ที่มีการสอดแทรกกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ฝึกการสื่อสารและการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง

ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศรายวิชาภาษาอังกฤษ 2 (อ 21102) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
 หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 ASEAN เรื่อง ASEAN History จำนวน 4 ชั่วโมง

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ตัวชี้วัดที่ 3 เลือก/ระบุประโยคและข้อความ ให้สัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่ความเรียง (non-text information) ที่อ่าน

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัดที่ 4 พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่านอย่างเหมาะสม

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูด และการเขียน

ตัวชี้วัดที่ 1 พูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเอง กิจวัตรประจำวัน ประสบการณ์ และสิ่งแวดล้อม ใกล้ตัว

1. สาระสำคัญ

การศึกษาประวัติความเป็นมาของการก่อตั้งประชาคมอาเซียน เพื่อเตรียมตัวเข้าสู่การเปิดเสรีประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ของประเทศไทยในปี พ.ศ. 2558 เรียนรู้จากการจับประเด็นสำคัญต่างๆ จากบทความ การวิเคราะห์ สรุปผล และตีความเพื่อความเข้าใจ โดยใช้ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษ ในการเตรียมความพร้อมสู่อาเซียน

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

- 1.1 อ่านออกเสียงคำศัพท์เกี่ยวกับอาเซียนได้ถูกต้อง(K)
- 1.2 อธิบายความเป็นมาของอาเซียนได้(K)
- 1.3 บอกเป้าหมาย วัตถุประสงค์ของการก่อตั้งอาเซียนได้(K)
- 1.4 สืบค้นความหมายของคำศัพท์อาเซียนได้(P)
- 1.5 สรุปองค์ความรู้เรื่องอาเซียนได้(P)
- 1.6 เห็นคุณค่าและความสำคัญของการกำเนิดอาเซียน(A)

3. สารการเรียนรู้

Function : Talking ASEAN History

Vocabulary : Thailand, Brunei, Myanmar, Laos, Cambodia, Singapore, Indonesia, Malaysia, Philippines, Vietnam, : Raise, flag, sky, heart, world, peace, goal, prosperity, dream, ASEAN Logo, motto, peace, stability, courage, dynamism, purity, prosperity, unity, friendship

Grammar : Verb to be, Yes – No Question, Wh Question, Past simple tense

ข้อมูลด้านวัฒนธรรม

อาเซียน หรือ สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Association of South East Asian Nations หรือ ASEAN) ก่อตั้งขึ้นโดยปฏิญญากรุงเทพฯ (Bangkok Declaration) ซึ่งได้มีการลงนามที่วังสราญรมย์ เมื่อวันที่ 8 สิงหาคม พ.ศ. 2510

วัตถุประสงค์ของการก่อตั้งอาเซียน คือ เพื่อส่งเสริมความเข้าใจอันดีต่อกันระหว่างประเทศในภูมิภาค อารงไว้ซึ่งสันติภาพ เสถียรภาพ และความมั่นคงทางการเมือง สร้างสรรค์ความเจริญก้าวหน้าทางด้านเศรษฐกิจ การพัฒนาทางสังคมและวัฒนธรรม การกีดกันอยู่ดีของประชาชนบนพื้นฐานของความเสมอภาคและผลประโยชน์ร่วมกันของประเทศสมาชิก

สัญลักษณ์อาเซียน ได้แก่ ธงอาเซียนดวงตราอาเซียนคำขวัญอาเซียนภาษาอาเซียนและวันอาเซียน

แนวคิด CLIL มีองค์ประกอบในการจัดการเรียนรู้ 4 ด้าน (4 Cs) คือ เนื้อหา (content) การสื่อสาร (communication) การรู้คิด (cognition) และวัฒนธรรม (culture)

4. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

4.1 ความสามารถในการคิด

4.2 ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต

- กระบวนการปฏิบัติ

- กระบวนการกลุ่ม

4.3 ความสามารถในการสื่อสาร

5. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ เห็นคุณค่าความเป็นอาเซียน

6. การวัดและประเมินผล

วิธีการวัดและประเมินผล	เครื่องมือวัดผลและประเมินผล	เกณฑ์การวัดและประเมินผล
-การทดสอบ pretest	- แบบทดสอบ pretest	- เกณฑ์การผ่านร้อยละ 70
-การทดสอบ posttest	- แบบทดสอบ posttest	- เกณฑ์การผ่านร้อยละ 70
-ตรวจแบบฝึกหัด	- แบบฝึกหัด	- เกณฑ์การผ่านร้อยละ 70
-สังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม	- แบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม	- ผ่านเกณฑ์ระดับดี
-สังเกตคุณลักษณะอันพึงประสงค์	- แบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์	- ผ่านเกณฑ์ระดับข้อ 2 ขึ้นไป

7. กิจกรรมการเรียนรู้

ชั่วโมงที่ 1

ขั้น Warm up

7.1.1 แจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ การวัดผลประเมินผล

7.1.2 ทดสอบก่อนเรียน 10 ข้อ

7.1.3 นักเรียนดูภาพต่างๆจากวิดีโอแล้วซักถามนักเรียนเกี่ยวกับประเด็นต่อไปนี้

- เป็นภาพเกี่ยวกับอะไร และเกี่ยวข้องกับประเทศใดในอาเซียน

- นักเรียนคิดว่าสิ่งที่เรารู้ข้อมูลต่างๆเกี่ยวกับอาเซียนทำให้เกิดผลดีอย่างไร

จากนั้นครูเชื่อมโยงความรู้เข้าสู่บทเรียน

ขั้น Listening

7.1.4 ครูเสนอคำศัพท์เกี่ยวกับประเทศในอาเซียนโดยใช้บัตรคำ และนักเรียนฟังการอ่านออกเสียงคำศัพท์จากเทป จากนั้นนักเรียนฝึกอ่านโดยการจับคู่กันผลัดกันอ่านให้เพื่อนฟังและฟังเพื่อนอ่าน ครูสังเกตการณ์การอ่านออกเสียงของนักเรียน และช่วยแก้ไขการอ่านออกเสียงให้ถูกต้อง

7.1.5 นักเรียนฟังการอ่านออกเสียงคำศัพท์จากเทปและเขียนคำศัพท์ที่ได้ยิน 10 คำ เปลี่ยนกันตรวจ ครูแสดงความชื่นชมนักเรียนที่เขียนคำได้ถูกต้องมากที่สุด และกำลังใจกับนักเรียนที่ได้คะแนนน้อยหาแนวทางช่วยแก้ไขต่อไป

ขั้น Speaking

7.1.6 นักเรียนและครูร่วมสนทนาเกี่ยวกับการก่อตั้งสมาชิกอาเซียนทำให้เกิดผลดีกับประเทศไทยอย่างไรบ้าง

7.1.7 ครูให้นักเรียนเล่าข่าวหรือมีเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นกับประเทศสมาชิกอาเซียนเล่าให้เพื่อนฟัง

ขั้น Reading

7.1.8 นักเรียนอ่านออกเสียงพร้อมทั้งสะกดคำศัพท์พร้อมกัน

7.1.9 นักเรียนฝึกอ่านแถบข้อความเกี่ยวกับประเทศในเอเชียครูสุ่มตัวแทนนักเรียนอ่าน 3- 4 คน อ่านให้เพื่อนฟัง

- ASSOCIATION OF SOUTHEAST ASIAN NATIONS.

- "One Vision, One Identity, One Community"

- ASEAN COMMUNITY
- Official Members of ASEAN

7.1.10 ครูถามคำถามจากแถบข้อความที่นักเรียนอ่าน เช่น

T: Is Thailand in ASEAN ?

S: Yes, it is.

T : What country begins with T ?

S : Thailand.

T : What is ASEAN ?

S : It is ASSOCIATION OF SOUTHEAST ASIAN NATIONS.

ชั้น Writing

7.1.11 นักเรียนเขียนข้อความจากแถบข้อความลงในสมุดให้ครูตรวจ

7.1.12 นักเรียนร่วมกันสรุปองค์ความรู้ในชั่วโมง ครูเสริมความรู้เพิ่มเติมอีกครั้ง

7.1.14 นักเรียนคัดคำศัพท์ที่ฝึกอ่านและความหมายเป็น Home work ส่งครูชั่วโมงต่อไป

ชั่วโมงที่ 2

ชั้น Warm up

7.2.1 ทบทวนคำศัพท์ที่เรียนมาแล้ว ด้วยการสุ่มตัวอย่างนักเรียนอ่านและบอกความหมายคำศัพท์

7.2.2 นักเรียนดูแผนที่ทวีปเอเชีย ครูขออาสาสมัครนักเรียนออกมาชี้ตำแหน่งที่ตั้งของประเทศสมาชิกอาเซียนบนแผนที่ทวีปเอเชีย เพื่อนๆช่วยกันตรวจสอบว่าถูกต้องหรือไม่ จากนั้นครูเชื่อมโยงความรู้เข้าสู่บทเรียน

ชั้น Listening

7.2.3 นักเรียนฟังเพลง The ASEAN Way จากนั้นนักเรียนอ่านคำศัพท์จากบัตรคำเพลง The ASEAN Way โดยครูอ่านให้นักเรียนฟัง นักเรียนอ่านตาม และจับคู่อ่าน ครูให้ตัวแทนนักเรียนที่อ่านคำศัพท์ออกเสียงคำอ่านถูกต้องอ่านให้เพื่อน

7.2.4 นักเรียนจับคู่เล่นเกม “Listen me” เพื่อนอ่านคำศัพท์ นักเรียนอีกคนเขียนตามคำบอกของเพื่อน 5 คำ แล้วเปลี่ยนเป็นอีกคนอ่าน อีกคนฟังแล้วเขียน สลับกันตรวจ ครูสังเกตกิจกรรมนี้ และกล่าวชื่นชมคู่ที่เขียนคำได้ถูกต้องมากที่สุด แสดงว่าคู่นั้นสื่อสารประสบผลสำเร็จในเรื่อง การฟัง การออกเสียงคำถูกต้อง

ชั้น Speaking

7.2.5 ครูให้นักเรียนเปรียบเทียบระหว่างประเทศไทยกับสมาชิกอาเซียนว่าประเทศไทยมีความแตกต่างหรือเหมือนในเรื่องใด นักเรียนร่วมสนทนาวิพากษ์ในหัวข้อที่ครูตั้งประเด็นให้ ครูสังเกตการวิพากษ์งานของนักเรียน

ชั้น Reading

7.2.6 นักเรียนแบ่งกลุ่มๆละ3-5 คน ศึกษาเนื้อหาใน passage 1 เรื่อง Knowing about ASEAN สมาชิกแต่ละคนในกลุ่มอ่านเนื้อหา คำใดที่อ่านและแปลความหมายไม่ได้ให้ขีดเส้นใต้ไว้ เพื่อนๆในกลุ่มช่วยเพื่อนและสรุปสาระสำคัญจาก passage 1 ลงในใบงานที่ 1 ส่งครูตรวจ

7.2.7 ครูให้ตัวแทนกลุ่มที่แปลและสรุปสาระสำคัญได้ใจความดีที่สุดออกมาอ่านงานหรือสรุปปากเปล่าให้เพื่อนฟังหน้าชั้นเรียน ครูอ่านคำที่นักเรียนอ่านและแปลไม่ได้ให้นักเรียนฟังโดยนักเรียนอ่านตามพร้อมทั้งเสริมความรู้ passage 1 ให้นักเรียนฟังอีกครั้ง

ชั้น Writing

7.2.8 นักเรียนแต่ละคนสรุปองค์ความรู้ที่เพื่อนรายงานและครูเพิ่มเติมลงในสมุดและจดคำศัพท์ ใบความรู้ที่ 1 เรื่อง Vocabularies เพื่อเตรียมสอบคำศัพท์ในชั่วโมงต่อไป

ชั่วโมงที่ 3

ชั้น Warm up

7.3.1 ทบทวนสาระสำคัญและคำศัพท์พร้อมความหมายจากใบความรู้ที่ 1 เรื่อง Vocabularies

7.3.2 นักเรียนทดสอบคำศัพท์ 10 คำ และแลกเปลี่ยนกันตรวจแบบทดสอบ

7.3.3 นักเรียนเล่นเกม “ Where is my partner ? ” โดยครูแจกธงของชาติต่างๆในกลุ่มอาเซียน พร้อมทั้งชื่อประเทศอาเซียน แบ่งนักเรียนเป็น 2 กลุ่มใหญ่ ฝ่ายหนึ่งถือธงวง/เรียกหากัน คู่ใดที่จับคู่กันได้ถูกต้องเป็นฝ่ายชนะ ครูสรุปเกมและโยงเข้าสู่เนื้อหาที่จะเรียน

ชั้น Listening

7.3.4 ครูเปิด power point เรื่อง ASEAN นักเรียนสังเกตประโยคที่สำคัญ

7.3.5 นักเรียนฟังการอ่านออกเสียงคำใหม่โดยครูอ่านให้ฟัง เกี่ยวกับเรื่องธง สัญลักษณ์ คำทักทาย คำขวัญอาเซียน เช่น

- It is ASEAN MOTTO "One Vision, One Identity, One Community".

- The ASEAN Flag represents a stable, peaceful, united and dynamic ASEAN.

- The circle represents the unity of ASEAN.

- Sabaidee (สบายดี = สวัสดี)

จากนั้นนักเรียนฝึกอ่านตามครูที่คำ/ข้อความ

7.3.6 ครูสุ่มเลือกตัวแทนนักเรียน 2 - 4 คน ออกมาอ่านให้เพื่อนฟัง นักเรียนวิพากษ์วิจารณ์ การอ่านของเพื่อนจากการฟังว่าเพื่อนออกเสียงถูกต้องหรือไม่ ไม่ถูกต้องเพราะอะไร ครูสังเกตการทำ กิจกรรมของนักเรียน

ชั้น Speaking

7.3.7 นักเรียนและครูสนทนาเกี่ยวกับเรื่อง ธง ของชาติสมาชิกอาเซียน และครูถามถึงประวัติ/ สีประจำธงชาติไทยหมายถึงสิ่งใด ครูสังเกตการร่วมสนทนาของนักเรียน และเพิ่มเติมความรู้

7.3.8 นักเรียนศึกษา passage 1 เรื่อง Knowing about ASEAN อีกครั้ง จากนั้นตอบคำถามใน Exercise 1 แลกเปลี่ยนกันตรวจคำตอบ และนักเรียนร่วมสนทนาเกี่ยวกับคำถามคำตอบ ครูสังเกตการปฏิบัติงานของนักเรียนและเพิ่มเติมความรู้ให้กับนักเรียน

7.3.9 นักเรียนศึกษาใบความรู้ที่ 1 เรื่อง Grammar : Past Simple Tense ครูวัดความเข้าใจนักเรียนด้วยการใช้คำถาม และสังเกตการตอบคำถามนักเรียน พร้อมอธิบายขยายความเพิ่มเติมให้นักเรียนเข้าใจยิ่งขึ้น

7.3.10 นักเรียนยกตัวอย่างประโยคที่เกี่ยวกับ Past Simple Tense คนละ 1 ประโยค โดยการพูดให้เพื่อนฟัง ครูสังเกตตัวอย่างที่นักเรียนพูดและนักเรียนร่วมกันช่วยแก้ไขประโยคให้ถูกต้อง พร้อมทั้งกล่าวชื่นชมนักเรียนที่ยกตัวอย่างได้ถูกต้อง

ชั้น Reading

7.3.11 นักเรียนเลือกอ่าน เรื่อง Knowing about ASEAN คนละ 1 paragraph และนักเรียนหาคำสำคัญที่ตนเองสนใจมากที่สุดเพียง 1 คำ จากนั้นหาความหมายจาก dictionary เขียนบอกความหมายคำสำคัญที่เลือก และบอกว่าทำไมถึงเลือกคำนี้(เขียนภาษาอังกฤษ)

ชั้น Writing

7.3.12 สรุปลองค์ความรู้จาก ใบความรู้ที่ 1 เรื่อง Grammar : Past Simple Tense ลงในสมุด พร้อมทั้งเขียนตัวอย่างของนักเรียน และของเพื่อนลงในสมุด 10 ตัวอย่าง ส่งครู

7.3.13 เกม “ Where is my partner ?”

7.3.14 ใบความรู้ที่ 1 เรื่อง Grammar : Past Simple Tense

ชั่วโมงที่ 4

ชั้น Warm up

7.4.1 ทบทวนสาระสำคัญจาก ใบความรู้ที่ 1 เรื่อง Grammar : Past Simple Tense โดยครูเลือกนักเรียน 3 – 5 คน ยกตัวอย่างประโยคบอกเล่าคนละ 1 ประโยค

7.4.2 ครูตั้งคำถามให้นักเรียนตอบและออกมาแสดงความสามารถหน้าชั้น เช่น

-Who can draw ASEAN Logo ?

- Who can write ASEAN Motto ?

ครูกล่าวแสดงความชื่นชมนักเรียนที่ตอบคำถามและแสดงความสามารถหน้าชั้นเรียน จากนั้นโยนเข้าสู่ความเรื่องที่เรียนต่อไป

ชั้น Listening

7.4.3 นักเรียนดูวีดิทัศน์ ASEAN Community 2015 เพื่อดูคำกล่าวทักทายง่ายๆในแต่ละประเทศ (culture)

- Brunei Darussalam

- Selamatdatang

- Cambodia

- Sous-day

- Indonesia

- Selamatsiang

- Laos

- Sabaidee

- Malaysia

- Selamatdatang

- Myanmar

- Mingalaba

- The Philippines
- Singapore
- Thailand
- Vietnam
- Kamusta
- Hello
- Sawasdee
- Xinchao

ชั้น Speaking

7.4.4 นักเรียนจับคู่กันพูดทักทายโดยเลือกภาษาคนละ 1 ชาติ ครูสังเกตการพูดของนักเรียน และเสนอแนะข้อที่ควรปรับปรุง และชื่นชมนักเรียนคู่ที่พูดได้ดีที่สุด

ชั้น Reading

7.4.5 นักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่ม ๆ ละ 6 คน ทำแบบฝึกหัด Exercise 1 – 3 แบบฝึกหัด โดยสมาชิกทุกคนอ่านและช่วยกันทำ ช่วยกันคิด ดังนี้

กลุ่มที่ 1	Exercise 1
กลุ่มที่ 2	Exercise 2
กลุ่มที่ 3	Exercise 3

จากนั้นแต่ละกลุ่มเปลี่ยนกันตรวจและบันทึกคะแนน

ชั้น Writing

7.4.6 นักเรียนลอกโจทย์ที่แต่ละกลุ่มได้รับมอบหมายและคำตอบที่ถูกต้องลงในสมุด

7.4.7 นักเรียนและครูร่วมสรุปความรู้ สาระสำคัญ เรื่อง History of ASEAN ครูเพิ่มเติมความรู้และกำหนดให้นักเรียน 5 กลุ่ม ช่วยกันจัดป้ายนิเทศ เรื่อง ประวัติอาเซียน ธงของประเทศในอาเซียน สัญลักษณ์ คำขวัญ คำทักทาย เพลงเกี่ยวกับอาเซียน โดยแต่ละกลุ่มจับสลากเพื่อจัดป้ายนิเทศนอกเวลาต่อไป

7.4.8 นักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียน 10 ข้อ

8. สื่อ/แหล่งเรียนรู้(สื่อแผน 1)

- 8.1 วีดิทัศน์ ASEAN COMMUNITY 2015
- 8.2 บัตรคำศัพท์เกี่ยวกับประเทศอาเซียน
- 8.3 แถบข้อความประเทศในกลุ่มอาเซียน
- 8.4 แผนที่ทวีปเอเชีย
- 8.5 เกม “ Listen me”
- 8.6 passage 1 เรื่อง Knowing about ASEAN
- 8.7 ใบงานที่ 1
- 8.8 เกม “ Where is my partner ?”
- 8.9 ใบความรู้ที่ 1 เรื่อง Grammar : Past Simple Tense
- 8.10 Power point เรื่อง ASEAN
- 8.11 Exercise 1
- 8.12 แบบฝึกหัด Exercise 1
- 8.14 แบบฝึกหัด Exercise 2
- 8.15 แบบฝึกหัด Exercise 3

8.16 แบบทดสอบก่อนเรียน 10 ข้อ

8.17 แบบทดสอบหลังเรียน 10 ข้อ

9. ข้อเสนอแนะผู้บริหาร

.....
.....
.....

ลงชื่อ

(นายเฉลิมชัย เขมะปัญญา)

ผู้อำนวยการสถานศึกษาโรงเรียนหนองงูเห่าล้อมพิทยาคม

10. บันทึกหลังสอน

.....
.....

ลงชื่อ

(นางวาสนา จำงโพธิ์)

ครูผู้สอน

แบบทดสอบก่อนเรียน (pre test)

Directions: Answer the questions.

1. What does ASEAN stand for ?
 - a. The Association of Southeast Asian Nations.
 - b. An Association of Southeast Asian Nations.
 - c. The Asian South East Association in Nations.
 - d. The Asian Social Economy and Nations
2. When was ASEAN established?
 - a. 8th August, 1961
 - b. 8th August, 1967.
 - c. 8th August, 1963.
 - d. 8th August, 1965.
3. What principle does ASEAN follow ?
 - a. International market.
 - b. Olympic rules.
 - c. United Nations Charter.
 - d. Southeast Asian Charter.
4. What are the objectives of ASEAN?
 - a. Resolving issues in the region.
 - b. Promoting political and economic stability in the region.
 - c. Speeding the economic growth, social progress and culture development.
 - d. All are correct.
5. How many countries are the first members of ASEAN ?
 - a. Four
 - b. Five
 - c. Six
 - d. Seven

6. Which country submitted to be tenth member of ASEAN?
 - a. Indonesia
 - b. Cambodia
 - c. Vietnam
 - d. Myanmar
7. Which countries is ASEAN plus three?
 - a. China, Japan, South Korea
 - b. Laos, Philippines, Thailand
 - c. Russia, Australia, China
 - d. Myanmar, Brunei, Indonesia
8. Where is the headquarters of ASEAN ?
 - a. Kuala Lumpur
 - b. Jakarta
 - c. Hanoi
 - d. Bangkok
9. What is the correct motto Of ASEAN?
 - a. One Vision, One Community, One Identity
 - b. One Vision, One Identity, One Community**
 - c. One Community, One Vision, One Identity
 - d. One Identity, One Vision, One Community
10. Which countries is ASEAN plus three?
 - a. China, Japan, South Korea
 - b. Laos, Philippines, Thailand
 - c. Russia, Australia, China
 - d. Myanmar, Brunei, Indonesia

Passage 1

Knowing about ASEAN

ASEAN was founded on 8 August 1967 with the signing of the ASEAN Declaration by Indonesia, the Philippines, Malaysia, Singapore and Thailand in Bangkok Thailand. The five founding countries were represented by Ministers of Foreign Affairs of the countries. Brunei Darussalam joined ASEAN on 7 January 1984, six days after its independence. Vietnam became a member on 28 July 1995. Laos and Myanmar were admitted on 23 July 1997 and Cambodia on 30 April 1999.

found (v.)	=	ก่อตั้ง
country (n.)	=	ประเทศ
represent (v.)	=	แสดง
independence (n.)	=	อิสระ
admit(v.)	=	ยอมรับ
join (v.)	=	ร่วม

ใบงานที่ 1

Direction: Read the passage carefully.

1. Order a period of time attending the ASEAN and write each name of the countries.

- No.1.....
- No.2.....
- No.3.....
- No.4.....
- No.5.....
- No.6.....
- No.7.....
- No.8.....
- No.9.....
- No.10.....

2. Translate into Thai and present your work.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

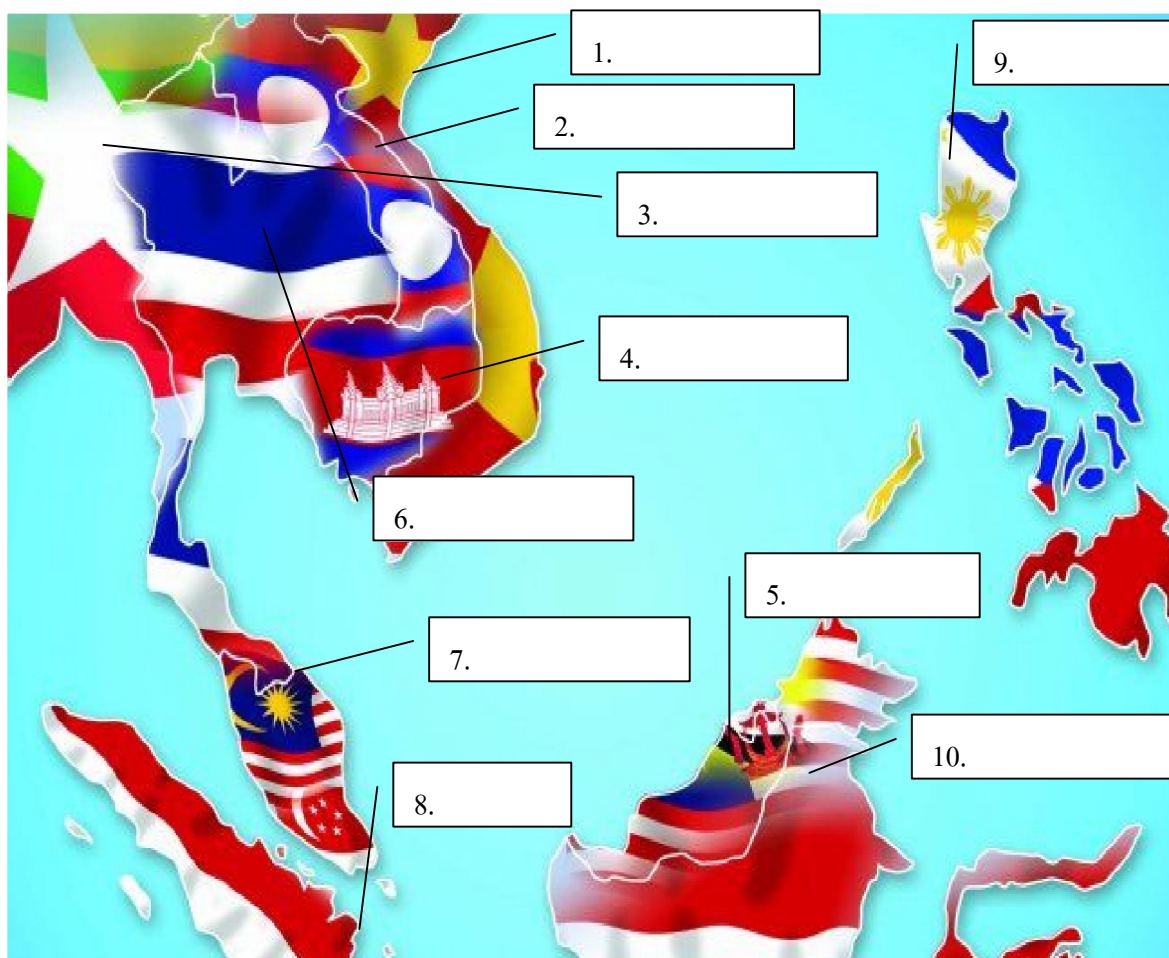
.....

Exercise 1: Knowing about ASEAN

Directions: Look at the map and fill the correct word in each country.

Brunei	Myanmar	Laos	Cambodia
Thailand	Singapore	Indonesia	Malaysia
Philippines	Vietnam		

ที่มา : www.google.co.th

Answer keys exercise 1: Knowing about ASEAN

Directions: Look at the map and fill the correct word in each country.

Brunei	Myanmar	Laos	Cambodia
Thailand	Singapore	Indonesia	Malaysia
Philippines	Vietnam		

ที่มา : www.google.co.th

ใบความรู้ที่ 1

Grammar

Past Simple Tense

Question (?)	Short Answer (+)	Short Answer (-)
Did you visit the museum?	Yes, I/we did.	No, I/we didn't.
Did he/she see the museum?	Yes, he/she did.	No, he/she didn't.
Did they see the museum?	Yes, they did.	No, they didn't.

Regular Verbs

arrive – arrived
surf – surfed
travel – traveled
visit – visited

Irregular Verbs

be – was/were
buy – bought
drive – drove
eat – ate
fall – fell
fly – flew
go – went
have – had
see – saw
swim – swam
take – took
wear – wore

Example

- I was born in Korat, Thailand.
- He went to Myanmar last year.
- Vietnam became a member on 28 July 1995.

Exercise 2: Knowing about ASEAN

- Directions:** 1. Read or sing. The ASEAN WAY song and analyze it carefully.
2. Answer the questions.

Raise our flag high, sky high. Embrace the pride in our heart. ASEAN we are boned as one. Look in out to the world. For peace our goal from the very start. And prosperity to last. We dare to dream, We care to share, Together for ASEAN. We dare to dream, We care to share, For it's the way of ASEAN.

(ดนตรี : กิตติคุณ สูดประเสริฐ และสำเภา ไตรอุดม เนื้อร้อง : พะยอม วลัยพัชรา

เรียงเรียบ : กิตติคุณ สูดประเสริฐ

1. What is the main point of ASEAN Way song ?
.....
2. According to the song. What do you think about it ?
.....
.....
.....
.....
3. What should you do for ASEAN after you analyze and understand the content of it ?
.....
.....
.....
.....

Exercise 3: Knowing about ASEAN

Directions: Read the passage below and answer the question.

THREE PILLARS of ASEAN

The ASEAN Economic Community is the one of the three pillars to achieve a cohesive 1. ASEAN Community. The other two are political and social cultural pillars 2. The ASEAN Economic Community Blueprint will be realized by 2015. Otherwise AEC is the next step of economic integration transforming ASEAN into a single market and production base. The economic goals of ASEAN members will include the elimination of tariffs 3. Free Trade Area will be a key strategy for ASEAN to gain greater market access into trading partner and to attract foreign direct investments to ASEAN.

คำศัพท์ 1. cohesive = รวมกัน 2. pillar = เสาหลัก 3. tariff = ค่า
ขนส่ง

1. What does AEC stand for ?

.....

2. Write each one of three pillars of the ASEAN Community the box ?

1.....

2.....

3.....

แบบทดสอบหลังเรียน (post test)

Directions: Answer the questions.

1. What does ASEAN stand for ?
 - a. The Association of Southeast Asian Nations.
 - b. An Association of Southeast Asian Nations.
 - c. The Asian South East Association in Nations.
 - d. The Asian Social Economy and Nations
2. When was ASEAN established?
 - a. 8th August, 1961
 - b. 8th August, 1967.
 - c. 8th August, 1963.
 - d. 8th August, 1965.
3. What principle does ASEAN follow ?
 - a. International market.
 - b. Olympic rules.
 - c. United Nations Charter.
 - d. Southeast Asian Charter.
4. What are the objectives of ASEAN?
 - a. Resolving issues in the region.
 - b. Promoting political and economic stability in the region.
 - c. Speeding the economic growth, social progress and culture development.
 - d. All are correct.
5. How many countries are the first members of ASEAN ?
 - a. Four
 - b. Five
 - c. Six
 - d. Seven

6. Which country submitted to be tenth member of ASEAN?
 - a. Indonesia
 - b. Vietnam
 - c. Cambodia
 - d. Myanmar
7. What is the national song of ASEAN ?
 - a. Sorry Sorry.
 - b. Asian Games
 - c. Asia Air
 - d. The ASEAN Way
8. Where is the headquarters of ASEAN ?
 - a. Kuala Lumpur
 - b. Hanoi
 - c. Jakarta
 - d. Bangkok
9. What is the correct motto Of ASEAN?
 - a. One Vision, One Community, One Identity
 - b. One Vision, One Identity, One Community
 - c. One Community, One Vision, One Identity
 - d. One Identity, One Vision, One Community
10. Which countries is ASEAN plus three?
 - a. China, Japan, South Korea
 - b. Laos, Philippines, Thailand
 - c. Russia, Australia, China
 - d. Myanmar, Brunei, Indonesia

Keys : Pre test

1. A
2. B
3. D
4. D
5. B
6. C
7. D
8. C
9. B
10. A

Keys : Post test

1. A
2. B
3. D
4. D
5. B
6. C
7. D
8. C
9. B
10. A

เกณฑ์การประเมินการฟัง

ระดับคะแนน ประเด็น การประเมิน	4	3	2	1	น้ำหนัก ความ สำคัญ	คะแนน รวม
ความเข้าใจ	สามารถตอบ คำถาม หลังจากที่ฟัง ได้ทั้งหมด	สามารถตอบ คำถาม หลังจากที่ฟัง ได้เป็นส่วน ใหญ่	สามารถตอบ คำถาม หลังจากที่ฟัง ได้เล็กน้อย	ตอบคำถาม หลังจาก ที่ฟังได้ น้อยมาก	1	4
การจับ ใจความ สำคัญ	จับใจความ สำคัญของ เนื้อหาได้ ทั้งหมด	จับใจความ สำคัญของ เนื้อหาได้เกือบ ทั้งหมด	จับใจความ สำคัญของ เนื้อหาได้ เล็กน้อย	จับใจความ สำคัญของ เนื้อหาได้ น้อยมาก	2	8
การรู้ ความหมาย คำศัพท์	รู้ความหมาย คำศัพท์ ทั้งหมด	รู้ความหมาย คำศัพท์โดย ส่วนใหญ่และ ชัดเจน	รู้ความหมาย คำศัพท์ เล็กน้อยและ ไม่ชัดเจน	แทบไม่รู้ ความหมาย คำศัพท์เลย	1	4
การปฏิบัติ ตามคำสั่ง	ปฏิบัติตาม คำสั่งได้ ถูกต้องและ คล่องแคล่ว	ปฏิบัติตาม คำสั่งได้ถูกต้อง แต่ค่อนข้างช้า	ปฏิบัติตาม คำสั่งได้ไม่ ค่อยถูกต้อง และค่อนข้าง ช้า	ปฏิบัติตาม คำสั่งได้ ถูกต้อง น้อยมาก	1	4
รวม					5	20

เกณฑ์การประเมิน

16-20 คะแนน	ดีมาก
13-15 คะแนน	ดี
10-12 คะแนน	พอใช้
น้อยกว่า 10 คะแนน	ควรปรับปรุง

เกณฑ์การประเมินความสามารถในการสนทนา

ระดับคะแนน ประเด็น การประเมิน	4	3	2	1	น้ำหนัก ความ สำคัญ	คะแนน รวม
การออกเสียง	ออกเสียงถูกต้องตามหลักการออกเสียง มีเสียงเน้นหนักในคำ/ ประโยคอย่างสมบูรณ์	ออกเสียงถูกต้องตามหลักการออกเสียงเป็นส่วนใหญ่	ออกเสียงถูกต้องเป็นบางส่วน แต่พอเข้าใจ	ออกเสียงไม่ถูกต้อง ทำให้ไม่เข้าใจ	1	4
คำศัพท์ สำนวน และ โครงสร้าง ภาษา	ใช้คำศัพท์ สำนวน และ โครงสร้าง ภาษาถูกต้อง และเหมาะสม	ใช้คำศัพท์ สำนวน และ โครงสร้าง ประโยค ถูกต้อง เป็นส่วนใหญ่ แต่ไม่หลากหลาย	ใช้คำศัพท์ สำนวน และ โครงสร้าง ประโยคแบบง่าย ๆ และมีข้อผิดพลาด	ใช้คำศัพท์ สำนวน และ โครงสร้าง ประโยคแบบง่าย ๆ และมีข้อผิดพลาดมาก	3	12
เนื้อหา	เนื้อหาถูกต้อง มีรายละเอียดครบถ้วน สมบูรณ์	เนื้อหาถูกต้อง เป็นส่วนใหญ่	เนื้อหาถูกต้อง เป็นบางส่วน	เนื้อหาไม่ถูกต้อง หรือมีข้อผิดพลาดมาก	3	12
ความคล่องแคล่ว	พูดได้อย่างเป็นธรรมชาติ คล่องแคล่ว สื่อสารได้ชัดเจน	พูดติดขัด บางครั้ง แต่ยังสามารถสื่อสารได้ชัดเจน	พูดคล้ายแบบท่องจำ พอสื่อสารได้บ้าง	พูดเป็นแบบท่องจำ ตะกุกตะกัก สื่อสารได้น้อยมากหรือไม่ได้เลย	2	8
การแสดงท่าทาง น้ำเสียง ประกอบ การพูด	แสดงท่าทาง และพูดด้วยน้ำเสียงที่เหมาะสมกับ บทบาทและสถานการณ์ดีมาก	แสดงท่าทาง และพูดด้วยน้ำเสียงที่เหมาะสมกับ บทบาทและสถานการณ์ในระดับดี	พูดโดยไม่แสดงท่าทาง ประกอบ น้ำเสียงคล้าย การอ่านหรือ การท่องจำ	พูดโดยไม่แสดงท่าทางประกอบ น้ำเสียงเป็นการพูดแบบท่องจำ	1	4
รวม					10	40

เกณฑ์การประเมิน

34-40 คะแนน ดีมาก

27-33 คะแนน ดี

20-26 คะแนน พอใช้

น้อยกว่า 20 คะแนน ควรปรับปรุง

เกณฑ์การประเมินงานเขียน

ระดับคะแนน ประเด็น การประเมิน	4	3	2	1	น้ำหนัก ความ สำคัญ	คะแนน รวม
เนื้อหา	เขียนถูกต้อง ครอบคลุม เนื้อหาอย่าง สมบูรณ์	เขียนถูกต้อง ครอบคลุม เนื้อหาเป็น ส่วนใหญ่	เขียนผิดบ้าง และไม่ ครอบคลุม เนื้อหา	เขียนผิดมาก และให้ข้อมูล น้อย	2	8
คำศัพท์ สำนวน และ โครงสร้าง ภาษา	ใช้คำศัพท์ สำนวน และ โครงสร้าง ภาษาถูกต้อง เหมาะสม และ หลากหลาย	ใช้คำศัพท์ สำนวน และ โครงสร้าง ภาษาถูกต้อง เหมาะสม	ใช้คำศัพท์ สำนวนและ โครงสร้าง ภาษาแบบ ง่าย ๆ และ มีข้อผิดพลาด	ใช้คำศัพท์ สำนวนและ โครงสร้าง ภาษาแบบ ง่าย ๆ และ มีข้อผิดพลาด	2	8
องค์ประกอบ ของงานเขียน	องค์ประกอบ ของงานเขียน แสดงให้เห็น ความคิดริเริ่ม สร้างสรรค์ มีความ สัมพันธ์ ต่อเนื่อง น่าสนใจมาก	องค์ประกอบ ของงานเขียน มี ความสัมพันธ์ ต่อเนื่อง น่าสนใจ	องค์ประกอบ ของงานเขียน น่าสนใจ แต่ขาด ความสัมพันธ์ ต่อเนื่อง	องค์ประกอบ ของงานเขียน ไม่น่าสนใจ	1	4
รวม					5	20

เกณฑ์การประเมิน

16-20 คะแนน	ดีมาก
13-15 คะแนน	ดี
10-12 คะแนน	พอใช้
น้อยกว่า 10 คะแนน	ควรปรับปรุง

ภาคผนวก ข
การหาคุณภาพเครื่องมือ

แบบประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
เพื่อการสื่อสาร ในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

คำชี้แจง

แบบประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยได้กำหนดรายละเอียดต่าง ๆ ในการตรวจสอบดังนี้

1.เครื่องมือในการวิจัยได้แก่ รูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

2.ตรวจสอบความเหมาะสม โดยให้ผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้พิจารณาตรวจสอบเครื่องมือดังนี้

รูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยให้ผู้เชี่ยวชาญประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ ซึ่งกำหนด 5 ระดับ การพิจารณา ดังนี้

ระดับเหมาะสมมากที่สุด	ให้	5	คะแนน
ระดับเหมาะสมมาก	ให้	4	คะแนน
ระดับเหมาะสมปานกลาง	ให้	3	คะแนน
ระดับเหมาะสมน้อย	ให้	2	คะแนน
ระดับเหมาะสมน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

3. บันทึกผลการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญเป็นรายข้อ โดยทำเครื่องหมาย/ ลงในช่องระดับความเหมาะสมตามความเห็นของท่าน เช่น ถ้าต้องการเลือกระดับความเหมาะสมมากที่สุดให้ทำดังนี้

รายการประเมิน	คะแนน				
	5	4	3	2	1
0.การวัดและประเมินผลในระยะติดตามผลมีความเหมาะสม	/				

แบบประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
ในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

รายการประเมิน	คะแนน				
	5	4	3	2	1
1. ความเป็นมาและความสำคัญของรูปแบบการจัดการเรียนรู้					
1.1 การบรรยายความเป็นมาของการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้					
1.2 การกล่าวถึงความจำเป็นในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้					
1.3 บอกเหตุผลสนับสนุนความสำคัญและความจำเป็นในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ได้เหมาะสม					
1.4 การใช้ภาษาในการเรียบเรียง ความเป็นมาของรูปแบบการจัดการเรียนรู้					
2. วัตถุประสงค์ของรูปแบบการจัดการเรียนรู้					
2.1 วัตถุประสงค์มีความสอดคล้องกับหลักการหรือทฤษฎีพื้นฐาน					
2.2 วัตถุประสงค์มีความชัดเจน สามารถแสดงถึงสิ่งที่มุ่งหวังให้เกิดขึ้นกับตัวผู้เรียน					
2.3 วัตถุประสงค์มีความเป็นไปได้					
2.4 สิ่งที่มุ่งหวังให้เกิดขึ้นกับตัวผู้เรียนมีความสำคัญจำเป็นต่อการดำรงชีวิตของผู้เรียน					
2.5 การใช้ภาษาและการเรียบเรียงถ้อยคำ มีความเหมาะสม สละสลวย เข้าใจง่าย					
3. แนวคิดหรือทฤษฎีพื้นฐาน					
3.1 แนวคิดหรือทฤษฎีพื้นฐานมีความสมบูรณ์และชัดเจนเพียงพอ					
3.2 แนวคิดมีความสอดคล้องกับทฤษฎี แนวคิด และธรรมชาติของการสอนให้คิดวิเคราะห์					
3.3 การใช้ภาษาและการเรียบเรียงถ้อยคำมีความเหมาะสม					
4. ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้					
4.1 มีการนำเสนอลำดับขั้นตอนได้อย่างชัดเจน					
4.2 ลำดับขั้นตอนที่นำเสนอมีความเหมาะสมต่อการนำไปในการจัดการเรียนรู้					
4.3 แต่ละลำดับขั้นมีความต่อเนื่องกันอย่างเหมาะสม					

รายการประเมิน	คะแนน				
	5	4	3	2	1
5. ระบบสังคม มีการกล่าวถึงระบบสังคมไว้อย่างชัดเจน ง่ายต่อการนำไปใช้จัดกิจกรรมการเรียนรู้และเอื้อต่อการเสริมสร้างความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ					
6. บทบาทครู บทบาทครูมีความชัดเจน ระบุสิ่งที่ครูต้องปฏิบัติไว้อย่างครอบคลุม					
7. บทบาทผู้เรียน บทบาทผู้เรียนมีความชัดเจน ง่ายต่อการเข้าใจและนำไปปฏิบัติได้จริง					
8. หลักการตอบสนอง					
8.1 หลักการตอบสนองที่กำหนดไว้มีความชัดเจนและเหมาะสม					
8.2 หลักการตอบสนองมีความเป็นไปได้ที่จะนำไปปฏิบัติ					
9. ระบบสนับสนุน					
9.1 ระบบสนับสนุนที่กำหนดไว้มีความชัดเจนและเหมาะสม					
9.2 มีการกล่าวไว้อย่างครอบคลุมถึงสิ่งสนับสนุนที่จำเป็นต่อการเสริมสร้างความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ					

ข้อเสนอแนะ/ข้อคิดเห็นเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้เชี่ยวชาญ
(.....)
วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

แบบประเมินความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสาร ในการเตรียม
ความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สำหรับผู้เชี่ยวชาญ
หน่วยการเรียนรู้ ASEAN แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 ASEAN History

คำชี้แจง โปรดพิจารณาว่าแบบประเมินความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้แต่ละข้อต่อไปนี้
วัดตรงประเด็นที่ระบุไว้ หรือไม่ แล้วเขียนผลการพิจารณาของท่าน โดยการกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง
“คะแนนการพิจารณา” ตามความคิดเห็นของท่าน ดังนี้

- กา ✓ ในช่อง +1 ถ้าแน่ใจว่าข้อสอบข้อนั้นวัดจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ระบุไว้
กา ✓ ในช่อง 0 ถ้าไม่แน่ใจว่าข้อสอบข้อนั้นวัดจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ระบุไว้
กา ✓ ในช่อง -1 ถ้าแน่ใจว่าข้อสอบข้อนั้นไม่ได้วัดจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ระบุไว้

รายการประเมิน	ความสอดคล้อง		
	+1	0	-1
1. ตัวชี้วัด			
1.1 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้
1.2 ระบุพฤติกรรมที่ต้องการวัดชัดเจน
1.3 เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน
2. สาระสำคัญ			
2.1 สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้
2.2 กระชับ ชัดเจน
2.3 สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้
3. จุดประสงค์การเรียนรู้			
3.1 มีความชัดเจนเข้าใจง่าย
3.2 สามารถวัดได้
3.3 เหมาะสมกับเนื้อหา
3.4 เหมาะสมกับระดับชั้น
4. กระบวนการจัดการเรียนรู้			
4.1 ชั้นที่ 1 Warm up
4.2 ชั้นที่ 2 Listening
4.3 ชั้นที่ 3 Speaking
4.4 ชั้นที่ 4 Reading
4.5 ชั้นที่ 5 Writing

รายการประเมิน	ความสอดคล้อง		
	+1	0	-1
6. การวัดผลประเมินผล			
6.1 สอดคล้องจุดประสงค์การเรียนรู้
6.2 สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้
6.2 ใช้เครื่องมือวัดได้อย่างเหมาะสม
6.3 กำหนดเกณฑ์การประเมินที่ชัดเจน

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน
 (.....)
/...../.....

**แบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสาร ในการเตรียม
ความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สำหรับผู้เชี่ยวชาญ
หน่วยการเรียนรู้ ASEAN แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 ASEAN History**

คำชี้แจง โปรดพิจารณาและแสดงความคิดเห็นสำหรับเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขแผนการจัดการเรียนรู้ โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด ซึ่งมีระดับคุณภาพ 5 ระดับ ดังนี้

ระดับเหมาะสมมากที่สุด	ให้	5	คะแนน
ระดับ เหมาะสมมาก	ให้	4	คะแนน
ระดับเหมาะสมปานกลาง	ให้	3	คะแนน
ระดับเหมาะสมน้อย	ให้	2	คะแนน
ระดับเหมาะสมน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

รายการประเมิน	คะแนน				
	5	4	3	2	1
1. ตัวชี้วัด					
1.1 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้
1.2 ระบุพฤติกรรมที่ต้องการวัดชัดเจน
1.3 เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน
2. สาระสำคัญ					
2.1 สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้
2.2 กระชับ ชัดเจน
2.3 สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้
3. จุดประสงค์การเรียนรู้					
3.1 มีความชัดเจนเข้าใจง่าย
3.2 สามารถวัดได้
3.3 เหมาะสมกับเนื้อหา
3.4 เหมาะสมกับระดับชั้น
4. กระบวนการจัดการเรียนรู้					
4.1 ชั้นที่ 1 warm up (ชั้นนำเข้าสู่บทเรียน)
4.2 ชั้นที่ 2 listening (ชั้นการฟัง)
4.3 ชั้นที่ 3 speaking (ชั้นการพูด)
4.4 ชั้นที่ 4 reading (ชั้นการอ่าน)
4.5 ชั้นที่ 5 writing (ชั้นการเขียน)

รายการประเมิน	คะแนน				
	5	4	3	2	1
6. การวัดผลประเมินผล					
6.1 สอดคล้องจุดประสงค์การเรียนรู้
6.2 สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้
6.2 ใช้เครื่องมือวัดได้อย่างเหมาะสม
6.3 กำหนดเกณฑ์การประเมินที่ชัดเจน

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน
(.....)

...../...../.....

แบบประเมินความสอดคล้อง (IOC) ของข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้สำหรับผู้เชี่ยวชาญ

คำชี้แจง โปรดพิจารณาว่าข้อสอบแต่ละข้อต่อไปนี้ วัดตรงตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ระบุไว้หรือไม่ แล้วเขียนผลการพิจารณาของท่าน โดยการกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง “คะแนนการพิจารณา” ตามความคิดเห็นของท่าน ดังนี้

- กา ✓ ในช่อง +1 ถ้าแน่ใจว่าข้อสอบข้อนั้นวัดจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ระบุไว้
 กา ✓ ในช่อง 0 ถ้าไม่แน่ใจว่าข้อสอบข้อนั้นวัดจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ระบุไว้
 กา ✓ ในช่อง -1 ถ้าแน่ใจว่าข้อสอบข้อนั้นไม่ได้วัดจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ระบุไว้

หน่วยที่/จุดประสงค์การเรียนรู้	ข้อสอบ	ความสอดคล้อง		
		+1	0	-1
1. ASEAN History 1. อธิบายความเป็นมาของอาเซียนได้ 2. บอกเป้าหมาย วัตถุประสงค์ของการก่อตั้งอาเซียนได้ 3. สรุปองค์ความรู้เกี่ยวกับอาเซียนได้	1. What does ASEAN stand for ? a. The Association of Southeast Asian Nations. b. An Association of Southeast Asian Nations. c. The Asian South East Association in Nations. d. The Asian Social Economy and Nations			
	2. When was ASEAN established? a. 8 th August, 1961 b. 8 th August, 1967. c. 8 th August, 1963. d. 8 th August, 1965.			
	3. What principle does ASEAN follow ? a. International market. b. Olympic rules. c. United Nations Charter. d. Southeast Asian Charter.			

หน่วยที่/จุดประสงค์ การเรียนรู้	ข้อสอบ	ความสอดคล้อง		
		+1	0	-1
1. ASEAN History 1. อธิบายความเป็นมาของอาเซียนได้ 2. บอกเป้าหมาย วัตถุประสงค์ของการก่อตั้งอาเซียนได้ 3. สรุปองค์ความรู้เกี่ยวกับอาเซียนได้	4. What are the objectives of ASEAN? a. Resolving issues in the region. b. Promoting political and economic stability in the region. c. Speeding the economic growth, social progress and culture development. d. All are correct.			
	5. How many countries are the first members of ASEAN ? a. Four b. Five c. Six d. Seven			
	6. Which country submitted to be tenth member of ASEAN? a. Indonesia b. Cambodia c. Vietnam d. Myanmar			
	7. Which countries is ASEAN plus three? a. China, Japan, South Korea b. Laos, Philippines, Thailand c. Russia, Australia, China d. Myanmar, Brunei, Indonesia			
	8. Where is the headquarters of ASEAN? a. Kuala Lumpur b. Hanoi c. Jakarta d. Bangkok			

หน่วยที่/จุดประสงค์ การเรียนรู้	ข้อสอบ	ความสอดคล้อง		
		+1	0	-1
1. ASEAN History 1. อธิบายความเป็นมาของอาเซียนได้ 2. บอกเป้าหมาย วัตถุประสงค์ของการก่อตั้งอาเซียนได้ 3. สรุปองค์ความรู้เกี่ยวกับอาเซียนได้	9. What is the correct motto of ASEAN? a. One Vision, One Community, One Identity b. One Vision, One Identity, One Community c. One Community, One Vision, One Identity d. One Identity, One Vision, One Community			
2. ASEAN Members 1. บอกรายละเอียดข้อมูลของประเทศในอาเซียนได้ 2. บอกเมืองหลวงของประเทศในสมาชิกในอาเซียนได้ 3. ใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารระหว่างประเทศในอาเซียนได้	10. What is the capital of Laos? a. Hanoi b. Bangkok c. Manila d. Vientiane			
	11. Where do they live? a. They live in Malaysia. b. They live in Laos. c. They live in Indonesia. d. They live in Cambodia			

หน่วยที่/จุดประสงค์ การเรียนรู้	ข้อสอบ	ความสอดคล้อง		
		+1	0	-1
2. ASEAN Members 1. บอกรายละเอียดข้อมูลของ ประเทศในอาเซียนได้ 2. บอกเมืองหลวงของประเทศ ในสมาชิกในอาเซียนได้ 3. ใช้ภาษาอังกฤษสื่อสาร ระหว่างประเทศในอาเซียนได้	12. What country in ASEAN? a. Thailand b. Singapore c. Myanmar d. Brunei			
	13. Where does she live? a. She lives in Malaysia. b. She lives in Laos. c. She lives in Vietnam. d. She lives in Cambodia			
	14. What is the capital of the country? a. Naypyidaw b. Kuala Lumpur c. Phnom Penh d. Singapore			

หน่วยที่/จุดประสงค์ การเรียนรู้	ข้อสอบ	ความสอดคล้อง		
		+1	0	-1
2. ASEAN Members 1. บอกรายละเอียดข้อมูลของ ประเทศในอาเซียนได้ 2. บอกเมืองหลวงของประเทศ ในสมาชิกในอาเซียนได้ 3. ใช้ภาษาอังกฤษสื่อสาร ระหว่างประเทศในอาเซียนได้	15. Kuala Lumpur is the capital of..... a. Cambodia b. Malaysia c. Vietnam d. Philippine			
	16. A:? B: I live in Thailand. a. What is the capital of Thailand? b. The capital of Thailand is Bangkok. c. Where do you live? d. Where does he live?			
	17. A:? B: The capital of Philippine is..... a. Where do they live? , Manila b. Manila, Where do you live? c. What is the capital of Philippine? , Manila d. Manila, What is the capital of Philippine?			
	18. How many countries are there in ASEAN? a. There are ten country. b. There are ten countries. c. There are eleven country. d. There are eleven countries			

หน่วยที่/จุดประสงค์ การเรียนรู้	ข้อสอบ	ความสอดคล้อง		
		+1	0	-1
3. ASEAN Culture 1. อธิบายวัฒนธรรมเกี่ยวกับ อาเซียนได้ 2. บอกความสำคัญของ วัฒนธรรมแต่ละประเทศใน อาเซียนได้ 3. เข้าใจวัฒนธรรมของ ประเทศในอาเซียนได้	19. This festival is held at the end of Ramadan and Muslims throughout the nation will pray at a mosque and visit their ancestor's graves. What is the name of festival? a. Deepavali b. Hari Raya c. Songkran d. Nyepi			
	20. What is the festival is similar to the Chinese moon festival? a. TetNgugen Dan b. Vietnamese New Year c. TetTrung Thu d. Nyepi			
	21. Many people prepare months in advance to participate in colourful crowd formations, a favourite National Day event, and prayer services take place at mosques around the country. This is the festival of? a. Laos b. Philippine c. Singapore d. Brunei			

จุดประสงค์	ข้อสอบ	ความสอดคล้อง		
		+1	0	-1
3. ASEAN Culture 1. อธิบายวัฒนธรรมเกี่ยวกับอาเซียนได้ 2. บอกความสำคัญของวัฒนธรรมแต่ละประเทศในอาเซียนได้ 3. เข้าใจวัฒนธรรมของประเทศในอาเซียนได้	22. Food, desserts, fruit, cigarettes and betel nuts are placed morning. Food, desserts, fruit, cigarettes and betel nuts are placed under trees, on temple areas, or coven at intersections where there have been accidents, as an offering to homeless spirits. Do you know what is the festival? a. Boun Bang Fai b. Born HorkhaoPradab Din c. Lai Reua Fai d. Loy Krathong			
	23. The Day of Silence in Indonesia is? a. Deepavali b. Hari Raya c. Songkran d. Nyepi			
	24. It is celebration of Santo Nino and the Cebuano people's acceptance of Roman Catholicism. Festivities include musical performances and a costume parade through the town. What is the name of festival? a. Sinulog b. Ati-Atihan c. Selamatan d. Dinagyang			

จุดประสงค์	ข้อสอบ	ความสอดคล้อง		
		+1	0	-1
3. ASEAN Culture 1. อธิบายวัฒนธรรมเกี่ยวกับอาเซียนได้ 2. บอกความสำคัญของวัฒนธรรมแต่ละประเทศในอาเซียนได้ 3. เข้าใจวัฒนธรรมของประเทศในอาเซียนได้	25. When Thai New Year is held in Thai? a. January b. April c. June d. August			
	26. What countries have own versions of Songkran? a. Laos, Cambodia, Myanmar, Thailand b. Laos, Cambodia, Myanmar, Thailand, Vietnam c. Laos, Cambodia, Vietnam, Thailand d. Laos, Vietnam, Myanmar, Thailand			
	27. It is an important festival for Singaporean Hindus, when the festival comes around, houses and roads in Little India are decorated with lights that stay on all night long, as a gesture of respect to the goddess Lakshmi. What is the name of festival? a. Chinese New Year b. Hari Raya Puasa c. Deepavali d. Nyepi			

จุดประสงค์	ข้อสอบ	ความสอดคล้อง		
		+1	0	-1
4. ASEAN Food 1. บอกอาหารประจำชาติแต่ละประเทศในอาเซียนได้ 2. บอกส่วนประกอบของอาหารประจำชาติแต่ละประเทศในอาเซียนได้ 3. เข้าใจลักษณะอาหารประจำชาติในอาเซียนได้	28. Which kind of food is served with banana leaf? a. Ambuyat b. Adobo c. NasiLemak d. Amok			
	30. Spicy Soup with Prawns is the name given to a very popular Thai soup that is hot, spicy and sour. What is the name of this food? a. Adobo b. Ambuyat c. Tom Yum Goong d. Laksa			
	31. Which sentence is true? a. Amok is from Brunei. b. NasiLemak is Filipino food. c. Laotians like to eat Ambuyat. d. Vietnam's national food is Nem.			
	32. What kind of national dish is like salad? a. Nem b. Abodo c. Gado-gado d. Lahpet			
	33. What national dish is a noodle dish? a. Tom Yum Goong b. Laksa c. Gado-gado d. Nem			

จุดประสงค์	ข้อสอบ	ความสอดคล้อง		
		+1	0	-1
4. ASEAN Food 1. บอกอาหารประจำชาติแต่ละประเทศในอาเซียนได้ 2. บอกส่วนประกอบของอาหารประจำชาติแต่ละประเทศในอาเซียนได้ 3. อธิบายลักษณะอาหารประจำชาติในอาเซียนได้	34. It is very easy to prepare. Ingredients used for it comprise of lean minced pork, sea crabs or unshelled shrimps, mushroom, dried onion, duck eggs, pepper, salt and different kinds of seasoning. What is it? a. GoiCuon b. Nem c. Nam Nuong d. Laphet			
	35. How is Lahpet served? a. It's called Lahpet. b. On the top of garlic and peas. c. With are sweet chili paste over rice. d. It's divided into small compartments.			
	36. It is Malaysian coconut milk rice with dried anchovies. Serve hot or cold with fried peanuts, crispy anchovies, cucumber slices, boiled eggs and sweet chili paste. What is the name of food? a. NasiLemak b. Satat c. Adobo d. Amok			

จุดประสงค์	ข้อสอบ	ความสอดคล้อง		
		+1	0	-1
5. ASEAN Attraction 1. บอกสถานที่สำคัญของแต่ละประเทศในอาเซียนได้ 2. บอกลักษณะแต่ละสถานที่สำคัญของแต่ละประเทศในอาเซียนได้ 3. บอกความแตกต่างแต่ละสถานที่สำคัญของแต่ละประเทศในอาเซียนได้	37. What is the attraction place ? a. Shwedagon Pagoda b. Merlion c. Wat Pra Kaew d. Angkor Wat			
	38. Where is Angkor Wat? a. in Siem Reap b. in Phnom Penh c. in Sihanoukville d. in Rattanakiri			
	45. What does a Merlion look like? a. The trademark of country. b. The symbol of a fishing village. c. The head is a lion, the body is a fish. d. The most important symbol of Singapore.			
	40. Which place is Which sentence is true? a. Halong Bay is a bay in the Gulf of Tonkin in Vietnam. b. Shwedagon is the Golden Pagoda in Yangon, Myanmar. c. The Grand Palace is historically significant to Bangkok, Thailand. d. All are correct.			

จุดประสงค์	ข้อสอบ	ความสอดคล้อง		
		+1	0	-1
5. ASEAN Attraction 1. บอกสถานที่สำคัญของแต่ละประเทศในอาเซียนได้ 2. บอกลักษณะแต่ละสถานที่สำคัญของแต่ละประเทศในอาเซียนได้ 3. บอกความแตกต่างแต่ละสถานที่สำคัญแต่ละประเทศในอาเซียนได้	41. Which place is the temple of the golden city? a. Borobudur b. Chiang Thong temple c. Petronas Twin Tower. d. Shwedagon Pagoda			
	42. Which place is for Buddhists? a. Intramuros b. Angkor Wat. c. SAOS Mosque. d. The Temple of Emerald Buddha			
	43. Which place is suitable for kids? a. Merlion b. SAOS mosque. c. LuangPrabang. d. Shwadagon Pagoda.			
	44. Which has an Islamic design? a. Angkor Wat b. Shwadagon Pagoda c. Petronas Twin Tower d. The Temple of Emerald Buddha			
	45. What is recognized as one of the finest monument in the world? a. Angkor Wat. b. SAOS Mosque. c. Shwadagon Pagoda. d. The Temple of Emerald Buddha			

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน
 (.....)
/...../.....

การประเมินความสอดคล้องของแบบวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความแต่ละรายการซึ่งแสดงถึงความสอดคล้องของส่วนต่าง ๆ ของแบบวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง “ระดับความสอดคล้อง” ที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน พิจารณาเกณฑ์ความสอดคล้องด้วยค่าดัชนีความสอดคล้อง ดังนี้

ระดับ 1	หมายถึง	สอดคล้อง
ระดับ 0	หมายถึง	ไม่แน่ใจ
ระดับ -1	หมายถึง	ไม่สอดคล้อง

ข้อความ	ความสอดคล้อง		
	1	0	-1
ด้านความรู้			
1. วิชาภาษาอังกฤษส่งเสริมการเรียนรู้ทั้งในและนอกห้องเรียน			
2. การเรียนภาษาอังกฤษมีประโยชน์ต่อชีวิตประจำวันของข้าพเจ้า			
3. การรู้ภาษาอังกฤษทำให้เป็นคนทันสมัย รู้ข่าวสาร ทันเหตุการณ์			
4. ภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่มีความสำคัญ และเป็นประโยชน์ต่อการเรียนวิชาอื่น ๆ			
5. ภาษาอังกฤษจะเป็นประโยชน์ในการสอบเข้าศึกษาต่อทุกระดับ			
6. การเรียนรู้ภาษาอังกฤษช่วยพัฒนาทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียนได้			
7. ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการแลกเปลี่ยนข่าวสารและสามารถสื่อสารได้กับทุกคนในโลก			
8. ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางของประชาคมอาเซียน			
9. การใช้ภาษาอังกฤษมีความสำคัญและมีประโยชน์ ในการสื่อสารกับประเทศสมาชิกประชาคมอาเซียน			
10. การเรียนภาษาอังกฤษ ไม่ช่วยพัฒนาความรู้อื่น			
ด้านความรู้สึก			
11. ข้าพเจ้าคิดว่าวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่น่าสนใจ			
12. ข้าพเจ้าเกิดความเข้าใจและเห็นคุณค่าของการเรียนภาษาอังกฤษ			
13. ข้าพเจ้าชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ			
14. ข้าพเจ้ามีความสุขที่ได้เรียนวิชาภาษาอังกฤษ			
15. ข้าพเจ้ารู้สึกสนุกสนานในชั่วโมงเรียนภาษาอังกฤษ			
16. ข้าพเจ้าคิดว่าวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ฝึกฝนได้ง่าย			
17. ข้าพเจ้ารู้สึกอยากให้อีกชั่วโมงภาษาอังกฤษเร็วๆ			
18. ข้าพเจ้าคิดว่าวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ยาก			

ข้อความ	ความสอดคล้อง		
	1	0	-1
19. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการเรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ทุกคนต้องเรียน			
20. ข้าพเจ้าเรียนวิชาภาษาอังกฤษแล้วรู้สึกเครียด			
ด้านพฤติกรรม			
21. ข้าพเจ้าชอบศึกษาค้นคว้าความรู้ที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษ			
22. ข้าพเจ้าชอบซักถามเมื่อเรียนวิชาภาษาอังกฤษไม่เข้าใจระหว่างที่ครูสอน			
23. การเรียนรู้ภาษาอังกฤษช่วยให้ข้าพเจ้ามีความมั่นใจและกล้าแสดงออกเพิ่มมากขึ้น			
24. ข้าพเจ้าต้องการให้มีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อยลง			
25. เวลาเรียนภาษาอังกฤษไม่เข้าใจ ข้าพเจ้าจะไม่สนใจเรียนอีกต่อไป			
26. ข้าพเจ้าชอบดูภาพยนตร์ หรือรายการโทรทัศน์ที่เป็นภาษาอังกฤษ เพื่อฝึกฝนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ			
27. ข้าพเจ้าต้องการให้ครูจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ให้นักเรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษมากๆ			
28. ข้าพเจ้าต้องการพัฒนาการใช้ภาษาให้คล่องแคล่วยิ่งขึ้น			
29. ข้าพเจ้าต้องการให้ครูจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเกี่ยวกับประชาคมอาเซียนเป็นภาษาอังกฤษ			
30. ข้าพเจ้าจะนำความรู้ภาษาอังกฤษที่ได้ไปใช้ในประชาคมอาเซียน			

ข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน
(.....)
...../...../.....

แบบวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

- คำชี้แจง**
- แบบวัดเจตคติฉบับนี้ เป็นการวัดระดับความคิดเห็นว่าเห็นด้วยกับข้อความที่กำหนดให้ ในระดับใด
 - ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย (✓) ในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด เพียงข้อเดียว
 - ขอให้นักเรียนตอบคำถามตามความเป็นจริงที่นักเรียนปฏิบัติหรือตามความรู้สึกนึกคิดและลักษณะนิสัยของนักเรียนมากที่สุด
- การกำหนดค่าระดับของข้อความในแบบวัดเจตคติ มีดังนี้
ข้อความเชิงบวก เช่น ข้าพเจ้ามีความสุขที่ได้เรียนวิชาภาษาอังกฤษ	เห็นด้วยมาก	ให้	3	คะแนน
	เห็นด้วยปานกลาง	ให้	2	คะแนน
	เห็นด้วยน้อย	ให้	1	คะแนน
ข้อความเชิงลบ เช่น ข้าพเจ้าคิดว่าวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ยาก	เห็นด้วยมาก	ให้	1	คะแนน
	เห็นด้วยปานกลาง	ให้	2	คะแนน
	เห็นด้วยน้อย	ให้	3	คะแนน

ข้อความ	คะแนน		
	3	2	1
ด้านความรู้			
1. วิชาภาษาอังกฤษส่งเสริมการเรียนรู้ทั้งในและนอกห้องเรียน			
2. การเรียนภาษาอังกฤษมีประโยชน์ต่อชีวิตประจำวันของข้าพเจ้า			
3. การรู้ภาษาอังกฤษทำให้เป็นคนทันสมัย รู้ข่าวสาร ทันเหตุการณ์			
4. ภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่มีความสำคัญ และเป็นประโยชน์ต่อการเรียนวิชาอื่น ๆ			
5. ภาษาอังกฤษจะเป็นประโยชน์ในการสอบเข้าศึกษาต่อทุกระดับ			
6. การเรียนรู้ภาษาอังกฤษช่วยพัฒนาทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียนได้			
7. ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการแลกเปลี่ยนข่าวสารและสามารถสื่อสารได้กับทุกคนในโลก			
8. ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางของประชาคมอาเซียน			
9. การใช้ภาษาอังกฤษมีความสำคัญและมีประโยชน์ ในการสื่อสารกับประเทศสมาชิกประชาคมอาเซียน			
10. การเรียนภาษาอังกฤษ ไม่ช่วยพัฒนาความรู้อื่น			

ข้อความ	คะแนน		
	3	2	1
ด้านความรู้สึก			
11. ข้าพเจ้าคิดว่าวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่น่าสนใจ			
12. ข้าพเจ้าเกิดความเข้าใจและเห็นคุณค่าของการเรียนภาษาอังกฤษ			
13. ข้าพเจ้าชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ			
14. ข้าพเจ้ามีความสุขที่ได้เรียนวิชาภาษาอังกฤษ			
15. ข้าพเจ้ารู้สึกสนุกสนานในชั่วโมงเรียนภาษาอังกฤษ			
16. ข้าพเจ้าคิดว่าวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ฝึกฝนได้ง่าย			
17. ข้าพเจ้ารู้สึกอยากให้ถึงชั่วโมงภาษาอังกฤษเร็วๆ			
18. ข้าพเจ้าคิดว่าวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ยาก			
19. ข้าพเจ้ารู้สึกว่า การเรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ทุกคนต้องเรียน			
20. ข้าพเจ้าเรียนวิชาภาษาอังกฤษแล้วรู้สึกเครียด			
ด้านพฤติกรรม			
21. ข้าพเจ้าชอบศึกษาค้นคว้าความรู้ที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษ			
22. ข้าพเจ้าชอบซักถามเมื่อเรียนวิชาภาษาอังกฤษไม่เข้าใจระหว่างที่ครูสอน			
23. การเรียนรู้ภาษาอังกฤษช่วยให้ข้าพเจ้ามีความมั่นใจและกล้าแสดงออกเพิ่มมากขึ้น			
24. ข้าพเจ้าต้องการให้มีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อยลง			
25. เวลาเรียนภาษาอังกฤษไม่เข้าใจ ข้าพเจ้าจะไม่สนใจเรียนอีกต่อไป			
26. ข้าพเจ้าชอบดูภาพยนตร์ หรือรายการโทรทัศน์ที่เป็นภาษาอังกฤษ เพื่อฝึกฝนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ			
27. ข้าพเจ้าต้องการให้ครูจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ให้นักเรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษมากๆ			
28. ข้าพเจ้าต้องการพัฒนาการใช้ภาษาให้คล่องแคล่วยิ่งขึ้น			
29. ข้าพเจ้าต้องการให้ครูจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเกี่ยวกับประชาคมอาเซียนเป็นภาษาอังกฤษ			
30. ข้าพเจ้าจะนำความรู้ภาษาอังกฤษที่ได้ไปใช้ในประชาคมอาเซียน			

ข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก ค
ผลการหาคุณภาพเครื่องมือการวิจัย

ตาราง 11 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการเรียนรู้
ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

รายการประเมิน	\bar{X}	SD	ระดับความ เหมาะสม
1. ความเป็นมาและความสำคัญของรูปแบบการจัดการเรียนรู้			
1.1 การบรรยายความเป็นมาของการพัฒนารูปแบบการ จัดการเรียนรู้	4.80	0.40	มากที่สุด
1.2 การกล่าวถึงความจำเป็นในการพัฒนารูปแบบการ จัดการเรียนรู้	5.00	0.00	มากที่สุด
1.3 บอกเหตุผลสนับสนุนความสำคัญและความจำเป็นใน การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ได้เหมาะสม	4.80	0.40	มากที่สุด
1.4 การใช้ภาษาในการเรียบเรียง ความเป็นมาของรูปแบบ การจัดการเรียนรู้	4.80	0.40	มากที่สุด
2. วัตถุประสงค์ของรูปแบบการจัดการเรียนรู้			มากที่สุด
2.1 วัตถุประสงค์มีความสอดคล้องกับหลักการหรือทฤษฎี พื้นฐาน	5.00	0.00	
2.2 วัตถุประสงค์มีความชัดเจน สามารถแสดงถึงสิ่งที่ มุ่งหวังให้เกิดขึ้นกับตัวผู้เรียน	5.00	0.00	มากที่สุด
2.3 วัตถุประสงค์มีความเป็นไปได้	5.00	0.00	มากที่สุด
2.4 สิ่งที่มุ่งหวังให้เกิดขึ้นกับตัวผู้เรียนมีความสำคัญจำเป็นต่อ การดำรงชีวิตของผู้เรียน	5.00	0.00	มากที่สุด
2.5 การใช้ภาษาและการเรียบเรียงถ้อยคำ มีความ เหมาะสม สละสลวยเข้าใจง่าย	4.80	0.40	มากที่สุด
3. แนวคิดหรือทฤษฎีพื้นฐาน			มากที่สุด
3.1 แนวคิดหรือทฤษฎีพื้นฐานมีความสมบูรณ์และชัดเจน เพียงพอ	4.60	0.80	
3.2 แนวคิดมีความสอดคล้องกับทฤษฎี แนวคิด และ ธรรมชาติของการสอนให้คิดวิเคราะห์	4.80	0.40	มากที่สุด
3.3 การใช้ภาษาและการเรียบเรียงถ้อยคำมีความเหมาะสม	5.00	0.00	มากที่สุด
4. ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้			
4.1 มีการนำเสนอลำดับขั้นตอนได้อย่างชัดเจน	4.80	0.40	มากที่สุด
4.2 ลำดับขั้นตอนที่นำเสนอมีความเหมาะสมต่อการนำไป ในการจัดการเรียนรู้	4.83	0.37	มากที่สุด
4.3 แต่ละลำดับขั้นมีความต่อเนื่องกันอย่างเหมาะสม	5.00	0.00	มากที่สุด

ตาราง 11 (ต่อ)

รายการประเมิน	\bar{X}	SD	ระดับความเหมาะสม
5. ระบบสังคม มีการกล่าวถึงระบบสังคมไว้อย่างชัดเจน ง่ายต่อการนำไปใช้ จัดกิจกรรมการเรียนรู้และเอื้อต่อการเสริมสร้างความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ	4.60	0.80	มากที่สุด
6. บทบาทครู บทบาทครูมีความชัดเจน ระบุสิ่งที่ครูต้องต้องปฏิบัติไว้อย่างครอบคลุม	4.80	0.40	มากที่สุด
7. บทบาทผู้เรียน บทบาทผู้เรียนมีความชัดเจน ง่ายต่อการเข้าใจและนำไปปฏิบัติได้จริง	5.00	0.00	มากที่สุด
8. หลักการตอบสนอง 8.1 หลักการตอบสนองที่กำหนดไว้มีความชัดเจนและเหมาะสม	4.80	0.40	มากที่สุด
8.2 หลักการตอบสนองมีความเป็นไปได้ที่จะนำไปปฏิบัติ	4.80	0.40	มากที่สุด
9. ระบบสนับสนุน 9.1 ระบบสนับสนุนที่กำหนดไว้มีความชัดเจนและเหมาะสม	4.60	0.80	มากที่สุด
9.2 มีการกล่าวไว้อย่างครอบคลุมถึงสิ่งสนับสนุนที่จำเป็นต่อการเสริมสร้างความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ	4.60	0.80	มากที่สุด
รวม	4.85	0.33	มากที่สุด

ตาราง 12 ค่าดัชนีความสอดคล้องและความหมายของดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้

รายการประเมิน	ค่า IOC	ความหมาย
1. ตัวชี้วัด		
1.1 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	1.00	สอดคล้อง
1.2 ระบุพฤติกรรมที่ต้องการวัดชัดเจน	1.00	สอดคล้อง
1.3 เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	0.80	สอดคล้อง
2. สาระสำคัญ		
2.1 สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้	0.80	สอดคล้อง
2.2 กระชับ ชัดเจน	0.80	สอดคล้อง
2.3 สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	0.80	สอดคล้อง
3. จุดประสงค์การเรียนรู้		
3.1 มีความชัดเจนเข้าใจง่าย	0.80	สอดคล้อง
3.2 สามารถวัดได้	0.60	สอดคล้อง
3.3 เหมาะสมกับเนื้อหา	0.80	สอดคล้อง
3.4 เหมาะสมกับระดับชั้น	1.00	สอดคล้อง
4. กระบวนการจัดการเรียนรู้		
4.1 ชั้นที่ 1 Warm up	1.00	สอดคล้อง
4.2 ชั้นที่ 2 Listening	1.00	สอดคล้อง
4.3 ชั้นที่ 3 Speaking	0.80	สอดคล้อง
4.4 ชั้นที่ 4 Reading	1.00	สอดคล้อง
4.5 ชั้นที่ 5 Writing	1.00	สอดคล้อง
5. ด้านสื่อ/แหล่งเรียนรู้		
5.1 สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	0.80	สอดคล้อง
5.3 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	0.80	สอดคล้อง
5.4 นักเรียนมีส่วนร่วมในการใช้สื่อ	0.80	สอดคล้อง
5.5 เหมาะสมกับระดับชั้นและวัยของผู้เรียน	0.80	สอดคล้อง
6. การวัดผลประเมินผล		
6.1 สอดคล้องจุดประสงค์การเรียนรู้	1.00	สอดคล้อง
6.2 สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	0.80	สอดคล้อง
6.2 ใช้เครื่องมือวัดได้อย่างเหมาะสม	0.80	สอดคล้อง
6.3 กำหนดเกณฑ์การประเมินที่ชัดเจน	0.80	สอดคล้อง

ตาราง 13 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้

รายการประเมิน	\bar{X}	SD	ระดับความเหมาะสม
1. ตัวชี้วัด			
1.1 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	5.00	0.00	มากที่สุด
1.2 ระบุพฤติกรรมที่ต้องการวัดชัดเจน	4.80	0.40	มากที่สุด
1.3 เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	5.00	0.00	มากที่สุด
2. สาระสำคัญ			
2.1 สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้	5.00	0.00	มากที่สุด
2.2 กระชับ ชัดเจน	4.80	0.40	มากที่สุด
2.3 สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	5.00	0.00	มากที่สุด
3. จุดประสงค์การเรียนรู้			
3.1 มีความชัดเจนเข้าใจง่าย	5.00	0.00	มากที่สุด
3.2 สามารถวัดได้	4.80	0.40	มากที่สุด
3.3 เหมาะสมกับเนื้อหา	5.00	0.00	มากที่สุด
3.4 เหมาะสมกับระดับชั้น	5.00	0.00	มากที่สุด
4. กระบวนการจัดการเรียนรู้			
4.1 ชั้นที่ 1 Warm up	4.83	0.37	มากที่สุด
4.2 ชั้นที่ 2 Listening	5.00	0.00	มากที่สุด
4.3 ชั้นที่ 3 Speaking	5.00	0.00	มากที่สุด
4.4 ชั้นที่ 4 Reading	5.00	0.00	มากที่สุด
4.5 ชั้นที่ 5 Writing	5.00	0.00	มากที่สุด
5. ด้านสื่อ/แหล่งเรียนรู้			
5.1 สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	4.80	0.40	มากที่สุด
5.3 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4.80	0.40	มากที่สุด
5.4 นักเรียนมีส่วนร่วมในการใช้สื่อ	5.00	0.00	มากที่สุด
5.5 เหมาะสมกับระดับชั้นและวัยของผู้เรียน	5.00	0.00	มากที่สุด
6. การวัดผลประเมินผล			
6.1 สอดคล้องจุดประสงค์การเรียนรู้	5.00	0.00	มากที่สุด
6.2 สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	5.00	0.00	มากที่สุด
6.2 ใช้เครื่องมือวัดได้อย่างเหมาะสม	5.00	0.00	มากที่สุด
6.3 กำหนดเกณฑ์การประเมินที่ชัดเจน	5.00	0.00	มากที่สุด
รวม	4.95	0.22	มากที่สุด

ตาราง 14 ค่าประสิทธิภาพรูปแบบการจัดการเรียนรู้ (E₁/E₂)

คนที่	คะแนนเก็บ					รวม (50)	E1	หลัง เรียน (30)	E2
	หน่วย1	หน่วย2	หน่วย3	หน่วย4	หน่วย5				
	(10)	(10)	(10)	(10)	(10)				
1	8	7	8	9	8	40	80.00	25	83.33
2	8	8	7	6	7	36	72.00	25	83.33
3	7	6	8	6	7	34	68.00	24	80.00
4	7	7	8	6	8	36	72.00	26	86.67
5	8	5	5	8	9	35	70.00	26	86.67
6	8	8	8	9	7	40	80.00	25	83.33
7	8	7	9	7	6	37	74.00	27	90.00
8	9	5	8	8	8	38	76.00	26	86.67
9	8	6	8	9	8	39	78.00	26	86.67
10	7	7	8	6	10	38	76.00	25	83.33
11	8	8	9	8	9	42	84.00	24	80.00
12	9	7	8	9	10	43	86.00	26	86.67
13	8	6	10	8	7	39	78.00	25	83.33
14	8	9	8	9	8	42	84.00	24	80.00
15	8	8	7	8	7	38	76..	27	90.00
16	8	8	9	9	10	44	88.00	26	86.67
17	9	8	8	9	9	43	86.00	24	80.00
18	8	9	8	9	10	44	88.00	24	80.00
19	8	7	9	8	9	41	82.00	24	80.00
20	7	8	9	7	10	41	82.00	25	83.33
21	9	8	9	8	10	44	88.00	26	86.67
22	7	9	8	8	10	42	84.00	24	80.00

ตาราง 14 (ต่อ)

คนที่	คะแนนเก็บ					รวม (50)	E1	หลัง เรียน (30)	E2
	หน่วย1	หน่วย2	หน่วย3	หน่วย4	หน่วย5				
	(10)	(10)	(10)	(10)	(10)				
23	8	9	6	8	8	39	78.00	26	86.67
24	9	10	8	8	8	43	86.00	24	80.00
25	6	7	8	7	9	37	74.00	25	83.33
26	8	9	8	9	10	44	88.00	25	83.33
27	9	8	9	9	9	44	88.00	26	86.67
28	6	7	8	8	8	37	74.00	24	80.00
29	7	9	8	9	10	43	86.00	25	83.33
30	9	7	8	9	7	40	80.00	26	86.67
31	8	6	8	8	9	39	78.00	24	80.00
32	8	8	8	10	9	43	86.00	24	80.00
33	8	8	8	8	10	42	84.00	24	80.00
34	7	7	8	7	9	38	76.00	22	73.33
35	10	5	7	8	9	39	78.00	25	83.33
36	8	6	9	7	9	39	78.00	24	80.00
37	6	10	8	8	9	41	82.00	25	83.33
38	8	7	8	7	9	39	78.00	24	80.00
39	10	6	8	8	9	41	82.00	25	83.33
40	6	7	9	9	9	40	80.00	24	80.00
รวม	316	297	323	321	347	1604	-	996	-
\bar{x}	7.90	7.43	8.308	8.03	8.68	40.10	80.20	24.90	83.00
S.D.	1.41	-	0.71	-	0.71	-	-	0.71	-

ตาราง 15 ค่าความสอดคล้องของแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

หน่วยที่/จุดประสงค์ การเรียนรู้	ข้อสอบ	ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่า IOC
		1	2	3		
1. ASEAN History 1. อธิบายความเป็นมา ของอาเซียนได้ 2. บอกเป้าหมาย วัตถุประสงค์ของการ ก่อตั้งอาเซียนได้ 3. สรุปองค์ความรู้ เกี่ยวกับอาเซียนได้	1. What does ASEAN stand for ? a. The Association of Southeast Asian Nations. b. An Association of Southeast Asian Nations. c. The Asian South East Association in Nations. d. The Asian Social Economy and Nations	1	1	1	3	1.00
	2. When was ASEAN established? a. 8 th August, 1961 b. 8 th August, 1967. c. 8 th August, 1963. d. 8 th August, 1965.	1	1	1	3	1.00
	3. What are the objectives of ASEAN? a. Resolving issues in the region. b. Promoting political and economic stability in the region. c. Speeding the economic growth, social progress and culture development. d. All are correct.	1	1	1	3	1.00

ตาราง 15 (ต่อ)

หน่วยที่/จุดประสงค์ การเรียนรู้	ข้อสอบ	ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่า IOC
		1	2	3		
1. ASEAN History 1. อธิบายความเป็นมาของอาเซียนได้ 2. บอกเป้าหมายวัตถุประสงค์ของการก่อตั้งอาเซียนได้ 3. สรุปองค์ความรู้เกี่ยวกับอาเซียนได้	4. How many countries are the first members of ASEAN ? a. Four b. Five c. Six d. Seven	1	1	1	3	1.00
	5. Which country submitted to be tenth member of ASEAN? a. Indonesia b. Cambodia c. Vietnam d. Myanmar	1	0	1	2	0.66
	6. Which countries is ASEAN plus three? a. China, Japan, South Korea b. Laos, Philippines, Thailand c. Russia, Australia, China d. Myanmar, Brunei, Indonesia	0	1	1	2	0.66
2. ASEAN Members 1. บอกรายละเอียดข้อมูลของประเทศในอาเซียนได้ 2. บอกเมืองหลวงของประเทศในสมาชิกในอาเซียนได้ 3. ใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารระหว่างประเทศในอาเซียนได้	7. What is the capital of Laos? a. Hanoi b. Bangkok c. Manila d. Vientiane	1	1	1	3	1.00
	8. Where do they live? a. They live in Malaysia. b. They live in Laos. c. They live in Indonesia. d. They live in Cambodia	1	0	1	2	0.66

ตาราง 15 (ต่อ)

หน่วยที่/จุดประสงค์ การเรียนรู้	ข้อสอบ	ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่า IOC
		1	2	3		
2. ASEAN Members 1. บอกรายละเอียด ข้อมูลของประเทศใน อาเซียนได้ 2. บอกเมืองหลวงของ ประเทศในสมาชิกใน อาเซียนได้ 3. ใช้ภาษาอังกฤษ สื่อสารระหว่างประเทศ ในอาเซียนได้	9. What country in ASEAN? a. Thailand b. Singapore c. Myanmar d. Brunei	1	1	1	3	1.00
	10. Kuala Lumpur is the capital of..... a. Cambodia b. Malaysia c. Vietnam d. Philippine	1	0	1	2	0.66
	11. A:? B: I live in Thailand. a. What is the capital of Thailand? b. The capital of Thailand is Bangkok. c. Where do you live? d. Where does he live?	1	0	1	2	0.66
	12. A:? B: The capital of Philippine is..... a. Where do they live? , Manila b. Manila, Where do you live? c. What is the capital of Philippine? ,Manila d. Manila, What is the capital of Philippine?	1	1	1	3	1.00

ตาราง 15 (ต่อ)

หน่วยที่/จุดประสงค์ การเรียนรู้	ข้อสอบ	ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่า IOC
		1	2	3		
3. ASEAN Culture 1. อธิบายวัฒนธรรม เกี่ยวกับอาเซียนได้ 2. บอกความสำคัญของ วัฒนธรรมแต่ละประเทศ ในอาเซียนได้ 3. เข้าใจวัฒนธรรมของ ประเทศในอาเซียนได้	13. This festival is held at the end of Ramadan and Muslims throughout the nation will pray at a mosque and visit their ancestor's graves. What is the name of festival? a. Deepavali b. Hari Raya c. Songkran d. Nyepi	1	1	1	3	1.00
	14. What is the festival is similar to the Chinese moon festival? a. TetNgugen Dan b. Vietnamese New Year c. TetTrung Thu d. Nyepi	1	1	1	3	1.00
	15. Many people prepare months in advance to participate in colourful crowd formations, a favourite National Day event, and prayer services take place at mosques around the country. This is the festival of? a. Laos b. Philippine c. Singapore d. Brunei	1	1	1	3	1.00

ตาราง 15 (ต่อ)

หน่วยที่/จุดประสงค์ การเรียนรู้	ข้อสอบ	ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่า IOC
		1	2	3		
3. ASEAN Culture 1. อธิบายวัฒนธรรม เกี่ยวกับอาเซียนได้ 2. บอกความสำคัญของ วัฒนธรรมแต่ละประเทศ ในอาเซียนได้ 3. เข้าใจวัฒนธรรมของ ประเทศในอาเซียนได้	16. Food, desserts, fruit, cigarettes and betel nuts are placed morning. Food, desserts, fruit, cigarettes and betel nuts are placed under trees, on temple areas, or coven at intersections where there have been accidents, as an offering to homeless spirits. Do you know what is the festival? a. Boun Bang Fai b. Born HorkhaoPradab Din c. Lai Reua Fai d. Loy Krathong	1	1	1	3	1.00
	17. It is celebration of Santo Nino and the Cebuano people's acceptance of Roman Catholicism. Festivities include musical performances and a costume parade through the town. What is the name of festival? a. Sinulog b. Ati-Atihan c. Selamatan d. Dinagyang	1	1	1	3	1.00
3. ASEAN Culture 1. อธิบายวัฒนธรรม เกี่ยวกับอาเซียนได้ 2. บอกความสำคัญของ วัฒนธรรมแต่ละประเทศ ในอาเซียนได้ 3. เข้าใจวัฒนธรรมของ ประเทศในอาเซียนได้	18. What countries have own versions of Sonkran? a. Laos, Cambodia, Myanmar, Thailand b. Laos, Cambodia, Myanmar, Thailand, Vietnam c. Laos, Cambodia, Vietnam, Thailand d. Laos, Vietnam, Myanmar, Thailand	1	1	1	3	1.00

ตาราง 15 (ต่อ)

หน่วยที่/จุดประสงค์ การเรียนรู้	ข้อสอบ	ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่า IOC
		1	2	3		
4. ASEAN Food 1. บอกอาหารประจำชาติแต่ละประเทศในอาเซียนได้ 2. บอกส่วนประกอบของอาหารประจำชาติแต่ละประเทศในอาเซียนได้ 3. เข้าใจลักษณะอาหารประจำชาติในอาเซียนได้	19. Spicy Soup with Prawns is the name given to a very popular Thai soup that is hot, spicy and sour. What is the name of this food? a. Adobo b. Ambuyat c. Tom Yum Goong d. Laksa	1	1	1	3	1.00
	20. Which sentence is true? a. Amok is from Brunei. b. NasiLemak is Filipino food. c. Laotians like to eat Ambuyat. d. Vietnam's national food is Nem.	1	1	1	3	1.00
	21. It is very easy to prepare. Ingredients used for it comprise of lean minced pork, sea crabs or unshelled shrimps, mushroom, dried onion, duck eggs, pepper, salt and different kinds of seasoning. What is it? a. GoiCuon b. Nem c. Nam Nuong d. Laphet	1	0	1	2	0.66
	22. It is very easy to prepare. Ingredients used for it comprise of lean minced pork, sea crabs or unshelled shrimps, mushroom, dried onion, duck eggs, pepper, salt and different kinds of seasoning. What is it? a. GoiCuon b. Nem c. Nam Nuong d. Laphet	1	1	1	3	1.00

ตาราง 15 (ต่อ)

หน่วยที่/จุดประสงค์ การเรียนรู้	ข้อสอบ	ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่า IOC
		1	2	3		
4. ASEAN Food 1. บอกอาหารประจำชาติแต่ละประเทศในอาเซียนได้ 2. บอกส่วนประกอบของอาหารประจำชาติแต่ละประเทศในอาเซียนได้ 3. เข้าใจลักษณะอาหารประจำชาติในอาเซียนได้	23. How is Lahpet served? a. It's called Lahpet. b. On the top of garlic and peas. c. With are sweet chili paste over rice. d. It's divided into small compartments.	1	1	1	3	1.00
	24. It is Malaysian coconut milk rice with dried anchovies. Serve hot or cold with fried peanuts, crispy anchovies, cucumber slices, boiled eggs and sweet chili paste. What is the name of food? a. NasiLemak b. Satat c. Adobo d. Amok	0	1	1	2	0.66
5. ASEAN Attraction 1. บอกสถานที่สำคัญของแต่ละประเทศในอาเซียนได้ 2. บอกลักษณะแต่ละสถานที่สำคัญของแต่ละประเทศในอาเซียนได้ 3. บอกความแตกต่างแต่ละสถานที่สำคัญของแต่ละประเทศในอาเซียนได้	25. What is the attraction place ? a. Shwedagon Pagoda b. Merlion c. Wat Pra Kaew d. Angkor Wat	1	1	1	3	1.00
	26. Where is Angor Wat? a. in Siem Reap b. in Phnom Penh c. in Sihanoukville d. in Rattanakiri	1	1	1	3	1.00

ตาราง 15 (ต่อ)

หน่วยที่/จุดประสงค์ การเรียนรู้	ข้อสอบ	ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่า IOC
		1	2	3		
5. ASEAN Attraction 1. บอกสถานที่สำคัญของแต่ละประเทศในอาเซียนได้ 2. บอกลักษณะแต่ละสถานที่สำคัญของแต่ละประเทศในอาเซียนได้ 3. บอกความแตกต่างแต่ละสถานที่สำคัญแต่ละประเทศในอาเซียนได้	27. What does a Merlion look like? a. The trademark of country. b. The symbol of a fishing village. c. The head is a lion, the body is a fish. d. The most important symbol of Singapore.	1	1	1	3	1.00
	28. Which place is Which sentence is true? a. Halong Bay is a bay in the Gulf of Tonkin in Vietnam. b. Shwedagon is the Golden Pagoda in Yangon, Myanmar. c. The Grand Palace is historically significant to Bangkok, Thailand. d. All are correct.					
	29. Which place is suitable for kids? a. Merlion b. SAOS mosque. c. LuangPrabang. d. Shwadagon Pagoda.	1	1	1	3	1.00
	30. What is recognized as one of the finest monument in the world? a. Angkor Wat. b. SAOS Mosque. c. Shwadagon Pagoda. d. The Temple of Emerald Buddha	1	1	1	3	1.00

ตาราง 16 ค่าความยากง่าย (P) และค่าอำนาจจำแนก (B) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ข้อที่	กลุ่มสูง(R_U)	กลุ่มต่ำ(R_L)	P	B	การแปลความหมาย
1	14	8	0.55	0.31	ใช้ได้
2	13	7	0.50	0.33	ใช้ได้
3	9	5	0.35	0.40	ใช้ได้
4	12	6	0.45	0.35	ใช้ได้
5	14	7	0.52	0.32	ใช้ได้
6	16	9	0.62	0.33	ใช้ได้
7	13	7	0.50	0.25	ใช้ได้
8	13	7	0.50	0.31	ใช้ได้
9	16	10	0.65	0.34	ใช้ได้
10	17	9	0.65	0.26	ใช้ได้
11	14	7	0.52	0.48	ใช้ได้
12	14	8	0.55	0.42	ใช้ได้
13	15	9	0.60	0.20	ใช้ได้
14	15	6	0.52	0.36	ใช้ได้
15	12	6	0.45	0.21	ใช้ได้
16	14	7	0.52	0.39	ใช้ได้
17	15	8	0.57	0.27	ใช้ได้
18	13	6	0.47	0.27	ใช้ได้
19	15	8	0.57	0.21	ใช้ได้
20	13	7	0.50	0.45	ใช้ได้
21	13	7	0.50	0.54	ใช้ได้
22	13	7	0.50	0.43	ใช้ได้

ตาราง 16 (ต่อ)

ข้อที่	กลุ่มสูง(R_U)	กลุ่มต่ำ(R_L)	P	B	การแปลความหมาย
23	14	6	0.50	0.32	ใช้ได้
24	15	8	0.57	0.42	ใช้ได้
25	12	6	0.45	0.46	ใช้ได้
26	15	8	0.57	0.46	ใช้ได้
27	13	7	0.50	0.28	ใช้ได้
28	14	8	0.55	0.34	ใช้ได้
29	13	7	0.50	0.35	ใช้ได้
30	16	7	0.57	0.24	ใช้ได้

หมายเหตุ

ค่าความยากง่าย (P) มีค่าอยู่ระหว่าง 0.20 – 0.80

ค่าอำนาจจำแนก (B) มีค่าอยู่ระหว่าง 0.20 – 1.00

ตาราง 17 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ตามวิธีของ Lovett

ข้อที่	X_i	X_i^2	(X_i-C)	$(X_i-C)^2$
1	22	484	7	49
2	20	400	5	25
3	20	400	5	25
4	18	324	3	9
5	19	361	4	16
6	17	289	2	4
7	21	441	6	36
8	22	484	7	49
9	23	529	8	64
10	20	400	5	25
11	19	361	4	16
12	18	324	3	9
13	20	400	5	25
14	21	441	6	36
15	22	484	7	49
16	24	576	9	81
17	18	324	3	9
18	25	625	10	100
19	20	400	5	25
20	18	324	3	9

ตาราง 17 (ต่อ)

ข้อที่	X_i	X_i^2	$(X_i - C)$	$(X_i - C)^2$
21	24	576	9	81
22	23	529	8	64
23	24	576	9	81
24	21	441	6	36
25	22	484	7	49
26	20	400	5	25
27	19	361	4	16
28	19	361	4	16
29	20	400	5	25
30	22	484	7	49
รวม	621	12983	171	1103

การคำนวณหาค่าความเชื่อมั่น

$$r_{cc} = 1 - \frac{k \sum x_i - \sum x_i^2}{(k-1) \sum (x_i - c)^2}$$

$$r_{cc} = \frac{1 - (30 \times 621) - (12983)}{(30-1)(1103)}$$

$$r_{cc} = 0.82$$

ตาราง 18 ค่าความสอดคล้องของแบบวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ข้อความ	ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่า IOC
	1	2	3		
ด้านความรู้					
1. วิชาภาษาอังกฤษส่งเสริมการเรียนรู้ทั้งในและนอกห้องเรียน	1	1	1	3	1.00
2. การเรียนภาษาอังกฤษมีประโยชน์ต่อชีวิตประจำวันของข้าพเจ้า	1	1	1	3	1.00
3. การรู้ภาษาอังกฤษทำให้เป็นคนทันสมัย รู้ข่าวสาร ทันเหตุการณ์	1	0	1	2	0.66
4. ภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่มีความสำคัญ และเป็นประโยชน์ต่อการเรียนวิชาอื่น ๆ	1	1	1	3	1.00
5. ภาษาอังกฤษจะเป็นประโยชน์ในการสอบเข้าศึกษาต่อทุกระดับ	1	1	1	3	1.00
6. การเรียนรู้ภาษาอังกฤษช่วยพัฒนาทักษะการฟัง พูด อ่าน และ เขียนได้	1	1	1	3	1.00
7. ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการแลกเปลี่ยนข่าวสารและสามารถสื่อสารได้กับทุกคนในโลก	1	1	1	3	1.00
8. ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางของประชาคมอาเซียน	1	1	1	3	1.00
9. การใช้ภาษาอังกฤษมีความสำคัญและมีประโยชน์ ในการสื่อสารกับประเทศสมาชิกประชาคมอาเซียน	1	1	1	3	1.00
10. การเรียนภาษาอังกฤษ ไม่ช่วยพัฒนาความรู้อื่น	1	1	0	2	0.66
ด้านความรู้สึก					
11. ข้าพเจ้าคิดว่าวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่น่าสนใจ	1	1	1	3	1.00
12. ข้าพเจ้าเกิดความเข้าใจและเห็นคุณค่าของการเรียนภาษาอังกฤษ	1	1	1	3	1.00
13. ข้าพเจ้าชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	0	1	1	2	0.66
14. ข้าพเจ้ามีความสุขที่ได้เรียนวิชาภาษาอังกฤษ	1	1	1	3	1.00
15. ข้าพเจ้ารู้สึกสนุกสนานในชั่วโมงเรียนภาษาอังกฤษ	1	1	1	3	1.00
16. ข้าพเจ้าคิดว่าวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ฝึกฝนได้ง่าย	1	0	1	2	0.66
17. ข้าพเจ้ารู้สึกอยากให้ถึงชั่วโมงภาษาอังกฤษเร็วๆ	1	1	0	2	0.66
18. ข้าพเจ้าคิดว่าวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ยาก	0	1	1	2	0.66

ตาราง 18 (ต่อ)

ข้อความ	ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่า IOC
	1	2	3		
ด้านพฤติกรรม					
19. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการเรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ทุกคนต้องเรียน	1	1	1	3	1.00
20. ข้าพเจ้าเรียนวิชาภาษาอังกฤษแล้วรู้สึกเครียด	0	1	1	2	0.66
ด้านพฤติกรรม					
21. ข้าพเจ้าชอบศึกษาค้นคว้าความรู้ที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษ	1	1	1	3	1.00
22. ข้าพเจ้าชอบซักถามเมื่อเรียนวิชาภาษาอังกฤษไม่เข้าใจระหว่างที่ครูสอน	1	1	1	3	1.00
23. การเรียนรู้ภาษาอังกฤษช่วยให้ข้าพเจ้ามีความมั่นใจและกล้าแสดงออกเพิ่มมากขึ้น	1	1	1	3	1.00
24. ข้าพเจ้าต้องการให้มีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อยลง	0	1	1	2	0.66
25. เวลาเรียนภาษาอังกฤษไม่เข้าใจ ข้าพเจ้าจะไม่สนใจเรียนอีกต่อไป	1	1	0	2	0.66
26. ข้าพเจ้าชอบดูภาพยนตร์ หรือรายการโทรทัศน์ที่เป็นภาษาอังกฤษเพื่อฝึกฝนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ	1	0	1	2	0.66
27. ข้าพเจ้าต้องการให้ครูจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ให้นักเรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษมากๆ	1	1	1	3	1.00
28. ข้าพเจ้าต้องการพัฒนาการใช้ภาษาให้คล่องแคล่วยิ่งขึ้น	1	1	1	3	1.00
29. ข้าพเจ้าต้องการให้ครูจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเกี่ยวกับประชาคมอาเซียนเป็นภาษาอังกฤษ	1	1	1	3	1.00
30. ข้าพเจ้าจะนำความรู้ภาษาอังกฤษที่ได้ไปใช้ในประชาคมอาเซียน	1	0	1	2	0.66

ตาราง 19 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับเจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ นักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

รายการ	คะแนน			รวม	\bar{X}	S.D.	ระดับ เจตคติ
	3	2	1				
ด้านความรู้							
1. วิชาภาษาอังกฤษส่งเสริมการเรียนรู้ทั้งในและนอกห้องเรียน	35	4	1	40	2.83	0.57	มาก
2. การเรียนภาษาอังกฤษมีประโยชน์ต่อชีวิตประจำวันของข้าพเจ้า	36	3	1	40	2.88	0.40	มาก
3. การรู้ภาษาอังกฤษทำให้เป็นคนทันสมัย รู้ข่าวสาร ทันเหตุการณ์	37	2	1	40	2.90	0.37	มาก
4. ภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่มีความสำคัญ และเป็นประโยชน์ต่อการเรียนวิชาอื่น ๆ	38	2	0	40	2.95	0.22	มาก
5. ภาษาอังกฤษจะเป็นประโยชน์ในการสอบเข้าศึกษาต่อทุกระดับ	38	2	0	10	2.95	0.22	มาก
6. การเรียนรู้ภาษาอังกฤษช่วยพัฒนาทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียนได้	39	1	0	40	2.98	0.16	มาก
7. ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการแลกเปลี่ยนข่าวสารและสามารถสื่อสารได้กับทุกคนในโลก	39	1	0	40	2.98	0.16	มาก
8. ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางของประชาคมอาเซียน	38	2	0	40	2.95	0.22	มาก
9. การใช้ภาษาอังกฤษมีความสำคัญและมีประโยชน์ในการสื่อสารกับประเทศสมาชิกประชาคมอาเซียน	37	2	1	40	2.90	0.37	มาก

ตาราง 19 (ต่อ)

รายการ	คะแนน			รวม	\bar{X}	S.D.	ระดับ เจตคติ
	3	2	1				
10. การเรียนภาษาอังกฤษ ไม่ช่วย พัฒนาความรู้อื่น	30	8	2	40	2.70	0.56	มาก
รวมด้านความรู้	367	27	6	400	2.90	0.34	มาก
ด้านความรู้สึก							
11. ข้าพเจ้าคิดว่าวิชาภาษาอังกฤษ เป็นวิชาที่น่าสนใจ	37	2	1	40	2.90	0.37	มาก
12. ข้าพเจ้าเกิดความเข้าใจและ เห็นคุณค่าของการเรียน ภาษาอังกฤษ	36	3	1	40	2.88	0.40	มาก
13. ข้าพเจ้าชอบเรียนวิชา ภาษาอังกฤษ	37	2	1	40	2.90	0.37	มาก
14. ข้าพเจ้ามีความสุขที่ได้เรียน วิชาภาษาอังกฤษ	36	2	2	40	2.85	0.40	มาก
15. ข้าพเจ้ารู้สึกสนุกสนานใน ชั่วโมงเรียนภาษาอังกฤษ	36	3	1	40	2.88	0.40	มาก
16. ข้าพเจ้าคิดว่าวิชาภาษาอังกฤษ เป็นวิชาที่ฝึกฝนได้ง่าย	32	7	1	40	2.78	0.47	มาก
17. ข้าพเจ้ารู้สึกอยากให้ถึงชั่วโมง ภาษาอังกฤษเร็วๆ	34	4	2	40	2.80	0.51	มาก
18. ข้าพเจ้าคิดว่าวิชาภาษาอังกฤษ เป็นวิชาที่ยาก	36	3	1	40	2.88	0.41	มาก
19. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการศึกษา ภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ทุกคนต้อง เรียน	32	5	3	40	2.73	0.59	มาก

ตาราง 19 (ต่อ)

รายการ	คะแนน			รวม	\bar{X}	S.D.	ระดับ เจตคติ
	3	2	1				
20. ข้าพเจ้าเรียนวิชาภาษาอังกฤษแล้วรู้สึกเครียด	32	4	4	40	2.70	0.64	มาก
รวมด้านความรู้สึก	348	34	17	399	2.83	0.48	มาก
ด้านพฤติกรรม							
21. ข้าพเจ้าชอบศึกษาค้นคว้าความรู้ที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษ	34	4	2	40	2.80	0.51	มาก
22. ข้าพเจ้าชอบซักถามเมื่อเรียนวิชาภาษาอังกฤษไม่เข้าใจ ระหว่างที่ครูสอน	35	4	1	40	2.85	0.42	มาก
23. การเรียนรู้ภาษาอังกฤษช่วยให้ข้าพเจ้ามีความมั่นใจและกล้าแสดงออกเพิ่มมากขึ้น	34	4	2	40	2.80	0.51	มาก
24. ข้าพเจ้าต้องการให้มีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อยลง	35	4	2	40	2.79	0.52	มาก
25. เวลาเรียนภาษาอังกฤษไม่เข้าใจ ข้าพเจ้าจะไม่สนใจเรียนอีกต่อไป	30	6	4	40	2.65	0.65	มาก
26. ข้าพเจ้าชอบดูภาพยนตร์ หรือรายการโทรทัศน์ที่เป็นภาษาอังกฤษ เพื่อฝึกฝนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ	30	5	5	40	2.63	0.70	มาก
27. ข้าพเจ้าต้องการให้ครูจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ให้นักเรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษมากๆ	36	4	0	40	2.90	0.30	มาก

ตาราง 19 (ต่อ)

รายการ	คะแนน			รวม	\bar{X}	S.D.	ระดับ เจตคติ
	3	2	1				
28. ข้าพเจ้าต้องการพัฒนาการใช้ ภาษาให้คล่องแคล่วยิ่งขึ้น	37	2	1	40	2.90	0.37	มาก
29. ข้าพเจ้าต้องการให้ครูจัด กิจกรรมการเรียนการสอนเกี่ยวกับ ประชาคมอาเซียนเป็น ภาษาอังกฤษ	35	3	2	40	2.83	0.49	มาก
30. ข้าพเจ้าจะนำความรู้ ภาษาอังกฤษที่ได้ไปใช้ใน ประชาคมอาเซียน	34	4	2	40	2.80	0.51	มาก
รวมด้านพฤติกรรม	338	40	21	399	2.79	0.52	มาก
รวมทั้ง 3 ด้าน	1053	101	44	1198	2.84	0.45	มาก

ภาคผนวก ง
หนังสือราชการแต่งตั้งผู้เชี่ยวชาญและเก็บรวบรวมข้อมูล

ที่ ศธ 0530.5(2)/ว.347

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

15 มกราคม 2557

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน อาจารย์ ดร.สุรพล วีริยาสร

ด้วย นางวาสนา จ่างโพธิ์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิระพร ชะโน เป็นประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ และอาจารย์ ดร.ชัยวุฒิ สีนรุจสถานนท์ เป็นกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้

เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ท่านได้เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่จะใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับทำวิทยานิพนธ์ เพื่อนิติตจะได้ดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.มนตรี วงษ์สะพาน)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการและประกันคุณภาพ
ปฏิบัติราชการแทน คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

ที่ ศธ 0530.5(2)/ว.347

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

15 มกราคม 2557

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน อาจารย์สุวดี ไตรรงค์

ด้วย นางวาสนา จ่างโพธิ์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิระพร ชะโน เป็นประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ และอาจารย์ ดร.ชัยวุฒิ สินธุ์จางานนท์ เป็นกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้

เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ที่ท่านได้เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่จะใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับทำวิทยานิพนธ์ เพื่อนิสิตจะได้ดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.มนตรี วงษ์สะพาน)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการและประกันคุณภาพ
ปฏิบัติราชการแทน คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

ฝ่ายวิชาการและจัดการศึกษานอกที่ตั้ง คณะศึกษาศาสตร์
โทร. 0-4375-4322 ถึง 40 ต่อ 6076

ที่ ศธ 0530.5(2)/ว.347

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

15 มกราคม 2557

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน อาจารย์กนกวรรณ ทิพย์ระโท

ด้วย นางสาวนา จ่างโพธิ์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาดำเนินการตามหลักสูตรศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิระพร ชะโน เป็นประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ และอาจารย์ ดร.ชัยวุฒิ สันธูวงศานนท์ เป็นกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้

เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ท่านได้เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่จะใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับทำวิทยานิพนธ์ เพื่อนี้สติดจะได้ดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.มนตรี วงษ์สะพาน)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการและประกันคุณภาพ
ปฏิบัติราชการแทน คณบดีคณะศึกษาศาสตร์ฝ่ายวิชาการและจัดการศึกษานอกที่ตั้ง คณะศึกษาศาสตร์
โทร. 0-4375-4322 ถึง 40 ต่อ 6076

ที่ ศธ 0530.5(2)/ว.347

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

15 มกราคม 2557

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน อาจารย์จุไรรัตน์ ปราบกวมาก

ด้วย นางวาสนา จ่างโพธิ์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิระพร ชะโน เป็นประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ และอาจารย์ ดร.ชัยวุฒิ สินธุวงศานนท์ เป็นกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้

เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ท่านได้เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่จะใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับทำวิทยานิพนธ์ เพื่อนี้สิดจะได้ดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.มนตรี วงษ์สะพาน)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการและประกันคุณภาพ
ปฏิบัติราชการแทน คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

ฝ่ายวิชาการและจัดการศึกษานอกที่ตั้ง คณะศึกษาศาสตร์

ที่ ศธ 0530.5(2)/ว.347

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

15 มกราคม 2557

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน อาจารย์วินุลาศ เจริญชัย

ด้วย นางสาวนา จ่างโพธิ์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิระพร ชะโน เป็นประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ และอาจารย์ ดร.ชัยวุฒิ สินธุ์สถานนท์ เป็นกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้

เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ท่านได้เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่จะใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับทำวิทยานิพนธ์ เพื่อนิสิตจะได้ดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.มนตรี วงษ์สะพาน)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการและประกันคุณภาพ
ปฏิบัติราชการแทน คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

ที่ ศธ 0530.5(2)/ว.347

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

15 มกราคม 2557

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน อาจารย์อารีย์ แสนธิ

ด้วย นางวาสนา จ่างโพธิ์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิระพร ชะโน เป็นประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ และอาจารย์ ดร.ชัยวุฒิ สีนธวงศานนท์ เป็นกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้

เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ในเรื่องนี้เป็นอย่างยิ่ง จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ท่านได้เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่จะใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับทำวิทยานิพนธ์ เพื่อนิสิตจะได้ดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.มนตรี วงษ์สะพาน)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการและประกันคุณภาพ
ปฏิบัติราชการแทน คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

ฝ่ายวิชาการและจัดการศึกษานอกที่ตั้ง คณะศึกษาศาสตร์
โทร. 0-4375-4322 ถึง 40 ต่อ 6076

ที่ ศธ 0530.5(2)/ว.347

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

15 มกราคม 2557

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน อาจารย์ศรีวิตรา รักพุดชา

ด้วย นางวาสนา จ่างโพธิ์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาดำเนินการตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิระพร ชะโน เป็นประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ และอาจารย์ ดร.ชัยวุฒิ สีนธวงศานนท์ เป็นกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้

เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ท่านได้เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่จะใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับทำวิทยานิพนธ์ เพื่อนิสิตจะได้ดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.มนตรี วงษ์สะพาน)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการและประกันคุณภาพ
ปฏิบัติราชการแทน คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

ฝ่ายวิชาการและจัดการศึกษานอกที่ตั้ง คณะศึกษาศาสตร์
โทร. 0-4375-4322 ถึง 40 ต่อ 6076

ที่ ศธ 0530.5(2)/ว.347

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

15 มกราคม 2557

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน อาจารย์สมจิตร หวังทรัพย์ทวี

ด้วย นางวาสนา จำงโพธิ์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิระพร ชะโน เป็นประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ และอาจารย์ ดร.ชัยวุฒิ สันธวงสานนท์ เป็นกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้

เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ท่านได้เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่จะใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับทำวิทยานิพนธ์ เพื่อนิตจะได้ดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.มนตรี วงษ์สะพาน)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการและประกันคุณภาพ
ปฏิบัติราชการแทน คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

ฝ่ายวิชาการและจัดการศึกษานอกที่ตั้ง คณะศึกษาศาสตร์
โทร. 0-4375-4322 ถึง 40 ต่อ 6076

ที่ ศธ 0530.5(2)/ว.347

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

15 มกราคม 2557

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน อาจารย์ทวีสิน กฤษณะสุวรรณ

ด้วย นางวาสนา จ่างโพธิ์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิระพร ชะโน เป็นประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ และอาจารย์ ดร.ชัยวุฒิ สินธุ์ศานนท์ เป็นกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้

เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ในเรื่องนี้เป็นอย่างยิ่ง จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ท่านได้เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่จะใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับทำวิทยานิพนธ์ เพื่อนิสิตจะได้ดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.มนตรี วงษ์สะพาน)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการและประกันคุณภาพ
ปฏิบัติราชการแทน คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

ฝ่ายวิชาการและจัดการศึกษานอกที่ตั้ง คณะศึกษาศาสตร์

ที่ ศธ 0530.5(2)/ว.347

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

15 มกราคม 2557

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน อาจารย์อริสา ทานะกะ

ด้วย นางวาสนา จ่างโพธิ์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิระพร ชะโน เป็นประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ และอาจารย์ ดร.ชัยวุฒิ สันธวงศานนท์ เป็นกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้

เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ท่านได้เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่จะใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับทำวิทยานิพนธ์ เพื่อניתติจะได้ดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.มนตรี วงษ์สะพาน)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการและประกันคุณภาพ
ปฏิบัติราชการแทน คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

ฝ่ายวิชาการและจัดการศึกษานอกที่ตั้ง คณะศึกษาศาสตร์
โทร. 0-4375-4322 ถึง 40 ต่อ 6076

ที่ ศธ 0530.5(2)/348

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

22 มกราคม 2557

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ทดลองใช้เครื่องมือเพื่อใช้ในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนหนองสูงเหนือพิทยาคม

ด้วย นางวาสนา จำงโพธิ์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิระพร ชะโน เป็นประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ และอาจารย์ ดร.ชัยวุฒิ สีนรุจสานนท์ เป็นกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้

เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่าน ได้โปรดอนุญาตให้นางวาสนา จำงโพธิ์ เก็บรวบรวมข้อมูลจากนักเรียนในสังกัดของท่าน ทั้งนี้จะทดลองใช้เครื่องมือดังกล่าว ตั้งแต่เดือน.....มกราคม 2557..... เป็นต้นไป เพื่อที่นิตจะได้ดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.มนตรี วงษ์สะพาน)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการและประกันคุณภาพ
ปฏิบัติราชการแทน คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

ที่ ศธ 0530.5(2)/349

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

29 มกราคม 2557

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อใช้ในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนหนองสูงเหนือพิทยาคม

ด้วย นางสาวนา จ่างโพธิ์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาดำเนินการตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิระพร ชะโน เป็นประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ และอาจารย์ ดร.ชัยวุฒิ สิริวงศานนท์ เป็นกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้

เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่าน ได้โปรดอนุญาตให้ นางสาวนา จ่างโพธิ์ เก็บรวบรวมข้อมูลจากนักเรียนในสังกัดของท่าน ทั้งนี้จะทดลองใช้เครื่องมือดังกล่าว ตั้งแต่เดือน มกราคม 2557 เป็นต้นไป เพื่อที่นิตจะได้ดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.มนตรี วงษ์สะพาน)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการและประกันคุณภาพ
ปฏิบัติราชการแทน คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

ฝ่ายวิชาการและจัดการศึกษานอกที่ตั้ง คณะศึกษาศาสตร์

โทร. 0-4375-4322 ถึง 40 ต่อ 6076

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ	นางวาสนา จ่างโพธิ์
วันเกิด	วันที่ 11 พฤษภาคม พ.ศ. 2516
สถานที่เกิด	อำเภอจักราช จังหวัดนครราชสีมา
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	เลขที่ 44 หมู่ที่ 6 ตำบลท่าช้าง อำเภอเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดนครราชสีมา 30230
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	ครูชำนาญการพิเศษ
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนหนองสูงเหนือมพิทยาคม หมู่ที่ 2 ตำบลหนองสูงเหนือ อำเภอเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดนครราชสีมา 30230 องค์การบริหารจังหวัดนครราชสีมา
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2528	ประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดสลักไถ่ อำเภอเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดนครราชสีมา
พ.ศ. 2531	มัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนท่าช้างราษฎร์บำรุง อำเภอเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดนครราชสีมา
พ.ศ. 2534	มัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสุนทรารีวิทยา อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา
พ.ศ. 2538	ปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) วิชาเอกภาษาอังกฤษ สถาบันราชภัฏนครราชสีมา
พ.ศ. 2557	ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

